The Frozen River

Ariel Lawhon

Mama m-a învățat că moașele sunt eroi.

Sora mea m-a lăsat să fiu martor la minune.

Soțul meu s-a așezat lângă mine și m-a ținut de mână.

Din aceste motive, și încă zece mii, acest roman le este dedicat.

Și *Ea* știe, pentru că Ea îl avertizează, iar instinctele ei nu eșuează

niciodată, Că Femela din specia ei este mai mortală decât Masculul.

— RUDYARD KIPLING , „ FEMEIA SPECIEI ”

1

O spânzurare

NOIEMBRIE 1789

Adevărul va ieși la lumină; crima nu poate fi ascunsă mult timp.

— WILLIAM SHAKESPEARE , *Negustorul de la Veneția*

CE ESTE TRECUT ESTE PROLOGUL

Corpul plutește în aval. Dar este sfârșitul lunii noiembrie, iar râul Kennebec începe să înghețe, bucăți mari de gheață învârtindu-se și răsturnând prin apă, adunându-se în movile, în timp ce degetele de gheață limpede și reci se întind de pe ambele maluri, ajungând în curent, apucându-se de tot ce trece pe acolo. Deja împovărat de hainele îmbibate și cizmele grele de piele, mortul se clătește în curentul descendent, cu ochi nevăzători care se uită la semiluna în scădere.

Este o noapte mizerabilă, cu vânt amar și îngheț amorțitor, și cu cât râul se mișcă mai încet, cu atât mai repede îngheață, prinzându-l în strânsoarea lui lentă, în timp ce faldurile cămășii sale de in sunt aruncate ca petalele unei lalele maro ofilite. Cu doar o oră în urmă

părul i-a fost pieptănat și tras pe spate, legat cu o fâșie de dantelă. El luase dantelă, desigur, și este posibil – soarta este un lucru atât de fragil, până la urmă – că *ar putea* fi încă în viață dacă nu ar fi ales.

Dar a fost insultă pe lângă rănire. Războaiele s-au purtat mai puțin.

Mortul se grăbea să părăsească acest loc, avea deja prea multe probleme și, dacă ar fi avut mai multă grijă, ar fi avut răbdare, și-ar fi auzit atacatorii în pădure. Auzit. Ascuns. Și-a ținut respirația. Și a așteptat să treacă. Dar mortul era nesăbuit și nerăbdător. Gâfâind.

Lăsase urme în zăpadă și nu era greu de găsit. Parul i s-a desprins in lupta, bucata de dantela a fost recuperata si bagata intr-un buzunar, iar acum acel par, castaniu ca un mal noroios, este o mizerie incurcata, o parte din el lipita pe frunte, o parte in gura, tras acolo. în timpul unui ultim gâfâit speriat înainte de a fi aruncat în râu.

Corpul lui încâlcit și rupt este târât de curent încă un sfert de milă înainte ca gheața să se înghețe și să se oprească cu un geamăt obosit, prinzându-l la cincisprezece metri de țărm, cu fața la un centimetru

sub suprafață, buzele întredeschise, ochii. încă lărgit surprins.

Marele îngheț a venit cu o lună mai devreme în orașul Hallowell, Maine, și — mortul nu putea ști asta, nici cineva care locuiește aici

— dezghețul nu va sosi peste multe, multe luni lungi. Ei îl vor numi

Anul Iernii Lungi. Va deveni o legendă, iar el, nu o mică parte din ea.

Deocamdată, însă, dorm în siguranță și cald în paturile lor, ușile închise etanș împotriva unei ierni timpurii și sălbatice. Dar acolo —

de-a lungul malului râului, dacă te uiți atent — ceva întunecat și agil se mișcă în lumina lunii. O vulpe. Intenționată, pune o labă pe gheață. Apoi altul. Ea ezită, căci știe cât de volubil poate fi râul, cât de dornic dorește să înghită totul și să-l tragă în adâncurile agitate. Dar gheața ține, iar vulpea se îndreaptă spre mort. Ea se furișează acolo unde zace el, îngropat în gheață. Micuța fiară deșteaptă se uită la el, cu capul înclinat în lateral, dar el nu-și întoarce privirea. Ea își ridică

nasul spre cer. Adulmecă după pericol. Inspiră parfumul înțepător al gerului și al pinului de-a lungul râului și, mai departe, cel mai slab miros de fum de lemn. Mulțumită, vulpea începe să urle.

CLARK FORGE

JOI, 26 NOIEMBRIE

„Nu trebuie să-ți fie frică”, îi spun lui Betsy Clark. „În toți anii în care am asistat la femei în timpul nașterii, nu mi-am pierdut niciodată o mamă.”

Tânăra se uită la mine, cu ochii mari, transpirația pe tâmple, și dă

din cap. Dar nu cred că mă crede. Nu o fac niciodată. Fiecare femeie care lucrează bănuiește că se află, de fapt, la câteva momente distanță de moarte. Acest lucru este normal. Și nu mă jignește. O

femeie nu este niciodată mai vulnerabilă decât în timpul travaliului.

Nici ea nu este niciodată mai puternică. Asemenea unui animal rănit, încolțit și disperat, ea își petrece travaliul încovoiată alternativ asupra ei sau năvălindu-se. Ar trebui să omoare o femeie, acest proces de a avea corpul ei întors pe dos. De drept, nimeni nu ar trebui să supraviețuiască la așa ceva. Și totuși, în mod miraculos, o fac, din nou

și din nou.

John Cowan — tânărul fierar ucenic la soțul lui Betsy — a venit să mă ia acum două ore și i-am spus că nu mai aveam timp să se ocupe. Copiii lui Betsy vin urlând în lume cu o viteză neobișnuită, cu volum pe măsură. Banshee care țipă, toate alunecoase și roșii. Dar atât de mici încât – chiar și pe termen întreg – toate fesele lor pot încăpea în palma mâinii mele. Mici lucruri mici. John a luat la inimă

instrucțiunile mele, stabilind un ritm atât de rapid încât încă mă

doare corpul din cauza călătoriei noastre frenetice prin Hallowell.

Dar acum, după ce abia am ajuns și m-am situat, constat că

bebelușul este deja încoronat. Contracțiile lui Betsy sunt distanță de treizeci de secunde. Acest copil – ca și ceilalți ei – se grăbește să-și salute mama. Din fericire, este construită bine pentru naștere.

„Este timpul”, îi spun, punând o mână caldă pe fiecare dintre genunchii ei. Le despart ușor și o ajut pe tânără să-și ridice cămașa de noapte mai sus peste burta goală. Este greu, strâns în vârful unei contracții, iar Betsy scrâșnește din dinți, încercând să nu plângă.

Munca face din fiecare femeie o novice. De fiecare dată este prima dată, iar singura expertiză vine de la cei adunați pentru a

ajuta. Și așa Betsy și-a adunat femeile: mama, surorile, verișoara, mătușa. Nașterea este un act comun și toate intră în acțiune în timp ce hotărârea ei alunecă și strigă de durere. Ei știu ce înseamnă asta.

Chiar și cei care nu au un loc de muncă anume găsesc ceva de făcut.

Apa clocotita. Îngrijirea focului. Pânze pliabile. Aceasta este munca femeilor în cea mai elementară. Bărbații nu au loc în această cameră, nu *au niciun drept,* iar soțul lui Betsy s-a retras la forja lui, impotent, pentru a-și revărsa frica și frustrarea pe nicovală, pentru a bate o bucată de metal topit în supunere.

Femeile lui Betsy lucrează în tandem, mă urmăresc, răspund la fiecare indiciu. Întind o mână și este pusă pe ea o cârpă caldă și umedă. De îndată ce am șters cel mai nou val de sânge și apă, cârpa este smulsă din strânsoarea mea și înlocuită cu una proaspătă. Cel mai tânăr dintre rudele lui Betsy – un văr, nu mai mult de doisprezece ani – este însărcinat cu curățarea cârpelor murdare, să

țină fierbătorul la fiert și să umple găleata de spălat. Ea se aplică

sarcinii fără tresărire sau plângere.

„Uite copilul tău”, spun eu, punând mâna pe capul moale și cald.

„Chel ca un ou. La fel ca și ceilalți.”

Betsy își ridică bărbia și vorbește cu o grimasă în timp ce contracția își slăbește strânsoarea. — Asta înseamnă că este o altă

fată?

„Nu înseamnă nimic.” Îmi păstrez privirea neclintită și mâna blândă pe capul mic care îmi împinge în palmă.

— Charles vrea un băiat, gâfâie ea.

Charles nu are niciun cuvânt de spus, cred.

Un alt val brutal coboară asupra lui Betsy, iar surorile ei merg înainte pentru a-i ridica picioarele și a le ține înapoi.

„În cazul meu, împinge”, îi spun. "Unul. Două. Trei." Mă uit la creșterea contracției lui Betsy în timp ce îi încordează abdomenul. „

Acum. ”

Ea își ține respirația, ține în jos și încă un centimetru de cap chel iese la iveală, vârfurile urechilor mici ieșind dincolo de limitele corpului ei. Nu are nicio șansă să-și tragă răsuflarea înainte ca

următorul val să se rostogolească peste ea și apoi vin, neînduplecați, unul peste altul, fără să-și slăbească niciodată strânsoarea de pântecele ei. Betsy împinge. Gâfâie după aer. Împinge din nou. Din nou. Și din nou. Cineva îi șterge transpirația de pe fruntea ei, lacrimile de pe obraji, dar eu nu mă uit niciodată în altă parte. În cele din urmă, capul trece.

Îmi îndrept mâna înainte, luând un obraz și o ureche mică în palmă. „Acum doar umerii. Încă două împingeri ar trebui să o facă.”

Betsy, totuși, este gata să se termine cu această afacere și se ridică cu ultimele puteri, forțând copilul în mâinile mele, apoi se lasă

înapoi pe pat, în timp ce bebelușul este eliberat de corpul ei cu un șuierat , conexiune rămasă doar un șnur argintiu.

O furtună minusculă, revoltată umple camera, dar femeile lui Betsy nici nu aplaudă, nici nu aplaudă. Ei privesc, tăcuți, așteptând declarația mea.

„Bună micuțule”, șoptesc, apoi ridic copilul pentru ca Betsy să-l vadă. „Ai o altă fiică.”

„Oh”, spune ea, abătută, și se împinge pe coate pentru a vedea copilul.

Mai este ceva de făcut și o fac cu deliberare. O întind pe fetiță pe pat, între picioarele mamei ei și tăind cordonul ombilical cu foarfecele mele. Odată ce legătura primordială este tăiată, o leg cu o bucată de sfoară. Apoi îmi pun mâinile într-o găleată de spălat, le curăț și îmi trec degetul mare peste cerul gurii copilului. Fără

despicătură de palat. Un alt miracol minuscul pe care îl înregistrez mental în timpul oricărei nașteri reușite. Șterg sângele și vernixul ceros de pe bebelușul care se zvârcește și alunecos, chiar dacă sunt cu ochii pe Betsy pentru sângerare în exces. Nimic nu pare ieșit din comun.

Femeile lui Betsy ii dau parul in spate, ii spala fata, o fac sa bea ceai caldut. Ei o ajută să se așeze și să facă o tură curată. Au pregătit-o să alăpteze.

„Uite ce drăguță ești”, îi spun copilului, apoi adaug: „Uite cât de *iubită* ești.”

Și mă rog lui Dumnezeu să fie adevărat.

Charles Clark este atât de disperat după un fiu – acesta este al treilea copil în patru ani – încât hotărârea lui ar putea foarte bine să-și omoare soția dacă nu este atent. Cât despre Betsy, ea este disperată să-și mulțumească soțului și nu îi va spune niciodată că nu.

Totul apare în ordine cu mama și copilul, așa că o învelesc în lenjerie curată și moale și i-o dau lui Betsy. Își pune pachetul la sân și șuieră în timp ce bebelușul se prinde de mamelonul ei. Îi face abdomenul să se contracte încă o dată, scăpându-se de postnaștere.

Chiar și acest lucru este fascinant pentru mine și inspectez resturile de muncă pentru nereguli, asigurându-mă că este intactă, că nu a rămas nimic în urmă. De asemenea, este normal și arunc reziduul în găleata de la picioarele mele.

— Mai este un ultim lucru, îi avertizez.

Betsy dă din cap. A mai trecut prin asta.

„Sunt cu mine. Vor dura câteva secunde. Dar poate doare.”

„Continuă, atunci.”

Framant abdomenul lui Betsy, rostogolind călcâiul mâinii mele într-un loc și altul, ajutând-o să se contracte. Fata tresări, dar nu strigă și apoi nu mai are nimic de făcut decât să alăpteze copilul.

„Cum o vei numi?” întreb eu.

„Maria.”

Un nume care înseamnă „amar”, cred, dar oferă tinerei mame un zâmbet de aprobare pentru că este de așteptat.

Femeile lucrează în tandem pentru a-l curăța pe Betsy și a-și înveli zona inghinală în cârpe curate și uscate. Acestea vor fi schimbate de asistentele de după fiecare oră în următoarele câteva zile.

Este patru și jumătate dimineața — încă cu câteva ore înainte de zori — și femeile lui Betsy se strecoară pentru a curăța restul de mizerie și apoi pentru a găsi ce dormi pot. Vor veni în ture pentru a avea grijă de Betsy și de copiii ei în săptămâna viitoare. Va fi singura odihnă pe care o va primi soția tânărului fierar.

Îmi scot șorțul murdar și mă spăl din nou pe mâini, apoi leg bucățile de păr care s-au desprins înainte să mă așez pe marginea patului și să beau o ceașcă de ceai – acum rece – care mi-a fost adusă

când am ajuns. Pentru câteva momente observ mama și copilul.

— Să-l anunț pe Charles că totul este bine? întreb eu.

„Da”, spune Betsy, „dar nu-mi spune dacă este supărat”.

„Nu are dreptul să fie supărat. I-ai dat un copil frumos.”

„Nu înseamnă nimic, dacă are sau nu *dreptul* la mânia lui.”

Respir adânc și liniștitor înainte de a o liniști. „Nu-ți face griji pentru Charles. Am să am grijă de el. Te bucuri de fiica ta.”

Familia Clark locuiește într-o cabană mică adiacentă singurei forje din trei județe. Este o plimbare scurtă, dar mă alunec oricum în mantia mea de călărie. Aerul rece mă lovește ca o palmă, atât de surprinzător

după căldura aproape apăsătoare din interiorul sălii de naștere. Mă usturǎ interiorul nasului la fiecare inspirație. Noaptea este senină și limpede, luna mândră și stelele strălucitoare pe o pătură cerneală de cer.

Nu mă obosesc să bat la ușa forjei — oricum Charles nu m-ar fi auzit cu tot ciocănitul — dar o împing fără să mă anunț. Soțul lui Betsy se plimbă, mormăind blesteme și rugăciuni. El este total neajutorat și total vinovat pentru agonia recentă a soției sale.

Charles își ridică capul când intru în câmpul lui vizual și coboară

un ciocan încrucișat pe o tijă de fier încins alb cu atâta forță încât pot simți vibrațiile prin pământul tare de sub mine. Camera miroase a metal fierbinte și a noroi copt. De sudoare și frică. Charles Clark stă

drept, își lasă ciocanul deoparte și împinge un pâlc umed de păr de pe frunte. Începe să chel – pot să văd peticele care se retrag la fiecare tâmplă – și îl face să pară mai în vârstă decât cei treizeci de ani. Păr închis la culoare. Ochi întunecați. Barba neagra. Pirateria ar fi fost o opțiune bună pentru Charles dacă nu s-ar fi interesat niciodată de fierar.

Îndrăznește o privire furișă la mine, apoi își îndepărtează

privirea. „Soția mea trăiește?” întreabă el, apoi își drese glasul pentru a ascunde orice rafală de emoție pe care o simte.

"Da. Desigur. Este bine și sănătoasă.”

Cred că acesta este cel mai aproape de a-l vedea vreodată pe bărbat tremurând. Ușurarea îi curbe prin corp, iar genunchii îi strâng, dar apoi se trage împreună și se întoarce spre mine.

„Și copilul?”

„Are plămâni foarte puternici.”

Expresia lui nu se prăbușește atât de mult, cât se prăbușește. Văd mușchiul de-a lungul maxilarului lucrând în timp ce se strânge, apoi scrâșnește din dinți. În cele din urmă, el înghite în sec și întreabă: „I-a dat Betsy un nume?”

„Maria.”

„Am sperat la un fiu.”

"Știu."

„Din cauza forjei. Am nevoie de ajutor. Eu...” se prinde Charles, jenat. „Îmi *iubesc* fiicele.”

„Nu am spus niciodată altfel.”

„Doar că am nevoie de mai multe mâini. E atât de mult de lucru.

Și am vrut să-l învăț.”

Nu mă obosesc să-i spun lui Charles că nu există *el* și că copiii nu sunt de ajutor într-o forjă, indiferent. Că va trece cel puțin un deceniu până când un fiu – dacă ar fi avut unul – ar putea aduce chiar și o mică contribuție la afacerea familiei.

— Îl ai pe John Cowan pentru ajutor. Și s-ar putea să ai încă un fiu. Betsy este încă tânără. La fel ca tine.”

Charles dă din cap ca și cum ar fi hotărât asupra unui lucru important. „Vom încerca din nou mai mult data viitoare. Mă voi asigura de asta.”

Om nebun.

Mă îndrept spre cărămizile strălucitoare și îmi întind mâna până

se sprijină pe antebrațul lui Charles. Este musculos și cicatrice, cald de la foc. Orice păr care a crescut odată pe el a fost cu mult timp în urmă.

„Nu pentru câteva luni”, îi spun. „Cel *puțin* . Dacă vrei un fiu, trebuie să-i dai timp corpului ei să se vindece. Și chiar și atunci,

Dumnezeu, nu tu, ești cel care alege ceea ce vei avea. Înțelegi ce spun?”

„Nu sunt crud”, spune el.

Doar exigent și nerecunoscător. Totuși, nu spun asta cu voce tare.

El este genul de om care va auzi adevărul, dar numai atunci când este rostit indirect.

„Dar Betsy are nevoie de mai mult decât atât acum. Are nevoie să

fii *blând.* Și răbdător.”

Nu spune nimic, așa că îi strâng brațul final și îl las pe Charles la treaba lui. După ce și-a făcut treaba pentru seară, John Cowan s-a retras în podul său de la celălalt capăt al forjei. Tânărul este mare, construit ca un bou și nu cu mult mai deștept. Deocamdată este pierdut într-un somn adânc și bubuitor, fără să țină seama atât de noua viață care tocmai a intrat în această lume, cât și de bătaia ciocanului stăpânului său. Zilele lui John sunt pline de metal zgomotos, așa că de ce ar trebui să fie visele lui diferite?

Mă întorc în cabană, găsesc un loc gol lângă vatră și mă întind pe paletul de paie care mi-a rămas. În câteva ore, femeile lui Betsy se vor ridica să gătească o masă pentru a sărbători această nouă viață.

Ritualul este frecvent observat în Hallowell. Se naște un copil și se servește o masă. Uneori, este o sărbătoare elegantă întinsă pe o față de masă de in, iar alteori o ofrandă rară, rece, aruncată împreună în grabă. Uneori dorm într-un pat de rezervă, iar uneori nu am loc să dorm deloc. Mi-am petrecut mai mult de o noapte stând drept pe un scaun, trezindu-mă de fiecare dată când capul mi se înclină. Dar seara asta este tipică pentru majoritatea nașterilor la care particip. O casă modestă, o muncă normală, un pat simplu și — dimineața — un mic dejun copios.

Stau încovoiat sub mantia mea de călărie, uitându-mă la grinzile tăiate aspru ale tavanului, ascultând sunetele din jurul meu. Mici sforăituri, foșnet și șoapte în timp ce femeile lui Betsy se culcă peste noapte. Pe măsură ce ochii îmi devin grei, ușa de la intrare se deschide și Charles trece pe podeaua scârțâitoare spre dormitor.

Ascult sunetul furiei, dar aud doar un bărbat șoptind încet soției sale.

Se simte ca și cum abia am închis ochii când sunt trezit de o mână mare și insensibilă pe umăr. Charles este acolo, un felinar în cealaltă mână și urgență în voce.

„Stăpână Ballard”, șoptește el. „Trebuie să te ridici.”

Mă uit în dormitorul în care am lăsat mama și copilul, panicată că ceva nu a mers prost în timpul nopții.

„Sunt bine.” Arătă spre ușa din față. „Dar cineva a venit să

vorbească cu tine. Spune că este urgent.”

Poate că a trecut cel mult o oră de când am adormit. Am impresia că am pânze de păianjen în cap și bumbac în ochi, dar îmi înfășoară

puțin mai strâns haina de călărie în jurul umerilor și îl urmăresc pe Charles afară. Suflarea de aer rece este bruscă și nemiloasă, iar eu icnesc, apoi tremur.

Charles ridică lanterna și îl recunosc pe bărbatul care stă călare pe cal. Este de vârstă mijlocie, înălțime mijlocie și atractivitate minoră, dar nu înțeleg de ce este aici și nu la jumătatea drumului spre Long Reach pe o plută cu fiul meu.

James Wall pare a fi genul de epuizat care se poate întâmpla numai după ce a fost treaz toată noaptea în frigul brutal. Ochii lui au ramă roșie, părul dezordonat și fața nebărbierită. Își linge buzele crăpate. „Iartă-mă, Martha, nu vreau să intru”, spune el. „Dar ești nevoie de tine în oraș. *Imediat.* ”

— Credeam că tu și Jonathan ați plecat pe plută cu câteva ore în urmă.

„Am făcut”, spune el. „Dar a avut loc un accident.”

STRADA APEI

"Ce s-a întâmplat?" Îl întreb pe James de îndată ce am părăsit forja.

A durat doar o clipă să o verific pe Betsy și să-mi adun geanta medicală în timp ce James îmi înșea calul. Brutus nu i-a făcut totul ușor, totuși, iar James își freacă locul dureros de pe umăr, unde calul meu a încercat să-l muște.

Respiră tremurat. „Am plecat de la Dawin's Wharf noaptea trecută, când gheața a început să se formeze. Eu, Sam și Jonathan.

Mai era un canal deschis în mijlocul râului, lat de vreo cincizeci de picioare. Ne-am gândit că vom avea suficient timp să ducem scândurile la Long Reach, dar gheața sa închis în jurul nostru acum o oră. N-am mai văzut așa ceva, doamnă Ballard. Pur și simplu a înghițit pluta întreagă. Într-un minut ne-am deplasat în curent, iar în

următorul ne-am oprit. Sam Dawin a căzut în încercarea de a ajunge la țărm."

„A fost măturat sub?"

"Aproape. Dar a apucat de margine când a coborât. Degetele de la picioare tocmai au ajuns jos. Știi cât de înalt este. A luat ceva efort, dar l-am scos afară. Jonathan l-a călărit direct la tine acasă pentru ajutor."

„Atunci ar fi bine să ne grăbim înapoi", spun eu, înfigându-mi călcâiele în partea lui Brutus. Se trântește înainte într-un canter și îi ia un moment pentru ca James să-l ajungă din urmă.

— Îmi cer scuze, doamnă Ballard, dar nu ne întoarcem la moară.

Amos Pollard m-a trimis să te iau la tavernă.

„Ce legătură are Amos cu asta?"

„Când Sam a intrat sub gheață, a văzut un cadavru." Îmi ia privirea de uimire și îmi explică: „Un bărbat. Mort și înghețat. L-am tăiat din gheață. Eu și Amos și alții câțiva. De aceea ne îndreptăm spre tavernă. Amos a insistat să vezi mai întâi cadavrul. Înaintea oricui. A spus că ai avea un interes deosebit."

De-a lungul anilor, am văzut mai mult decât proporția mea echitabilă de cadavre, dar niciodată nu aș clasifica participarea la ele

ca un *interes.* O necesitate uneori, desigur, dar niciodată ceva ce îmi place.

Cerul se transformă din cerneală în cositor și îmi înclin capul pentru a studia profilul lui James. Așezarea atentă a gurii lui.

Sprâncenele trase împreună. Mâinile strânse pe frâiele.

„Ce nu-mi spui? Pe cine ai tăiat din râu?"

După o pauză lungă, spune: „Este greu de spus".

„Adică nu *vrei* să spui?"

„Însemnând că *nu pot.* Nu sunt sigur că cineva poate acum." El înghite. „A fost o mică rănire... în special la fața lui, vreau să spun."

James Wall este un mincinos teribil. Această abilitate va dura încă un

deceniu și o mai multă experiență de viață pentru a dobândi.

Așa că pot să-l văd acolo, în falca lui, când se întoarce la drum. Nu o minciună, poate, dar cu siguranță o omisiune.

„Bine atunci”, răspund eu, cu o voce plăcută. „Cine crezi *că* a fost tăiat din gheață?”

Întrebarea îl surprinde și îi răspunde înainte de a avea timp să se gândească la consecințe. „Joshua Burgess.”

Oh.

Sunt surprins de ușurarea – nu, de *bucuria* – pe care o simt auzind acest nume. Ce miracol ciudat. Am sperat să-l văd pe Burgess legănându-se la capătul unei frânghii pentru ceea ce a făcut, dar mort e mort și nu sunt trist să aud vestea. Totuși, încă nu înțeleg de ce a trimis Amos după mine și îi spun lui James.

„Există o mulțime de”— se oprește, nesigur de cuvântul potrivit—“ *daune* ... mai mult decât doar fața lui, vezi tu. Cineva va trebui să declare cauza morții. Deci este oficial, în cazul în care există

o anchetă.”

rănire. Deteriora. Cuvinte diferite, sensuri diferite.

— Și Amos Pollard nu crede că doctorul Cony este la înălțime?

„Se știe că doctorul este prieten bun cu colonelul North.”

Mintea mea este rapidă, conectând puncte pe care abia a avut timp să le deseneze cu răspunsul lui atent formulat. „Atunci, *Joshua* Burgess l-au găsit? Și l-a ucis cineva?”

El nu răspunde. În schimb, gura lui James se răsucește în timp ce își face curajul să pună întrebarea pe care o ținea în rezervă.

„Crezi că Rebecca Foster spune adevărul? Despre colonelul North și Joshua Burgess? Pare stânjenit de propria lui îndrăzneală, iar obrajii lui aruncați de vânt se înroșesc și mai mult. „Crezi că au violato așa cum susține ea?”

Chiar și acum, luni mai târziu, imaginea Rebeccai Foster este clară în mintea mea. Am găsit-o pe tânără singură, acasă cu copiii ei, la câteva zile după agresiune. Soț departe, ea fusese o victimă

ușoară. Am îngrijit la buza despicată, la ochiul negru, la pomeți învinețiți. I-am inspectat vânătăile întunecate, violet, presărate pe trunchi, brațe și coapse, încheieturi și glezne. Am căutat oase rupte și tăieturi, am găsit puține lucruri pe care să le repar. Nu există nicio reparare a pagubelor pe care le-au făcut. Am mai văzut astfel de vânătăi. Știam ce au vrut să spună. Așa că am spălat-o pe tânăra și drăguța soție a pastorului și am ajutat-o să îmbrace haine curate. A învelit-o într-o pătură. Și apoi m-am așezat și am lăsat-o pe fată să

plângă în sânul meu. I-am mângâiat părul și i-am mormăit sunete blânde în ureche. Am așteptat până când Rebecca Foster s-a strâns, apoi am luat acea mărturisire îngrozitoare și sfâșietoare, ca să nu fie nevoită să poarte singură povara.

Ascultarea este o abilitate dobândită prin a face. Mulți ani lungi petrecuți stând lângă pat și în sălile de naștere, așteptând ca femeile să împărtășească faptele secrete care le aduc la travaliu. Știu că

aceste secrete vin în valuri. Prima recunoaștere, oribilă, și apoi actele mai mici și mai profunde care au venit înainte. O privire furată. O atingere secretă, erotică. Momente de pasiune și de control pierdut. Dar uneori – în cele mai rele vremuri – este o poveste ca cea pe care Rebecca a răspândit-o înaintea mea în acel mod rupt și neconexat în urmă cu patru luni. Uneori, treaba mea este să stau și să ascult poveștile despre brutalitate și răpire. A femeilor care mărturisesc păcatele pe care nu le-au comis. Sau chiar să cred că li s-ar putea întâmpla. Acte împotriva cărora luptaseră. Așa că în acea după-amiază am rămas nemișcat și tăcut cu Rebecca. Încurajând-o

cu un semn ocazional de înțelegere din cap din cap, în loc de cuvinte.

Nu. Nu puteam vorbi. Nu atunci. Știam că sunetul vocii mele o va speria pe fată să tacă. Și orice s-ar fi întâmplat după aceea, eram sigur de două lucruri: Rebecca trebuia să-mi spună totul și trebuia să știu cine trebuia să suporte pedeapsa pentru ceea ce i se făcuse.

„Da”, îi spun lui James, în cele din urmă, în timp ce îmi smulg nodul dur de furie din gât. „Rebecca spune adevărul și cred fiecare cuvânt din ceea ce spune. Am văzut răul pe care i-au făcut. Dar am sperat că Joshua Burgess va stăpâni pentru asta.

James se uită la mine, cu gura întinsă într-o linie sumbră. „Nu fi atât de sigur că nu a făcut-o.”

TAVERNA LUI POLLARD

Ceva ia foc. Îl simt mirosul, la un sfert de milă de oraș și mă tem, pentru o clipă, că distrugerea a urmat morții în Hallowell în această

dimineață. Dar când ocolim cotul, văd că este doar taverna care scoate fum gros din ambele coșuri de piatră stivuite. Lemnul umed nu arde niciodată bine, iar fumul se așează ca o ceață, parfumând aerul, gros și înțepător, făcându-mi nasul să usture.

Pollard's Tavern este o hulk întunecată pe cerul dinainte de zori.

Se află chiar la intersecția străzilor Water și Winthrop, la o aruncătură de băț atât de Coleman's Store, cât și de râul Kennebec.

Clădirea propriu-zisă, un dreptunghi cu două etaje, proiectat în mod simplu cu stâlp și grinzi, își schimbă scopul în funcție de funcția publică îndeplinită în interior: cârciumie, tribunal, cabană, sală de ședințe – sau, în acest caz, mortuară.

Aceste apariții nu sunt deloc neregulate. În septembrie anul trecut, taverna a servit drept cazarmă când miliția din Boston a mărșăluit prin Hallowell — The Hook, așa cum ne numesc localnicii satul. Au tăbărât aici două săptămâni, bând grog și dormind pe podea, până s-au putut alătura regimentului lor din Pittston.

Taverna mirosea a gunoi de grajd și a mascul nespălat timp de câteva săptămâni după aceea. Apoi, exact nouă luni după aceea, am adus-o pe lume pe fiica lui Sarah White – o reamintire destul de incomod, dar definitiv permanentă a miliției din Boston. Încă

necăsătorită, fata a devenit un subiect preferat de bârfă în rândul femeilor și, din păcate, de interes în rândul bărbaților. La mine, mi-e milă de fată — chipurile drăguțe și nenorocirea merg adesea mână

în mână — dar nu o plac mai puțin. Sarah este o prietenă cu fiicele mele de mulți ani, iar eu dintre toți oamenii înțeleg nenumăratele moduri nedrepte prin care se găsesc femeile în timpul nașterii.

— Mai știe cineva despre corp? întreb eu.

„Nu că aș fi conștient.”

„De câți bărbați a fost nevoie pentru a-l îndepărta?”

"Șapte. Toate alese de Amos.”

E o lovitură de noroc, cred.

O privire rapidă în sus și în jos pe Water Street dezvăluie că

locuitorii din Hallowell sunt cu siguranță sus, dacă nu despre.

Perdelele sunt deschise în case – dezvăluind lumina caldă a felinarelor din interior – iar copiii adună lemne sub streașină pline de zăpadă. Mai mult de o gospodină harnică își mătură treptele din față chiar și în timp ce ea înăbușă un căscat. Este doar o chestiune de timp înainte ca știrile despre evenimentele de dimineață să ajungă la colonelul North — văd fum ridicându-se din coșul lui cinci case mai jos — și apoi peste râu la Fort Western și Dr. Cony. Voi avea noroc dacă voi putea examina cadavrul înainte ca ei să-mi întrerupă munca sau să preia complet.

James mă ajută să cobor de pe biban călare pe Brutus cât poate de bine – este cu cinci centimetri mai scund decât mine – și leagă

ambele seturi de frâi de stâlpul de prindere. Îmi desfășoară geanta medicală de pe șa în timp ce îmi scot mantia de călărie și îmi scot mănușile pentru copii pe care Ephraim mi le-a dat de Crăciun. Le bag prin fantele de pe ambele părți ale fustei mele de călărie și în buzunarele fixate dedesubt, apoi îmi așez o expresie de indiferență

antrenată.

James ține ușa deschisă și îmi face semn înainte cu un braț gros.

"După dumneavoastră."

Atenție să nu fac contact vizual cu nimeni de pe stradă, atentă să

par că aceasta este o vizită devreme, *obișnuită* , urc treptele din față

și trec pragul. Există o zarvă instantanee. Bărbații se ridică în picioare și încep să strige. Gesticulând. Arătând spre o uşă din spatele tavernei. Trei dintre ei au în mână căni de cidru tare.

Niciunul dintre ei nu se gândește să mă salute. Unul dintre ei este deja beat. Chandler Robbins se legănă pe scaun cu privirea stupidă a unui bărbat care a intrat cu putere și repede în cupe.

— Taci, răsturn eu, punându-mi pumnii pe șolduri. Tac în timp ce scanez camera, privind pe fiecare dintre cei șapte bărbați direct în ochi. „O explicație, dacă nu te superi.”

Moses Pollard – un tânăr de douăzeci de ani – se desprinde de grup și își ridică bărbia. Are umeri lați și talie îngustă și are aspectul

unui bărbat care va deveni mai puternic pe măsură ce îmbătrânește.

Dar când vorbește, este cu sunetul blând și amabil al mamei sale scoțiene.

— Îți mulțumesc că ai venit, doamnă Ballard, spune el. „Este în spate. Bărbatul, vreau să spun. Cel pe care l-am tăiat din gheață."

Moise îmi oferă un zâmbet strâmb – moștenit tot de la mama lui –

dar cuvintele lui sunt ponderate cu scuze când adaugă: „Nu vrem să-l așezăm pe una dintre mese, știi că, pentru că am mânca. ei în curând. În afară de problemele legate de curățenie, mama mea a spus că ar speria mulțimea de la micul dejun dacă un mort se uită la ei în timp ce își mănâncă terci.

Amos Pollard își lasă un braț greu peste umerii fiului său și tusește un sunet care poate fi fie mormăit, fie râs. Vocea lui – atât de diferită de cadența verde și elastică a lui Moise – are baritonul gutural al unui colonist german din prima generație. „Vife mea a spus că mi-ar strânge gâtul dacă îi las pe zem."

Mesele în cauză sunt în jur de zece și toate – cu excepția uneia în care bărbații au stat – sunt curățate, cu băncile ascunse dedesubt și cu felinare care strălucesc călduros deasupra. Fiecare poate avea opt locuri și, după decenii de utilizare, sunt purtate netede din plăci și coate. La fel ca în majoritatea lucrurilor de la Pollard's Tavern —

inclusiv proprietarii — camera este solidă și dreptunghiulară.

Seminee deschise – fiecare suficient de mare pentru a frige un taur de primăvară – stau la fiecare capăt al încăperii, dându-i aspectul unei Mari Săli într-un vechi conac englezesc. Podeaua este din piatră

și curățată. Miroase a ceară de lumânare, a lustruirii pentru lemn și a mesei de aseară — tocană și cartofi, din câte pot judeca. Pollard mai în vârstă este un bărbat puternic, cu o falcă pătrată și mâini enorme.

El conduce taverna ca și cum ar fi un oraș mic, iar el primarul, dar soția sa, Abigail, este adevărata inimă a localului, iubită în Hook pentru generozitatea, buna dispoziție și abilitățile ei de gătit. Sunt sigur că își păstrează distanța față de afacerea sumbră la îndemână.

Abigail este genul de femeie care poate ucide, smulge, îmbrăca și frige cinci gâște înainte de prânz, dar nu poate suporta vederea

sângelui uman. Am întâlnit doar o mână de astfel de femei în viața mea și, de obicei, nu am răbdare pentru zgârieturi, dar pentru Abigail fac o excepție pentru că cu ea este drăguț.

„Cum pot ajuta?" întreabă Moise, îndepărtându-se de tatăl său.

Încearcă să facă o impresie bună. Am văzut felul în care se uită la fiica mea Hannah și bănuiesc că a început să-și ia ideea de a o curta.

"Nu sunt sigur. Trebuie să-l văd mai întâi."

Amos își trage degetele pe mâna lui stângă colosală unul câte unul, iar eu tresar la zgomotul puternic. Ar putea la fel de bine să

rupă ramuri de copac. „Nu este frumos, Martha", spune el.

Îl privesc drept în ochi și îi spun: „E puțin despre munca mea".

Amos mă conduce spre camera din spate, dar când trec pe lângă

Moise, îi zâmbesc viclean de aprobare. Cu cât îl cunosc mai mult pe băiat, cu atât îmi place mai mult de el. S-ar putea să arate de parcă ar fi fost scuipat chiar din gura tatălui său, dar are inima mamei sale și se pricepe la oameni.

Îmi port geanta medicală într-un braț și mantia de călărie în celălalt. Bărbații merg în urmă, simțindu-se importanți să fie incluși, dar păstrându-se într-un pachet strâns. Ei mormăie, pe rând, nebunii în timp ce trec greu pe podea.

„Pariez că Kennebec este înghețat până la Bath, sau destul de aproape."

— Da, probabil o duzină sau mai multe bărci blocate până în primăvară.

„Gunchiul meu este umflat de frig. Nu pot să-l îndrept suficient pentru a călări."

— Ai auzit că femeia aia de culoare s-a întors în Hook?

Ultimul comentariu îmi captează atenția și arunc o privire rapidă

peste umăr pentru a-l privi pe Seth Parker – adică să-i atrag privirea,

să întreb dacă femeia părea bine – dar el se uită la ușa depozitului și nu pare să observe. că a rostit întrebarea cu voce tare. Este posibil ca acești oameni să fi făcut munca grea de a scoate un cadavru din râu, dar neliniștea lor trosnește în aer pe măsură ce se apropie de el.

Când ușa depozitului cedează cu un scâncet ciudat, ei se retrag împreună.

Bună durere. Eu dau din cap. *Bărbații și moartea: fie vinovați, fie lași.*

Un dreptunghi de lumină din camera principală luminează

podeaua și jumătatea inferioară a mesei unde stă întins bărbatul, dar forma în sine este o grămadă întunecată de membre îndoite și haine răsucite, înghețate.

„O lanternă, te rog", spun, uitându-mă peste umăr la Moise.

„Două ar fi mai bine."

Mai este doar o clipă până se întoarce, cu câte un felinar în fiecare mână. Bărbații se dau deoparte pentru a-l lăsa să treacă, iar el pune câte unul la fiecare capăt al mesei. Lumina caldă bruscă

oferă prima mea privire bună asupra cadavrului.

Două lucruri sunt evidente imediat.

Este – fără îndoială – Joshua Burgess.

Și a fost spânzurat.

Nu doar corpul este dezvăluit acum, ci și întregul depozit.

Produsele alimentare sunt stivuite pe perete, îngrămădite în colțuri și înșirate din căpriori. Contrastul jareților de șuncă atârnând de tavan și a corpului întins pe masă îmi dă un fior pe șira spinării. Este suficient să-l faci pe unul dintre bărbații din spatele meu.

Ignor pașii care se retrag, târâitul neliniștit, liniștea bruscă când mă apropii de masă. Ignor totul, cu excepția încetinirii pulsului meu și a minții liniștite – o formă învățată de concentrare în care alung orice agitație, frică și haos. Respir lung prin nas, observând mirosuri de ulei de lampă, ceapă și sare – dar fără sânge, fără putregai, fără

vărsături – și îmi pun geanta medicală și pelerină de călărie pe podea. Apoi desfac nasturii de la fiecare încheietură și îmi suflec mânecile –

mai întâi dreapta, apoi stânga – până la coate. În geanta mea se află un șorț de in, curat, bine rulat. Este pătat de la utilizare îndelungată și moale de la uzură. Îl scot și îl alunec peste cap, apoi îl leg la spate. Fac toate acestea în timp ce fac o evaluare curioasă și itinerantă a corpului.

„Moise?”

El pășește lângă mine. „Da?”

„Voi avea nevoie de o chiuvetă cu apă fierbinte și cârpe curate.”

Clipește o dată, confuz, apoi deschide gura să vorbească, dar îl văd că se luptă cu întrebarea. Nu vrea să fie lipsit de respect, dar crede că ordinele sunt inutile. În cele din urmă, nu poate rosti decât un singur cuvânt înainte să-l întrerup. "Dar-"

"Da. Știu că e mort.”

„Deci de ce să te deranjezi să-l faci curățenie?”

Este o întrebare nemiloasă învelită în simplitate. Acesta marchează unde se află loialitatea lui în scandalul care ne-a rupt comunitatea în jumătate. De ce să cureți cadavrul unui criminal? Un violator?

Din pragul ușii din spatele nostru vin diverse mormăituri și murmure de consimțământ. Se pare că bărbații aleși de Amos Pollard pentru sarcina înspăimântătoare de azi dimineață sunt cu toții simpatizanți pentru Rebecca Foster.

„Nu îl fac curățenie. Îl examinez, spun eu, practic. „Și o fac pentru că este treaba mea.”

O privire peste umărul meu dovedește că focurile din vatră cresc, dar totuși, va mai trece ceva timp până când căldura lor oferită va ajunge în magazie. Frigul se simte umed și malign, de parcă s-ar putea infiltra în hainele mele. În oasele mele. Așa că îmi frec mâinile înainte și înapoi peste șorț, lăsând frecarea pielii și a inului să creeze puțină căldură pe care o poate.

Mă hotărăsc să-l pun la încercare pe Moise când se întoarce câteva clipe mai târziu cu o chiuvetă mică și o grămadă de cârpe curate. Este dreptul meu ca mamă, până la urmă, și dacă

intenționează să se căsătorească cu fiica mea, nu poate da dovadă de mai puțină curaj decât Hannah într-o situație ca asta. Am nevoie de o

parte din el să fie dur ca pielea, neînfricat ca tatăl lui. A avea stomacul slab al mamei sale nu va fi niciodată de folos.

„Încă vrei să ajuți?” întreb, înclinându-mi bărbia într-o parte și aruncându-i lui Moise o privire de provocare.

Singurul lui semn de incertitudine este o singură rândunică tare.

„Da.”

„Atunci mă poți ajuta.”

Ochii lui sunt precauți, dar dă din cap. Este suficient să-mi mulțumească totuși și îl răsplătesc cu un zâmbet plin și luminos.

Vederea pare să-l întărească pe Moise, iar el stă puțin mai drept.

Soțului meu îi place să spună că nu sunt generos cu zâmbetele mele, că trebuie câștigate, dar cred că este nedrept. De obicei, există atât de puțin pentru care să zâmbești.

"Ce pot face?" întreabă el.

„Sunt foarfece în geanta mea. Găsiți-le vă rog.”

Le localizează cu ușurință, apoi se așează în spatele meu și în lateral, gata pentru instrucțiuni suplimentare.

Bucăți de gheață încă se lipesc de părul și trunchiul lui Joshua Burgess, dar au început să se înmoaie și să picure, stropindu-se pe podeaua de piatră de la picioarele mele. Îi smulg părul din gură și îl întind pe spate, expunând semnul de naștere alungit de căpșuni de la tâmplă. Nu se poate pune la îndoială identitatea corpului acum.

Burgess este singurul bărbat din Hook cu o astfel de semnătură.

Secțiuni din talia cămășii și ale pantalonilor i-au fost tăiate când bărbații din Hallowell au spart gheața. Dar gâtul lui, rupt și aplecat într-un unghi nefiresc, îmi atrage privirea. Există arsuri de frânghie sub maxilarul lui și o proeminență albă îngrozitor - trahee, cel mai probabil - de la o despicare verticală a gâtului.

Dar unde este frânghia?

„Moise?” întreb eu.

„Da?”

— Ai fost cu ceilalți azi dimineață?

„Da."

„A fost o frânghie în jurul gâtului când a ieșit din gheață?"

„Nu că îmi amintesc."

„Întreabă-i pe ceilalți, te rog."

Se întoarce pe călcâie și iese din magazie, tăcut ca o pisică.

În cele cinci decenii și jumătate de viață ale mele, am văzut doar un alt spânzurat și el arăta destul de diferit de acesta – dar din nou, în acel caz, picătura nu și-a făcut treaba. Efectuată corespunzător, o spânzurare rupe gâtul și oferă o moarte rapidă, deși înfiorătoare.

Când este făcut greșit, este o sufocare lentă care face ca fața să

devină violet și limba și ochii să iasă în afară. Ochii lui Joshua Burgess sunt deschiși și mari, dar expresia de pe chipul lui este una de surpriză, nu de strangulare. Buza lui este despicată, însă, și câțiva dinți sunt rupti.

Dar totuși, ar trebui să existe o frânghie. Fie că atârnă de spânzurătoare, de copaci sau de poduri, spânzurații trebuie tăiați.

Termenul *deadweight* îmi vine în minte în timp ce îmi trec degetul mare peste pielea abrazită de la gâtul lui.

„Nimeni nu a văzut o frânghie", spune Moise, înapoi.

Apoi ucigașul a luat-o cu el.

Asta mă deranjează, dar l-am lăsat deoparte deocamdată.

Burgess nu este căsătorit. Locuiește — *Nu, a trăit* — într-o gospodărie mică, pe un teren de nivelul al treilea, la trei mile de pe Winthrop Street. Aceste loturi – cele mai mici, cele mai puțin dorite și cele mai îndepărtate de râu – sunt de obicei atribuite bărbaților singuri sau foștilor miliții cu mijloace reduse și puține legături. De când a venit la Hallowell, Burgess nu a ascuns faptul că își dorește mult cu fața la râu, astfel încât să se poată alătura comerțului cu morii. Totuși, acele loturi sunt greu de găsit și, potrivit lui Efraim, toate au fost închiriate.

Dar rămâne faptul că Burgess *are* o gospodărie și pe ea se află o mulțime de animale care trebuie îngrijite acum că este mort. Îi

menționez asta lui Moses în timp ce îmi trec degetele de-a lungul scalpului lui Burgess, căutând răni care ar putea fi ascunse în părul lui lung și murdar.

„Mă duc să-i spun lui Da”, spune el, „văd dacă poate trimite pe cineva să le ridice”.

Moses s-a întors în momentul în care am stabilit că Burgess nu are răni pe scalp.

„A trimis trei oameni să mute animalele la vecini. De asemenea, vor colecta orice obiect de valoare din casă și le vor aduce aici pentru păstrare până când familia lui va fi găsită.”

Îi mulțumesc, apoi mă stabilesc pentru următoarea parte a examenului. „Foarfece”, spun eu, întinzându-mi mâna către Moise.

Mi le pune în palmă, apoi se apropie. Metalul este mai rece decât aerul, dar greutatea mă îndeamnă la sarcina în cauză. Am tăiat ce a mai rămas din cămașa lui Burgess și fac o jumătate de pas înapoi pentru a înțelege ceea ce văd. Ca student al anatomiei umane, sunt întotdeauna uimit de variațiile pe care le poate lua. Înalt. Scurt.

Rundă. Drept. Grăsime. Subţire. Burgess nu este un om mare.

Dimensiune medie, sau mai mică, și genul de slăbănog care devine slab în timpul iernii. Cu toate acestea, este probabil cel mai păros bărbat pe care l-am văzut vreodată. Așa cum este tipic în această

perioadă a anului, i-a crescut o barbă, dar pieptul, brațele și spatele lui sunt acoperite de păr întunecat și aspru. Nimic din el nu poate ascunde nenumăratele vânătăi înfiorătoare sau coastele, brațul și degetele rupte evidente. La prima vedere, pare că cineva i-a luat o cizmă pe toată fața și trunchiul lui Burgess. Când i-am tăiat pantalonii, văd că daunele îi includ și inghinele.

Și atunci martorii rămași în prag pleacă în masă, gâzâind, înjurând și transpirați. S-ar părea că – lăsând la o parte acuzațiile de viol – puțini bărbați pot suporta vederea organelor genitale zdrobite ale altui bărbat.

Mă uit la Moise după semne de suferință, dar el stă liniștit, cu un mușchi tremurând de-a lungul maxilarului încleștat. Respiră pe nas, iar ochii lui sunt neconcentrați. Dar cel puțin nu a fugit. Sau vomita.

„A meritat, a făcut-o”, șoptește în cele din urmă Moses. „Dacă ar fi fost

rănit-o pe sora mea, l-aș fi ucis și eu. Și nu m-aș simți rău pentru asta.”

Spăl sângele și murdăria de pe corpul expus, înghețat, răsucit.

Am lăsat exclamațiile și comentariile din tavernă să dispară. Îi ignor pe bărbați când își iau rămas bun. Nu tresar când o ușă bate, sau un câine latră sau un bărbat înjură. Nici nu opresc inspecția mea

meticuloasă a fiecărei vânătăi și tăieturi și tăieturi în timp ce o pereche de pași uniformi calcă pe lespele din spatele meu.

Concentrarea mea rămâne în întregime pe corp, pe munca mea, făcând o inspecție atentă.

După câteva secunde îl pot simți pe Moise mișcându-se inconfortabil lângă mine. „Stăpână Ballard...”, spune el, cu vocea crescând la ultima silabă.

„Joshua Burgess a fost bătut, spânzurat și aruncat în râu.” Dau din cap, îmi șterg mâinile pe șorț și mă dau înapoi de la masă, mulțumit de concluzia mea. Dar când mă întorc spre Moise, constat că se uită la ușa depozitului. Mi-a rostit numele în avertisment, nu în discuție.

„Cred că eu voi fi cel care va determina asta.”

Un tânăr domn stă în prag purtând o haină bună și un rânjet îngâmfat. El ține un ghiozdan de piele într-o mână și o pălărie nouă

din fetru în cealaltă. Este proaspăt bărbierit și arătos în modul meticulos îngrijit care m-a iritat mereu.

"Cine eşti tu?" cer eu.

„Dr. Benjamin Page.”

„Unde este doctorul Cony?”

"Departe. În Boston. Sunt aici în locul lui.”

„Nu cred că...”

— Te asigur, stăpână…?

„Balard”.

— Mă bucur să vă fac cunoștință, doamnă Ballard. Își înclină

capul, dar vocea lui este disprețuitoare. „Vă asigur că, în calitate de medic autorizat și proaspăt absolvent al Școlii de Medicină din Harvard, sunt mai mult decât capabil să fac acest examen.”

Îmi strânge strânsoarea, dar mă forțesc să-mi slăbesc degetele și să-mi scadă mâinile astfel încât să-mi atârne pe o parte. — Nu e nevoie, *doctore* Page. Pentru că am finalizat deja evaluarea.”

Face un pas înainte cu un zâmbet fals. „Oricât de interesante ar fi observațiile tale de amatori, sunt sigur că nu te deranjează dacă o iau de aici.”

DR. MAGAZINUL LUI COLEMAN

„Trebuie să fac o comisie”, îi spun lui James Wall în timp ce stăm în afara tavernei. — Dar te-ai deranja să faci ceva pentru mine între timp?

"Ce-i asta?"

„Fii cu ochii pe Dr. Page. Nu am încredere în el.”

— Da, doamnă Ballard. Voi rămâne până nu va pleca”, spune James.

Tânărul și noul doctor nu trebuie decât să-mi verifice constatările, apoi oamenii de la Hallowell îl pot pune pe Joshua Burgess în pământ să putrezească. Dar pământul este înghețat și nimic altceva decât o secure îl va sparge în acest frig. Oricum, probabil că nu există un bărbat din trei județe dispus să facă treaba.

Ceea ce îi lasă cu o dilemă: ce să facă cu cadavrul stricat de pe mâini?

Deocamdată, vor trebui să-l învelească în lenjerie, apoi pânză unsă

cu ulei, și să-l depoziteze în magazia din spatele tavernei până se vor face aranjamente mai bune.

Nu mi-a scăpat atenției că Chandler Robbins – în stupoarea lui beată – sugerase să-l arunce pe Burgess înapoi în râu. La urma urmei, ar face o gaură, a spus el. Nimeni nu-i dăduse prea multă

minte lui Chandler, iar apoi toți se împrăștiaseră și luaseră drumuri separate.

Îl las pe James să arate mai obosit ca niciodată și plec în căutarea a

ceva pe care numai Samuel Coleman îl poate furniza.

Din fericire, tot ce trebuie să fac este să traversez strada și să fac stânga.

Semnul de deasupra ușii scrie „Generalul lui Coleman" și scârțâie în briza ca o poartă veche pe balamale ruginite. Îmi fac griji pentru o clipă că magazinul nu este încă deschis, dar de îndată ce îmi pun mâna pe buton, trebuie să sar înapoi în timp ce doi capcani – bărbosi și urât mirositori – ies.

— Nu ne da prea multe pentru blănuri, nu-i așa? mormăie unul celuilalt.

Îmi țin respirația când trec. Mă îndoiesc că vreunul dintre ei s-a îmbăiat într-o lună.

„Ia-ți vulpea aceea de argint și o vei face. Ele valorează ușor douăzeci de dolari. Mai mult dacă poți ține capul atașat când îl jupui."

„Nu este nicio vulpe de argint în aceste păduri", argumentează al doilea bărbat. Iese de pe faleză și face stânga, spre Pollard's Tavern.

„Sunt rare ca fecioare într-un bordel."

„Și la fel de scump. Dar am văzut unul, oricum. O vulpiță drăguță.

în sus. Ieri. Lângă moara aceea condusă de galez."

Mă uit cum trec peste stradă, aruncând bucăți de noroi și refuză

pe măsură ce merg. În curând, vocile lor se estompează într-un mormăit dur și ajung pe partea cealaltă. Fără îndoială să cheltuiască

orice monedă pe care tocmai au făcut-o la tavernă.

Galezul despre care vorbesc este soțul meu, iar moara ne aparține. Dar în cei unsprezece ani în care am trăit acolo, nu am văzut niciodată o vulpe de argint. Mă deranjează faptul că acești oameni cred că pot ucide ceva pe proprietatea noastră și să-l ia doar pentru că vor.

Trag ușa și intru în magazinul general. Micul clopoțel sună

deasupra capului meu, iar ochii mei se fixează pe mormanul de blănuri noi stivuite lângă tejghea. În total, șapte, majoritatea castor, deși este o armă aproape de mijloc, iar deasupra este o singură piele de vulpe roșie aprinsă. Sunt lovit de grija bruscă pentru partenerul

vulpii argintii.

Generalul lui Coleman a fost construit înainte să ne mutăm la Hallowell, iar Ephraim nu poate pune piciorul în locul fără să

mormăie despre cum nu era încadrat în pătrat. Scurgerile din acoperiș au fost însă reparate anul trecut, iar orășenii nu mai trebuie să-și facă griji pentru bălțile de pe culoarul de mărfuri uscate. La mine, locul mi se pare vesel. Ferestrele sunt din belșug, scările scârțâie, iar locul miroase a ulei de lampă și a mere uscate. Coleman îmbătrânește însă, iar magazinul începe să dea semne de neglijare.

Pânze de păianjen în colțuri. Praf s-a îngrămădit pe fiecare pervaz.

Este mult pentru un bărbat să se descurce singur.

— Bună dimineața, stăpână Ballard, strigă el de pe stanga de la casă.

„Și ție," răspund, apoi trec să mă alătur lui la ghișeu.

Magazinul este gol, în afară de noi doi, iar el stă pe un taburet de lemn, jucând singur un joc de șah, învârtind tabla în timp ce el face pe rând între alb și negru. Întotdeauna am crezut că damele ar fi mai ușoare dacă scopul ar fi să te depășești pe tine însuți, dar insistă

asupra jocului regilor.

Odată ce a luat Turnul alb cu Episcopul negru, își ridică privirea de pe tablă. Irisul ochiului său bun a devenit lăptos în ultimii ani, transformând albastrul odinioară moale într-un fel încurcat de gri.

Este mai puțin deranjant, totuși, decât golul scufundat unde a fost celălalt ochi al lui. Bărbatul refuză să poarte un plasture.

„E încă devreme. Ce te aduce la Hook?" întreabă el.

„O naștere și o moarte, printre altele."

Zâmbește și — cu multiplele sale diformități — efectul ar trebui să fie grotesc. Dar este fermecător în schimb. „Suflete care trec în noapte, înțeleg? Cine a venit și a plecat?"

„Charles și Betsy Clark au o altă fiică", îi spun, zâmbind spre sprânceana lui ridicată, apoi adaug: „Și cineva l-a ucis pe Joshua Burgess".

"Ah. Așa l-au găsit în râu."

„Cum ai auzit?”

„Jumătate din oraș a auzit până acum.”

„Doar jumătate?”

„Restul sunt persoane care dorm târziu.”

Acesta este motivul pentru care mi-am făcut timp să-l vizitez pe Samuel Coleman înainte de a pleca acasă. Nimic nu se întâmplă în Hook fără știrea lui. El este cunoscut în oraș ca Dr. Coleman, deși nimeni nu l-a văzut vreodată să practice medicina. Nici nu ar avea încredere în el să facă acest lucru, având în vedere că posedă doar un ochi și un total de șase degete: două în stânga și patru în dreapta.

Abundă teorii cu privire la modul în care le-a pierdut, variind de la rezonabile (răni de război) la ridicole (tortura de către pirați). La rândul său, Coleman îi lasă pe cei din Hook să gândească orice doresc și nu se obosește niciodată să confirme sau să infirme vreuna dintre speculațiile lor. De fapt, atunci când alege să vorbească deloc, este de obicei să se chinuie în legătură cu afirmația francezilor că

literatura lor este superioară celei a omologilor lor englezi. Orice are el împotriva francezilor este o ranchiune pe care vrea să-l păstreze pentru sine. Cu toate acestea, capacitatea lui de a asculta este cea care îl face valoros pentru mine.

„Dar spun ei ceva despre cine ar fi putut-o face?”

„Mi-aș imagina că sunt mai mulți bărbați care au motive. Isaac Foster îmi vine imediat în minte. Ca să nu mai vorbim de Joseph North. Și încă zeci despre care se știa că nu-l place. Nu am auzit un nume anume dacă asta întrebi.” El face cu ochiul. „Dar magazinul nu a fost deschis încă o oră, așa că dă-mi timp.”

„Totuși îmi vei spune?”

El dă din cap.

Acum câțiva ani, Coleman și cu mine am încheiat un fel de acord comercial. Mai ales schimbăm cărți și informații, dar ocazional și bunuri de uz casnic. El reține orice material de lectură care iese, iar eu îl țin aprovizionat cu lumânări. Bârfa este gratuită.

— Mă voi întoarce în câteva zile, îi spun.

„Mai ai nevoie de ceva când ești aici?”

„Doar un lucru.”

„Și ce este asta?”

„Ce știi despre acest nou doctor care a venit în oraș?”

MORA LUI BALLARD

Este dimineața târziu când mă întorc acasă, iar soarele de iarnă

este ascuns în spatele unui văl de nori monotoni. Lumina se simte slabă și bolnăvicioasă, ca și cum ar fi fost cernută prin pânză veche.

Îl călăresc pe Brutus prin pădure și în poieniță, unde mă opresc la o bifurcație a drumului. Dreptul mă va duce la moară, unde pot auzi *zgomotul greu* al securei soțului meu. Dar stânga mă va duce sus, până la casa în care fetele mele au grijă de Sam Dawin.

Mă dezbat pe ce drum să merg când văd vulpea argintie.

Acolo, pe versantul care duce spre pășunea de sud, limpede pe zăpadă, se află o creatură flexibilă, aproape în întregime neagră, cu ochi străpunzători de chihlimbar. Ea este uluitoare. Vicios și mândru. Și mai degrabă aș împușca eu unul dintre acești capcani decât să-i las să o transforme într-o stolă de blană. Brutus zvâcnește sub mine, totuși curios și nespus. Nu este un fan al dintelui sau al ghearelor. Dar fiara mică nici nu se mișcă și nici nu scoate niciun sunet.

După un căscat lung și leneș în care limba ei roz se desfășoară

într-un S, își întoarce capul ascuțit pentru a privi dealul, spre casă.

Apoi înapoi la mine. Și înapoi la unitate. De trei ori face asta, încet și sigur. Înainte şi înapoi. Apoi, de nicăieri, țipă la mine, trimițându-l pe Brutus într-un smucitură sălbatică. Este un zgomot de urlet, lătrat.

Dar nu ca un câine. Nici un lup. Nu șoapta și mârâitul răutăcios al unui coiot. Este un sunet cu dinți ascuțiți și sălbatic. Caterwauling, ar spune soțul meu.

În cele din urmă, vulpea adulmecă aerul, se așează pe spate pe căpătâi și linge o labă smocoasă, parcă mulțumită.

Vrea să merg la casă, cred, și sunt atât de surprinsă de conștientizarea că icnesc. Vulpea își ridică capul la zgomot, îmi întâlnește din nou privirea, apoi se ridică în picioare și trapează spre pădure.

— Stai în siguranță, micuțule, îi spun și îl îndemn pe Brutus să

urce dealul.

Fiul nostru cel mai mic, Efraim – un băiat care tocmai a împlinit unsprezece ani și numit după tatăl său – mă întâlnește la poarta grădinii. Întinde mâna la frâiele în timp ce descălec pe Brutus.

„Ai grijă cu el”, spun eu, desfăcându-mi geanta medicală de pe şa.

„El este într-o formă rară astăzi.”

"Indiferent de. El mă place.” El ridică din umeri, încrezător că nu va face niciun rău, apoi zâmbește care dezvăluie că și-a pierdut ultimul dinte de lapte.

„Totuși” – mă aplec să-i sărut vârful capului, apoi ciugulesc ușor partea unei urechi – „el mușcă”.

Tânărul Ephraim chicotește, iar eu îi ciufulesc părul zdruncinat în timp ce se întoarce spre hambar să aibă grijă de calul meu.

Este greu să ai un copil mai mare, dar și mai greu să ai un copil mai mic. În curând și el va avea o barbă ca Cyrus și un măr al lui Adam ca Jonathan. În curând își va petrece jumătate din nopți departe și acesta va fi sfârșitul copilăriei în casa noastră. Am cincizeci și patru de ani și acel băiat este ultimul meu. Această

cunoaștere este atât o ușurare, cât și o tristețe – la urma urmei, am adus nouă copii în această lume și doar șase mai trăiesc. Ca toate mamele, am stăpânit de mult arta de a alăpta bucuria la un sân și durerea la celălalt.

Stau la uşă, uitându-i încă o clipă mersul copilăresc, apoi intru în casă să-l verific pe Sam Dawin.

„Cum este pacientul nostru?” Le intreb pe fiicele mele imediat ce trec pe usa. Aerul cald și parfumul pâinii proaspăt coapte se năpustesc spre mine, învingând frigul pe care l-am simțit de când am plecat de acasă în miezul nopții.

„De unde *ai* știut despre el?” Dolly ridică privirea și văd curiozitatea

arzând în ochii ei. Sunt de același albastru strălucitor ca ale tatălui ei.

„Cuvântul călătorește repede.”

La douăzeci și șaptesprezece ani, Hannah și Dolly sunt femei, nu fete – toate șoldurile și curbele – care aleargă spre propria lor viață și departe de casă. Nu va trece mult până când mă vor depăși, până

când își vor depăși dorința de a fi doar fiice și surori. În curând se va întâmpla inevitabilul: vor dori să fie soția cuiva. Mama cuiva.

"Bine?" întreb eu. „Cum mai face?”

„Trezește-te…” spune Dolly.

„Și foame”, adaugă Hannah.

„Și dornic să merg acasă. Dar l-am făcut să rămână.”

Sam Dawin nu este un bărbat mic și nici nu pare genul care să

primească instrucțiuni de la oricine, cu atât mai puțin de la femei tinere jumătate din dimensiunea lui. Curios, ridic o sprânceană.

Hannah stă lângă foc, trecând fibre de in prin degetul mare și arătător și pe un ax de picătură care se balansează ușor lângă

picioarele ei. Axul greu răsucește fibrele într-o linie de fir de in nou format pe care, atunci când este suficient de lung, ea îl înfășoară în jurul bobinei de la baza acesteia. Având în vedere cele opt bobine de ață care stau frumos pe vatră, este clar că a fost la lucrul acesta toată

dimineața. Un zâmbet zâmbet pe buze. Spre deosebire de sora ei mai mică, Hannah are ochii mei – sălbatici și căprui, ca o furtună de praf.

Nu e de mirare că Moses Pollard a căzut sub vraja ei.

„I-am ascuns pantalonii”, explică ea.

Pe lângă faptul că au dobândit tonul și tenorul exact al vocii mele, fetele au învățat și un mod de a vorbi în care nu doar își termină propozițiile, ci, aparent, și gândurile. Încep un alt schimb de foc rapid și mă uit între ei, încercând să țin pasul.

Dolly stă la masa din bucătărie și pregătește o friptură pentru cină. Părul ei întunecat și creț este legat pe spate, mâinile ei abil.

„Era *furios.* ”

„Nu ne-a lăsat să intrăm în cameră.”

„Dar apoi a adormit.”

Hannah a dobândit și buclele mele, dar ale ei sunt în schimb de in, trase într-o împletitură care atârnă peste umărul ei. „A ieșit de două ore.”

„Fărâmată de epuizare.” Dolly leagă bucata de vită cu o bucată de sfoară.

„Prea multă emoție.”

Râzând, alunec din mantie și mănuși, apoi îmi cobor vocea.

„Unde i-ai pus hainele?”

Hannah dă din cap spre camera mea de lucru și gura „cufăr de cedru”.

De când s-au născut, fetele au fost înconjurate de bărbați. tată.

fraţilor. Nenumărați pacienți. Și, deși nu i-am antrenat niciodată în mod special să se ocupe de sexul mai încăpățânat – felul în care i-am antrenat să coase răni și să toarnă inul și să gătească pentru o mică

armată – sunt mulțumit să văd că sunt deja versați în arta plastică. a gestionării pacienţilor recalcitranţi.

„La ce oră l-a adus Jonathan?”

Fetele se uită una la alta, calculează în tăcere timpul.

— Aproape de trei... spune Hannah.

— Poate la o oră după ce ai plecat să o îngrijești pe Betsy Clark, o întrerupe Dolly.

„Încă dormeam.”

Ca moașă și tămăduitoare, nu este neobișnuit să aud o bătaie în ușă în miezul nopții, însoțită de o somație disperată. Un fel de cerere. Sunt obișnuit să mă trezesc la picătura unui ac. Și familia mea s-a obișnuit de mult să fie scoasă din somn pentru a răspunde nevoilor vecinilor noștri. Dar trebuie să fi fost o trezire grosolană în această dimineață, pentru că au ieșit noaptea târziu cu frații lor mai mari la Frolicul de

toamnă. Acest dans, organizat sezonier pentru tinerii din comunitatea noastră, este punctul culminant al calendarului lor social. Fetele abia ajunseseră acasă înainte să fiu chemat de John Cowan. Totuși, par să ia totul cu grijă. Fiicele mele sunt mai obișnuite cu sânge, răni și haos decât mulți medici de două

ori mai mari decât vârsta lor.

— Sam a fost rău? întreb eu.

Dolly își șterge mâinile pe șorț. „Destul de rău încât nu putea merge. Jonathan a trebuit să-l tragă înăuntru."

„Este de mirare că nu a murit", le spun.

„Probabil că ar fi făcut-o. Dar Jonathan l-a înfășurat în pături de îndată ce l-au scos din apă."

„I-am dezbrăcat hainele și l-am pus în patul nostru." Hannah se înroșește la asta, apoi ridică din umeri. „Era încă cald."

„Tata a scos pietre din vatră și le-a înfășurat în pături."

„Le-am pus de fiecare parte a capului, gâtului și picioarelor lui."

Hannah și Dolly merg înainte și înapoi spunând povestea, de parcă ar arunca un cartof fierbinte între ei, ținându-se de el suficient de mult pentru a oferi un detaliu sau două.

„I-a luat mult timp să nu tremure". Hannah se uită la sora ei, cu sprânceana ridicată.

„Aproape până la răsăritul soarelui", adaugă Dolly. „Odată ce a făcut-o, l-am hrănit cu o lingură cu ceai."

„De când a reținut asta, i-am dat bulion".

„Nu i-a luat mult până să adoarmă după aceea."

Se uită unul la altul și izbucnesc în râs. Hannah își mușcă puțin buza de jos, apoi chicotește și mai tare. „M-am trezit nu cu mult timp în urmă și am realizat că este gol ca în ziua în care s-a născut. Acum arde ca un ceainic."

Au văzut bărbați goi destul de des. Pacienții mei, în cea mai mare parte, deși ocazional un frate sau altul se scăldă fără rușine în râu. Ca să nu mai vorbim de Tânărul Efraim, care trebuie urmărit și *forțat* să

facă baie – o meserie la care nu-i prea iubesc. Ambele fete sunt, de obicei, destul de optimiste în privința formei umane goale și rareori le-am văzut strâmbându-se sau roșind. Dar mi-aș imagina că Sam Dawin este un exemplar destul de mai impresionant decât cu care sunt obișnuiți.

„Frumos făcut, fetelor”, spun eu. Atunci mi se întâmplă ceva.

„Unde este Jonathan?”

„Ar trebui să se întoarcă curând. Tata l-a trimis să-i spună lui May Kimble ce s-a întâmplat – văzând cum ea și Sam sunt logodiți.”

— Dar Cyrus?

O privire scurtă, furioasă, trece între fete. „S-a trezit și a plecat la scurt timp după ce l-am dus pe Sam la culcare. S-a spus că e de lucru.”

Întotdeauna este de lucru la moară, dar nu am cunoscut niciodată pe vreunul dintre fiii noștri să se ofere voluntar pentru asta după doar două ore de somn. Hannah se întoarce la axul ei, iar Dolly șterge blatul. Amandoi tac curios.

„Și care este lucrul pe care trebuie să-l știu, dar niciunul dintre voi nu-mi spune?”

Din nou, acea privire între ei. Și de data asta o văd pe Hannah clătinând din cap. *Nu spune asta,* ordonă ea în tăcere.

Dar Dolly a fost întotdeauna un pic mai îndrăzneață decât sora ei mai mare și încă nu a învățat să-mi păstreze secrete. „A fost o luptă

aseară. La Frolic.”

„Între cine?”

„Cyrus și Joshua Burgess.”

Ridic brusc capul la această veste. Îngustează-mi ochii. „Peste ce?”

„E vina mea”, spune Hannah, iar acei ochi furtunosi fulgeră. Dar în furie, nu în frică. „Burgess mi-a cerut să dansez și am refuzat.”

„A ținut după ea toată noaptea, mamă”, spune Dolly. „Dar abia când a apucat-o de braț și a strânso spre ringul de dans, Cyrus a mers după el. Cearta nu a durat mult, dar Burgess a obținut câteva lovituri bune, iar acum Cyrus are un ochi negru și o buză despicată.

O să fie bine. Dar aș paria că Burgess va merge șchiopătând o lună.

Deschid gura să răspund că nu va mai merge nicăieri, niciodată, apoi îl închid. Fetele încă nu știu că a murit și nu le pot spune până

nu vorbesc cu Efraim.

Întind o mână fiicei mele mai mari. „Lasă-mă să-ți văd brațul."

„Nu-i nimic", spune ea, întorcându-se la munca ei.

„Hannah." Un singur cuvânt, o ordine definitivă.

Ea își lasă axul în coș și își descheie bluza înainte de a ridica din umeri brațul stâng. Și pe pielea ei netedă și lăptoasă este o vânătaie îngrozitoare, toată roșie și albastră, și pot vedea cinci urme de degete furioase. Burgess nu o apucase pur și simplu. Îi pusese brațul într-o menghină. A săpat în ea cu unghiile. Strâns. Este un semn *violent* , iar stomacul meu se acrește la vedere.

Îmi trec mâna de-a lungul pielii umflate, furios de ceea ce i-a făcut Burgess, dar și recunoscător pentru cine și-a rupt degetele.

„Ce s-a întâmplat după ceartă?" întreb eu.

„L-au dat afară din dans", spune Dolly. „Cyrus și Jonathan și Sam.

Câțiva dintre ceilalți, de asemenea. L-a tras de brațe și de picioare și l-a aruncat în zăpadă. Nu s-a mai întors niciodată."

Îmi dresesc glasul ca fetele să nu audă emoția din vocea mea. —

Nu a fost vina ta, Hannah. Nu datorezi nimănui un dans. Sau orice altceva. Ai avut dreptate să-l refuzi pe Burgess. Și Cyrus a avut dreptate să-l bată pentru că te-a atins."

Doamne, Doamne. Gândul mă asaltează, în timp ce intru în camera mea de lucru pentru a-mi pune lucrurile deoparte. *Ce i-a mai făcut Cyrus lui Burgess aseară?*

Odată ce m-am așezat, mă întorc la vatra principală unde un ceainic mare din fontă atârnă deasupra focului. Îi pun un castron de tocană pentru Sam Dawin.

„Și pâinea este gata." Dolly arată câteva movile alungite așezate pe blat și acoperite cu prosoape de in.

Adaug o bucată groasă de pâine caldă, acoperită cu trei bucăți de unt, în tavă și merg să vorbesc cu pacientul nostru. Nu bat și nu-mi anunț prezența, iar când împing ușa ea se deschide cu un geamăt blând. Surprins, Sam stă în picioare, cu gura deschisă, părul sălbatic, arătând mult ca un om înecat însuși. Se strânge atât de tare de lenjerie de pat degetelor lui devin albe. Sam este puțin mai rău pentru uzură după ce a plonjat în râu. Fața și mâinile îi sunt zgâriate, iar umărul drept este puternic învinețit.

„Stăpâna Ballard". El oferă un salut politicos din cap.

— Mă bucur să te văd în viață, spun eu vesel.

Sam se așează pe spate de tăblie și își trage pătura în jurul pieptului gol, ca și cum ar fi stânjenit, de parcă jumătate din oamenii din această casă nu l-ar fi văzut deja purtând doar pielea pe care i-a dat-o Dumnezeu. Ar putea folosi un bărbierit, o tunsoare și o noapte întreagă de odihnă, dar în afară de asta, Sam este într-o formă

decentă. Are o înălțime bună, cu un spate puternic și, deși părul lui

castaniu ar fi mai potrivit pentru o femeie, de obicei reușește să pară

roșiatic în loc să fie ars de soare.

„M-am temut pentru un minut că sunt mort", spune el.

„Ai fost aproape. Sau așa am auzit." Am așezat tava la capătul patului și am dat înapoi. „Îți este foame?"

„Foarte mult. Mulțumesc." Sam se aplecă înainte să apuce tava și o alunecă în poală. Probabil că a văzut una dintre fete prin ușa deschisă pentru că se uită la ceva peste umărul meu. „Pot să-mi am hainele? Aș vrea să merg acasă."

Nu am întâlnit niciodată un bărbat adult care, când este dejucat ca un copil, să nu se comporte ca unul. Sprâncenele lui ciupit îi dau aspectul petulant de copil mic, iar eu înăbuș râsul.

"Desigur. Cred că sunt uscate acum, îi spun. Sam își înfundă

lingura în tocană, dar se oprește cu ea la jumătatea drumului până la gură, când adaug: „Dar există un lucru cu care mă poți ajuta. Înainte să pleci. Dacă nu vă deranjeaza."

„Ce ar fi asta?"

Închid ușa apoi traversez camera și mă cobor la cufărul de lemn care stă sub fereastră. Îmi încrucișez mâinile în poală și îi aduc un zâmbet liniştitor. „Aș dori să știu exact ce ai văzut sub gheață în această dimineață."

Se trage înapoi cu tresărire și se înăbușă peste marginea lingurii și înapoi în castron cu un plop mic. Unele priviri – de groază sau de frică sau poate de dezgust – îi trec prin ochi, dar apoi Sam își lasă

capul în jos și își studiază mâncarea, ascunzând orice simte.

„De ce ai vrea să știi așa ceva?"

— Tocmai am venit de la tavernă. El ridică privirea ascuțită la mine și adaug: „M-au chemat să examinez cadavrul. Dar ar ajuta și să

știi ce *ai* văzut, sub gheață."

„Un om mort. Dar știi asta deja."

"Da. Dar ai putea spune cine a fost?"

El ezită, mușchii de-a lungul maxilarului încordându-și în timp ce își strânge dinții. „Nu la început. Era întuneric. Soarele nu răsărise."

„Dar nu atât de întunecat încât să-l fi confundat cu un buștean sau moloz. Știai că este o persoană."

„Ei bine, fața lui era acolo, la vreo un centimetru sub suprafața gheții, privind fix la mine când m-au scos afară. Nu puteam vedea mare lucru sub apă – doar o formă încurcată. Dar din râu era destul de evident."

— Și atunci l-ai recunoscut?

„L-am văzut pe Burgess destul de des încât să-i cunosc fața."

— A fost spânzurat, Sam.

Înghite în sec. "OMS..."

„Ma pot gândi la câțiva oameni care ar dori să-l vadă mort."

Mă studiază o clipă înainte de a pune întrebarea evidentă. — Ca Joseph North?

Mă aplec înainte și îmi sprijin coatele pe genunchi. „Asta va fi greu de dovedit fără frânghie. Am întrebat la cârciumă, dar nimeni nu a văzut

o frânghie când l-au tăiat din gheață. Era ceva în apă?

Ceva din ce îți amintești?”

"Nu." Orice apetit pe care l-ar fi avut Sam Dawin se evaporă. Își aruncă lingura înapoi în castron și împinge tava. „ *Sunt* recunoscător pentru bunătatea ta, doamnă Ballard. Sunt cu adevărat. Dar aș vrea să merg să văd pe May acum. Probabil că este îngrijorată până la moarte.”

Când Jonathan se întoarce după ce i-a povestit lui May Kimble despre accident, ies afară să vorbesc cu el. Tocmai a tras căruța până

la poarta grădinii și a coborât de pe scaun când mă vede.

„Am venit să-l iau pe Sam acasă”, spune el.

„Ce s-a întâmplat aseară?”

La fel ca jumătate din copiii mei, Jonathan are ochii tatălui său și văd fulgerul de groază în acel albastru profund și limpede. Dar doar pentru o clipă. Doar până când el închide expresia și mă închide afară.

„A căzut prin gheață.”

„Mă refer la Frolic. Cu Cyrus?”

A trecut o zi plină, cel puțin, de când Jonathan a dormit și totul despre cum trece prin poartă spune că nu are chef să vorbească, dar știe că nu-l voi lăsa să treacă fără un fel de răspuns. „Burgess nu a fost invitat. Dar a venit și a provocat o scenă, iar noi ne-am descurcat.”

„Ei bine, Burgess a *murit* acum și o să am nevoie de un răspuns mai bun decât acesta.”

Fiul meu are douăzeci și șase de ani – un bărbat crescut, cu barbă

și puternic – dar eu sunt mama lui și știu fiecare expresie pe care o poate forma chipul lui. Modul în care evită să arate emoție rupând contactul vizual. Felul în care își întinde maxilarul când este tulburat. Și plânge doar în privat. Știu totul. Și în cele din urmă, oricât de epuizat ar fi, voința lui Jonathan nu se potrivește cu a mea.

„A atins-o pe Hannah”.

"Știu. Ea mi-a spus.” Apoi se relaxează puțin, iar eu întreb: „Toată

lumea a văzut lupta?”

„Era imposibil să nu o fac. Sa întâmplat în mijlocul ringului de dans și muzica s-a oprit și toată lumea s-a înghesuit. Dar era *în viață*

când l-am dat afară. Poți întreba pe oricine a fost acolo.”

„Oamenii vor întreba. Știi asta, nu? Deci trebuie să-mi spui *totul.* ”

„Nu e nimic altceva de spus.”

Nu este că nu-l cred pe Jonathan; Am impresia că îmi spune doar jumătate din poveste. Dar apăsarea lui mai departe nu va face bine.

Trebuie să-l ducă pe Sam acasă. Are nevoie de o masă caldă și de un pat cald și de o noapte întreagă de somn. Și poate, după aceste lucruri, va fi mai receptiv cu detaliile.

Sam Dawin îl salvează ieșind pe ușa din față. Este îmbrăcat și slăbit, dar își înclină politicos pălăria în semn de rămas bun. —

Mulțumesc din nou, doamnă Ballard. Sunt dator familiei tale.”

Îl mângâi pe obraz. "Prostii. Mă bucur că ești în siguranță. Vă rog să-mi transmiteți salutările lui Mai.”

Odată ce Sam și Jonathan pleacă, mă întorc înăuntru și mă retrag în camera mea de lucru. Stă lângă bucătărie, iar soarele pătrunde înclinat prin ferestre, luminând șirurile de ierburi uscate care atârnă

de tavan. Rafturi pline cu sticle și saci mici de pânză - fiecare etichetat cu grijă - aliniază un perete. Peste tot sunt cutii și coșuri.

Un banc de lucru lung presărat cu alte preparate din grădina mea în diferite stadii de fermentație și deshidratare. Un mortar și un pistil.

Rulouri de sfoară. Bits and bobs. dopuri. O scară. Și acolo, pe vatră, un mic ibric pentru fiert rădăcini. În mijlocul mesei de lucru se află o cutie dreptunghiulară din lemn cu balamale din piele – de mult fragilă și crăpată de vârstă. Cuțite ascuțite și subțiri; și pietre netede, rotunde. Acesta este farmacia mea, sanctuarul meu și miroase a lavandă și fum de lemn, busuioc și vetiver. Mentă. Catnip. Iarbă de lămâie. Situată, tocmai așa, în partea laterală a casei — datorită unei bune planificări din partea lui Efraim — prinde lumină de la răsărit până la apus.

Mă îndrept spre un mic birou din lemn, în fața ferestrei de est și mă așez pe scaunul pe care Efraim l-a construit pentru a se potrivi înălțimii mele neobișnuite. Desculță, aproape că pot să-mi privesc soțul în ochi. Și deși sunt multe lucruri pe care le iubește la mine, acesta este cel mai important.

Ce început ciudat pentru această nouă zi, cred, apoi respiră lung prin nas, lăsând ierburile parfumate să mă așeze. Sunt sigur că nu va exista nicio retragere de la orice va urma. Dar măcar am câteva momente de liniște pentru a-mi consemna gândurile despre tot ce s-a întâmplat în ultimele ore. Un jurnal mare legat de piele se află în colțul biroului meu și îl trag mai aproape.

De trei ori pe an, soțul meu comandă prăjituri cu cerneală de la un magazin de papetărie din Boston. Vin două într-o cutie, presate în discuri mici, rotunde, cu cuvântul *Larkin* ștampilat deasupra. Îl costă

pe Ephraim cinci șilingi pentru cerneală și unul pentru poștă, dar îl plătește cu plăcere, deși spune că Ebenezer Larkin are o gură urâtă

și o pasiune pentru curve. Așa își arată Efraim devotamentul, asigurându-se că am mereu ceva cu care să scriu. În noaptea nunții

noastre, acum mulți ani, mi-a dat primul jurnal de piele, identic cu cel de pe biroul meu de acum. A spus că este un loc în care să-mi țin gândurile laolaltă într-un singur loc și singura lui cerere a fost să nu-l las să stea gol. De atunci am umplut o duzină de ele. Cărțile în sine sunt mai ușor de găsit decât cerneala și nu este neobișnuit ca Ephraim să se întoarcă dintr-o călătorie la Boston cu un nou volum plin cu pagini goale și rigide. Le găsesc pe scaunul meu, adesea cu o floare presată ascunsă între pagini. Acele flori – acum uscate –

rămân exact acolo unde le-a așezat el, în timp ce cărțile înseși stau pe un raft dincolo de cameră.

Tin pasul cu jurnalele pentru ca imi place, dar si pentru ca este *meseria mea.* Una dintre îndatoririle profesiei mele. În calitate de moașă și vindecător, sunt martor la detaliile vieții private ale vecinilor mei, împreună cu temerile și secretele lor și, atunci când este cazul, le înregistrez pentru păstrare. Memoria este un lucru rău care se deformează și se răsucește. Dar hârtia și cerneala primesc adevărul fără emoție și îl citesc înapoi fără parțialitate. De aceea cred că atât de puține femei sunt învățate să citească și să scrie.

Numai Dumnezeu știe ce ar face ei cu puterea stiloului și a cernelii pe care le au la dispoziție. Nu sunt Dumnezeu – și nici nu vreau să fiu

– dar, fiind la curent cu multe din ceea ce se întâmplă în spatele ușilor închise în acest oraș, am o idee destul de bună ce secrete ar putea fi înregistrate, apoi dezvăluite mai târziu, dacă mai multe femei vor lua parte. stiloul.

Bănuiesc că va trebui să-mi amintesc evenimentele din această

dimineață, așa că întind mâna după pluma și cerneală.

Jurnalul este deschis la intrarea de ieri. După cum este obiceiul meu, am început cu vremea, dar am lăsat restul intrării necompletate pentru a o completa mai târziu:

Miercuri, 25 noiembrie — Senin și rece. Gheața curge în râu.

Rup o bucată de tort cu cerneală și o amestec cu apă într-un vas mic de argint, pe fundul căruia este ștampilat cu imaginea unui bărbat călare pe un cal. Dedesubt sunt gravate cuvintele PAUL

REVERE SILVER, BOSTON . Un alt dar de la Efraim. Încă o extravaganță, deși aceasta destul de personală. Soțul meu și domnul Revere au legat un fel de prietenie în timpul Revoluției, iar argintarul nu l-a uitat niciodată.

Am scufundat pluma, o bat de două ori pe marginea vasului pentru a elimina excesul de cerneală și continui introducerea: Cyrus, Jonathan, Hannah și Dolly au participat la o distracție în casa lui May Kimble. Am ajuns acasă târziu. Atunci Ionatan a pornit spre Long Reach, cu o plută de scânduri. Sam Dawin și James Wall cu el.

Ridic pană de pe pagină, făcând o pauză. Camera nu mai este rece, așa că nu-mi dau seama de fiorul care mă târăște pe șira spinării.

E doar vulpea aia, cred, și uită-te pe fereastră unde am văzut ultima oară fiara mică. Ea a dispărut de mult, iar lumina zilei a alungat toate umbrele amenințătoare din pădure, dar încă simt ceva ce se profilează în depărtare, un fel de prevestire.

— Nu fi proastă, Martha Ballard, mormăi eu, apoi cobor ambii ochi și pană. În scurt timp, zgârieturile ușoare continuă.

Joi, 26 noiembrie — Senin și foarte frig. Naştere. A treia fiică

a lui Charles Clark. — Am fost chemat de domnul Cowan pentru a merge la Betsy Clark, care era în travaliu, la a doua oră în această

dimineață. Ea a născut în siguranță o fiică (al treilea copil, toate fiicele) la ceasul al patrulea. Am părăsit-o inteligent și am fost condus la domnul Pollard. Sunt informat că Jonathan și alții încercau să coboare cu o plută și au fost înconjurați de gheață la Bumberhook Point. Gheața se face foarte repede. Sam Dawin a căzut în timp ce încerca să meargă la țărm, dar a fost salvat...

Mâna mea plutește deasupra paginii și sunt pe cale să înregistrez moartea lui Joshua Burgess, dar ceva mă zgârie în fundul minții, ca o mică mâncărime pe care nu o pot atinge, așa că răsturn înapoi în jurnal, căutând o intrare pe care am făcut-o luna trecută.

Nu există numere de pagină în cartea mea, dar asta nu mă

împiedică niciodată să găsesc o intrare veche atunci când am nevoie.

Lucrul despre setarea cerneală pe hârtie este că îmi permite să-mi amintesc pe ce parte am scris și unde se află de-a lungul paginii o intrare. Îmi amintesc pete de cerneală și cuvinte pe care le-am lovit.

Erori și greșeli de ortografie. Chiar și acum, pot vedea intrarea în minte, văd că colțul din stânga sus al paginii a fost rupt și că există o pată în margine. Amintind aceste detalii, este destul de ușor de localizat.

Joi, 1 octombrie — Sens, cu excepția unor averse. Am avut companie în după-amiaza asta. Domnul Savage, aici, ne informează că doamna Foster a jurat un viol asupra unui număr de bărbați, printre care se numără și Joseph North. Şocant într-adevăr! Am fost acasă.

Doamne, cred, stând drept pe scaunul meu. *Trebuie să-i spun lui Rebecca înainte ca altcineva.*

Faptul că refuz să călăresc pe șa laterală sau pe călăriș a încetat de mult să-i uimească pe vecinii noștri. Astfel de aranjamente nu sunt nici practice, nici oportune, având în vedere cât de des sunt chemat la o urgență sau alta. Nu are rost să fii o femeie când viețile depind de sosirea mea rapidă. Odată ce m-am schimbat din nou în ținuta mea de călărie – o fustă din twill periat cu două rânduri de nasturi care, în funcție de configurația lor, pot transforma haina în pantaloni largi – mă duc la hambar să-l șau pe Brutus.

Cyrus este acolo.

Pentru o clipă cred că este Efraim – atât de asemănătoare sunt ei din spate – și apoi se întoarce și văd barba.

Mă zărește la periferia lui și tresări. Dar în timpul necesar să

clipesc, neliniștea lui este înlocuită de un zâmbet rapid care ajunge până la ochii lui alune. Apoi tresări și văd buza despicată, ochiul învinețit. Deși știu că nu vrea să o fac, mi-am pus ușor mâna pe fața lui și o întorc într-un loc și în altul, inspectându-l.

Cyrus își dă ochii peste cap. Oftă. Dar permite-mi slujirile. Nimic nu este spart. Nu este nevoie de cusături. Așa că i-am dat drumul și am dat înapoi. Acești băieți ai mei mari vor permite maternitatea doar în doze mici.

„Când ai ajuns acasă?” întreb eu.

Ridică din umeri, de parcă timpul ar fi o construcție de puțin interes pentru el. Și poate că este. Nu deținem un ceas, dar fiecare Ballard – inclusiv eu – are un instinct pentru timp, o certitudine învățată prin unghiul soarelui și lungimea umbrelor. Chiar și iarna.

Chiar și fără nimic de care să lucreze în afară de acoperire grea de nori și lumină opacă. Timpul este un lucru pe care îl *simțim* și zilele noastre sunt ordonate în consecință.

Brutus își atârnă capul peste ușa boxei și pufnește de parcă știe exact de ce am venit, de parcă ar fi nemulțumit să mă vadă.

„Trebuie să-l scot din nou”, îi spun lui Cyrus, încruntat. „Sunt sigur că va fi un prost în privința asta.”

Se uită la locul unde Sterling paște fericit în taraba lui, calm ca întotdeauna, și știu la ce se gândește.

„Nu”, spun eu. „Brutus trebuie să se obișnuiască cu mine. Și să-l călărești este singura modalitate de a face asta să se întâmple.”

Când mă îndrept spre camera de baraj, Cyrus mă îndepărtează cu mâna. Îl privesc pe fiul meu cel mare apucând căpăstrul și îl conduc pe Brutus de la taraba lui. Îl privesc înșeându-mi metodic calul, testând cataramele exact așa cum l-a învățat tatăl său. Acesta este un lucru nou, dorința lui de a mă amăgi, de a proteja. Mi se pare iritant și intruziv. Începe să mă considere bătrân.

De îndată ce Brutus este gata, iau frâiele.

„Știu ce s-a întâmplat la Frolic." Ochii aceia frumoși alune se îngustează. El este precaut. „Și acum Joshua Burgess a murit.

Jonathan și Sam l-au găsit în râu în această dimineață."

Cyrus se împiedică înapoi de parcă l-aș fi pălmuit. Își ridică

mâinile, cu palmele în afară, de parcă ar spune că nu are nimic de-a face cu asta.

"Știu. Dar când mă întorc, o să-mi spui *totul.* "

PARSONIA

În retrospectivă, ar fi trebuit să cumpăr un cal gras și leneș

căruia îi plac merele, cuburile de zahăr și să doarmă la soare. În schimb, l-am cumpărat pe Brutus — un armăsar de șase ani din piele de cătim, la fel de fermecător ca numele lui — de la unul dintre milițienii din Boston care au tabărat la Hallowell anul trecut.

Bărbatul nu a mai putut să călărească din cauza unui picior rupt și m-am gândit să întreb cum a fost rănit *după ce* am predat plata.

Brutus îl aruncase pe bărbat cu o săptămână înainte ca eu să-l cumpăr și m-a aruncat de trei ori de atunci: de două ori într-un petic de mirieni și o dată în râu.

„Jur pe *Dumnezeu Atotputernic* ", mormăi pe sub răsuflarea în timp ce ne gabuim departe de hambar, „dacă mă arunci pe pământul înghețat, te voi transforma în lipici în decurs de două săptămâni."

Brutus zbâie ca răspuns și, din cauza felului în care mușchii lui se zgâlțâie sub gambele mele, mi-e teamă că o să se năruiască sau să se încurce. Dau o tragere de avertizare la mormânt, iar el pufnește disprețuitor, apoi se instalează sub mine. Răspund cu un mârâit scăzut și acceptăm amândoi tragerea la sorți.

Presupun că nu-l pot învinovăți. Dacă aș fi fost scos de la o masă, aș fi și eu supărat. Dar Brutus are o singură slujbă – să mă ducă acolo unde trebuie – și nu voi fi ordonat de capriciile unui cal care este de fapt puțin mai mult decât un adolescent. Am mai avut de-a face cu oameni ca el.

Totuși, misiunea noastră din această după-amiază nu este una fericită.

Și urăsc să fiu purtătorul de vești proaste. Deși, în acest caz, rău ar putea fi cuvântul greșit. Deranjant. Ţipător. Barbar. Cras.

Oricare dintre aceste opțiuni s-ar putea să se potrivească, văzând că

nu este o veste tocmai *proastă* pe care am venit să le transmit. Nu am simțit decât ușurare când l-am văzut pe Joshua Burgess pe masa aceea mai devreme astăzi. Rebecca Foster s-ar putea simți altfel, totuși, și mă opresc pentru oricare ar fi reacția ei.

Casa lui Isaac și Rebecca Foster este o căsuță simplă din piatră, situată mai departe de Water Street, pe o alee îngustă, mărginită de

rododendri. În spatele lui se află un hambar mic și o grădină. Totuși, ei nu dețin nimic din toate acestea. Casa parohială – și toate anexele

– aparțin orașului și le sunt închiriate pentru o mică parte din salariul lui Isaac ca pastor. Faptul că a fost demis din funcția sa în urmă cu cinci luni face ca reședința lor continuă să fie un punct de dispută între detractorii lor.

O tânără înaltă, cu ochi alun și o siluetă drăguță și plinuță

răspunde la a treia bătaie și mă invită înăuntru.

„Bună dimineața, Sally. Rebecca este acasă?

— Da, doamnă Ballard. Îi voi spune că ești aici.” Ea se întoarce pe călcâie și pleacă, lăsându-mă să-mi atârn mantia de călărie de cârligul de lângă ușă.

Fata se întoarce în mai puțin de un minut și mă minunez de modul în care poate evita contactul vizual chiar și atunci când mă

privește direct. Cumva privirea ei pare să plutească peste umărul meu, ca și cum ar căuta ceva în depărtare.

— Pe aici, doamnă Ballard. Ea bea ceai în salon.”

Având în vedere că casa parohială are doar o mână de camere, *salonul* este un termen liber pentru singura zonă de relaxare suplimentară din casă. Dar are un șemineu confortabil, o fereastră și o ușă proprie. Sally mă face să intru, apoi se strecoară pentru a continua să le hrănească băieților Foster cu prânzul. Îi aud în bucătărie, ceartă pentru ultima bucată de pâine prăjită.

Rebecca nu este genul de femeie care se simte confortabil să aibă

ajutor domestic, dar este unul dintre lucrurile care i se cer ca soție a ministrului. Sally a venit cu parohul și este ultima fiică Pierce care a ocupat postul. Două dintre surorile ei au avut onoarea anterior. Fata este tolerată, dar nu tocmai binevenită. În mare parte, pentru că se știe că plutește pe la colțuri și îi raportează mamei ei ceea ce aude.

Bonnie Pierce se mândrește că știe tot ce se întâmplă în Hallowell.

Fiecare oraș are o bârfă, iar în al nostru titlul îi aparține.

Rebecca stă pe un balansoar lângă foc, cu o pătură în poală și o ceașcă aburindă de ceai în mâini. O împletitură aurie lungă și groasă

atârnă peste un umăr. Când intru, ea ia grămada de tricotaje din poală și o mută într-un coș de lângă vatră.

O sărut ușor pe sprânceană și iau balansoarul opus. „Ma bucur să

te văd."

"Și tu." Rebecca își înclină capul într-o parte și ascultă pașii slabi, care se retrag, ale lui Sally Pierce și ale copiilor ei se deplasează sus, urmate de o izbucnire de râs. „Sunt atât de recunoscător că fata este aici doar câteva ore în fiecare dimineață."

„Majoritatea femeilor s-ar bucura de ajutor", spun eu cu un zâmbet tachinator.

„Nu ar trebui să fiu atât de nepoliticos." Ea oftă. — Sally va repeta ceea ce am spus. Dacă nu pentru Isaac însuși, atunci cu siguranță

pentru mama ei. Jumătate din oraș mă consideră deja un ingrat."

Ezit, nu vreau să mint. Adevărul este că jumătate din Hallowell gândește mult mai rău despre ea decât atât. „Te vor înțelege destul de curând", îi spun, „și atunci îți vei cere scuzele."

Vorbim doar în cercuri, dar o umbră cade peste chipul Rebeccai și mi-aș dori să fiu aici în diferite circumstanțe. Dar totuși, plăcerile trebuie respectate.

„Vrei niște ceai?" Rebecca se apleacă spre o măsuță între balansoare. Un serviciu de ceai este așezat în mijloc, iar aburii se ridică din oală.

„Ar fi minunat."

„Mă duc să iau o altă ceașcă."

Rebecca alunecă elegant din cameră, atât de diferit de felul în care s-a mutat acum trei luni când am găsit-o chiar în acest salon, la câteva zile după ce Joshua Burgess și Joseph North au atacato. Îmi scutur imaginea din minte și stau ca să-mi pot încălzi mâinile în fața focului. Pe manta se află o cutie mică și o ridic, admirând trandafirii de ceai pictați pe fiecare parte. Capacul este închis și un miros amar se ridică din interior. Îmi adulmec, apoi mă retrag încruntat în timp ce mirosul acru îmi inundă nările. Mirosul neplăcut, asemănător cu terebentina, este inconfundabil: savin. Un al doilea miros dezvăluie ceva mai curat și dulce, aproape floral, cu o notă de camfor. Tansy.

Lasă tabla pe spate și mă întorc pe scaun, apoi ridic ceainicul la nas doar ca să mă asigur. Ceai negru, simplu și simplu.

„Este puțin slab", spune Rebecca din prag, cu o notă de scuze în voce. „Se pare că nu am stomac pentru nimic puternic în aceste zile."

„Sunt sigur că e în regulă."

Stăm într-o tăcere de companie în timp ce Rebecca pregătește ceaiul. Un cub de zahăr. Un strop de lapte. Două amestecări rapide cu lingura. Căldura se simte bine pe degetele mele reci când Rebecca îmi întinde ceașca. Formalitati indeplinite, putem trece la scopul real al acestei vizite.

Ea se uită la mine peste marginea paharului ei, ezită. — Ai fost în Hook azi devreme.

dau din cap. „Am fost chemat la tavernă pentru afaceri și am câteva știri care te privesc."

„Bine sau rău? Nu pot spune după tonul vocii tale."

„Amândoi, de fapt." Mă întorc spre ușa salonului, observând că

Rebecca a lăsat-o pe jumătate deschisă. Sally și băieții sunt încă

ocupați. Aud pași în camera de deasupra și scârțâitul unui balansoar.

„Unde este Isaac?"

„În biroul lui. Scriind o altă scrisoare conducătorilor Bisericii Congregaționale din Boston pentru a contesta demiterea lui."

— Chiar și după ce ultimii doi nu l-au restabilit?

Un zâmbet ironic îi îndoaie colțul gurii. „Soțul meu este un etern

optimist.”

Aș fi spus că aș fi fost eu cel care l-a descris. Isaac îl dă în judecată pe Hallowell pentru două sute de dolari. Contractul său cu orașul ca predicator era pe cinci ani. Și susține că concedierea lui a încălcat acel contract și că i se datorează restul banilor promis. A spune că lucrurile au devenit controversate ca urmare ar fi o subestimare. Refuză să părăsească orașul, cu atât mai puțin parohia, până când procesul nu va fi soluționat. Isaac Foster este un om al cărților. De credință. De reguli și corectitudine. Și, pentru o clipă, mă

gândesc să-l sun pentru a auzi această știre, dar mă hotărăsc

împotriva ei. Rebecca nu ar trebui să cântărească reacția lui atunci când își exprimă propria ei.

În ciuda a ceea ce s-a întâmplat în august, mai există ceva în ochii ei căprui și blânzi — o veselie și curiozitate — care îmi amintește de fiicele pe care le-am pierdut cu mulți ani în urmă. Este ceea ce m-a atras la Rebecca în primul rând. Fiecare interacțiune cu ea de atunci m-a făcut să mă întreb ce ar fi făcut fiicele mele acum dacă ar supraviețui acelei veri lungi și îngrozitoare.

Își prinde ceaiul cu ambele mâini și îl ține de buze, lăsând aburii să se înmulțească în jurul obrajilor, înainte de a lua o înghițitură.

„Deci care este vestea asta pe care o ai pentru mine?”

În loc să răspund la întrebarea lui Rebecca, mă uit din nou la uşă, ascult o bătaie, apoi îl întreb pe unul de-al meu. — Se întâmplă să știi unde a fost Isaac aseară?

"Eu nu. În studiul lui, presupun. Dar nu mă simțeam bine și m-am culcat devreme. De ce?"

Îmi amintesc o perioadă, când fiii mei erau mai mici, când le plăcea să arunce cu pietre peste pod în râu. Le-au plăcut stropii și zgomotul. Fiind băieți, le plăcea *tulburările* pe care le provoca.

Studiez chipul Rebeccai și nu-mi face plăcere să-i supar apele liniştite ale sufletului ei.

„Joshua Burgess a murit. I-au găsit cadavrul în râu în această

dimineață.”

Rebecca scutură din cap, de parcă nu ar putea înțelege. „El a fost…? A făcut…?” Orice întrebări pe care vrea să le pună nu se vor forma.

„Nu a fost un accident. Nu s-a înecat”, îi spun eu. „A fost spânzurat.”

Rebecca rămâne complet nemișcată, cu excepția mâinilor ei, care încep un tremur frenetic. Mă uit la lichidul de chihlimbar stropind înainte și înapoi în ceașca ei delicată de ceai – încoace și în alta – și îl smulg din mâini înainte ca ea să poată arunca conținutul în poală.

Aștept să vorbească ea.

Motivul pentru care cred că relatarea ei despre ceea ce s-a întâmplat în august are atât de mult de-a face cu prietenia noastră

de lungă durată, cât și cu micile detalii traumatizante care stau la baza poveștii ei.

„Joshua Burgess are o voce zguduită. L-ai auzit?” întreabă ea în cele din urmă, apoi se uită la mine. Dar ochii ei sunt sticloși și neconcentrați și este clar că ea se află în altă parte, în trecut.

O imagine a acelei trahee albe și cerate îmi trece prin minte. "Da.

El a făcut-o. Dar nu mai.”

Rebecca își închide ochii, blocând unele amintiri ale ei. Când vorbește din nou, vocea ei tremură. „Mi-a smuls tivul din dantelă

înainte de a începe. Și-a legat părul pe spate. De ce îmi amintesc asta atât de clar?”

— E mort acum, Rebecca, asta încerc să-ți spun. Nu te mai poate răni niciodată.”

„Nordul poate.”

Vreau să neg asta. Dar amândoi știm că există moduri nesfârșite prin care Joseph North poate continua să o rănească pe Rebecca fără

să o mai atingă vreodată. Nu în ultimul rând este prin negările sale continue și atacurile subtile asupra caracterului și reputației ei. Asta se întâmplă de două luni acum.

„Nu voi lăsa să se întâmple asta. Mă duc la Vassalboro luna viitoare. Voi fi chiar acolo cu tine la tribunal. Și îmi *voi* da mărturia.

Toată lumea va ști ce a făcut. Și vei avea dreptatea ta.”

Când am găsit-o pe Rebecca, după atac, i-au trebuit aproape două

ore să-și explice de ce fața și brațele ei erau zdrobite de vânătăi de furie și de ce i se despicase buza. Dar acum nu mai are nicio ezitare.

Cuvintele ei vin repede și fără suflare.

„Mă bucur că Burgess a murit.”

„Si eu sunt.”

„Și sper că Isaac l- *a* ucis.”

A venit rândul meu să fiu speriat, iar un strop de ceai cald îmi stropește marginea ceștii, peste degetul mare și în manșeta mânecii mele. „ *Sshh.* Nu poți spune asta.”

„Nu am voie să vreau răzbunare?”

„ *Desigur.* Dar trupul lui este încă la crâșmă. Va fi o anchetă. Și vă

puteți imagina ce se va întâmpla dacă Isaac este acuzat? În plus, ai răzbunarea ta, oricum cel puțin jumătate din ea.”

„Nu”, spune ea. „Nu voi fi niciodată eliberat de ceea ce mi-au făcut.”

Nu pot argumenta asta. Nici nu incerc. În schimb, întind mâna ei și terminăm ceaiul în tăcere, urmărind dansul hipnotic al flăcărilor în șemineu. Mai târziu, când umbrele s-au mutat și cărbunii se așează în vatră, mi-am lăsat paharul gol, o sărut încă o dată pe Rebecca pe sprânceană și îmi șoptesc rămas-bun.

Abia când ajung la ușa salonului vorbește din nou.

„Martha?”

Mă uit peste umăr. "Da?"

„Nu am mai sângerat din iulie.”

Buzele mele formează un O de surpriză și mă întorc lângă ea, punându-mi mâinile pe fiecare dintre umeri. Simt micile bucăți de os sub fiecare palmă. „Îmi spui că ești însărcinată?”

„Am avut băieți. Știu cum se simte.”

— Există vreo șansă să fie al lui Isaac?

Rebecca scutură din cap. „Nu ne-am culcat de înainte să plece el la Boston. Și nu m-a mai atins de atunci. Nu are cum să fie a lui."

„Când ai sângerat ultima dată?"

„Sfârșitul lunii iulie. *După ce* Isaac a plecat."

Patru luni. Destul de lung pentru ca un copil să prindă rădăcini.

„I-ai spus?"

"Nu. Dar cred că a ghicit."

„Îmi pare *atât de* rău," șoptesc eu, trăgând-o pe Rebecca la pieptul meu. Numai că de data aceasta nu există plâns, nici angoasă.

Există doar o liniște liberă. Un vid unde a locuit cândva spiritul prietenului meu. Mă îndepărtez și cobor o mână pe burta Rebeccai.

Movila mică și fermă este ușor de găsit. Apăs ușor, într-un loc și în altul, doar pentru a fi sigur, dar nu există nicio îndoială. Rebecca Foster este o femeie zveltă. În curând nu va mai fi deloc ascuns.

„Nu știu ce să fac", șoptește ea. Ochii ei, mari și căprui, de culoarea ceaiului. Ei înoată cu lacrimi.

„Nu trebuie. Nu azi."

MORA LUI BALLARD

Mă duc direct în camera mea de lucru. Mintea mea este pe Rebecca Foster, dar când întind mâna după jurnal, găsesc un bilețel deasupra și recunosc mâzgălirea înțeleasă a lui Cyrus.

Știu că vrei să vorbești, dar m-am dus la Hook cu Moise să

iau niște seu pe care Amos l-a păstrat pentru noi. Nu sunt sigur când mă voi întoarce.

Aici este o pată de cerneală, de parcă ar fi lăsat pena să se sprijine de hârtie în timp ce se gândea ce să spună în continuare.

Despre Burgess: Presupun că știi că și-a pus mâna pe Hannah. De

aceea l-am lovit. Dar dacă e mort, nu am nimic de-a face cu asta. Am adus fetele acasă și m-am culcat. Pe onoarea mea.

—C.

Am doar copiii pe care îi am. Dar dacă am învățat ceva despre creșterea tinerilor, este că unii sunt mincinoși, iar alții mărturisitori.

Cyrus este cel din urmă. Un mărturisitor. În toate deceniile în care a trăit sub acoperișul nostru, nu am avut niciodată de ce să mă

îndoiesc de el. Și nu am niciunul acum. Așa că îndoi biletul și îl pun în lateral. Încearcă să-ți amintești de ce am venit aici.

Mi-am pierdut șirul gândurilor, nu-mi amintesc ce am vrut să

găsesc în jurnal. Acesta este necazul cu care se confruntă orice femeie care pune pixul pe hârtie într-o gospodărie ocupată. Nu mi se garantează niciodată siguranța liniștii, cu atât mai puțin o perioadă

solidă de timp pentru a-mi urmări gândurile și a le lega împreună.

Acesta este luxul bărbaților cu biblioteci, majordom și soții. Mamele găsesc o modalitate diferită de a-și îndeplini munca.

Ha! Iată-l! O sclipire. Mă apuc de capătul de coadă al gândului în timp ce trece pe lângă el, apoi îl urmăresc ca să nu se evapore.

Mă uit din nou la înregistrarea din jurnal. Răsfoiți paginile înapoi.

Joi, 1 octombrie — Sens, cu excepția unor averse. Am avut companie în după-amiaza asta. Domnul Savage, aici, ne informează că doamna Foster a jurat un viol asupra unui număr de bărbați, printre care se numără și Joseph North. Şocant într-adevăr! Am fost acasă.

Atinge intrarea cu un deget. Spre deosebire de formularea pe care am ales-o, nu știrile în sine m-au șocat – o vizitasem la Rebecca la mijlocul lunii august, după ce a avut loc atacul –, ci că ea a făcut public acuzația fără să mă consulte mai întâi. Violul este o infracțiune capitală în State, pedepsită cu spânzurare. Dar în toate cele cinci decenii ale mele, am văzut doar un om atârnând la capătul unei frânghii pentru acea crimă. Este aproape imposibil de dovedit și, până de curând, majoritatea bărbaților prinși făcând acest lucru au fost trimiși înainte ca instanțele să poată fi implicate. Recentul Război de Independență și ratificarea ulterioară a Constituției au creat un cadru de bază de legi pentru a face față unor astfel de încălcări. Acum există

mai mult un factor de descurajare pentru a împiedica un tată sau un frate vătămat să nu ia dreptatea în propriile mâini.

Îmi trec degetul pe coloană până la o intrare din ziua precedentă, căutând o perspectivă asupra motivelor Rebeccai de a vorbi în public.

Miercuri, 30 septembrie — Sens, cu excepția unui averse ușor după-amiază. Am fost chemat la ușa domnului Foster și am pus câteva întrebări. Mai târziu, colonelul North m-a interogat în legătură cu ce conversație a avut doamna Foster cu mine în legătură cu conduita lui.

Deci, poate nu un moment atât de ciudat până la urmă? Zvonul despre atac începuse să se răspândească în comunitate și, probabil, North a înțeles că oamenii vorbesc. Întorc paginile din nou, mai înapoi, până în august, când au început toate acestea.

Miercuri, 19 august — Senin. Chemat la doamna Foster. Mi-a plâns că pe 10 august a primit mari abuzuri de la Joseph North și

Joshua Burgess. După ce a povestit acele abuzuri, ea a spus că nu ar fi putut face nimic mai rău dacă nu ar fi ucis-o. Ea a spus, de asemenea, că North a abuzato mai rău decât orice altă persoană

din lume, dar credea că este mai bine să-și țină necazurile pentru ea cât a putut până când soțul ei se va întoarce, ceea ce ea sperase că va fi în curând. Am venit acasă la 13:00. Simțiți-vă

obosit.

Rebecca *își ținuse* necazurile pentru ea aproape două luni de la atac, având încredere doar în mine. Părea înțelept la acea vreme. Am vrut ca Rebecca să aibă protecție atunci când a făcut un pas înainte cu acuzația ei, așa că nu a spus nimănui până când Isaac s-a întors din Boston. Acuzații erau bărbați respectați, iar Rebecca s-ar fi putut trezi și mai mult victimizată dacă ar fi continuat singură. În retrospectivă, însă, cea mai bună dovadă pe care Rebecca a avut-o cu privire la atac a fost daunele aduse corpului ei. Dacă ar fi depus o plângere în ziua în care am găsit-o, arătând ca o epavă distrusă, nimeni nu s-ar fi îndoit de afirmațiile ei. Și Dumnezeule, fusese *îngrozitor.* Timp de nouă zile, Rebecca a fost atât de bolnavă și dureroasă încât abia își putea îngriji proprii copii. Nu putea să se scalde, cu greu putea să mănânce. *Aceasta* este femeia pe care am găsit-o înghesuită în casa ei pe 19 august. Cu toate acestea, așteptând toate acele săptămâni până când Isaac se întoarce, rănile ei exterioare s-au vindecat și îndoielii i s-a dat timp să crească

rădăcini.

Dacă aș fi putut să o fac altfel, aș fi dus-o pe Rebecca cu căruța direct la magistrații din Vassalboro în ziua în care am găsit-o. Lipsa mea de acțiune mă face să mă simt complice la felul în care s-au întâmplat lucrurile. Și acum mă tem că nu se poate face nimic pentru rănile pe care Rebecca le poartă în interior.

Lucrurile s-au înrăutățit doar pentru prietenul meu. Având în vedere ceea ce am aflat azi dimineață, bănuiesc că Rebecca se temea de o sarcină în august.

Sâmbătă, 22 august — Senin. Am fost la doamna Foster. A părăsit-o așa cum era de așteptat. indienii acolo.

Marți, 25 august — Senin. M-am dus să o văd pe doamna Foster...

Am fost să o văd pe Rebecca de trei ori în acea săptămână. Îi îmbrăcasem rănile, îi găteam mesele și îi îngrijisem copiii. Și în tot acest timp, am încercat să-mi dau seama ce să fac în legătură cu atacul. Isaac se afla în Boston, căutând o intervenție din partea șefului congregației sale, după ce a fost demis din funcția de ministru în Hallowell din cauza unei serii de diferențe teologice.

După cum se dovedește, Sally Pierce nu a putut servi ca martor pentru Rebecca. În luna august, ea își îngrijea sora mai mare și nepoata nou-născută la Fort Western. Soțul plecat, ajutorul plecat, Rebecca era singură și vulnerabilă. Pradă ușoară. *Dar de* ce ? Acesta este lucrul pe care încă nu am reușit să-l dau seama. *De ce* au comis North și Burgess o crimă atât de gravă și violentă? Nu le-ar fi putut crede că o va ține pentru ea. Sau că ar scăpa cu asta.

Mă întorc la 30 septembrie, când fusesem chemat la paroh de Isaac pentru a răspunde la acea serie de întrebări tulburătoare despre ce sa întâmplat cu soția lui. Și apoi, mai târziu în acea după-amiază, la conversația mea cu North în care mi-a cerut o contabilitate a fiecărei conversații pe care le-am avut cu Isaac și Rebecca din august. Am refuzat, desigur. Nu era treaba lui și nu eram obligat să-i spun nimic. Dar acum Joshua Burgess a murit și, deși Rebecca părea uşurată să audă vestea, aceasta a venit fără nici un fel de dreptate reală. Nu pot să nu mă gândesc la Isaac, închis în biroul lui, scriind scrisori. A plănuit el răzbunare, precum și justificare profesională? Și ar trebui să mă aștept la mai puțin de la un bărbat a cărui soție a fost atât de oribil de violată?

Mi-am lăsat pixul. Împingeți jurnalul. A te îngrijora de aceste întrebări

nu va face bine. Este timpul să vorbesc cu soțul meu.

Vara, poteca de coborâre la moară este uzată și lată de anii în care picioarele Ballard au mers înainte și înapoi. Dar iarna este puțin mai mult decât un canal între bancuri de zăpadă, strâns tare de cizme cu talpă grea. Se șerpuiește prin pășune, în pădure și spre pârâu. Pinul și sumacul cresc de-a lungul lateralelor sale, împreună

cu petice de pennyroyal. Însă frunzele întunecate, în formă de mentă, s-au uscat și au căzut de mult, ceea ce este păcat pentru că

aproape mi-am trecut prin proviziile pentru a livra ultima fată

Prescott. Preparatul de pennyroyal ajută la calmarea nervilor entuziasmați și îl găsesc util atunci când livrez un Prescott. Urlă

fiecare dintre ei. Două dintre cele trei fete așteaptă primăvara și îmi este frică să particip la nașteri. Au învățat astfel de isterii de la mama lor.

Pădurea este liniștită astăzi și mi-e dor de sunetul melodic și zgomot al roții de apă din afara morii. Blocată în gheață, roata nu se va mai întoarce până la dezgheț, iar asta îngreunează munca lui Efraim. Roata ajută la alimentarea ferăstrăilor lungi, dar acum vor fi Efraim și fiii noștri care își vor face drum prin fiecare buștean. Acum, că râul a înghețat, el și băieții vor trebui să-și facă livrările pe uscat, o sarcină grea, consumatoare de timp, care îi va lăsa pe toți epuizați și încerți.

Noroc de mine.

Trec cu vârful degetului peste o explozie roșie aprinsă de boabe de sumac, amintindu-mi cât de mult îmi place această cale iarna.

Combinația de ramuri verzi de pin și fructe de pădure aprinse lovește împotriva zăpezii, un pic de spectacol bine câștigat pentru a supraviețui tuturor celorlalte plante și arbuști. Fac o notă mentală să

mă întorc mai târziu și să recoltez sumacul. Când sunt coapte, fructele de pădure fac un condiment excelent cu nuanțe de lămâie pentru carne și legume și cred că lui Dolly ar dori să adauge puțin la friptura pe care o vom lua la cină în seara asta. Dar nu le voi colecta pe toate, deoarece fructele de pădure sunt și o sursă preferată de hrană de iarnă pentru iepuri și vulpi.

Mă opresc la jumătatea pasului pe potecă. *Vulpea.* Nu trebuie să

uit să-i spun lui Ephraim despre vizitatorul nostru tulburător. A fost acum câteva ore? Simt că a trecut o lună de duminică de când am ajuns acasă.

Asta înseamnă să îmbătrânești, cred. *Zilele sunt lungi, dar anii sunt scurti.*

Ciudățenia întâlnirii mele cu vulpea încă se simte ca un fel de prevestire, o zăbovire în aer, ca o ceață care nu se arde cu soarele de amiază. Efraim nici nu va râde de mine, nici nu se va speria. Pur și simplu va da din cap și va gândi la asta, așa cum face cu majoritatea lucrurilor. Dacă îi las suficient timp, ar putea chiar să aibă o explicație. Unii bărbați gândesc în linie dreaptă, ca o săgeată de pe sfoară. Ei merg la logică, la concluzia ușoară și evită căile navigabile ale minții. Dar nu Efraim. Capul lui este tot râuri și pâraie și, cu o minte ca asta, un gând ar putea curge oriunde.

El va avea un răspuns. Întotdeauna o face.

Moara noastră de cherestea este amplasată pe malul pârâului Mill, pe fundații de piatră chiar acolo unde curentul este cel mai puternic. Este mare. Mai mare decât hambarul nostru, de fapt.

Primul etaj are spațiu amplu pentru a depozita și usca o cantitate mare de lemn tăiat, plus spațiu de lucru suplimentar pentru Ephraim. Al doilea etaj cuprinde o mansardă care se întinde pe lungimea morii și se uită la spațiul de dedesubt. Efraim a construit chiar și o scară convenabilă pentru a accesa ea atunci când găzduim o adunare mare. La urma urmei, sunt puține lucruri mai incomode decât să trimiți doamnele pe o scară în fuste.

În urmă cu câțiva ani, Efraim a contrabalansat o punte largă și robustă pe clădire, astfel încât să se întindă peste apă. Nu mai târâi scândurile până la pârâu și stai până la genunchi în noroi în timp ce sunt legate. Acum îi trimite direct de pe dig și în curentul de dedesubt. Ei fac o stropire groaznică, dar își încep cu ușurință

călătoria spre Kennebec, apoi mai departe spre Hallowell, Farmingdale și mai spre sud, prin Bath, și mai departe către șantierele navale din Boston, apoi către părți necunoscute. Îmi place

să cred că există nave care navighează pe Atlantic, făcute din scânduri tăiate de soțul și fiii mei. Îmi place să cred că am contribuit cu ceva la lumea largă.

Pe cealaltă parte a morii, ferită de vedere, se află o mare mieună

de lemn, atașată de peretele exterior și accesibilă doar printr-o ușă

interioară. Ephraim l-a construit pentru a-l adăposti pe Percy, un șoim călător pe care l-a găsit în copilărie în urmă cu cinci ani, iar acum o aud pe pasăre strigându-și la prânz.

Soțul meu ridică privirea și zâmbește când mă strec pe ușă.

„Bună, iubire”, spune el.

Ephraim traversează podeaua în trei pași lungi și îmi pune un sărut cald în adâncul dintre sprâncene. În tinerețe avusese părul negru și ochii de culoarea unui cer de vară. Un nas drept galez. Falca pătrată. Ochii și maxilarul lui sunt încă la fel de puternice ca în ziua în care l-am întâlnit prima dată. Dar părul lui este striat de argint, iar nasul ușor strâmb datorită unui pumn murdar pe care l-a primit acum paisprezece ani.

După o privire de moment în care mă inspectează pentru a verifica starea vieții și a mădularului, el întreabă: „Ai venit în sfârșit să-mi spui ce s-a întâmplat azi dimineață?”

„Nu a spus Moise nimic când a venit să-l ia pe Cirus?”

"Nu. De ce?"

— Atunci presupun că a vorbit cu tine despre Hannah?

Efraim râde. "Nu. El se străduiește, totuși. Se ofilește un băiat, găsind curajul pentru acea conversație. Dar el va ajunge acolo.

Totuși, am stat și am vorbit puțin. Și ai grijă să o arunci o privire înainte de a pleca.”

Mă gândesc la trupul lui Joshua Burgess și la asistența oferită de Moise în această dimineață. — Și n-a menționat nimic altceva cât a fost aici?

El rânjește. „Numai că *ai* avea vești pentru mine când te vei întoarce. Dar când l-am presat, a insistat că ai vrea să-mi dai tu însuți detaliile. Deci nu pot concluziona decât un singur lucru.”

„Care este?”

„Ai făcut ceva pentru a-i câștiga loialitatea băiatului.”

„ *Am* făcut ceva?”

„L-a fermecat într-un fel, bănuiesc. Ai tendința să faci asta.”

„Nu fac așa ceva! Majoritatea oamenilor mă displace, de fapt.”

„Ei te respectă. Poate că din când în când te temi. Nu este același lucru.”

„Și la kilometri distanță de farmec.”

„ Te *găsesc* fermecător.”

„Ești părtinitor.” Râd și sunt recunoscător pentru ușurința pe care o aduce în piept. Buna dispoziție se întinde din colțurile ochilor lui Efraim sub formă de picioare de corbie și îmi dau seama că mi-a ușurat starea de spirit intenționată. Trebuie să fi intrat în moară cu un nor de furtună atârnând deasupra capului meu. „Și Moise vrea să

o curteze pe Hannah”, adaug eu.

„Asta nu este o știre.”

„Ei bine, acum mă vede ușa prin care trebuie să treacă.”

„Și aici am crezut că am onoarea?”

pufnesc. „Se pare că tânărul Pollard și cu mine ne-am *legat.* ”

„Peste ce?”

„Un corp.”

Afară, scârțâitul crește mai tare în miuăunile șoimilor, însoțit de bătaia puternică a aripilor mari.

„Percy i-e foame”, spun eu, uitându-mă la peretele îndepărtat și la ușa care duce dincolo.

„Nu poți schimba subiectele așa, dragă. Am auzit că se vorbește despre un cadavru.”

„Ei bine, pasărea ta este zgomotoasă și distrage atenția.

Hrănește-l. Atunci îți voi spune.”

Ephraim rânjește, apoi traversează podeaua cu pași mari până la locul

în care o găleată mare se află lângă soba cu lemne. Scoate cu mâna goală un păstrăv zgomotos și deschide ușa care dă acces la măsuțe. Percy sare pe podea și smulge chestia chiar din degetele lui Ephraim. Este o pasăre frumoasă, cu aripi ascuțite și o coadă lungă.

Penele lui sunt de un gri albastru deasupra și de un maro pete

dedesubt. Percy își umflă sânul alb și își întoarce capul, astfel încât semnele negre ca mustața de pe față să fie vizibile. Îmi pare mereu francez. Și pompos.

Sarcina îndeplinită, Ephraim închide ușa, se întoarce din nou către mine și își încrucișează brațele peste piept, așteptând.

Încerc să ignor zgomotul cărnii sfâșiate care vine din mieunare.

De unde să încep? Și cum să explic totul? Respir adânc și îmi las umerii să se așeze. Întinde-mi gâtul dintr-o parte în alta, apoi începe cel mai bine cum știu.

„Știi că în timp ce eram cu Betsy Clark, pluta lui Jonathan a rămas prinsă în gheață la Bumberhook Point și că Sam Dawin a căzut în timp ce încercau să ajungă la țărm?”

El dă din cap. „L-am ajutat pe Jonathan să-l bage în patul fetelor.”

„Știați că a văzut un cadavru când a intrat în jos? Sau că Jonathan l-a trimis pe James Wall să aducă oameni de la Hook să-l taie din gheață?

"Nu am." Maxilarul lui Efraim zvâcnește. „Cine este mortul?”

„Nu am spus niciodată că este un bărbat.”

„Atunci cine e mort?”

„Ajung la asta.”

„Mai degrabă încet, aș spune.”

"Tăcere. Încerc să rezolv detaliile, ca să aibă sens.” Mica sobă cu lemne împrăștie puțină căldură pe care o poate prin moară, iar eu mă apropii, cu palmele întinse, înainte de a continua.

„Amos Pollard l-a trimis pe James să mă ia de la soții Clark. Au scos cadavrul afară. Dus-o la tavernă. Amos a vrut să-l inspectez înainte ca doctorul Cony să fie chemat.

"L? Deci a fost un bărbat? Așa cum am spus.”

„Ei bine, ai presupus. Dar asta nu are rost. Și femeile sunt ucise, știi?

„ *Ucisă* ?”

„Voi ajunge și la asta dacă nu întrerupi.”

„Atunci, spune-mi ce om a fost ucis în Hallowell”, spune Ephraim.

Nu sunt atât de mult veștile de care se bucură, ci glumele noastre și observ fulgerul de umor din ochii lui.

Fac o pauză, dând importanță numelui înainte de a-l rosti.

„Joshua Burgess.”

Efraim pare la fel de șocat pe cât este capabil. Ochii i se mari pentru o clipă și nările i se fulgeră. Dincolo de asta e impasibil ca un ciot. „Ah”, spune el. „Ei bine, asta complică lucrurile.”

— Fusese bătut și spânzurat, Efraim. Cineva l-a ucis *înainte* să-l arunce în râu.”

"Bine." Se scarpină pe scalp, contemplând. „Există un număr de bărbați în acest oraș care ar dori să-l spânzureze.”

Acesta este cel mai greu lucru pe care trebuie să-l întreb astăzi, dar eu și Efraim nu avem obiceiul să ne îndepărtăm de subiectele dificile. „Este fiul nostru unul dintre ei?”

Și iată, liniștea care îl învinge pe soțul meu atunci când îi este frică. „Care fiu? Și ce vrei să spui?”

„Nu ați vorbit cu fiicele voastre în această dimineață?”

Ochii i se îngustează. „Doar o dimineață bună, când Dolly mi-a adus micul dejun.”

— Și ea nu a spus nimic despre Hannah?

„Hannah vine foarte mult acum. Și nu. Dolly nu și-a menționat sora. De ce?"

— Pentru că Burgess a rănit-o aseară la Frolic. Ephraim se înțepenește și face un pas amenințător înainte, iar eu îi întind o mână, cu palma plată, pentru a-l opri să ardă. „Totul este bine. Cyrus s-a descurcat. L-a

lovit puternic din ceea ce aud, dar adevărul rămâne că Joshua Burgess a încercat să o forțeze pe Hannah să

danseze și a trebuit să fie evacuat din Frolic. Zeci de oameni au fost martori. Și când vestea morții lui Burgess se răspândește, la fel se va răspândi și acest fapt."

— Și crezi că vor veni după Cyrus?

„El sau Isaac Foster".

„Există un alt bărbat care ar beneficia direct de pe urma morții lui Burgess."

"Da. Cu cât sunt mai puțini oameni care iau poziția în Vassalboro, cu atât mai bine pentru Joseph North."

Ephraim dă încet din cap, lăsând ideea să prindă rădăcini. „Când a ajuns James Wall la soții Clark?"

dau din umeri. — Pe la ora cinci.

„Este posibil ca North să știe deja?"

„ *Poate.* Din coșul lui se ridica fum când am ajuns în Hook. Cineva i-ar fi putut spune. Sau ar fi putut auzi zarva. I-am văzut ducând cadavrul la cârciumă."

Din nou, Efraim dă din cap. Sau ar fi putut fi acolo când Burgess a intrat în râu. Ar fi putut să o facă singur."

Mi-a trecut și mie posibilitatea. „Nu suntem singurii care se vor întreba despre asta."

„A acuza și a dovedi sunt lucruri diferite. Ar trebui declarată

cauza morții. Dovezi aduse."

Un rânjet viclean îmi trece pe față. „De aceea, fără îndoială, Amos Pollard m-a chemat în această dimineață. Mâine este ultima vineri a lunii. Curtea de Sesiuni Generale se întrunește."

„În taverna lui nu mai puțin. ticălos deștept."

„Și, după ce l-am examinat pe Joshua Burgess, pot declara cauza morții."

Efraim închide distanța scurtă dintre noi. Mă trage de pieptul lui și își îngroapă fața în gâtul meu. Îl simt trăgând o respirație lungă

prin nas, înțelegându-mi parfumul și apoi un val de aer cald îmi trece pe piele în timp ce expiră. După cum este obiceiul lui, Efraim își alunecă mâna în movila de păr de la baza craniului meu și scoate o singură buclă. Îl înfășoară în jurul degetului, apoi îl lasă să se elibereze. Face asta de mai multe ori în timp ce se gândește la situație.

— Se pare că ai avut o dimineață destul de mare.

„Și nici măcar nu ai auzit jumătate".

El chicotește în pielea mea. „Îndrăznesc să întreb?"

„Oh, nimic atât de dramatic ca un om pe jumătate înecat și un cadavru. Dar am văzut o vulpe când am ajuns acasă."

„Mi s-a părut că am auzit unul lătrat."

„Vulpea era neagră, nu roșie."

„O vulpe de argint, atunci. Acestea sunt într-adevăr rare. Unii le numesc vulpi fantomă."

„Ei bine, ea nu mi se părea o fantomă. Era destul de reală. Și ea era în creștere care ducea spre pășunea de sud. Lângă stejarul viu."

Mă opresc, simțindu-mă nebun, dar Ephraim își apasă o mână pe partea mică a spatelui meu, îndemnându-mă să continui. „Chestia este că erau doi căpători la Coleman azi dimineață când m-am oprit înăuntru. Vorbeau despre vulpea aia. Și iată ea, care mă așteaptă

când ajung acasă? Trebuie să recunoști că e ciudat."

Nu comentează într-un fel sau altul.

„Știu că vulpea este aici", îi spun. „Ei îl vânează."

„Se numește braconaj atunci când este pe teren privat. Voi fi cu ochii pe ei. Se vor întoarce, fără îndoială."

„Ar risca acel risc? Poți să împuști un braconier la vedere."

„O vulpe argintie valorează patruzeci de piei de castor, iubire. Iar capcanii nu sunt cunoscuți pentru că respectă un cod moral strict."

„Este ceva diferit la acesta.”

"Cum așa?"

„Nu puteam scăpa de sentimentul că ea este aici pentru *mine.* ”

"De ce?"

„Din cauza felului în care mă *privea* . Mă discutam dacă să vin să

vorbesc cu tine sau să mă duc să-l verific pe Sam. S-a tot uitat la mine, apoi s-a întors în casă. Ca și cum Sam era mai important.” Ridic privirea să văd dacă râde. Dar el nu este. Acei ochi albaștri strălucitori întâlnesc privirea mea și nu există nicio înclinare tachinată în gura lui.

„Nu am văzut niciodată o vulpe argintie, știi. *În viață,* adică. Dar dacă cineva a venit la tine, merită remarcat. Vulpile nu vin la oameni în mod natural. Și dacă i-ai întreba pe Wabanaki, ei ți-ar spune că

este un *semn.* ”

„De ce?”

Efraim își ține mâna pe spatele meu, dar își întoarce fața spre fereastră. Doar un dreptunghi de pădure și zăpadă poate fi văzut prin el, dar el se uită intens. „Băștinașii cred că vulpea se prezintă

doar în vremuri de mare incertitudine. Că acționează ca un ghid.”

„Și ce zici de tine? Crezi asta?”

„Cred”, spune el, cu grijă, „că ai avut o dimineață ciudată. Și că nu ar trebui să reduceți nimic.”

indienii acolo.

Gâfâi și mă așez drept pe scaun, de parcă aș fi fost mușcat. Și poate că am, dar numai printr-un gând. Micile detalii se leagă, ajungând unul spre celălalt, formând o teorie în mintea mea.

În Hallowell, este bine cunoscut faptul că Rebecca Foster ține adesea companie cu Wabanaki - o face încă din copilărie, încurajată

de părinții ei la școala parohială pe care o conduceau în Massachusetts. Au păstrat idealurile progresiste de educare a

populației native, de a construi un parteneriat între cele două

culturi, iar Rebecca a menținut practica de a le deschide ușa de când s-a mutat în această comunitate împreună cu soțul ei, acum câțiva ani. Nu este neobișnuit să-i vezi la paroh. Dar, la fel ca în majoritatea lucrurilor referitoare la Rebecca Foster, vecinii ei sunt împărțiți în păreri cu privire la acest obicei. Se pare că există puține despre ea care să nu provoace diviziune în Hallowell.

„Ce faci?” şopteşte Efraim. Stă la ușa biroului meu, fără cămașă, desculț, purtând doar pantaloni care sunt desfăcuți și atârnă jos de șolduri.

Până acum trei minute stăteam la masa de toaletă din dormitorul nostru, mă periam pe păr, când apucasem brusc lumânarea și părăsisem camera. Am venit aici pentru a întoarce paginile din jurnal.

„Am fost să o văd pe Rebecca Foster azi dimineață. Am vrut ca ea să audă veștile despre Joshua Burgess de la mine.”

Se sprijină de tocul ușii, dar nu spune nimic.

„Și când am ajuns acasă, ceva mă deranja în legătură cu Burgess și cazul Foster, așa că m-am întors prin înregistrările mele pentru a încerca să-mi amintesc detalii. Cele două lucruri sunt împletite împreună. Sunt sigur de asta.”

Efraim vine să stea lângă mine. Întinde mâna și își trece mâna prin părul meu. „O împletitură are trei șuvițe, iubire.”

„Ceea ce înseamnă că îmi lipsește unul.”

„Sau poate ești obosit, căutând sens acolo unde nu există?”

„Nu cred că greșesc în asta. Aici." Îmi bag degetul la intrarea din jurnal.

Efraim o citește cu voce tare. „Sâmbătă, douăzeci și doi august.

Clar. Am fost la doamna Foster. A lăsat-o bine așa cum era de așteptat. Indienii de acolo.” Se uită la mine în lumina slabă.

„Indianii?”

„Știi că Rebecca s-a împrietenit cu ei.”

„Da. Nu e un secret. Indienii sunt acolo des, presupun.”

„Dar știi și că sunt mulți în Hallowell care o urăsc pentru asta. Ei cred că nu se potrivește o femeie de rangul ei. Și o insultă având în vedere tot ce s-a întâmplat în timpul războiului francez și indian.”

El dă din cap, nesigur încotro mă îndrept cu asta.

„Cine știi că este mai bun cu ierburile decât mine?”

"Nici unul. *Cu excepția* ...”

„Wabanaki”. Văd că l-am pierdut complet acum. „Am găsit o cutie care mirosea a savin și a tanacei în salonul Rebeccai. Era gol.”

Încă acea privire fermă, dar fără întrebări.

„Tansy aduce menstruația. Dar savina induce travaliul. Este greu de găsit și mai greu de recoltat. Preparatul trebuie preparat cu grijă

și administrat în doze specifice.”

Acum este curios. „Ai folosit vreodată asta?”

„Doar atunci când o femeie și-a depășit timpul. Și chiar și atunci, doar de două ori. Face un travaliu dureros și, dacă nu ești atent, poate provoca sângerări necontrolate.”

„Ce încerci să spui?”

„Rebecca Foster este însărcinată. Mi-a spus azi dimineață. Copilul nu este al lui Isaac.”

Ephraim se uită din nou la intrare, face socoteala. „La douăsprezece zile după ce a fost violată, Rebecca a luat savine pentru a pune capăt unei posibile sarcini. Crezi că Wabanaki i-au dat ierburile?

„Este doar o presupunere.”

El ridică din umeri. „Nu este una rea.”

Se apropie de miezul nopții. O simt, felul în care mușchii mei par să atârnă moale de oasele mele. Cum mi s-au uscat ochii și mă doare gâtul. Dar mi-am reluat locul la masa de toaletă, indiferent, trecându-mi peria cu peri de mistreț prin păr. Fac asta în fiecare noapte, două sute de lovituri. Periaj, periaj până când părul meu trosnește de electricitate statică. Îmi place felul în care îmi furnică

scalpul, felul în care părul îmi alunecă neted printre degete după

aceea. Este singura modalitate de a-mi îmblânzi buclele.

Efraim este întins în pat, privindu-mă. După o clipă oftă. Nu poartă nimic acum, așteptând să vin în pat. Mă întorc, potrivesc cu el la ochi.

„Mă bucur că m-ai ales", spune el.

„După câte îmi amintesc, *tu* ai ales."

"Nu. Am făcut *curte.* Dar n-ar fi contat deloc dacă nu m-ai fi dorit în schimb. Orice bărbat care merită să știe că este o femeie care alege. Și oricine gândește diferit este un prost."

Pe masă stă o oglindă mică, ciobită și deformată cu vârsta. Mă

întorc la ea – râzând când îi văd zâmbetul în reflex – și mișc o secțiune de păr deasupra urechii mele drepte pentru a inspecta o dungă groasă de argint ascunsă sub parte. O ridic, încolăcindu-mi părul în jurul degetului, minunându-mă de acest singur petic argintiu.

Ephraim se mișcă pe pat și aud căptușeala moale a picioarelor de pe podea.

„Îmi place", spune el ridicându-mi dâra din mână. Îl strecoară

printre degete.

„Un lucru este să fii bătrân", îi spun, „și alta este să te simți bătrân. Asta mă face să mă *simt* bătrân."

„Ei bine, mă face să mă simt ca un rege." Zâmbește la privirea mea curioasă. „Numai un prost s-ar supăra să găsească un filon de argint care străbate teritoriul lui iubit."

Ei bine, este vreo surpriză că am avut nouă copii? Nu pentru mine. Nu cu un bărbat care îmi șoptește astfel de lucruri la ureche, când stă la un centimetru distanță, cald și gol.

Efraim îmi cade părul și îmi întinde mâna. „Vino în pat, iubire."

Unele lucruri se schimbă în treizeci și cinci de ani de căsnicie —

părul argintiu, moliciunea burții mele, liniile din jurul ochilor — dar unele lucruri nu se schimbă și încă sunt dornică de căldura atingerii soțului meu. Merg cu el bucuros și zâmbesc în timp ce el stinge

lumânarea.

TAVERNA LUI POLLARD

VINERI, 27 NOIEMBRIE

O mulțime mare s-a adunat în Hook. Curtea de Sesiuni Generale atrage o mulțime de oameni ocupați dornici de distragere a atenției și de o fărâmă de bârfă la Pollard's Tavern. Ei stau în grupuri, cu coatele sprijinite pe mesele grele de lemn, paharele în mână. Sau se sprijină de perete, șoptind și culegând noroi din cizme. A noastră

este o comunitate de imigranți din prima, a doua și a treia generație, iar conversațiile reflectă această diversitate. Cei adunați vorbesc în principal în engleză, cu accente variate, dar exploziile glumețe de germană, franceză și spaniolă se ridică și ele deasupra zgomotului.

Abigail Pollard stă cocoțată pe un taburet cu trei picioare lângă

vatra aprinsă, cu o batistă înfiptă în decolteu. Pe măsură ce camera se umple și temperatura crește, ea o smulge, o șterge pe sprânceană

și o readuce pe corset. Amos Pollard profită de creșterea patronajului, bâzâind prin tavernă, servind rom și bere, bere și cidru clienților săi. Râde la o glumă. Dă o palmă pe umăr unui prieten.

Salută acest patron și ăla. Există un motiv întemeiat pentru care Amos nu a insistat niciodată ca instanța să organizeze o ședință în altă parte. Zilele de judecată îi sporesc profiturile lunare cu o marjă

largă.

Joseph North — colonelul North în majoritatea zilelor — a îmbrăcat numele de judecător pentru această ocazie și se bucură de puterea și demnitatea care vin odată cu acest rol. Statul Massachusetts i-a dat titlul în urmă cu douăzeci de ani pentru serviciul său în timpul războiului împotriva francezilor și indienilor.

Și deși l-am găsit întotdeauna insuportabil în instanță, astăzi are complicația suplimentară de a fi prima dată când merg în fața lui North de când Rebecca Foster a făcut public acuzația ei.

După cum este tradiția, a patra vineri a fiecărei luni este rezervată pentru a se ocupa de probleme locale mărunte: plângeri de încălcare a

Sabatului, folosirea profanării, acuzații de desfrânare, nemulțumiri mici și probleme domestice. De două ori pe an, North se reunește cu ceilalți judecători de circuit desemnați în comitatul

Lincoln pentru Curtea Common Pleas. Aceste sesiuni au loc la treisprezece mile spre nord, în Vassalboro și acoperă infracțiuni mai grave, cum ar fi furtul, calomnia, garanțiile fiscale și atacul. De asemenea, Curtea Supremă de Justiție se întrunește și ea de două ori pe an și atrage mult mai multă atenție, deoarece prezidează

procesele de crimă și orice recurs din partea Curții pentru Motivele Comune. Aceste cazuri sunt judecate la sud, în Pownalboro —

singurul oraș din apropiere cu un tribunal și închisoare adecvate —

și sunt conduse de un set de avocați stimați care călătoresc din Boston. Este un sistem judiciar întâmplător și oarecum lax, dar nevoia noastră este ușoară și suntem recunoscători că avem orice dreptate putem obține.

Judecătorul North, totuși, tratează toate sesiunile cu același simț

de fast și fast. Poartă peruca necesară și halat roșu de mătase, cu nasturi până la vârf și un guler cu volane care a devenit galben odată

cu vârsta. Îi atârnă de gât ca o cârpă moale.

Mă apropii mai mult de partea din față a camerei, gata să-mi depun mărturia și să plec. Există un loc deschis pe o bancă lungă

lângă foc și mă așez. Nu-l văd pe Efraim până nu își scoate pălăria.

Stă în picioare, sprijinit de o coloană în umbră, lângă uşă, cu braţele încrucişate peste piept. Oricine altcineva ar considera privirea pe care mi-o dă drept dezinteres, posibil plictiseală, dar îl cunosc suficient de bine pe soțul meu pentru a-i detecta strângerea curioasă

din jurul ochilor și strângerea maxilarului. După atâția ani împreună, fiecare mișcare, cuvânt și ezitare ale lui îmi sunt la fel de clare ca liniile trasate pe una dintre hărțile lui. Efraim este neliniştit. Altfel n-ar fi aici.

Un pumn de femei stau în spatele meu, bârfind, așteptând ca bărbații lor să depună plângeri sau să se apere de la fel. William Pierce este la o masă cu fiica sa Sally, șoptind cu atenție. Îi văd pe trei dintre bărbații care l-au ajutat să-l scoată pe Burgess de pe gheață. Toți și-au

găsit locuri unul lângă celălalt și aruncă priviri furtive înainte și înapoi. Henry Sewall – funcționarul – se alunecă pe scaunul său de lângă North, gata să ia notițe și să țină seama de orice

amenzi atribuite sau plătite. Alți bărbați merg în derivă înăuntru și afară. Un copil plânge undeva, iar doi copii se ceartă pentru ultimul măr de pe una dintre mese.

„Curtea de sesiuni generale este acum deschisă”, spune North cu autoritate, apoi lovește masa o dată cu ciocănul.

Mi-am propus să aștept până la sfârșitul ședinței, să-mi dau declarația chiar înainte ca instanța să respingă. Dar North are alte planuri. M-a văzut intrând, mă urmărește de atunci.

— Ai treabă, doamnă Ballard? Se uită direct la mine, provocator.

Apoi toți ceilalți fac la fel.

stau. dresează-mi glasul. „Am dovezi de oferit într-o cauză

legală.”

„Ce fel?”

Aceasta este o formalitate. Un spectacol montat în beneficiul celor prezenți. De obicei, există un singur motiv pentru care particip la ședințele tribunalului, iar cetățenii din Hallowell știu destul de bine acest lucru. Când o femeie necăsătorită dă naștere, este datoria mea în fața legii să întreb și să înregistrez numele tatălui în timp ce femeia este în naștere. Prezumția legală este că, sub o astfel de constrângere fizică, o femeie nu poate minți. În mod clar, autorii legii știu puțin despre femei și nimic despre naștere. Aș putea să le dau exemple nesfârșite ale minciunilor care mi-au fost spuse cu dinții strânși în timp ce femeile își aruncă copiii în lume. Oricum, legea, adoptată în urmă cu patru ani de Adunarea Generală din Massachusetts, este intitulată direct „Un act pentru pedepsirea curviei și pentru întreținerea copiilor nenorociți”. A fost conceput pentru a se asigura că mamele necăsătorite au un mijloc de a-și îngriji copiii, dar în practică este puțin mai mult decât un ritual de rușine publică. Dintre toate responsabilitățile cerute de profesia mea, acesta este cel mai puțin preferat. În cazul în care o fată *refuză*

să-l numească pe tatăl copilului ei, ea va fi amendată și posibil condamnată la închisoare pentru douăzeci și patru de ore. Dacă ea cooperează, fata va fi în continuare amendată, dar nu se va confrunta

cu nedemnul unei nopți petrecute în clinchete.

Recidivatorii sunt supuși unor amenzi mai mari și pedepse mai lungi. Cu toate acestea, bărbații implicați în aceste cazuri scapă de ambele forme de pedeapsă – nu există nicio lege referitoare la desfrânarea *masculină* – decât dacă cineva consideră că este forțat să-și îngrijească propriul copil o pedeapsă.

Dacă taverna ar fi fost goală, North ar fi ajuns direct la obiect, dar, din moment ce are o audiență numeroasă, tărăște procedurile. Îi satisfac talentul de spectacol, cunoscând presupunerea pe care a făcut-o deja orice altă persoană din această cameră. O altă naștere nelegitimă. O altă declarație de paternitate. Un pic de bârfă

suculentă pentru a roade cartierul câteva zile.

Îmi afund capul în pretins respect. „Vin în fața Curții Generale de Sesiuni pentru a depune mărturie cu privire la un deces, așa cum este datoria mea în fața legii și a statului Massachusetts.” Cuvinte bine repetate. Trebuie să fiu atent.

Un val de mormăituri se ridică în spatele meu.

„Ce moarte?” întreabă North, cu ochii strânși la colțuri.

„Joshua Burgess.”

Acum valul se prăbușește pe țărm într-o cacofonie deplină. North lovește ciocalul de masă pentru a recăpăta ordinea. Când camera tace din nou, continui.

„Joshua Burgess a fost găsit ieri dimineață, prins în gheața din Bumberhook Point. Am fost chemat la această unitate pentru a examina cadavrul și a-mi da părerea despre cauza morții.”

Ephraim se schimbă neliniștit în vederea mea periferică când aude nota rece din vocea lui North.

— Și ce *părere aveți,* doamnă Ballard, despre cauza morții?

întreabă North.

"Crimă."

Gâfâie. mormăie. Exclamații. Aceste sunete izbucnesc în spatele meu, împreună cu scaunele zgomotând înapoi, bărbații se ridică în picioare. Mai multe bomboane se răsturnează și aud picurarea constantă de

bere stropind pe podeaua de piatră. Decesele sunt mult prea frecvente în aceste părți, dar crimele sunt rare. Rămân în

picioare, cu expresia cât de nemișcată și dezinteresată mă descurc.

Îmi țin ochii pe Nord, iar el ține privirea, o blochează în loc cu a lui.

Alături de el, Henry Sewall aruncă o privire între noi, cu penina plutind deasupra cărții de înregistrare pe care o păstrează pentru tribunal.

Este nevoie de câteva secunde de lovitură de ciocăn înainte ca ordinea să fie restabilită. — Este o sarcină grea, doamnă Ballard.

„Nu taxez nimic, îmi expun doar constatările." Stau drept și înalt și vorbesc cu încredere. „Vânătăile i-au acoperit fața, trunchiul și vintre. Mai mulți dinți au fost rupti. Era clar că fusese bătut rău în timp ce era încă în viață. Avea numeroase oase rupte. Gâtul îi era rupt, trahea expusă, iar arsurile de frânghie erau evidente într-un cerc complet sub bărbie. Era evident că, după ce a fost bătut, Joshua Burgess a fost spânzurat. Nu cred că era în viață când a fost aruncat în râu."

North se uită la mine, cu ochii lui întunecați transformați în cremene, dar nu pot interpreta expresia feței lui. Vocea lui sună

imparțială când întreabă: „Cum poți fi sigur că a *fost* aruncat înăuntru?"

Oh, ticălosule, nu mi-ai pus niciodată la îndoială mărturia până

acum, cred, apoi spui cu atenție: „Este o deducere bazată pe dovezi".

— Și ai văzut vreodată un om spânzurat, doamnă Ballard?

"Da." Acest lucru mă uimește, venind de la el, și nu mi-e frică să o arăt. El dintre toți oamenii ar trebui să știe răspunsul la această

întrebare. „Am . "

Ignor dezordinea din spatele meu, nu acord atenție mulțimii care stă în picioare, șoptesc, mormăiesc la spatele meu. Sunt atât de intenționat spre Nord — dornic să identific expresia trecătoare care îi traversează fața — încât nu-l observ pe bărbatul care a venit să

stea lângă mine până nu vorbește.

— Onorată Instanță, spune el. „Dacă pot să mă adresez instanței?

Am și eu informații relevante pentru situație.”

Dr. Page.

La naiba. La naiba să fie totul la naiba.

Când judecătorul North vorbește din nou, recunosc în sfârșit aspectul pe care nu am reușit să o identific: certitudinea.

"Desigur. Vă rugăm să vă menționați numele și profesia pentru evidențele judecătorești.”

„Dr. Benjamin Page. Medic licențiat și absolvent al Facultății de Medicină Harvard.”

Mulțimea adunată la Pollard's Tavern este suficient de impresionată. Ei murmură și încuviințează din cap. Aplecați-vă

înainte. Evaluează bărbatul cu curiozitate. Câteva dintre femeile mai tinere stau mai drepte. Urmărește-l cu interes acut. Ei caută

verigheta, orice semn că se vorbește despre el. În ciuda iritației mele, nu pot nega că aceasta este o modalitate excelentă pentru un medic nou de a-și face publicitate serviciilor.

„Continuă, doctore Page”, spune North, cu vocea mai tare, imperioasă. „Instanța respectă întotdeauna cuvântul unui profesionist medical calificat.”

„Și eu am inspectat cadavrul lui Joshua Burgess ieri, dar mă tem că descoperirile mele sunt destul de diferite de cele ale amantei Ballard.”

North ridică o mână, cu palma în sus și o flutură, dându-i cuvântul. „Te rog, explicați.”

Îmi încurcă degetele spre interior, oprindu-mă chiar înainte de a face un pumn, în timp ce îmi întorc privirea constantă către Dr. Page.

Intră în zona deschisă dinaintea mesei, dar vorbește doar cu North.

„Deși este adevărat că corpul în cauză prezintă unele... *răni,* ...

cred că acest lucru se datorează faptului că a fost măturat în aval, printre gheață și resturi. O mare cantitate de daune se poate întâmpla unui corp în apă agitată. În plus, nu exista nicio frânghie pe sau *lângă* corpul domnului Burgess care să indice o spânzurare.

Părerea mea profesională este că a murit prin înec – cel mai probabil din cauza intoxicației – și că toate rănile au fost suferite în stare post-mortem.”

Page își încrucișează mâinile pe stomac, ca și cum tocmai ar fi susținut o prelegere despre anatomia umană – completă cu

terminologia latină adecvată – într-o clasă răpită. *Post-mortem.* Nu este nevoie de un lingvist pentru a descifra definiția acelui cuvânt, dar Page știe că îl face să pară cunoscător și calificat în fața instanței.

După o clipă, North își drese glasul. — Doamna Ballard?

"Da?"

„Când ai inspectat cadavrul, ai găsit o frânghie pe sau lângă

persoana lui?”

"Nu am."

„Și bărbații care l-au găsit, au văzut o frânghie?”

"Nu."

„Te-ai întrebat despre asta?”

„Am făcut-o.”

— Pentru că și ți s-a părut curios?

„A fost ceva ce am observat, având în vedere arsurile de frânghie *pe gâtul* lui . ”

Îmi alunec ochii spre stânga și văd licărirea slabă a unui zâmbet strâmb deformând colțul gurii doctorului Page.

Nu mă consider un scrib de vreo reputație. Sunt un cronicar al faptelor, nu al sentimentelor. Cu toate acestea, privirea plină de cunoștință care trece între North și Page inspiră un fel de doggerel furios pe care Shakespeare însuși l-ar putea saluta cu pană.

Mincinos năucit cu fundul deschis!

râvnic vierme de malț născut din căptușeală!

Carăv de lepră umed cu înțepătură!

North își înclină degetele sub bărbie. Consideră. „Frânghia arde fără frânghie? Este posibil să fi interpretat greșit ceea ce ai văzut, doamnă Ballard?

„Este posibil ca frânghia să se desprindă în apă. Sau a fost tăiat.

Sau revendicat.”

"Înțeleg." North zâmbește, apoi mâzgălește ceva pe o foaie de hârtie și i-o întinde lui Henry Sewall.

În mod clar, Page fusese trimis la Pollard nu numai pentru a contrazice evaluarea mea, ci și pentru a urma și a interoga martorii cu privire la tot ce s-a întâmplat înainte de sosirea lui. Mă blestem

pentru că am plecat atât de repede ieri. Ar fi trebuit să rămân cu cadavrul până a plecat.

Taverna tace acum, cu toți ochii pe noi trei și pe bătălia noastră

de voințe. Mă uit la doctor. Pagina se uită numai la nord. Dar când North vorbește din nou, cuvintele și privirea lui sunt îndreptate spre mine.

„Vă mulțumesc amândurora că ați venit astăzi. Și pentru că a avut atâta grijă să-l examineze pe regretatul domnul Burgess — să

se odihnească în pace — dar, după ce a auzit dovezile, este decizia instanței că moartea lui Joshua Burgess a fost o înec accidental —

așa cum a afirmat dr. Page. Această chestiune este rezolvată.

Domnule Sewall, vă rugăm să înregistrați aceste constatări în dosarul oficial.” Se uită la mulțime. „Cine urmează?”

Nu stau să aud vreo plângere ridicolă pe care ar putea-o avea un vecin împotriva altuia pentru că a luat numele Domnului în zadar.

Adevărul să fie spus, sunt mai mult decât puțin tentat să fac asta și eu. Așa că mă întorc pe călcâie și plec. Am o jumătate de gând să-i cer lui Amos Pollard să-l tragă pe Joshua Burgess în tavernă, astfel încât întregul oraș să poată vedea singur. Nu există nicio modalitate posibilă ca râul să-i facă acea daune corpului. Dar sunt la jumătatea ușii – Efraim se mișcă să mă intercepteze – când o idee îmi trece strălucitor prin minte.

„Așteaptă!” mă opresc. Întoarce-te. Fă un pas înapoi spre nord.

Îl aud pe Efraim blestemând pe sub răsuflarea lui chiar în spatele meu.

— Decizia mea este *definitivă,* doamnă Ballard. Calmul lui North este rupt acum, vocea lui mai tare decât este necesar.

„Am înțeles asta. Și nu vă contest decizia. Îi cer pur și simplu domnului Sewall să consemneze în documentele oficiale ale instanței că există opinii contradictorii cu privire la cauza morții domnului Burgess. Unul care afirmă înecul accidental.” Fac o pauză

pentru efect. „Și unul care afirmă *crimă.* ”

„Nu cred că. .”

„Este dreptul meu în fața legii și a statului Massachusetts să

solicit acest lucru.” Îi ofer zâmbetul ținut în rezervă pentru dușmanii mei. „Ca un *profesionist medical calificat.* ”

Am dreptate in acest punct. North știe asta. Și așa fac orice număr de alte persoane din cameră. În calitate de moașă, mi se acordă un statut juridic unic de care majoritatea femeilor nu se bucură. Dacă mă refuză în mod public, voi avea motive să fac apel la o instanță superioară și — în cazul în care lucrurile devin controversate — North ar putea fi revocat de numirea lui ca judecător pentru că nu a respectat legea stabilită.

Nu capitulează însă imediat, ci mai degrabă își răsucește gura în calcul timp de câteva secunde. Nevăzând nicio cale de ieșire, el spune în cele din urmă: „Foarte bine. Domnule Sewall, vă rog să

rețineți că verdictul meu ține de evaluarea doctorului Page, dar că

există – după cum a remarcat doamna Ballard – o *opinie contradictorie.* ”

Henry Sewall își apleacă capul peste registru, iar eu mă întorc să

plec încă o dată. Ephraim stă acum la ușă și așteaptă, cu mantia mea de călărie peste brațul lui și o expresie de urgență răspândită pe fața lui.

L-am auzit pe judecătorul North chemându-l pe William Pierce înainte. — Care este plângerea dumneavoastră, domnule Pierce?

„Sunt aici cu fiica mea, Sally, onoare. Și are două acuzații de făcut.”

Din nou, încetinesc. Stop. Întoarce-te.

Efraim blestemă din nou, dar de data aceasta se aude.

„Domnișoară Pierce, care este sarcina dumneavoastră?” întreabă

North.

Vocea lui Sally este tremurătoare și trebuie să-și dresească glasul pentru a scoate cuvintele. — Aduc acuzații de desfrânare, Onorată

Tare.

Acum Efraim este lângă mine, strângând cu pumnul la spatele rochiei mele, șoptindu-mi la ureche: „Nu.

Nu, nu, nu. Te rog nu, cred.

Mă ridic în vârful picioarelor ca să o văd pe Sally peste mulțime.

Fata se uită în pământ, cu fața roșie, buzele strânse de rușine.

William Pierce stă lângă fiica lui, cu o mână pe spate, și îi văd degetele strângând mușchiul mic din adâncitura dintre umăr și gât.

„Împotriva cui aduci aceste acuzații?”

— Împotriva angajatorului meu, doamna Rebecca Foster.

De un deceniu am depus mărturie în această cameră în ultima vineri a fiecărei luni. Dar niciodată, în tot acest timp, nu au existat două astfel de evenimente scandaloase și cu siguranță nu în aceeași zi. Oamenii din Hallowell vor mesteca acest os *ani de zile.*

William Pierce pășește în fața fiicei sale. — I-am spus Sally să-i anunțe azi dimineață, domnule onorabil, pentru că mi-am atras atenția că doamna Foster este însărcinată de un bărbat, nu de soțul ei. Sally a auzit-o recunoscând asta ieri! Și simt că a rămâne în angajarea familiei Foster ar fi o pană pentru caracterul fiicei mele.”

„Trădătorul ăla cu ochi de căprioară”, șuier, iar Ephraim trebuie să-și treacă brațul în jurul taliei mele pentru a mă împiedica să mă

arunc înainte. „Rebecca nici măcar nu este aici să se apere.”

„Trebuie să mergem”, spune Ephraim, tonul vocii lui nu suportă

nicio discuție. "Corect. Acum."

"Dl. Sewall, vă rog să notați în înregistrările instanței că doamna Rebecca Foster, soția reverendului Isaac Foster, a fost acuzată oficial de păcatul grosolan și imoral al curviei.”

În timp ce Henry Sewall înregistrează această încărcare, North se apleacă în față și își sprijină coatele pe masă. — Care este cea de-a doua acuzație, domnișoară Pierce?

Este îngrozită, asta e evident.

"Crimă."

Nu se aude nicio izbucnire de data asta, ci doar zgomotul picioarelor lui Sally care se târșesc pe podeaua de piatră, în timp ce tatăl ei o împinge mai aproape de masă. „Pe lângă faptul că a spus că

este însărcinată, am auzit-o și pe doamna Foster spunând că soțul ei l-a ucis pe Joshua Burgess.”

Acum se aud gâfâituri de uimire. şoapte.

Dr. Page face un pas înapoi. Se strălucește la ea. Îl văd încercând să găsească o modalitate de a-și explica greșeala de calcul.

"Nu!" Sunt uimit de sunetul vocii mele. La fel ca toți ceilalți din tavernă, căci camera se liniștește brusc și toate capetele se rotesc să

mă privească. „Nu este deloc ceea ce a spus Rebecca.”

"Amantă. Ballard, mârâie North. „Eu...”

„Motivul pentru care Sally a auzit conversația noastră este pentru că ea asculta la ușă în timp ce eu am fost acolo ieri. M-ai auzit? I. Am fost. Acolo. Continuă. Întrebați-o.”

Nimeni nu o face. Și atât ea, cât și tatăl ei rămân tăcuți, deși ochii i se umplu de lacrimi de frică. Este clar că Sally nu a vrut să facă asta.

Dar este deja făcută. Și nu simt milă pentru ea.

Nordul se apleacă înainte. — Doamnă Ballard, nu voi tolera o asemenea explozie în sala mea de judecată.

Îl ignor. „Ceea ce a spus Rebecca este că ea *spera* că Isaac l-a ucis pe bărbat. Și poate cineva dintre voi să o învinuiască?” Mă uit în jurul

tavernei, apoi fac un pas înainte și mă uit la Nord. „Poți *să* o dai vina pe ea?”

Înfuriat acum, își dă ciocănul jos cu o *lovitură puternică.* „Aceasta este o întrerupere obscenă!”

"Nu. Este o eroare obscenă a justiției.”

Păi!

„Rebecca nu este aici să se apere împotriva acestor acuzații.”

Păi!

„Această nebună proastă a intrat în ultima jumătate de propoziție și crede că a auzit o mărturisire? Nu. Ea nu este nimic mai mult decât o persoană care ascultă cu urechea.

Păi!

„Nu ar trebui să prezideți această chestiune”, îi spun lui North.

„Ești unul dintre bărbații acuzați că a violato pe Rebecca Foster.”

Păi! Păi!

Henry Sewell stă lângă judecător, cu stiloul ținut în aer, cu gura căscată de uimire.

„Și tu” – mă întorc și îmi îndrept cu degetul direct în fața lui Sally

– „ar trebui să-ți fie rușine de tine. Tu bârfești micuțul mincinos. Ai idee ce rău tocmai l-ai făcut?”

Păi! Păi! Păi!

Simt mâna lui Efraim pe partea mică a spatelui meu. Se aude un remorcher care mă îndeamnă să plec. Dar nu. Sunt prea furios, prea plin de furie scuipat ca să-l recunosc.

„Doamna Ballard!” Vocea lui North este plină de tunete acum și este singurul lucru care îmi străpunge vuietul din minte. „Sunteți în sfidarea instanței. Domnule Ballard, îndepărtați-vă imediat soția din prezența mea.”

Aerul din afara tavernei este curat si rece, fara nici cea mai mica nuanta de fum de lemne. Aproape că simt gerul de pe limbă, mușcătura iernii instalându-mi în plămâni.

„La ce te gândeai *?* ” Efraim îmi șuieră la ureche când mă trage în jos pe trepte și spre grajduri.

Nu mă obosesc să-mi țin vocea jos. „Nu am putut să o las să stea acolo și să mintă despre Rebecca.”

„Taci”, avertizează Efraim în timp ce o mulțime de oameni se revarsă din tavernă. Capetele lor sunt aplecate, șoptind. Câțiva dintre ei se uită spre noi, apoi îndepărtează.

„Și asta a ajutat? Ce tocmai ai făcut?”

„Am spus adevărul.”

„Și a fost dat afară din tribunal. Tot ceea ce ați realizat astăzi ar putea fi respins.”

„Nu ar îndrăzni.”

Ephraim mă conduce prin ușa grajdului și spre tarabele unde ne așteaptă Sterling și Brutus. Scoate un șiling din buzunar și i-l întinde tânărului Matthew Pollard, băiatul grajdului. Ca și Moise, el arată ca tatăl lor, deși în momentul de față este doar întunecat și slab. Cea mare și tulburătoare va dura încă câțiva ani.

— Tocmai i-ai oferit avantajul, Martha. North ar putea face orice acum.”

Nu sunt o femeie lăsată ușor la lacrimi. Sunt lucruri inutile care servesc doar la a-ți face vocea să tremure și obrajii tăi umezi. Dar ei mă apropie acum și îi împing cu dosul mâinii.

„Nu puteam să stau acolo și să nu fac nimic! Nu am putut. Nu voi."

Când Matthew Pollard duce caii să-i înșea, Ephraim oftează. Își lasă fruntea pe a mea. „Ești prea implicat în asta.”

„Nu am cerut niciodată să fiu.”

„Și nu ți-aș cere niciodată să te îndepărtezi de un prieten. Dar asta a fost nesăbuit, Martha. Era *periculos.* L-ai numit pe North violator în sala lui de judecată.”

„Nu am spus nimic care să nu fie deja înregistrat, despre care să

nu se șoptească în acest oraș.”

„În spatele ușilor închise? Da. Dar i-ai spus-o în față.”

— Și crezi că e mai bine să șoptești la spatele unui bărbat?

„Cred că este mai bine să fii prudent în discursul tău. Măsurat."

„Deodată ți-e frică să privești un bărbat în ochi și să-i spui cum este?”

Soțul meu tresări. Privește în altă parte. „Asta a fost cu mult timp în urmă.”

„Nu era deloc momentul. Ieri. O clipă. Pentru mine este doar o suflare tăiată. Și am văzut adevărul când North a întrebat dacă am văzut vreodată un bărbat spânzurat. El știe că am. Era acolo când s-a întâmplat. Și tu la fel.”

Cu treizeci și cinci de ani în urmă

OXFORD, MASSACHUSETTS

19 DECEMBRIE 1754

Billy Crane smuci la capătul frânghiei. Se supărase – cel mai probabil când căzuse trapa – și o pată întunecată i se întindea pe piciorul drept. Picătura trebuia să-i rupă gâtul, dar era un bărbat înalt și am putut vedea că frânghia nu-și făcuse pe deplin treaba.

Spatele îi era arcuit și un picior zvâcni.

Mi-am întors privirea, dar mâna lui Ephraim s-a întins moale pe obrazul meu, forțându-mi ușor privirea înapoi spre spânzurătoare.

„Nu”, a spus el, „ai grijă până la capăt”.

Am încercat să mă desprind, dar el s-a aplecat mai aproape, insistent, cu gura periată de urechea mea. — Aceasta este dreptatea, Martha. Trebuie să-l vezi gata. ”

Nimeni nu trebuie să vadă asta, m-am gândit, dar Efraim m-a ținut nemișcat. Mulțimea adunată în luminișul de dedesubt a tăcut, ținându-și respirația colectiv până când spasmele au încetat. Mi-am văzut părinții în fața copacului, uitându-se la forma răsucită a lui Crane, cu crima în ochii lor. Abia când spânzuratorul a tăiat frânghia și a lăsat corpul lui Crane să cadă la pământ cu o lovitură puternică, Ephraim m-a întors la adăpostul larg al pieptului său. Și apoi plângeam, cu vocea înăbușită de vântul ascuțit de decembrie și de inul greu al cămășii lui. L-am lovit cu pumnii până m-au durut, dar Efraim nu s-a apărat, nici nu m-a ținut în brațe, nici nu a spus un cuvânt de mângâiere.

Stăteam pe o înălțime deasupra poianei, ascunși sub un crâș de brazi, mulțimea de dedesubt nevăzută de prezența noastră, atât de intenționați erau în fața lor. De aproape zece ani nu mai existase o spânzurare publică în acele părți, iar tatăl meu îmi interzisese să

merg la acesta. Spânzurările private – cele motivate de răzbunare –

erau însă mult mai frecvente. Grisly. Barbar. Tata a folosit alte câteva cuvinte pentru a descrie procesul, niciunul dintre ele nu se potrivea urechilor unei femei*, dar* – am crezut – uitase să includă *nituirea.*

M-ar închide pentru un an dacă ar ști că i-am văzut spânzurându-i pe Billy Crane. Tata mă forțase să pun mâna pe Biblia familiei și să

jur că nu voi ieși pe ușă până când Billy nu va fi pus în pământ să

putrezească. Și aș fi ascultat dacă nu ar fi fost Ephraim Ballard. A venit să mă ia după ce părinții mei au plecat și nu am putut să-l refuz decât să încetez să mai respire.

În cele din urmă, după ce m-am epuizat, Ephraim mi-a împins lacrimile cu degetele mari și mi-a cuprins fața în mâinile lui. S-a uitat la mine de parcă aș putea să mă sfărâm. S-a uitat la mine de parcă ar fi dispus să ridice fiecare bucată dacă o făceam. De parcă le-ar pune înapoi împreună cu propriile degete care sângerează.

Ephraim a dat un semn scurt din cap. „Atunci s-a făcut. E mort."

„Doamne Dumnezeule, Efraim, așa faci curte unei fete?" Am tras adânc aer în piept și mi-a zvârnit prin plămâni, frenetic, neregulat.

„Te furișezi în mijlocul zilei să vezi un bărbat *spânzurat* ?"

„Curtarea s-a terminat", a spus Ephraim și a fost nevoie de puțin efort pentru a-și înăbuși zâmbetul. „Tot ce a mai rămas acum este căsătoria." Am vrut să răspund la acel zâmbet ascuns cu unul de-al meu, dar nu am putut să găsesc unul. „În plus", a adăugat el, „nu a fost nevoie de prea multă convingere".

S-a încordat când i-am spus: „Tata mi-a spus că ai mărturisit".

Ephraim era mai înalt, dar doar cu câțiva centimetri, iar ochii lui mari și albaștri se uitau peste capul meu pentru a se odihni pe scena de dedesubt. El a ridicat din umeri, cu vocea intenționată lipsită de emoție. „Le-am spus ce am văzut."

Ei. Cinci bărbați. Doar câțiva bătrâni din oraș, inclusiv tatăl meu, care se întâlniseră cu o seară înainte pentru a vedea ce se poate face cu un bărbat precum Billy Crane.

m-am cutremurat. Nu mă lăsaseră deloc să intru la întâlnire.

Poiana se golise și l-am căutat în panică după părinții mei. Nu i-am putut vedea. „Trebuie să ne întoarcem. Sau vor ști ei că m-ai adus."

Efraim părea nepăsător. — Încă nu, spuse el. „Ei pot aștepta."

Eram pe cale să protestez când a dat din cap spre baza dealului.

O siluetă îmbrăcată în întuneric a început să urce spre noi. A luat

dealul într-o serie de pași lungi și intenționați, iar în momentul în care l-am recunoscut, m-am încordat.

„Ce caută el aici?”

Efraim nu a răspuns. În schimb, a pășit între noi, astfel încât am fost parțial ascuns în umbra de sub copac. L-a prins de mână pe bărbat. „Iosif. Vă mulțumesc că ați venit.”

"Desigur." Joseph North era tânăr și chipeș, iar cuvintele umile nu au făcut nimic pentru a ascunde înfățișarea entuziasmului care i se ridica deasupra gulerului. El dăduse votul decisiv care pecetluise soarta lui Crane. — Mai ai nevoie de mine în seara asta?

"Da." Efraim s-a uitat la soare, i-a judecat unghiul pe cer. „Ora patru? Asigurați-vă că aduceți documentele. Vreau oficial.”

— Atunci m-ai prins exact la timp. Plec dimineața la prima oră

pentru a mă alătura regimentului meu. Mergem spre Fort Beauséjour. Ordinele noastre sunt de a forța nativii să iasă din Acadia.” I-a aruncat lui Ephraim o ultimă privire gânditoare, apoi și-a înclinat pălăria spre mine. „Martha.”

Joseph North s-a întors și s-a întors înapoi pe deal. Când a fost departe de ținta urechii, m-am îndepărtat de Efraim, suspiciunea mi-a ciupit colțurile ochilor. „Despre ce era vorba?”

— L-am rugat pe Joseph să fie la părinții tăi când te voi duce acasă...

„Tatăl meu va fi furios, dar nu cred că protecția legală este în regulă...”

„Să ne căsătorim.”

am clipit. " *Ce* ?"

Efraim a luat o mână cu mare grijă, ca și cum ar ridica un ou de robin dintr-un cuib. „Au trecut doar două săptămâni de când...” De obicei, nu era unul care să se ferească de la comentarii, dar nu părea să găsească cuvintele pentru asta. Și-a dres glasul. Înroșit. Mi-a trecut un deget de-a lungul bazei degetului mare.

„Știu cât timp a trecut.” Am încercat să-mi smulg mâna, dar el a prins-o în a lui.

— Ciclul tău, bâlbâi în cele din urmă Ephraim. „Nu a venit încă.

Are?”

„Nu poți ști asta.”

„Greșesc?”

Tăcerea mea a fost un răspuns suficient.

„Te-ai gândit la ce se va întâmpla dacă ești însărcinată?”

Am auzit lovitura înainte de a simți înțepătura în palmă, dar durerea m-a adus în fire. „Cum *îndrăznești* !”

Nu a fost rănit, ci speriat, dar mi-a prins ambele încheieturi și le-a tras la piept pentru a mă împiedica să o fac din nou. M-a scuturat puțin și am simțit că dinții îmi zdrăngănesc.

„Pentru ce a fost asta?” a cerut el.

„Nu vreau să te căsătorești cu mine din milă!”

„Crezi că nu te mai *vreau* ?”

„Cum ai *putut* ?”

Acolo. A fost adevărul. Tensiunea nerostită dintre noi.

Întregul trup al lui Efraim tremura de furie. Mi-a fost teamă că

mă va scutura din nou. Sau sărută-mă. Nu puteam spune la care să

mă aștept după expresia de pe chipul lui. De fapt, nu a făcut nici una, ci și-a coborât fața până când a fost la un centimetru de a mea. —

Lasă-mă să fiu clar, mârâi el, furios. „Sentimentele mele nu s-au schimbat. Dar trebuie să știu dacă ai tăi au.”

am fost copleșit. Îngrozit, chiar. Dar am clătinat din cap pentru că

am *vrut* să mă căsătoresc cu el. Am avut mereu.

Ephraim m-a zdrobit de pieptul lui, cu brațele mele prinse între noi, înainte să-i pot înregistra ușurarea imensă. Mi-a îngropat o mână în păr, frecându-mi cercuri de scalp cu degetul mare.

„Atunci trebuie să te căsătorești cu mine. în seara asta. Ia-mi numele și nu vor putea niciodată să pună la îndoială legitimitatea oricărui copil

pe care l-ai avut vreodată.”

Nu eram nici mic, nici delicat. Aveam mare parte din înălțimea tatălui meu și cea mai mare parte din încăpățânarea lui; iar când am stat în fața lui Ephraim Ballard, aproape că l-am putut privi în ochi.

Așa că mi-am îndreptat coloana vertebrală și mi-am sprijinit fruntea de puntea nasului lui.

— Atunci, du-mă acasă, am spus, ca să ne putem căsători.

2

LA MENAJERA

DECEMBRIE 1789

Te voi nota în cartea mea de memorie... Privește bine și spune că

ești bine avertizat.

— WILLIAM SHAKESPEARE , *Henric al VI-lea*

MORA LUI BALLARD

MARTI, 1 DECEMBRIE

Una dintre marile uși de cedru ale morii stă întredeschisă, iar o iapă mare de dafin este legată de stâlp de afară. Nu aud sunetele așteptate de ferăstrău și secure dinăuntru, ci mai degrabă

încordarea liniștită a conversației, așa că mă opresc în fața ușii și îmi înclin capul într-o parte, ascultând. Calul tremură, iar eu îi pun o mână pe nas, îndemnând la tăcere ca să pot auzi ce se spune.

„Am completat deja acel sondaj", argumentează soțul meu. „Și am trei comenzi de cherestea de completat până vineri viitoare. Nu am timp să o fac din nou."

Sunt căsătorit suficient de mult încât să prind nuanța vocii lui Efraim – fiecare silabă tăiată și vocală încordată – și nu există nicio îndoială că se străduiește să-și stăpânească temperamentul.

„Proprietarii Kennebec *vor* să se facă din nou."

Ah.

Joseph North.

Îmi strâng buzele și îi arunc calului o privire acuzatoare –

trădător – apoi îmi trag mâna departe de nasul moale și cald și alunec mai aproape de ușă.

Efraim își drese glasul. „Fecând-o din nou nu va schimba rezultatele."

„Ar putea implora să difere."

„Pot cerși tot ce le place. Dar ei nu au văzut pământul. Nu este altceva

decât mlaștină de kilometri în toate direcțiile. Nepotrivit pentru agricultură. Și în plus, acum este puțin mai mult decât un bloc de gheață.”

„Vor să cedeze un contract de închiriere asupra proprietății.”

„Și își condamnă chiriașii la o viață de eșec și sărăcie?” Un sertar zdrăngănește și hârtiile se amestecă. Aud nota de avertizare din vocea soțului meu devenind mai ascuțită. "Aici. Sondajul. Am fost acolo acum două luni. Presupun că ai depus ultimul exemplar pe care ți l-am dat?”

"Nu încă." Aud șifonul hârtiei în timp ce North îndreptă harta și apoi o îndoiește din nou. "Nu pot."

„Nu se poate? Sau *nu va* face?”

„Nu este ceea ce se așteaptă. Și știi că au *așteptări,* Efraim.”

„Nu îmi părăsesc familia în plină iarnă pentru a confirma ceva ce știu deja.” Vocea lui Efraim este acum joasă și lină și înșelător de calmă. — În plus, știu ce faci, Joseph.

„Îți reamintesc de *obligația ta.* ” North îi uşurează tonul vocii, mângâie. „Îți place acest contract de închiriere, nu-i așa? Îți place să

locuiești aici?”

Efraim nu răspunde, iar în acea întindere de tăcere există o grijă.

„Acest teren vă este închiriat de către angajatorii noștri *reciproci*

. Proprietarii Kennebec pot fi destul de generoși atunci când sunt mulțumiți de un chiriaș. Cred că tu ai experimentat asta în ultimii unsprezece ani. Ai contractul de închiriere — și contractul de topografie — dar nu și actul acestei moară. Nu încă."

Proprietarii Kennebec, o parte a companiei Plymouth din Boston, au achiziționat vaste terenuri de-a lungul văii Kennebec în urmă cu o sută cincizeci de ani. Ei dețin cea mai mare parte a terenului de-a lungul râului, pe cincisprezece mile de fiecare parte, și l-au închiriat pentru a încuraja așezarea în Districtul Maine. Familia noastră și-a asumat contractul de închiriere pentru Ballard's Mill în urmă cu unsprezece ani, dar nu deține încă titlul. Asta nu se va întâmpla până

în aprilie viitor, când vom îndeplini în sfârșit a treia condiție.

Primele două au fost întâlnite într-un an de la locuirea aici: construirea unei case și cultivarea unui minim de cinci acri. Ultima, însă, este o chestiune de timp. Trebuie să trăim pe această

proprietate timp de doisprezece ani consecutiv înainte de a putea deveni legal a noastră. Deci nu încălcăm nimic. Totuși, simt amenințarea care atârnă în aer între North și soțul meu.

„Îmi amintesc destul de bine termenii contractului nostru de închiriere. Nu trebuie să-mi amintești.”

„Nu-i așa? Pentru că pari ciudat de nedorit să vezi rațiunea.

Merită un sondaj să-ți pierzi atât casa, cât și venitul?”

„Vrei să-mi falsific constatările? Să pretind că este un teren locuibil?”

„Vreau să înțelegi că sunt lucruri mai mari în joc. Fără moara și contractul tău, ți-ai găsi familia într-o situație îngrozitoare.” North se oprește pentru o clipă și aș da orice să-i văd expresia. „Este, după

cum ai menționat, moartea iernii.”

El și-a dat ordinele, dar nu va sta să-l privească pe Ephraim chibzuind asupra deciziei. Cizmele se mișcă nerăbdătoare pe podeaua uzată din scânduri. Și din moment ce nu vreau să fiu prins cu urechea cu urechea, trec pe lângă ușă și intru în moară. Spun primul lucru care îmi vine în minte.

— Mi-ai văzut cerneala? Îi zâmbesc soțului meu, apoi fac spectacol că sunt surprins de prezența lui North.

La picioarele lui zace un bătar; jumătate mut — o rasă

nedeterminată care a fost bastardizată de o duzină de ori — și jumătate coiot. Este maro și alb-negru, cu urechi înalte, cu vârfuri, un bot lung și ochi galbeni. Mă vede și mârâie.

Se aude un foșnet în pod și îmi înclin bărbia să-l văd pe Percy, cocoțat pe balustradă, trezindu-și penele. Ghearele îi pulsa ca un bărbat care își flectează degetele în așteptare. Păsării nu-i place nici câinele, nici mârâitul. Și din felul în care acele hackles se ridică ca răspuns de-a lungul crestei osoase a coloanei vertebrale a curului, pot vedea că sentimentul este reciproc.

— Taci, Cicero, ordonă North, uitându-se mai întâi la șoim, apoi la

câine. După o clipă, privirea lui se întoarce spre mine și spune: „

Stai. ”

Cicero se supune pentru că trebuie, dar își ține dinții descoperiți.

Rămân în picioare, cu brațele încrucișate pentru că nu mi se va spune ce să fac de la oameni ca Joseph North.

„Câinele tău are maniere proaste”, îi spun.

„Sau bună judecată.” Își înclină pălăria, dar vocea este rece și ochii înclinați, plini de ură. „Martha.”

Efraim observă schimbul cu o privire îngustă. Joseph North este un bărbat rafinat, care nu este în mod obișnuit dat la grosolănie și

mă îndoiesc că soțul meu va tolera un alt comentariu șmecher. Nu returnez salutul. North vrea scuze pentru că și-a întrerupt curtea săptămâna trecută, dar nu va primi una.

„Acolo”, spune Ephraim, arătând din cap spre masa de desen, unde este deschisă o cutie mică de lemn. „Cerneala ta.”

Pena mea stă întinsă lângă cutie, cu vârful înnegrit de mâzgălile de dimineață ale lui Ephraim. Lângă accesoriile de scris se află o grămadă de unelte pentru prelucrarea lemnului. Cuțite și lame de diferite lungimi. Unul dintre ei – preferatul lui Efraim – este un lucru rău, în formă de cârlig, folosit pentru a desprinde ramurile mici de pe copacii tăiați. O sticlă de ulei de in și o cârpă de lustruit stau lângă

ea, abandonate. Moara miroase a ger și a rumeguș, a metal uns cu ulei și a piele veche. Miroase a Efraim.

Acolo unde două discuri de cerneală sunt de obicei cuibărite, rămâne doar unul. Ephraim traversează podeaua și îmi trece un braț

protector în jurul taliei mele, iar eu mă relaxez în timp ce degetul lui mă mângâie cutia toracică.

„Aceasta este cerneala ta?” întreabă North, ridicând o mână. Abia atunci observ discul întărit ciupit între degetul mare și arătător, ale cărui tampoane sunt acum pătate în negru. „Efraim nu mi-a spus niciodată că desenezi.”

Deschid gura ca să răspund, dar Ephraim îmi prinde spatele rochiei în pumn și mă trage mai aproape ca avertisment, așa că în schimb ridic

din umăr.

„Presupun că este util. Trebuie să aveți nevoie de imagini cu ierburile tale. Vorbind despre asta, adaugă North, cred că soția mea va trece în curând pentru un alt tonic. Durerile ei de cap s-au agravat în ultima vreme."

Nu am desenat nicio poză în viața mea și, cu siguranță, nu am nevoie de una care să mă ajute să-mi amintesc că Lidia North are nevoie de o combinație de mărunțiș uscat, mentă și ghimbir, combinate cu rozmarin și șarvea zdrobită. Totuși, funcționează doar când înmoaie ierburile în coniac timp de șaizeci de zile. Rezultatul este o tinctură eficientă pe care încerc să o țin la îndemână. Dar dacă

durerile de cap debilitante ale Lidiei s-au înrăutățit, dau vina pe North și pe tot ce i-a supus el în ultimele luni. Oricum, presupunerea lui cavaler că voi juca doica soției lui mă face să-mi roade marginea limbii.

După o tăcere prelungită, North se întoarce către soțul meu.

„Aștept sondajul tău la sfârșitul lunii." Și cu asta iese cu pași mari pe ușă și se leagăn pe cal. Câinele trapează după el ascultător.

Ephraim îmi dă drumul rochiei și ridică lama cu cârlige de pe masa lui de lucru. Își bate platul de palmă în timp ce sunetul copitelor se retrage în depărtare. Mai mult decât orice altceva pe bancul de lucru, acel instrument arată ca un lucru construit pentru a mutila.

„Necinstitul a trăit prea mult", mormăie el pe gura și coboară

lama pe masa de desen, într-un arc ordonat. Stă acolo, tremurând, iar sub placa despicată strălucește o fâșie de lemn pal, ca o rană

deschisă.

Mă uit la el, sceptic. „Ai citit din nou Shakespeare."

El ridică din umeri, apoi smulge lama liberă. „Îmi place felul în care face o insultă."

„Atunci cu siguranță poți face mai bine decât atât pentru un om ca North."

Iubesc zâmbetul soțului meu. Îi transformă fața stoică, dezvăluind două rânduri de dinți drepți și linii de râs în jurul ochilor. „Acea

măruntaie cu creier de lut, acel prost cu noduri, acea târfă, obscenă, captură de seu gras.”

„Ei bine”, spun eu, „curva ta grasă și cu creier de lut mi-a luat cerneala. Cum ai de gând să-l recuperezi?”

El aruncă cuțitul pe masă. „O să-ți cumpăr mai multe.”

„Chestia aia mi se pare răzbunare”, îi spun.

"Ce?"

„Cuțitul tău.”

„Nu este un nume rău pentru o lamă.” O ridică din nou. Își echilibrează greutatea în palmă, apoi o pune din nou pe masă. „Este răzbunare.”

După o clipă, Ephraim se întoarce la ușile duble largi prin care a trecut Nord și se încruntă.

„Ai de gând să o faci?” întreb eu. „Sondajul. Am auzit conversația ta.”

Se scarpină după o ureche. „Nu cred că am prea multe de ales.”

— Îți dai seama că ne pedepsește pentru ceea ce am făcut în instanță?

"Da. Dar cred că este mai mult decât atât.”

"Cum așa?"

„North vrea să fiu la sute de mile depărtare când vine timpul să

depui mărturie.”

"De ce?"

„Pentru că legea acoperirii împiedică o femeie să depună

mărturie în instanță fără prezența soțului ei.”

"Nu." Eu dau din cap. „Depun mărturie în instanță de multe ori pe an, fără să fii prezent.”

„Numai pentru că profesia dumneavoastră vă permite să faceți acest lucru în ceea ce privește declarația de paternitate a unei femei în timpul nașterii. Acei parametri nu se extind la o situație ca aceasta.”

„Dar dacă nu pot depune mărturie luna viitoare...”

„Rebecca Foster își va pierde singurul martor, iar acuzațiile ei vor fi respinse”, spune el.

PODUL MILL CREEK

VINERI, 4 DECEMBRIE

„La revedere, iubire.”

Ephraim își înfige fața în curbura dintre gâtul și umărul meu și îmi apăsă un sărut pe piele. Simt căldura respirației lui alunecând sub gulerul rochiei mele, chiar dacă zăpada cade în jurul nostru. Am mers cu el pe alee, până la podul de peste Mill Creek, ca să-mi iau rămas-bun. Acesta a fost obiceiul nostru de-a lungul anilor lungi în care am trăit în Hallowell. Nu-l las să plece fără o trimitere corespunzătoare.

Strada Water se întinde pe Mill Creek de acest pod oarecum precar. Este alcătuită din scânduri bătute în cuie pe bușteni bruti care se sprijină pe o serie de fundații de piatră. Caii pot traversa doi la față, dar vagoanele trebuie să meargă la rând. Nu există șine, iar căderea este de cincisprezece picioare până la pârâu dedesubt. La doar douăsprezece picioare lățime și treizeci de picioare lungime, de multe ori se simte ca și cum ar fi ținut împreună de puțin mai mult decât încăpățânare și dorințe. Dar podul a transportat nenumărați călători peste pârâu de mulți ani încoace, suportând inundații și furtuni deopotrivă și are nevoie de puțină întreținere, în afară de înlocuirea ocazională a unei scânduri sau a unui buștean. Efraim verifică fundațiile în fiecare primăvară, după dezgheț, și le întărește acolo unde este nevoie.

— Vei fi atent, nu-i așa? întreb eu.

"Desigur."

„Și vei veni acasă la mine?”

„Nu întotdeauna?”

„Ah, dar acesta ar fi momentul în care nu ai făcut-o, când am cea mai mare nevoie de tine.”

Stăm lângă Sterling — calul lui Ephraim — la capătul apropiat al

podului. Soțul meu se îndepărtează de mine și îmi ridică bărbia în sus cu marginea unui deget, astfel încât privirile noastre să se întâlnească.

„De ce ești îngrijorat?”

— Că nu vei ajunge acasă la timp. Că nu voi putea depune mărturie, iar Rebecca va rămâne fără apărare. Nordul acela va scăpa cu totul.”

„Asta nu se va întâmpla. O *să* mă întorc.”

"Dar-"

„O voi face.” Se uită la șoimul care se odihnește pe umflarea șeii, așteptând să plece. „Mi-am luat măsuri de precauție. Vom fi căsătoriți treizeci și cinci de ani luna aceasta. Nu începe să te îndoiești de mine acum.”

„Îndoiala și frica nu sunt același lucru”, spun eu, urmând privirea lui Ephraim către Percy. Pasărea este îmbrăcată acum cu glugă, așa că nu-i pot vedea ochii pătrunzători de culoare portocalie ars, iar iașii lui – curelele lungi și groase de piele din jurul ghearelor lui –

sunt legate de creasta largă de piele din partea din față a șeii lui Efraim. Nu poate nici să vadă, nici să zboare.

Uneori simt că Percy ne poate înțelege. Și poate că poate – în felul lui – pentru că capul lui se rotește într-un loc și în altul, ca și cum ar fi ascultat mai întâi de Efraim, apoi de mine. Lui Percy nu îi place capota, dar este singura modalitate de a călători pe distanțe lungi. Și numai pe Sterling. Brutus nu ar permite niciodată ca acele gheare letale să se apropie atât de mult. Șaua este tăiată în cruce cu tăieturi ascuțite și sălbatice acolo unde Percy a săpat în piele. Mai bine decât Sterling, totuși. Până în prezent, pasărea nu a rănit niciodată calul sau călărețul și toți au învățat să tolereze aranjamentul.

„Unde vei sta?” întreb eu.

„Fortul Halifax. Dar numai noaptea. Nu pot campa pe vremea asta. Călătoria înainte și înapoi la site în fiecare zi îmi va consuma jumătate din timp. Altfel, aș putea fi acasă într-o săptămână.”

Un ghiozdan din piele, un rucsac și un coș de rucsac sunt prinse în spatele candelei. Ei țin toate uneltele de topografie ale lui Efraim și echipamentul lui de iarnă și sunt împachetate mai bine decât de obicei, având în vedere vremea și distanța pe care trebuie să o parcurgă. Vor fi două săptămâni lungi pentru noi toți.

Mă uit la malul de nori care se deplasează dinspre est. „Se apropie o furtună."

„Da", spune el. „Ma dor degetele."

„Este un moment prost pentru a călători."

„Am mai făcut asta. Este doar zăpadă."

„Și vânturi înghețate."

„Doar pentru o zi sau două. Și atunci va fi doar iarnă, la fel ca întotdeauna. Nu sunt îngrijorat și nici tu nu ar trebui să fii."

„ *Urăsc* pe North pentru că te-am făcut să faci asta."

„Îl urăsc din atâtea motive pentru care abia se clasează", spune el, încercând să-mi ușureze starea de spirit.

Niciunul dintre noi nu discută motivele legitime de care trebuie să mă tem. Dar ectenia îmi trece totuși prin minte, toate lucrurile care i s-ar putea întâmpla pe o vreme ca asta.

„Două săptămâni. Asta e tot. Și apoi voi fi acasă și ne vom asigura că North este adus în fața justiției", spune el.

Intru în brațele soțului meu, absorbindu-i căldura și parfumul.

Ne aflăm în anii crepusculari ai unei lungi aventuri amoroase și recent mi-a trecut prin minte că va veni o zi când unul dintre noi îl îngroapă pe celălalt. Dar, îmi reamintesc, acesta este finalul fericit al unei povești ca a noastră. Este un jurământ făcut și ținut. *Până când moartea ne va despărți.* Este singurul rezultat acceptabil pentru o căsnicie lungă și fericită și sunt hotărât să nu mă tem de acea zi, ori de câte ori va sosi. Sunt la fel de hotărât să mă bucur de toate zilele dintre acestea.

— Două săptămâni, îi spun. „Nu mai mult."

Mă sărută pe sprânceană. Vârful nasului meu. Gura mea, lentă și blândă, făcându-și promisiunea atât cu buzele, cât și cu limba. „La revedere, iubire."

Animalele simt că este timpul să plece. Sterling își bate piciorul din față drept, iar Percy se trezește pe biban, scuturându-și penele în așteptare.

Le place asta, cred.

Și apoi Efraim se retrage și se leagăn în șa. Îmi oferă un ultim zâmbet. Stau în zăpadă și privesc până când el a trecut podul. Mă uit până când ocolește curba și nu se vede.

„Încetează să-ți pară rău pentru tine”, mormăi eu, apoi respir adânc și mă întorc spre casă.

Dar nu mă mișc. nu respir. Pentru că acolo, la nici douăzeci de metri distanță, este vulpea de argint. Este un exemplar frumos, un fel de negru cărbunios, cu excepția urechilor, labelor, sânului și cozii, toate fiind albe. Ea este cocoțată pe creasta unui banc de zăpadă, o pată de cerneală pe fildeș. Dar sunt ochii ei vii, chihlimbari, cei care mă țin în robie. Par să mă pătrundă, să mă *studieze* .

„Tu din nou”, spun, apoi rostesc numele ei, cuvintele mele sunt o expirație blândă, o ceață în aerul înghețat. "Furtună."

A numi un lucru este un act de proprietate. Este un angajament.

De proprietate sau grija sau loialitate. Înseamnă *ceva* . Cu acel singur cuvânt am declarat că această fiară mică este *a mea* și că am responsabilitatea de a o proteja.

Sunetul vocii mele nu sperie animalul. În schimb, ea face un pas înainte, apoi doi. Mă uit, încă ca marmura sculptată, în timp ce creatura flexibilă se apropie, fiecare pas elegant și deliberat. Când e la doar opt metri distanță, îngenunch pe zăpadă și îmi întind încet mâna goală, cu palma în sus, în semn de bun venit. Abia atunci vulpea tresări și se năpustește în pădure.

SEWELL CHANDLERY

VINERI, 11 DECEMBRIE

Un bărbat intră în camera de naștere. Aruncă ușa înapoi, apoi își aruncă haina dintr-o singură mișcare lină. Totuși, văd asta doar cu coada ochiului, pentru că pacienta mea — tânăra Grace Sewell — se plânge și se bate pe pat. Acesta este primul ei travaliu și luptă

împotriva oricărei dureri, apoi plânge în fiecare răgaz. Am fost la asta toată noaptea și suntem amândoi epuizați.

„Afară! Voi toți”, ordonă bărbatul și, pentru că îi recunosc vocea, îl ignor.

Nu am primit instrucțiuni într-o sală de naștere de când am fost ucenic la un topor de luptă vechi și ruginit de moașă din Oxford.

Numele ei era Elspeth Horne și tot ce știu despre moașă am aflat de la ea. Treizeci de ani au trecut de atunci și va fi nevoie de mai mult decât un bărbat îndrăzneț pentru a mă face să mă retrag față de un pacient.

„M-ai auzit?” întreabă el.

— Da, spun, fără să mă întorc. Pentru prima dată în trei ore, Grace tace. Ea este doar uluită și nu va dura mult, dar pentru moment e gura închisă. Miracolele nu încetează niciodată.

„Atunci de ce mai ești aici?” cere el.

„Nu îmi părăsesc pacienții. Și nu-ți răspund.”

„Femeia asta nu mai este pacienta ta. Ea este a mea. Am fost chemat să vă înlocuiesc.”

Mă ridic atunci, înțelegând fiecare centimetru din pompoasele două picioare ale doctorului Benjamin Page.

„Și această *pacientă* a ta, știi măcar numele ei?” întreb eu.

"D-na. David Sewell.”

„Numele ei de creștin, doctore. Cel care *îi aparține de fapt.* O știi?”

El adulmecă. „Numele ei este irelevant.”

— De parcă ar fi fost irelevant cu Joshua Burgess? Arăt spre Grace. „S-ar putea să nu crezi că un nume contează într-o cameră ca aceasta, dar te asigur că este vital.”

Am ajuns la familia Sewall cu o seară înainte, trecând râul înghețat pe jos, chiar înainte de amurg. Eram însoțit de băiatul de la magazin care lucrează pentru David Sewell și se așteptase să mă

conducă la o casă privată de peste drum, dar în schimb m-a dus chiar în candelabră, unde David se plimba înainte și înapoi în spatele tejghelei, arătând foarte bine. la fel ca vărul său mai mare, Henry, funcționarul orașului.

„Unde este Grace?” am întrebat, uitându-mă în jurul magazinului slab la grămezile de frânghie încolăcite și butoaiele de ulei, rafturile pline cu cuie și șuruburi și cutii cu săpun.

Arătă spre tavan.

„Se numește un *apartament* ”, spuse el, exagerând pronunția franceză, în timp ce mă conducea pe scările din spatele magazinului.

„În Anglia le numesc „apartamente”, dar eu prefer termenul european. Sunt peste tot în Boston. Un mod foarte convenabil de a trăi și de a lucra.”

Apoi a deschis ușa și m-a condus în casa de la etajul doi, care se afla deasupra sediului lui de afaceri. Este format din două

dormitoare mici și o cameră mai mare, care combină bucătăria, sufrageria și zona de living. Tânăra lui soție era acolo, legănându-se încet pe un scaun, cu buzele strânse și sprâncenele înnodate. Mama ei cu fața acru stătea lângă ea și o ținea de mână.

„Doare”, îmi spusese Grace. „Nu credeam că o să doară.”

„Atunci ce ai crezut?” am întrebat, îngenunchind lângă ea.

„Nu știu că m-am gândit mult la toate. Această parte nu mi-a fost niciodată explicată.”

M-am uitat la mama fetei – doamna Hendricks care arată foarte bine.

„Nu era nevoie să-mi alarmez fiica înainte de a fi pregătită.”

„Tind să cred că îi pregătesc, nu îi alarmez”, i-am spus.

„Am pregătit-o să fie o *doamnă* ”, a adulmecat doamna Hendricks. „Nu că ai putea să-ți dai seama din acest sat pe care l-a ales soțul ei.”

În realitate, Grace fusese doar în primele etape ale travaliului.

Atat de devreme, de fapt, incat daca ar fi fost educata corespunzator de catre mama ei despre realitatile nasterii, nimeni nu s-ar fi obosit sa ma sune pana in zori. Dar mă așezasem cu fata, indiferent, cronometrandu-i contracțiile toată noaptea. Au venit la fiecare treizeci până la patruzeci și cinci de minute și au durat douăzeci de secunde. Cu greu dureri de naștere. Și în tot acest timp am ascultat-o pe doamna Hendricks plângându-se de călătoria lungă și grea de la Boston, de dificultățile ei pe drumurile rurale proaste și de părerile ei

despre acestea.

Fata era neexperimentată și speriată și — când am făcut un examen intern — abia se dilată. Cu toate acestea, pe măsură ce orele nopții au trecut, atât Grace, cât și mama ei au devenit mai intimidate de proces. Nerăbdător cu rezultatele și îndoielnic cu privire la capacitatea mea.

La un moment dat, când am ieșit să folosesc privat, doamna Hendricks trebuie să-l fi convins pe David să trimită băiatul de la magazin după Dr. Page. Și acum este aici, încercând să-mi ordone să

plec din cameră.

„Lasă-mă să o văd", cere Page, încercând să mă îndepărteze de pat.

„Nu mă vei manipula." L-am lovit în braț. „Treci de cealaltă parte a patului dacă vrei să o examinezi. Dar nu voi părăsi poziția mea."

„Foarte bine. Atunci va trebui să te educ." Se întoarce către Grace.

„Este regretabil cât de multe femei de la țară confundă munca falsă

cu lucrul real."

„Îmi cer scuze..." îl întrerup.

„Pentru că este evident..."

„Durerile ei sunt acum regulate și promițătoare."

„Că aceasta este o muncă falsă", spune el.

„O, pentru dragostea lui Dumnezeu, Grace, nu-l asculta pe acest om. Am fost cu tine toată noaptea. Travaliul tău este devreme, dar real."

Fata este din varietatea rigidă și dreaptă. Bine crescut și frumos manierat. Dacă nu ar fi însărcinată, ar fi zveltă și fără formă. Postura excelenta . Talie mică. Nasul suficient de drept pentru a fi riglă. Părul ca un geam de sticlă. Grace Sewell a fost crescută să arate bine într-o rochie și să facă ceea ce i se spune. Problema este că ea și-a luat întotdeauna comenzile de la cei cu pedigree și o educație formală.

Așa că are sens ca atunci când se uită la Dr. Page și la haina lui fină, ea găsește confort și familiaritate. În timp ce tot ceea ce a primit de la mine în aceste ore lungi ale nopții este o asigurare că trebuie să

aibă răbdare, că copilul va veni când va fi gata și că nu mai este nimic

de făcut între timp decât să aștepte, să meargă și să doarmă.

dacă poate.

Doamna Hendricks se ridică de pe scaun și se alătură lui la marginea patului. „Ce părere aveți, doctore?"

„Cred", spune el, punându-și geanta medicală pe pat lângă Grace și deschizând-o, „că fiica ta suferă așa cum suferă toate femeile de naștere mai înaltă".

Ea așteaptă ca el să continue, cu ochii rotunzi și gura curbată

într-o mușcă de atenție, agățată de fiecare cuvânt.

„Se știe de secole că femeile bogate și frumoase – cele care duc vieți delicate și sunt din *straturile superioare,* precum fiica ta –

suferă mult mai mult în timpul nașterii decât" – se uită la mine – „

femeile *obișnuite* ".

„Este absurd", îi spun. „Dacă ai ști ceva despre femei, cu atât mai puțin despre naștere, ai ști că corpul feminin funcționează la fel, indiferent de clasă."

„Și câte femei bine crescute ai născut, doamnă Ballard? Câte doamne? Sau fiicele guvernatorilor? Câte femei bogate ai stat lângă?

Dr. Page nu așteaptă să termin să trag respirația care îl va învăța despre câte *sute* de femei am născut, din toate categoriile sociale, înainte de a merge înainte, „Așa cum credeam. Acum dă-te din drum și lasă-mă să ajut această femeie, ca să o pot scăpa de aceste dureri false."

„Mulțumesc, doctore", spune doamna Hendricks, cu vocea supusă și supusă. „Ce poți face pentru ea?"

„Administrați laudanum. Ea va dormi și durerile ei vor înceta."

„Grace", fac apelul meu direct fetei acum, „manuale de medicină

sugerează laudanum pentru un travaliu fals. Travaliul tău este încă

devreme, dar destul de real, iar acest medicament îți va face un mare rău."

Dr. Page strânge maxilarul. „Sunt încrezător în diagnosticul meu.”

„Un diagnostic determinat de ce?” cer eu. „Nu ai verificat-o o dată. Intern sau extern.”

„Prin observație. Și pricepere medicală. Amintiți-vă care dintre noi, se întoarce spre Grace când termină, are diploma de medicină în această cameră.

Grace se uită la mama ei, confuză și îngrozită. "Ce ar trebuii să

fac?"

„Ascultă-l pe doctor, dragă. A mers la școală pentru asta.”

Se hotărăște atunci și mă uit îngrozit cum dr. Page scoate o sticlă

plină cu lichid maro-roșcat. „Cincizeci de picături ar trebui să facă

asta”, spune el.

„Asta o va face inconștientă!”

„Cum altfel te aștepți să doarmă? Ai ținut-o trează toată noaptea, trăgând și făcând examinări inutile.”

Dr. Page scoate o picătură dintr-o pungă mică de catifea și începe să măsoare picăturile într-un pahar mic. „Iată”, spune el după câteva clipe, întinzându-i ceașca lui Grace, „bea”.

„Vă rog să *nu* luați medicamentul ăla”, țig eu aproape.

Dar Grace Sewell înclină ceașca înapoi și își scurge conținutul în gură. Fiori la gustul amar. Înghițituri cu o înghițitură delicată. Își șterge gura cu dosul mâinii. În câteva clipe, ochii ei sunt grei și respiră încet.

Dr. Page își pune lucrurile deoparte și își prinde geanta. „Pune-l pe soțul ei să mă sune când vor începe adevăratele dureri. Deși nu mă aștept să se întâmple încă câteva zile.”

Îl privesc plecând, dar nu spun nimic pentru că nu vreau să-i descurajez plecarea. Cu cât nebunul pleacă mai devreme, cu atât mai repede pot avea grijă de Grace.

Doamna Hendricks mă aruncă cu privirea. „Nu pleci și tu?”

„ *Absolut* nu. Fiica ta, spun eu, arătând spre locul în care zace fata,

întinsă pe spate, va fi în curând adânc în chinurile travaliului. Dar ea a devenit inconștientă de acel idiot. Va fi un miracol dacă nu le-a ucis pe ea și pe copil pe amândoi.”

„Nu prea crezi că...”

„Bineînțeles că o fac!” strig și sunt mulțumit de expresia de groază de pe fața doamnei Hendricks în timp ce ea se strânge înapoi.

„De ce crezi că m-am certat cu el? Voi rămâne exact unde sunt până

când voi afla că fiica și nepotul tău sunt bine. Dar dacă nu sunt, îl vei avea pe dr. Page să-i mulțumească pentru asta. Amintește-ți că data viitoare când intri în panică și suni un bărbat să facă treaba unei femei.”

Grace doarme nouă ore. Stau lângă ea tot timpul, îngrijorată, cu degetele pe încheietura fetei, numărând fiecare bătăi ale inimii. Sunt prea lente, contracțiile prea slabe. Nu aproape de ceea ce este necesar pentru a împinge un copil în lume. Dar ei nu se opresc și acesta este propriul său fel de miracol.

În cele din urmă, Grace începe să transpire. Fiecare contracție îi întărește burta și geme adânc în gât. Este genul de sunet pe care îl scoate un soldat când stă în apropierea morții pe un câmp de luptă.

A unui animal rănit în pădure. Este sunetul unei femei care ajunge la tranziție - acea schimbare dureroasă între travaliu și naștere. La început este un gâfâit. Apoi un fluierat, urmat de un geamăt din adâncul pieptului ei. Dacă ar fi trează, aș putea să o pregătesc pentru ceea ce urmează.

Când Grace începe să năruiască, am doar câteva secunde să o așez în picioare și să o aplec înainte ca ea să varsă pe pat un penaj maro. Grația este acoperită. Hainele ei sunt acoperite. Lenjeria de

pat este acoperită. Dar ea este în sfârșit trează și conștientă

instantaneu că corpul ei este adânc în munca de a-și naște copilul.

Vocea vine din spatele meu. "D-na. Ballard, eu...”

Când mă uit la doamna Hendricks, îi văd gâtul muncind din greu pentru a înghiți scuzele.

Ea își îndepărtează privirea. „Poate Grace să-și gestioneze restul muncii?” *Femeie proastă, mândră,* cred.

"Da. Dar mulțumită ție, ea nu este mai bine pregătită să se ocupe de următoarea naștere. Ea își va aminti doar ce este mai rău din asta, spun eu, apoi poruncește-i să plece să adune apă caldă și lenjerie curată.

"Ce s-a întâmplat?" întreabă Grace în timp ce ultimul laudanum dispare din sistemul ei.

„Cred că ai aflat exact ce fel de doctor este cu adevărat Benjamin Page. Acum — o privesc direct în ochi în timp ce încep să o ajut să-și scoată rochia murdară —, îmi permiteți să vă ajut cu ceea ce fac cel mai bine?

Ea dă din cap. rândunele. Începe să plângă. "Da."

"Bun. Mama ta ne aduce o chiuvetă. Și apoi ne vom întâlni cu copilul tău.”

Când doctorul Page vine în fugă pe treptele candelabrei două ore mai târziu, mă întâlnesc cu el la ușa dormitorului lui Grace. Fata stă

în pat și ține noul ei fiu cu un sentiment de uimire și mândrie.

Când Page încearcă să treacă pe lângă mine, îi pun o mână pe pieptul lui. „Nu ești nevoie de tine aici.”

„Acesta este al meu...”

"Nu. Ea este pacienta *mea* .”

— Ai face bine să-ți înveți locul, doamnă Ballard.

Râd de el. „Sunt în *locul meu* de multe, multe ore acum. Tu, pe de altă parte, ai lăsat o femeie în stare de inconștiență și ai abandonat-o efectelor nefaste ale unui drog periculos. Drept urmare, nu ai fost

prezent când a început să vomite în somn. Dacă nu *aș* fi fost în *locul meu,* ea ar fi murit. Dar sunt curios de un lucru, totuși, spun eu.

Se uită alarmat spre pat. "Ce?"

— Te-ai obosit să-i afli numele când erai plecat?

Orice smerenie care ar fi putut ieși la suprafață după ce a aflat eroarea lui este ștearsă de o fulgerare bruscă de mândrie. „Nu a fost nevoie.”

„Atunci nu ai învățat nimic. Numele ei este Grace. Iar dacă ai fi un om educat – după cum pretindeți – ați ști că numele înseamnă

„favoare nemeritată”. Ceea ce este exact ceea ce Dumnezeu a arătat, permițând atât ei, cât și copilului să supraviețuiască slujirilor voastre.”

Îi închid ușa în față.

TAVERNA LUI POLLARD

Sâmbătă, 12 DECEMBRIE

E sânge în zăpadă.

O mulțime s-a adunat în afara tavernei, iar doi bărbați se ceartă

în inima ei, cu brațele și picioarele zvâcnindu-se. Amos și Moses Pollard stau de ambele părți ale cercului care se micșorează, cu brațele întinse pentru a împiedica pe oricine să intervină. Abigail s-a așezat cu înțelepciune pe treptele din față, cu cana de cidru aburind în mână, la o distanță sigură de luptă. Ea se uită cu dispreț.

Tocmai am venit de la livrarea lui Grace Sewell și sunt gata să fiu acasă, dar curiozitatea mea învinge și trec strada ca să văd despre ce e toată agitația.

„Bărbații sunt o grămadă de proști”, mormăi Abigail când ajung lângă ea.

"Da. Dar care anume mai exact?”

„Cel care sângerează este James Wall.” Înainte să pot pune o întrebare sau să trag la orice concluzie, ea adaugă: „Și celălalt este un ofițer al tribunalului din Vassalboro. A venit aici să-l aducă pe James sub acuzație, a făcut-o.

„Taxele pentru ce?”

Ea ridică din umeri. „Nu știu. Dar James nu vrea să fie adus. Deci ei decid între ei. Cum am spus, proști. James nu ar trebui să reziste, iar ofițerul nu ar trebui să-l lase.”

„Lasă?”

„O să vezi.”

Și o fac, destul de curând, când ofițerul se sătura de nenorocire.

Este un bărbat de talie medie, sub 6 picioare și nu atât de slab, cât de musculos. Este clar că a fost antrenat să boxeze, totuși și este rapid în picioare. Un cârlig stânga face contact cu maxilarul lui James, trimițându-l să se întindă în noroiul înghețat. Ofițerul este peste el într-o clipă, legându-și mâinile la spate cu o frânghie.

— După cum am spus, gâfâie ofițerul. „Trebuie să vă prezentați imediat la Fort Western pentru a face față taxelor pentru neachitarea datoriei.”

James scuipă un glob de sânge pe pământ. „Ți-am spus deja! Am rămas blocați în râu și nu ne-am putut face livrarea. Deci nu am fost plătit. Și, prin urmare, nu mi-am putut face plata luna trecută.”

Tânărul ofițer pare să înțeleagă asta. Dar el își îndreaptă spatele și se ridică deasupra lui James. „De ce nu este treaba mea. Asta trebuie să decidă instanța.”

Mulțimea îl urmărește cum îl trage pe James în picioare și îl conduce la un cărucior parcat lângă tavernă. Ei se îndepărtează în timp ce James este ridicat pe scaun și are legăturile legate de o buclă

de fier atașată de bufetul vagonului. Este un nod de marinar, destinat tachelarului și nu există nicio șansă să se desprindă în călătorie. Odată mulțumit că James este în siguranță, ofițerul dezleagă frâiele și se urcă pe scaunul său.

Își înclină pălăria către mulțime, apoi strânge curelele de piele și strigă: „Ha!”

Calul cotește pe strada Water și spre nord, în timp ce locuitorii din Hook se uită în tăcere după ei.

„S-a cazat aici noaptea trecută”, spune Abigail, anticipând din nou întrebarea mea. „A spus că se numește Barnabas Lambard, dar nu știam că este ofițer al tribunalului și nici de ce a venit.”

„Pare a fi destul de tânăr.”

„Da. Vreo douăzeci, aș spune. Și asta probabil a funcționat în favoarea

lui.”

„Cum e?”

„Moise mi-a spus că întreabă despre James. Unde locuiește și cum arată. Toată lumea credea că trebuie să fie vechi cunoștințe. Dar era calul de care era cel mai interesat.” Abigail ia o înghițitură din cidru și se întoarce spre mine.

"De ce?"

„Un bărbat este un bărbat. Dar fiecare cal este unic. În orice caz, asta i-a spus lui Moise. Și este bine cunoscut că James călărește un Narragansett Pacer. Se laudă cu el destul de des – spune că provine din turma proprie a lui Washington. Minciuni, probabil. Nu aș putea să aleg unul dintr-o turmă, ține cont, dar acel ofițer ar putea. A fost

încărcat imediat din tavernă în momentul în care l-a văzut pe James legat la post.

Mă uit la locul în care stă calul lângă stâlpul de prindere – confuz și nervos datorită întregii emoții. Este de înălțime mijlocie, cu sferturi posterioare înguste și, la fel ca mulți alți cai, este de un castaniu cald. Coamă neagră. Coada neagră. Șosete negre. Totuși, capul și coada sunt sus, și cred că poate un călăreț bun ar cunoaște un Pacer de la un Hackney.

„Ce vei face cu ea?” întreb, făcând un semn din cap către cal.

„Încărcați-vă la el, cred. James poate plăti factura mai târziu.

Căruța a dispărut acum, dar mă uit în direcția în care a plecat.

„Am crezut că închisoarea debitorilor este de domeniul trecutului.

Cât datorează James?”

Abigail ridică din umeri. „Nu a existat prea multe șanse de a pune întrebări odată ce loviturile au început să zboare, nu-i așa? Dar am auzit că James intenționează să înceapă o distilerie. Ea își întoarce ochii scoțieni verzi ca muşchi spre mine. Îmi dă o privire plină de import. — Și că s-a dus la judecătorul North pentru împrumut.

„De ce el?”

„Un om bogat este Nordul. Îi place să aibă un deget în fiecare oală. Sau așa mi s-a spus.”

Îmi întorc capul într-o parte. Privește forma uriașă a tavernei din spatele nostru. — Are Amos...?

„Nu ar fi făcut *-o niciodată.* ”

Mulțimea începe să se împrăștie și îl văd pe John Cowan —

tânărul ucenic al fierarului — trecând să-i spună câteva cuvinte fiicei celei mai mari a soților Pollard, Catherine. Observăm perechea în tăcere. Capetele plecate. Voci joase. La un moment dat, John se apropie și atinge ușor cotul lui Catherine când spune ceva. Râd amândoi. Fard de obraz. Apoi își ia rămas bun și pleacă.

„Și ce crezi din asta?” întreabă Abigail. Încă o dată, sorbi din cidru, apoi îmi dă cana.

E bun și bogat. Tartă și puternică. O rotesc în jurul gurii mele, alegându-mi cu grijă cuvintele. „John este bun și muncitor. Charles Clark depinde foarte mult de el. El este puternic. Responsabil.”

"Dar?"

„Nu am spus „dar”. ”

„Nu cu voce tare, n-ai făcut-o.”

Îi arunc lui Abigail un zâmbet rapid. „Este un om bun. Eu cred că.

Dar nu cel mai strălucitor pe care l-am cunoscut vreodată.”

— Standardele tale ar putea fi prea înalte, doamnă Ballard. Nu orice om poate fi Efraim.” Ea mă privește cu un zâmbet al ei. „Sau Amos”.

„Din păcate, nu.”

„Îmi înțelegi sensul. Dacă ar veni să-ți bată la ușă, l-ai lăsa să o curteze pe Hannah?

Abigail și cu mine nu am discutat niciodată despre interesul lui Moise pentru fiica mea, dar nu i-ar fi putut scăpa atenția. „Nu John Cowan plănuiește să vină să bată. Sau cel puțin dacă ar face-o, Moise al tău l-ar doborî”.

Evaluăm forma în retragere a lui John. Nu ar fi o luptă corectă, dar niciunul dintre noi nu o spune cu voce tare. Amândoi ne place prea mult pe Moise.

„Da, ar încerca”, spune Abigail cu o răsucire tristă a gurii.

„Indiferent, se pare că se vorbește pentru Hannah, iar Dolly este încă puțin tânără pentru curte, dar dacă circumstanțele ar fi diferite în oricare dintre punctele de vedere, da, i-aș deschide ușa lui John Cowan. Și cred că și Efraim ar face-o la fel.”

„Așa socotesc lucrurile, dar am vrut să mă asigur”, spune Abigail.

Apoi, când mă întorc să plec, ea întinde mâna spre cana ei. „Martha?”

"Da?" Îl dau înapoi.

„Să fii surprins dacă Moise vine să bată puțin mai devreme decât te aștepți.”

Îmi așez pana pe birou și îmi întind mâna. Doare. De la frig și vârstă și încordarea mușchilor mici puse la treabă pentru a ghida un copil în această lume.

Vineri, 11 decembrie.—Naștere. fiul lui David Sewell. Noros.

La domnul Sewell. Am fost chemat să merg la Grace Sewell ieri seară. Travaliul ei a fost ușor. Dar ea și mama ei au fost intimidate și l-au sunat pe dr. Page, care i-a dat pacientului meu cincizeci de picături de laudanum care a pus-o într-o stupoare atât de mare încât durerile ei (care erau obișnuite și promițătoare) au devenit puține până când a vomitat. Durerile i-au revenit și a fost născută la ceasul al șaptelea al unui fiu, primul ei născut. Am primit doisprezece șilingi drept recompensă. A lăsat-o inteligent la zece și a traversat râul.

Cyrus și Tânărul Ephraim s-au târât de mult în paturile lor de la etajul doi și le aud sforăitul zgâiind pe scara. Fetele s-au retras și în camera lor și orice vise le-ar aduce noaptea. Jonathan, ca de obicei, doarme în altă parte.

Sprâncenele mele se ciupesc de frustrare la gândul la el, dar continui să scriu: sâmbătă, 12 decembrie.—

Limpede și rece. James Wall a fost dus astăzi la Fort Western de un ofițer. Am auzit că i s-a dat acuzație pentru neachitarea datoriilor.

Îmi întind spatele, ascultând vântul din pini și scârțâitul casei în timp ce se așează în jurul meu. Aud un coiot țipând în pășune și o bufniță

țipând lângă hambar. Adevărul este că sunt singur.

Și apoi râd. Dacă cineva mi-ar fi spus acum două decenii, când eram îngropat în copii mici și în treburi nesfârșite, că într-o zi voi sta la birou într-o casă caldă și liniștită, în timp ce zăpada cădea afară și mă plâng de *singurătate,* i-aș fi pălmuit. . Acel viitor părea la fel de îndepărtat ca Constantinopolul.

Respir lung și rece peste noua intrare pentru a fixa cerneala, apoi îmi las pena deoparte. Mi-ar plăcea foarte mult să mă alătur restului casei în somn, dar deja simt trezirea târâtoare care mă asaltează

adesea noaptea. Aceasta este o nouă suferință, ceva care a început odată ce am rotunjit colțul celor patruzeci și cinci. Nu am înțeles niciodată ce este un cadou somnul până când a dispărut. În timp ce, în toate deceniile de dinainte, am dormit adânc și greu, absorbind fiecare bucățică de odihnă care mi-a fost oferită, acum răsfoiesc suprafața, agitat, ușor de trezit și incapabil să plec din nou. În nopți ca aceasta, nici o cantitate de epuizare fizică nu-mi poate determina mintea să se închidă, așa că în schimb citesc la lumina lumânărilor.

Este singura dată când îmi permit această răsfăț. Bucuria de a cădea într-o altă viață, într-o altă lume, este singurul lucru care atenuează

frustrarea unei nopți nedormite.

Mă schimb în cămașa de noapte, îmi peri părul, mă strec sub cuvertură și mă întind după lumânarea de pe noptieră. Îl apropii, apoi deschid *Emmeline* de Charlotte Turner Smith. Ephraim a cumpărat romanul în ultima sa călătorie la Boston. Coperta este zdrențuită — nu sunt primul proprietar — dar imprimarea este clară și nu lipsesc pagini, ceea ce este mai mult decât pot spune pentru majoritatea romanelor pe care pot să pun mâna. În câteva secunde, sunt cufundat într-o lume imaginară a aristocrației engleze.

Dar nu-mi scapa atenției că, dacă strămoșii mei s-ar bucura de un asemenea confort, aș locui peste mare, și nu aici, în sălbăticiile vaste ale lumii noi.

MORA LUI BALLARD

DUMINICĂ, 13 DECEMBRIE

Casa miroase a animal mort. Precum vânatul sălbatic și sălbatic.

Mirosul acru va dura câteva zile, dar nu există niciun ajutor pentru asta. Seul de cerb este înțepător, dar odată ce a fost transformat în lumânări și a fost vindecat, duhoarea se va estompa. Am adăugat levănțică și rozmarin uscate, zdrobite, împreună cu uleiurile lor, la fiecare dintre cele patru vase de redare care stau pe masa mea de lucru. Într-o săptămână, lumânările vor mirosi pur și simplu a pădure. Și casa va mai mirosi a casă.

— Acolo, spune Dolly, legând ultimele fire de in de capătul unei ramuri zvelte, lungi de un picior. „Două sute patruzeci".

Îi inspectez munca, apoi dau din cap în semn de aprobare. Dolly a legat fitilurile în timp ce eu pregăteam suporturile de întărire de-a lungul marginii camerei. Fiecare ramură va ține două lumânări, iar fiecare raft va ține patruzeci și opt. În total, ar trebui să avem suficiente lumânări pentru a trece peste iarnă, cu plus pentru troc.

Toată dimineața ne-am petrecut cu grăsimea de căprioară dată

nouă de Amos Pollard, apoi am strecurat-o până când seuul a devenit neted și palid. Eu și Dolly purtăm amândoi șorțuri pentru a ține stropii de ulei de pe haine și eșarfe în jurul părului, pentru a nu ne cădea în ochi. Fabricarea lumânărilor este o muncă grea, transpirată și nu o sarcină menită să facă o femeie să arate frumoasă. Este, totuși, una dintre părțile necesare conducerii unei gospodării.

Ne luăm locurile la masă și coborâm primele ramuri, astfel încât fitilurile de la fiecare capăt să cadă în ghivece separate. Sforile groase de in absorb ceara pentru o clipă înainte de a le ridica din nou. Este nevoie de câteva secunde pentru ca grăsimea topită să se întărească și apoi le introducem din nou. Repetăm procesul, urmărind fiecare lumânare crescând în lățime cu fiecare scufundare.

Odată ce au o lățime de un centimetru, punem ramurile pe un suport de uscare, astfel încât lumânările să atârnă pe măsură ce se întăresc.

Sarcina va dura câteva ore pentru a fi finalizată, dar niciunul dintre noi nu ne deranjează. Rareori avem o zi întreagă împreună.

Este una dintre acele după-amiezi de iarnă care este atât de strălucitoare încât soarele se reflectă în zăpadă și mă doare ochii dacă o privesc direct. Nu pot să nu-mi fac griji că Efraim își face drum prin mlaștina înghețată din nord. Oamenii lui sunt galezi, dar au trăit în colonii de două generații și s-au aclimatizat cu aceste ierni din nord-est. El insistă că nu mai simte frigul. Știu că minte, dar o spune oricum. Este jocul pe care îl jucăm – un dans al îngrijorării și al

negării.

Hannah a fost cu Lucy, fiica noastră cea mai mare, căsătorită, și cu familia ei de pe malul celălalt al râului, lângă Fort Western, toată săptămâna. Lucy a avut cel de-al șaptelea copil – omonim lui Hannah – la începutul anului și era nerăbdătoare atât pentru ajutorul ei, cât și pentru compania ei. Sunt unsprezece ani între ei, dar au avut întotdeauna o legătură specială. Și acum că Hannah se apropie de vârsta căsătoriei ea însăși, bănuiesc că sunt întrebări pe care i-ar fi mai degrabă să le pună surorii ei. Această realitate mă neliniștește, totuși, având în vedere atitudinea obișnuită a lui Lucy față de lucrurile de natură carnală. Primul ei copil s-a născut la doar cinci luni după nunta ei.

Există reguli și ritualuri, desigur, pentru tineri și modul în care aceștia curtează. De obicei, începe la unul dintre Frolicurile sezoniere. Chiar luna trecută, familia lui May Kimble a găzduit unul și va fi altul în ianuarie aici, la moară. Dar totuși, tinerii găsesc întotdeauna modalități de a fi împreună, departe de ochii vigilenți și, de fiecare dată când copiii mei nu văd, mă întreb ce ar putea face.

Cât despre băieți, tânărul Efraim s-a alăturat fraților săi mai mari pentru a tăia copaci în pădure astăzi și niciunul dintre ei nu va fi acasă până la cină. Doar eu și Dolly suntem aici și este atât odihnitor, cât și ciudat. Se pare că abia ieri am avut câte un copil pe fiecare șold și încă doi înfășurați în jurul gleznelor.

Cufund lumânările în seu, apoi le scot din nou, urmărind excesul picurând și înapoi în oală. Grăsimea topită s-a răcit ușor și nu este la fel de curgătoare, făcând procesul să meargă mai repede și îmi place felul în care ierburile uscate presează seuul. Dar sunt cu ochii pe consistență pentru că dacă devine mult mai groasă va trebui să treacă înapoi peste foc.

Lucrăm într-o tăcere prietenoasă până când Dolly spune: „I-am dus ieri tocană și pâine la amanta Foster, când erai afară.”

„Și ea este bine?” întreb eu.

„Nu mai bine”, spune Dolly. „Nu mai rău.”

De când Sally Pierce și-a făcut acuzațiile, lumea familiei Foster a

devenit din ce în ce mai mică. Mulți dintre cei înclinați să le apere acum șoptesc la spate. Ei se întreabă. Ei bârfesc. Unii vecini le evită cu totul. Puțini din Hook le păsa că Joshua Burgess era mort până când pastorul lor a fost incriminat în uciderea lui. Iar cei care au respins afirmația lui Rebecca de a fi violată o privesc cu degetul acum că este însărcinată.

Mă gândesc la ce aș putea face pentru Rebecca când Dolly arată ceva pe fereastră.

"Cine este?" întreabă ea. Este o întrebare simplă, dar există o curiozitate — un anumit fel de *lumină* în ochii ei — pe care o observ înainte de a mă întoarce spre fereastră.

Un bărbat și-a condus căruța până la poarta grădinii și a descălecat. Este tânăr și agil, de înălțime medie și îl recunosc imediat.

„Acesta este Barnabas Lambard”.

„Nu am auzit niciodată numele.”

„Este un ofițer al tribunalului din Vassalboro”.

Dolly termină de scufundat lumânările, așează creanga pe suportul de întărire, apoi se mută spre fereastră pentru a vedea mai bine. Își pune mâinile în șolduri și îi aruncă bărbatului o privire curioasă, cu capul înclinat în lateral, buzele strânse. „De ce ar veni aici un ofițer de judecată?”

„O întrebare excelentă”, spun eu. „Tu continui să lucrezi la lumânări. Voi afla.”

„Seul meu s-a îngroșat”, spune ea și știu că vrea să vină. După zâmbetul slab care îi smulge marginea gurii, bănuiesc că Dolly ar putea găsi tânărul atrăgător.

„Atunci topește-l din nou. Mă voi întoarce în curând.”

Îmi țin șorțul pe mine și eșarfa în jurul capului când merg să-l salut pe domnul Lambard. Deschid ușa din față înainte ca el să treacă prin poarta grădinii.

Își înclină pălăria. „Bună dimineața, stăpână...?”

„Balard”.

„Bună dimineața, doamnă Ballard, sunt...”

— Știu cine ești, domnule Lambard.

Se oprește pe potecă, cu bărbia înclinată în lateral, cu o expresie pe față care sugerează că încearcă să-și amintească dacă ne-am întâlnit. "Tu faci?"

— Te-am văzut ieri prinzându-l pe James Wall în Hook.

Își scoate șapca de pâslă cu boruri largi și o lovește de picior de două ori, deși nu este praf. "Ah. Atunci nu vei fi surprins să auzi că

am venit să arestez pe altcineva.”

Îmi place James și încă cred că este nedrept că o datorie mizerabilă l-ar putea duce la închisoare, așa că nu pot să-mi țin tonul șmecher când răspund: „Cineva uită să-și plătească taxele? Sau poate ești după o bârfă?”

Acolo, aproape l-am făcut să zâmbească, dar nu prea ajunge la suprafață.

„Un pic mai serios decât atât, mă tem. Sunt aici să arestez un bărbat acuzat de viol.”

— Ai venit după Joseph North?

El clătină din cap și o singură buclă îi cade pe frunte și îi cade peste ochi. Îl face să pară mai tânăr cumva, mai puțin serios. Îl împinge cu dosul mâinii. "Nu. Sunt aici pentru Joshua Burgess.”

El nu știe. Cum este posibil asta?

— Ei bine, Joshua Burgess nu locuiește *aici,* mă afirm.

„Așa că m-am adunat. Dar acum sunt cunoscut în oraș, după ce s-a întâmplat ieri. Și cel mai bine este întotdeauna să ai elementul

surpriză atunci când vii să arestezi un bărbat. Pe jumătate mă aștept să fi fugit oricum. M-am gândit să mă opresc și să întreb mai întâi vecinii.”

— Și tocmai te-ai întâmplat cu noi?

„Ești primul cu mașina de pe drumul principal în oraș.” Își pune degetul mare peste umăr și arată spre nord. — Cel puțin venind din Vassalboro.

„Ei bine”, spun eu, reconfortându-mă în coincidența, „știu cu siguranță că Burgess nu a fugit.”

— Dar ești dispus să-mi spui unde este?

Îmi trag colțul buzei de jos în gură, gândindu-mă. — Dacă îmi spui ceva la schimb.

„Și care ar fi asta?”

— De ce nu ai venit după Joseph North?

„Ah, înțeleg.” Barnabas se scarpină pe ceafă. „Ordine directe de la instanță. Trebuie să-l las pe North să vină singur la audiere.

„Și de ce primește un tratament diferit?”

— Pentru că este judecător. Și un colonel.”

— James Wall era căpitan și l-ai arestat în fața a douăzeci de oameni.

Dă din cap o dată, dar nu întrerupe contactul vizual. — Există un decalaj mare între căpitan și colonel, nu-i așa?

„Și un decalaj mare în favoare, aș spune. Crezi că este corect?”

„Ceea ce cred că nu are nimic de-a face cu asta. Sunt doar un ofițer de judecată; nimeni nu-mi cere părerea.”

„Tocmai am făcut.”

Aruncă un zâmbet rapid și luminos. — *Cred* că am o singură

treabă, stăpână, să-i prind pe bărbații cărora mi s-a ordonat. Și sunt genul de om care îmi face treaba.”

Ieri, când se certa cu James, nu mă uitam bine la el. Dar îl iau pe Barnaba acum, curios de acest om care a pășit în scandalul care a cuprins orașul nostru. Are părul de culoarea nisipului și ochii care ar putea fi alun. Sau poate maro. Nu pot spune de la distanța asta. Dar există ceva în chipul lui și în felul în care se mișcă care îl face să pară

neremarcabil. Îmi vine prin minte că poate face asta intenționat, pentru a părea neamenințător. Este tânăr pentru a fi ofițer al tribunalului și să arate nedescris – în special către străini – ar fi un avantaj.

„E rândul tău”, spune el. „Ți-am răspuns la întrebări.”

„Îl poți găsi pe Joshua Burgess la Pollard's Tavern.”

Aruncă o privire spre casa din spatele meu, apoi înapoi, un alt zâmbet înclinându-i colțul gurii. „Pare a fi un loc popular printre elementele criminale din orașul tău.”

— James nu este un criminal, spun eu. „De fapt, este un prieten.

Și nu există niciun bărbat în acest oraș care să nu fi fost șocat să

audă că nu a reușit să plătească o datorie.”

Rușinat, Barnabas dă din cap o dată. Nu este o scuză – nu-mi datorează una – ci mai degrabă o recunoaștere că a judecat greșit bărbatul.

„Du-te la tavernă. Întreabă de Amos Pollard. Spune-i că te-am trimis. Te va duce la Burgess.

„Îți mulțumesc pentru ajutor”, spune el, înlocuindu-și pălăria. Îl înclină, adaugă: „Stăpână”, apoi se uită peste umărul meu. Din nou, el oferă acel zâmbet fermecător și își înclină pălăria a doua oară.

„Domnișoară.”

Mă întorc și o găsesc pe Dolly sprijinită în prag, cu mâna pe șold și eșarfa lipsită vizibil din păr. Îl urmărește pe Barnabas cu o expresie pe care o pot descrie doar drept proprietară.

Ei bine, asta e nou.

„Bună ziua, domnule Lambard”, spun eu, mergând spre poarta grădinii ca să-l despart. El dezleagă frâiele și se urcă pe scaunul vagonului.

Un alt vârf al pălăriei lui. Încă o privire peste umărul meu. Un zâmbet care îi tremură la colțul gurii. Și apoi a plecat, neștiind de descoperirea înfiorătoare care îl așteaptă la tavernă.

Dolly vine pe alee lângă mine. „De ce nu i-ai spus?”

— Despre Burgess?

"Da."

— Pentru că s-ar fi întors la Vassalboro.

„Este un lucru rău?”

„Dacă se duce acasă acum, nu va vedea niciodată cadavrul. Și dacă nu vede niciodată acel cadavru, nu va pune nicio întrebare despre cum a ajuns Joshua Burgess să fie spânzurat, apoi aruncat în râu.” O privesc pe Dolly plin în față și văd fulgerul viu al înțelegerii în ochii ei. „Vreau ca cât mai mulți oameni să pună întrebări.”

— Cred că o va face, spune Dolly dând din cap ferm. Își întoarce privirea în josul alee spre locul unde Barnaba și căruța lui au dispărut deja în copaci. „Pare inteligent.”

Este o femeie care alege. Îmi amintesc declarația lui Efraim de acum câteva zile. *Oricine gândește diferit este un prost.*

Marți, 15 decembrie — Senin și rece. Am fost acasă. A făcut douăzeci de lumânări. Un ofițer a trecut pe aici căutându-l pe căpitanul Burgess cu un mandat de arestare.

DR. MAGAZINUL LUI COLEMAN

MARTI, 15 DECEMBRIE

Nu sunt singura femeie care a venit la Coleman în speranța că va găsi ceva astăzi. Sunt două femei la tejghea care așteaptă să fie servite și încă trei în spate când intru, cu coșul de răchită înfipt în curba unui braț. Mă opresc chiar în prag pentru a ridica din umeri din haina mea de călărie și a scutura zăpada din păr.

Teancul de piei de lângă tejghea nu a crescut, dar nu-mi place coada roșie strălucitoare și stufoasă care iese din centru. Mă

încruntesc când mă întorc și mă întâlnesc față în față cu Sarah White.

Tânăra aruncă o privire la expresia mea, izbucnește în lacrimi și încearcă să-și treacă drumul.

„Stai”, spun eu, lăsându-mi coșul cu o pocnitură. O apuc de brațul lui Sarah. "Ce s-a întâmplat?"

„Ar fi trebuit să știu mai bine. Vino devreme sau târziu, spuse mama, dar nu cât timp *Doamnele* sunt afară.

Doamnelor. Un peiorativ dacă am auzit vreodată unul.

O conduc în lateral. „Spune-mi ce s-a întâmplat."

— Ei, spune Sarah, dând din cap spre locul unde trei femei se ghemuiesc în colțul îndepărtat, se întorc în cameră. „Am clarificat că

nu sunt binevenit aici."

„Nu este magazinul lor."

Ea adulmecă și șterge două lacrimi grase de pe fiecare obraz cu manșeta mânecii. „Cu siguranță se comportă așa cum este."

Dacă Sarah White s-ar fi născut în alt oraș, din părinți diferiți, s-ar fi căsătorit devreme și bine. Numai fața ei ar fi asigurat asta. Dar silueta ei ar fi provocat probabil un duel. În prezent, ea locuiește în Hook, iar părinții ei nu erau pregătiți pentru a proteja o fată atât de drăguță. O aventură cu un membru al miliției din Boston anul trecut a lăsat-o cu o fiică bastardă și o reputație distrusă.

„Ai găsit ceea ce ai nevoie?" întreb eu.

Ea scutură din cap.

„Ei bine, ar fi bine să o faci atunci. Nu se întâmplă des să ieși fără

copil și mamei tale nu i-ar plăcea să te vadă venind acasă cu mâna goală."

"Dar-"

„Lasă-i să-mi răspundă", spun, împingând-o pe Sarah înapoi în magazin.

Îmi iau coșul și mă duc în spate, unde Coleman ține rechizitele de cusut. Cele trei femei cern printre șuruburi de țesătură răspândite de-a lungul unei mese. Ei șoptesc între ei, râzând, iar eu ascult cum unul dintre ei vorbește pe un ton clocotind de bucurie.

„Îți vine să crezi cât de *nesăbuită* este Sarah? Se plimbă fără acel copil."

Mă uit prin șipcile din raft și o găsesc pe Clarissa Stone trecându-și

mâna de-a lungul unui șurub de bumbac moale și albastru. Fața ei este înclinată spre însoțitorul din dreapta ei, gura răsucită într-un zâmbet vicios.

„Este indecent”, este de acord Rachel Blossom.

Peggy Bridge intervine atunci, incapabil să reziste la un pic de bârfă și un *tsk dezaprobator.* „Sunt ore în care ea să facă

cumpărături. Mama ei ar fi trebuit să o învețe.”

„ *Oh,* în mod clar mama ei nu a învățat- *o nimic”,* spune Clarissa, iar eu deschid gura să-i excoriez pe toți când adaugă: „Ai auzit de Sam Dawin?”

Mă dau înapoi ca să mă asigur că nu mă văd.

„Dar el?”

„El și May s-au *căsătorit* duminică în sufrageria lui Henry Sewall.

S-au dus imediat la menaj . Mama ei este furioasă.”

Clarissa primește exact răspunsul pe care și-a dorit-o. *Hmms* și *tsks* și capete care tremură la judecată.

„Nu vi se pare *ciudat* ?” întreabă ea. „Ei și-au postat notificarea de intenție doar acum șase săptămâni.”

Peggy, care nu trebuie omisă, adaugă: „Am auzit că au făcut o adevărată manifestare publică de afecțiune. Soțul meu l-a văzut pe Sam sărutându-l pe May chiar pe *stradă* !”

Acest ultim cuvânt este spus cu un aer atât de scandal, încât ea ar fi putut la fel de bine să sugereze că alergau goi prin oraș după

biserică.

Clarissa dă din cap, pronunțându-și verdictul cu certitudine.

„May este *însărcinată.* Ceilalți icnesc, dar este doar pentru spectacol, iar ea pare mulțumită când adaugă: „De ce altfel s-ar căsători atât de repede?”

Este o etapă îngrozitoare de ipocrizie și nu o voi mai tolera nici o clipă. Ies din spatele raftului, surprinzându-i. Se învârt, îngroziți să

constate că conversația lor urâtă a fost auzită. Și de mine nu mai puțin. Expresii variate de rușine, furie și suspiciune le trec pe față.

Atât Clarissa, cât și Peggy sunt gravide. Clarissa într-o măsură

atât de mare încât se pare că s-ar putea să fie deja restante. Îmi las privirea să zăbovească peste pântecele lor umflate, le las să se simtă

inconfortabil sub privirea mea.

„Poate că s-au căsătorit repede pentru că sunt îndrăgostiți? Sau pentru că Sam aproape că a murit acum câteva săptămâni și asta îl face pe om să creadă că nu există timp de pierdut.” Mă apropii.

Coboara-mi vocea. „Nu este nimic în neregulă ca un bărbat să

dorească să împartă patul cu soția sa chiar de la început. Ceea ce *este* în neregulă, însă, este să bârfești vecinii tăi într-un mod atât de crud.

Și nu doar Sam Dawin – un om bun după standardele oricui – ci și Sarah White? Asta este *bogat.* Chiar și pentru cei ca voi trei.

— Din câte îmi amintesc, adaug răsucind cuțitul, ți-ai născut primul copil la patru luni după nuntă, Peggy. Au fost șase luni pentru tine, Rachel. Mă uit la Clarissa Stone și scutur din cap. „Dar tu ești cel căruia ar trebui să-i fie cea mai mare rușine de ultrajul tău evlavios.

A durat un an și un proces amar de paternitate până când Paul să

facă din tine o femeie cinstită.

Nu trebuie să le reamintesc de unde știu asta, cum le-am asistat pe fiecare la naștere și că – în cazul Clarissei – am primit mărturie cu privire la paternitatea copilului ei, pe care ulterior am dat-o în instanță când a dat în judecată pentru întreținere. .

„Nici unul dintre voi nu are dreptul să vorbească”, spun eu. „Și dacă ai avea un pic de integritate, te-ai duce să-i ceri scuze lui Sarah în acest moment.”

Doar Rachel Blossom are decența să se înroșească. Ceilalți se mișcă și se uită cu privirea înainte să-și întoarcă nasul spre tavan și să treacă pe lângă mine.

„Îmi pare rău”, îi șoptește Rachel în timp ce își întoarce fața spre podea și îi urmează, dar, la fel ca prietenii ei, nu îi spune niciun cuvânt lui Sarah la ieșire.

Îi privesc plecând, imaginându-mă cum trebuie să mă înjure pe sub răsuflarea lor în timp ce se grăbesc înapoi la casele lor. Au lăsat șuruburile de țesătură în dezordine, așa că le îndoaie și le îndrept în rânduri ordonate pe masă. Un șurub de mătase verde pal îmi atrage atenția și îl smulg din grămadă. Trece-mi degetul mare de-a lungul țesăturii nubby. Verificați eticheta de preț. Pune-l înapoi. Ridică-l din nou. Înainte și înapoi, de cinci ori, până când mă hotărăsc și o bag sub un braț. La urma urmei, am *nevoie* de o rochie nouă.

Ridic privirea și o găsesc pe Sarah White stând în fața mea.

„Mulțumesc", spune ea. „Nu trebuia să mă aperi. Mi-am făcut alegerile. Dar mă bucur că ai făcut-o totuși."

„A fost adevărul. Și trebuiau să audă asta." Sarah pare atât de tristă în timp ce se întoarce, încât îmi întind mâna. Vreau să-i uşurez jena, să o asigur că nu toată lumea din Hook o consideră o proscrisă.

— Părerea lor despre tine nu contează, Sarah.

— Nu sunt doar ei, Martha. Este toată lumea. Este greu să

privești în jos un oraș întreg", spune ea, apoi merge să plătească

pentru articolele din coșul ei.

Privesc cum Sarah pleacă, cu bărbia lipită de gulerul rochiei pentru a evita suflarea rece a vântului. Mă doare să mă gândesc la ea atât de singură și ostracizată în această comunitate. Îi va fi mai greu să-și găsească un soț acum că a născut deja un copil, dar nu este lipsită de speranță și mă hotărăsc să o ajut să găsească un bărbat care să o iubească așa cum este.

Mă întorc la materialele de cusut și întreb: „Unde sunt acele?"

„În spatele tău și în stânga. Al doilea raft de jos. Borcan verde, strigă Coleman din fața magazinului.

„Ai auzit asta?"

— În mare parte sunt orb, doamnă Ballard, dar urechile îmi merg bine.

Destul de sigur, acele sunt exact unde a spus el și iau un pachet din borcan, apoi triez altul lângă el pentru nasturi, înainte de a aduce totul în față.

Am pus coșul la picioarele mele și mă sprijin de blat.

„Mi-e teamă să întreb cât de bine au funcționat urechile tale acum câteva momente.”

„Nu te-ai chinuit foarte mult să-ți ții vocea jos. Și au meritat-o indiferent.”

— Poate, dar nu am fost foarte amabil din partea mea.

„Și de ce îl acuzau pe Sam Dawin? A fost amabil?” întreabă el.

"Greu. Deși este natura umană, presupun.”

"Ipocrizie?"

„Ei bine, da. Ei se simt mai bine cu ei înșiși ori de câte ori altcineva este prins făcând același lucru.”

„Dar nici Sam, nici May nu au fost prinși în nimic.”

„Motiv pentru care nu mi-am ținut limba.”

„Și îmi placi cu atât mai bine pentru asta”, spune el. Coleman se întoarce la tabla de șah. „Acum cu ce te pot ajuta în dimineața asta?”

Alunec pachetul de ace peste tejghea, împreună cu o grămadă

mică de nasturi și mătasea.

„Asta va fi tot?”

Sunt o duzină de lucruri pe care mi-aș dori să le am: un fierbător nou din fontă pentru bucătărie, un set de sticle de sticlă albastră

pentru camera mea de lucru. Dar, așa cum fac de fiecare dată când trec prin aceste uși, îmi amintesc de ceea ce am *nevoie.*

"Nimic. Dacă nu ai auzit unde l-au dus pe James Wall?

„Am auzit că a fost închis în curtea închisorii din Fort Western până când datoria i-a fost plătită.”

„Atunci, a pus garanție?”

Coleman dă din cap. "Ieri."

A fi închis în „curtea închisorii” și a fi în închisoare sunt două

lucruri complet diferite. Acesta din urmă este așa cum sună.

Arestare și detenție pentru o perioadă de timp stabilită. Primul, însă, este un aranjament liber în care cei care așteaptă procesul, sau cei care au fost arestați pentru datorii neplătite, pot plăti cauțiune și apoi își desfășoară activitatea în timpul zilei - într-o zonă stabilită -

dar trebuie să se întoarcă la casa închisorii la întuneric. Răsărit până

la apus. Limitele libertății lor includ o distanță de o milă de fiecare parte a râului, de la Mill Brook până la cotul din Water Street. În cazul rar în care o casă sau o afacere se încadrează în afara acelei granițe, aceasta este de asemenea inclusă.

Coleman mă studiază o clipă și am senzația că se decide dacă să-mi spună sau nu altceva. Are un pic de mâncare blocat între dinți și o culege cu limba pentru o clipă, apoi spune. „Acel nou doctor al tău a creat destulă agitație."

„Nu este *al meu* ", protestez.

„Cei mai mulți oameni par să fie bucuroși că este aici. Să ai un alt medic *adevărat* este un avantaj pentru acest oraș, spun ei. Și are bani." La aceasta el oferă un rânjet strâmb. „Deci nu-l urăsc."

"Bani?"

„Oh, da. Tânăra lui soție a sosit vineri. A cumpărat jumătate din magazin ca să-și poată amenaja casa." Îmi aruncă o privire înțelegătoare. „Este *foarte* însărcinată. Au mai rămas doar câteva luni, aș spune."

„Închiriază camere?"

"Nu." El dă din cap. „O casă. Peste râu. Au închiriat vechiul local McMaster chiar lângă Chandlery.

„Ei bine, asta explică multe", mormăi eu.

— Ai grijă cu el, Martha. A spus clar că nu-i pasă de tine. Crede că

ești un amestec.

„Sentimentul este reciproc."

"Poate. Dar recrutează alături de el. Și asta te va răni până la urmă. Ce cu fiasco-ul Burgess. Și livrarea lui Grace Sewell."

„Știi despre asta?”

„S-a asigurat că *toată lumea* știe. Spune că *ai* insistat să-i dea fetei acelei o doză aproape letală de laudanum. Se opunea categoric, era. Dar a amânat dat fiind că o cunoști pe fată. Am vrut să mă fac drăguț cu moașa locală după praful de la tribunal. El fiind un tip genial și toate celelalte.”

„Nenorocitul ăla nenorocit! Nu am făcut așa ceva...”

Coleman pune mâna pe a mea. "Știu. Dar cu asta ai de-a face și ar trebui să fii conștient.”

Gemu și îmi sprijin coatele pe blat. Pune-mi capul pe mâini. „La naiba pe Burgess ăla. Dacă nu era deja mort, l-aș omorî eu pentru toate necazurile pe care le-a provocat.”

„După cum am auzit, el încă provoacă probleme.”

Când ridic privirea, încearcă să-și supună un rânjet. „Barnabas Lambard?”

„M-am speriat destul de mult, când Amos a tras prelată. A cerut să știe ce s-a întâmplat. Așa că Amos i-a spus totul. Și apoi acel ofițer a mers direct la biroul lui Henry Sewell și s-a uitat la dosarele tribunalului. Din câte am auzit, pare să fie de acord cu evaluarea ta.”

„Începe să-mi placă băiatul ăla.”

„Ei bine, nu-ți plac prea mult acum.”

„Nu trebuie să mă placă atâta timp cât continuă să pună

întrebările potrivite.”

„S-ar putea să regreti că ai spus asta într-o zi.” Coleman râde.

„Băiatul ăla nu pare genul care să se oprească”.

Pun totul în coșul meu și îl ridic peste braț.

„Mulțumesc. Pentru bunuri și bârfe.”

„Întotdeauna”, spune el și, încă o dată, își întinde mâna veche și uzată și o apucă pe a mea. „Ai grijă, Martha. Sentimentul s-a întors împotriva lui Rebecca Foster. Se întoarce și împotriva ta.”

MORA LUI BALLARD

JOI, 17 DECEMBRIE

Joi, 17 decembrie.—Naștere. fiica domnului Stone. Clarissa Stone a născut ieri la ceasul a douăsprezecea o fiică moartă.

Operația efectuată de dr. Benjamin Page. După cum am fost informat, membrele sugarului erau mult dislocate. Bărbatul nu știe cum să facă o prezentare în pod.

Hannah a adus vestea în după-amiaza asta. Într-o zi după ce a certat-o pe Clarissa Stone la Coleman's Store, a intrat în travaliu. Și în loc să mă sune, așa cum ar fi trebuit, a sunat după dr. Page.

Aceasta este vina mea. Sunt sigur de asta. Știu că am fost dur cu ea pentru că am evitat-o pe Sarah și am bârfit despre Sam. Dar asta?

Este un preț prea mare de plătit. Pentru ea. Și pentru mine.

Mi-am pus pixul jos.

Închide ochii.

Plânge.

MORA LUI BALLARD

VINERI, 18 DECEMBRIE

Efraim este mort.

Aceasta este frica sâcâitoare care m-a chinuit în ultimele douăsprezece zile și trebuie să o alung din mintea mea, ca să nu prindă rădăcini și să nu se deterioreze. Îi simt absența ca și cum ar fi un membru lipsă, o parte vitală din mine a dispărut și adesea mă

trezesc uitându-mă pe alee, așteptând întoarcerea lui.

Trebuie să plec la Vassalboro marți, cu sau fără el. Aș prefera *,* desigur, dar devin din ce în ce mai puțin sigur că va ajunge acasă la timp.

Dacă ajunge acasă.

„Nu”, spun eu cu voce tare, luând captiv și acel gând.

În lipsa lui, mă țin ocupat. Gătitul. Curatenie. Întoarcerea inului și țeserea inului. Am grijă de vecini și de pacienții mei când sună, fac tincturi și siropuri în camera mea de lucru. Gestionez mica noastră

fermă și atribui munca copiilor mei. Cyrus conduce moara. Hannah și Dolly mulg vacile. Jonathan are grijă de animale. Tânărul Efraim supraveghează puii și îngrijește caii. Are o voce blândă și mâini blânde și nu am văzut niciodată un cal tresărind sau îndărătând în prezența lui. Totuși, el este puțin tânăr pentru slujbă și îi verific pe Brutus și Bucket o dată pe zi doar pentru a mă asigura că totul este bine.

Alunec între ușile grele ale hambarului, cu câte o găleată de slops în fiecare mână. Este timpul să hrănim porcii, dar Jonathan nu este de găsit nicăieri, ceea ce înseamnă că a alunecat din nou fără să

spună nimănui.

Hambarul a fost construit ca un pătrat mare, cu un acoperiș în vârf și patru cadrane separate în interior, câte unul pentru cai, vite, capre și porci, cu o pasarelă în formă de cruce între țarcuri. Miroase a paie vechi și gunoi de grajd proaspăt, a lucernă, fân și orz stivuite în podul de sus. Miroase a animale calde și a rumeguș umed. Caii tremură în timp ce îmi croiesc drum printre boxe. Ambele vaci de lapte sunt gestante și se mișcă și se scad la sunetul vocii mele, în

timp ce taurul călcă și pufnește în țarcul lui. Este neliniștit, dornic de o nouă șansă la vaci, dar și-a făcut treaba pentru anul și va trebui să

aștepte până la sezonul de reproducere din iunie. Vițeii – un mascul și o femelă – se plictisesc și dorm, uitați, în timp ce caprele se forfocă

în țarcul lor, behăind cererea lor de cină.

— Taci, spun eu. „Nu e rândul tău. Jonathan se va ocupa de tine mai târziu.”

Ridic o găleată și apoi cealaltă peste șina pentru porci și arunc conținutul în jgheab, tresărind la sunetul umed și vărsat. Nu stau să

mă uit la animalele grase și roz înrădăcinate și pufnind prin cină. Nu mi-au plăcut niciodată mâncătorii dezordonați.

Sunt aproape la ușa hambarului când aud lucrul pe care l-am ascultat săptămâni întregi: zgomotul greu de copite de cal pe pământ înghețat.

„Efraim”, șoptesc eu și fug pe ușă, cu o găleată goală legănând din fiecare mână. Îmi sar în picioare în timp ce mă grăbesc pe potecă, având grijă să nu alunec pe zăpada tare.

Zâmbetul meu se evaporă în momentul în care ocolesc curba și ajung în curtea din față. Joseph North și-a descălecat iapa de dafin și își leagă frâiele de stâlpul porții. Câinele lui nebun stă la picioarele lui și se uită la mine ca și cum aș fi o masă. Își dezvăluie dinții, dar nu mârâie.

Arunc gălețile de lemn cu un zgomot și îmi pun mâinile pe șolduri. „Ce vrei?”

„Am venit să văd rezultatele sondajului lui Efraim. M-am oprit la moară, dar el nu era înăuntru.”

La fel de bine ar fi spus că a trecut la ceai. Sau pentru a aduce plata unei facturi cu întârziere. Dar ochii îi sunt ciupiți de colțuri, socotitori, și știu că a venit să vadă dacă Efraim s-a întors.

— Asta pentru că nu este la moară.

„Unde este, atunci?”

„Afară.”

„ *Unde* ?”

„Nu am întâlnit niciodată un bărbat căruia să-i facă plăcere să-i dea soției socoteală despre fiecare mișcare a lui, colonele. Efraim merge unde vrea și se întoarce când vrea. Cât despre unde și când, va trebui să-l întrebi singur pentru că cu siguranță nu știu.”

North ia înfățișarea mea dezordonată: hainele de lucru zdruncinate, mâinile murdare și eșarfa legată în jurul părului meu.

„Văd că te-am prins în mijlocul muncii tale”, spune el. Poate că

este imaginația mea, antipatia mea față de bărbat, dar simt că el subliniază cuvântul într-un mod care sugerează că doar o femeie nerafinată s-ar demni să facă muncă fizică. „Spune-i lui Efraim că-l caut.”

Sper că ar putea pleca atunci, dar plecarea lui este întreruptă de

Cyrus. Fiul meu ocolește cotul potecii, venind din hambar, cu o undiță peste un umăr și un șirag de păstrăv albastru în mână. Ca întotdeauna, zâmbește, aproape că izbucnește de voie bună. Totuși, dacă aș avea un cuțit în mână chiar în acest moment, l-aș trage cu bucurie prin gâtul lui North, pentru expresia de dezgust care îi trece pe față când îl privește pe fiul meu apropiindu-se.

Cyrus Ballard are treizeci și trei de ani și nu se va căsători și nu va avea niciodată copii. El nu va lucra niciodată departe de moară

sau nu va merge la mare – deși este cea mai mare dorință a lui. El nu va explora niciodată vastele sălbăticii ale acestui continent neîmblânzit. Cyrus are treizeci și trei de ani și este mut. A fost jefuit de vorbire la vârsta de doisprezece ani, iar pierderea i-a marcat viața în moduri ireparabile.

Nu există niciun defect în intelectul sau în capacitatea sa fizică.

Este înalt, puternic și frumos. Poate să citească și să scrie și poate comunica cu mâinile atunci când este necesar. Este o formă de vorbire pe care am adoptat-o, mișcări în loc de cuvinte. Dar în afara familiei noastre, de multe ori îi este milă. Gând idiot. O populație analfabetă îi pasă puțin de un bărbat cu un scris frumos și — fără

vorbire, nu-i poate face să înțeleagă.

„Bună, Cyrus”, spune North. Se uită înainte și înapoi între noi, apoi rânjește. — Tatăl tău s-a întors din călătoria lui de topografie?

Cyrus își încrucișează brațele peste piept și se strălucește. Lui nu-i place North mai mult decât noi ceilalți. După o clipă, se mișcă să

stea lângă mine, protector.

„De ce nu iei peștele înăuntru”, îi spun. „Vor dori curățenie.”

Dă din cap spre sfoară, unde o tăietură curge pe burta fiecărui pește, pentru a dovedi că a făcut-o deja.

„Se vorbește ceva despre tine în sat”, spune North.

Ochii căprui ai lui Cyrus se ciupesc de suspiciune. El este incapabil să ia momeala, să întrebe ce ar putea fi această discuție.

„Se pare că te-ai certat cu Joshua Burgess în noaptea în care a murit. Este un moment fascinant, nu crezi?”

„Ce insinuezi?” întreb eu.

„Doar că fiul tău bate un bărbat în fața a cincizeci de oameni și câteva ore mai târziu acel bărbat se dovedește mort. Mi se pare curios. Poate că și acel ofițer de la tribunal o va face. Am auzit că a adulmecat prin jur.”

„Dacă se întâmplă asta, fără îndoială, îl vei trimite la propria ta judecată de înec accidental.”

„O judecată făcută fără a beneficia de toate faptele.” Joseph North zâmbește. — Nu pot să nu mă întreb dacă ai știut de luptă când ai depus mărturie în fața mea, doamnă Ballard.

Nu-i datorez acestui om nimic. Nu răspunsuri. Nu explicatii. Nu respect. Și nu-i dau nimic din asta în timp ce stau acolo, așteptând să

plece.

Dar el nu a terminat. „Vreau să știu ce ți-a spus Rebecca Foster.

Dacă vreau să mă apăr, trebuie să înțeleg acuzațiile.”

„Acuzațiile mi se par destul de simple.”

Un mușchi mic îi zvâcnește de-a lungul maxilarului. „Detaliile sunt vitale pentru apărarea mea.”

— Apărarea dumneavoastră nu este preocuparea mea, colonele.

Mă duc la Vassalboro să depun mărturie în numele Rebeccai, nu al tău.

„Eu sunt judecător al acestui județ. Prin lege, nu poți să-mi ții aceste informații.”

„Este datoria mea în fața *legii* să depun mărturie în fața *instanței.*

După cum bine știți. O veți auzi, împreună cu toți ceilalți, săptămâna viitoare, în fața judecătorului din Vassalboro.

"Poate."

Ar fi putut spune la fel de bine, *dacă. Dacă* soțul tău este prezent.

Dacă soțul tău este încă în viață. *Dacă.* Dar percepția înseamnă

foarte mult pentru Joseph North și nu poate rupe caracterul în rolul său de acuzat pe nedrept. *Poate.* Un cuvânt mai civilizat, urban, mai puțin amenințător. Totuși, există oceane de sens în acele două silabe.

— Nu trebuie să fii îngrijorat, colonele. Sunt convins că audierea se va desfășura conform planului."

Se întoarce la iapa lui. Adună frâiele. Îl văd cum se leagăn pe cal, apoi o întorc într-un cerc mic. „S-ar putea să iei în considerare toate modalitățile în care încrederea ta este deplasată", spune el.

Ca la un semnal, Cicero mârâie.

„Dacă aș fi în locul tău, aș hrăni chestia aia înainte să muște pe cineva."

„Nu are rost să hrănești un câine când își poate lua cina de gât", spune el, apoi își înfășoară cizmele în partea iapei. Joseph North galopează pe alee, câinele bătrân pe călcâie.

Vineri, 18 decembrie — Însorat și puțină ninsoare.

Colonelul North a fost aici. M-a examinat în legătură cu ce conversație a avut doamna Foster cu mine în legătură cu comportamentul lui față de ea în august anul trecut. Am fost acasă.

Sâmbătă, 19 decembrie — O parte senină a zilei. Astăzi se împlinesc 35 de ani de la căsătoria mea. Dl Ballard nu sa întors de la sondajul său. Am fost acasă.

DUMINICĂ, 20 DECEMBRIE

Uciderea găinilor este o mizerie sângeroasă, îngrozitoare.

Sarcina îi revine de obicei lui Efraim sau Ionatan, dar ambii au dispărut. Așa că astăzi Cyrus și cu mine ne-am asumat slujba de măcelărie și dăm trei cocoși neplăcuți în curte.

Aceștia sunt ultimii dintre cocoșii noștri în plus din primăvară.

Lucruri rele care ne chinuie cu ciocul și pinteni de fiecare dată când mergem să strângem ouăle. Sunt mici și grăsimi și m-am săturat de ele. Nu-i mare tristețe să-i vezi băgați la cuptor la friptură.

„Urăsc toporul”, îi spun lui Cyrus. „Ar trebui să folosim Revenge.”

Îmi aruncă o privire întrebătoare.

„Lama tatălui tău. Jos la moară. Chestia aia îngrozitoare, agățată.

Răzbunare. Așa îi spunem noi. Adu-l dacă vrei.”

Îi ia doar câteva clipe să meargă acolo și înapoi. Dar lama e în mână când se întoarce. Dezbatem în tăcere cine dintre noi va face treaba. El arată spre mine. Își ține pumnul de parcă ar apuca ceva și sunt de acord pentru că nu există o cale bună de a ieși din această

muncă. Mă voi confrunta cu pinteni sau lame într-un fel sau altul.

Mai bine să fii stăpân pe lucrul care taie.

Cyrus apucă prima pasăre. O ține cu capul în jos câteva clipe, lăsând sângele să-i curgă la cap. Când ochii i se închid și aripile încetează să bată, știu că cocoșul a adormit. Cyrus își ține capul în cealaltă mână și își asigură strânsoarea de picioare. Urăsc *să* ucid lucruri. Dar îi urăsc mai mult pe acești cocoși. Și acesta este cel mai uman mod de a le trimite. Așa că am tăiat gâtul păsării cu o mișcare rapidă, în formă de C și gata. Cyrus atârnă pasărea de picioare de gard, astfel încât sângele să se scurgă. Merge destul de repede după

aceea. Unul după altul. Odată ce terminăm, se duce să curețe lama și o pune înapoi la moară.

O să le pun pe Hannah și pe Dolly să se îmbrace și să gătească

păsările după ce vor fi smulse. Nu există o modalitate curată de a termina treaba, dar este mai bine făcut afară decât în bucătărie, unde penele și sângele vor ajunge peste tot. Opăr păsările în apă

fierbinte pentru a slăbi penele, apoi îmi așez scaunul și ciopul ciotul în curte și mă apuc de treabă. În curând, există o grămadă de pene

albe și negre în găleata de la picioarele mele. Am eviscerat ultimul cocoș când din nou sunetul copitelor de cai răsună pe alee. Dar de data aceasta sunt două seturi și nici măcar nu mă obosesc să-mi fac speranțe.

Când ridic capul, văd că North s-a întors. Și și-a adus soția cu el.

La jumătatea drumului, îi întinde mâna și îi face semn Lidiei.

„Așteaptă aici”, îi spune el, apoi își dă iapa în trap.

Lidia North face ce i se spune și își trage calul cenușiu la oprire.

Este îmbrăcată într-o mantie verde de călărie și tot ce pot să văd este fața ei palidă care se uită pe sub glugă. Arată rău, iar mâinile îi sunt înfipte într-un manșon pentru a rămâne cald.

La naiba, cred, dar du-te să-l întâlnești pe North la poartă, cu mâinile lipite de sânge.

"Colonel."

Este îmbrăcat în haine de călărie și împachetat pentru o călătorie. M-am îndreptat spre Vassalboro devreme, fără îndoială.

Curacul este pe călcâiele lui, privindu-mă în acel mod răpitor, prădător.

„Efraim?” întreabă el, fără să se obosească să descalece sau să

ofere un salut.

„În drum.”

Pufnește, neconvins. „Ți-aș da un sfat. Când stai în fața judecătorilor”, spune North, cu o voce suficient de joasă încât soția lui să nu poată auzi, cu brațul larg pentru a indica casa, hambarul, moara, „amintește-ți cine sunt eu. La urma urmei, familia ta depinde foarte mult de generozitatea mea.”

„Mă amenințăți?”

„ Vă *reamintesc* ”, spune el, „că, în calitate de agent al proprietarilor Kennebec, este de datoria *mea* să confirm că ați îndeplinit toate condițiile necesare pentru a obține actul asupra acestei proprietăți.”

"Nu vă faceți griji. Îmi *amintesc* exact cine ești, spun eu. „Rebecca Foster mi-a spus”.

Am fost atât de consumat de găini încât nu mi-am dat seama cât de jalnic de frig este aici. Soarele și-a depășit zenitul și alunecă spre orizont, târând cu el și ultima căldură slabă a zilei și o briză a venit dinspre est, biciuind cioburi de gheață în aer. Mă usturǎ obrajii și îmi lăcrimă ochii.

Vocea lui Joseph North este la fel de rece ca aerul când răspunde:

„E clar că trăiesc mai mult de un idiot în această casă”.

Gâfâi la insultă. Aș putea să țip de furie. Dar nu eu sunt cel care scoate sunetul brusc țipăit. Vine atât de repede și atât de tare încât sar. Învârte-te. Nu vezi nimic. Dar apoi se aude un zgomot de aer și bătaie din aripi în timp ce o pasăre enormă se scufundă spre noi.

Face un cerc leneș în jurul casei, trece între mine și North, apoi alunecă spre poarta grădinii, strângând scândura de lemn atât de strâns încât ghearele ei deschid cedrul deteriorat.

Cicero țipește și mârâie, dar și el vede acele gheare letale și păstrează distanța. North își trage calul înapoi, alarmat, dar nu simt decât un val sălbatic de ușurare.

„Percy”, șoptesc eu.

Există doar trei șoimi pe teritoriul Maine și doar unul în Hallowell. Efraim este singurul care practică șoimul călare. Așa că, când rostesc numele păsării, Joseph North își pierde orice nădejde și își întoarce calul.

— Credeam că vrei să vorbești cu soțul meu? Sun după el. „După

cum puteți vedea, el este acasă acum.”

„Se face târziu”, spune North, cu pietriș în gât. „Nu mai am timp să frământ.”

Călare, la o plimbare rapidă, va dura patru ore pentru a ajunge la Vassalboro. Nu există nicio șansă ca el și Lidia să reușească înainte de căderea nopții. Ceea ce înseamnă că trebuie să găsească adăpost pe parcurs sau să călătorească după întuneric.

— Păcat, spun eu, destul de tare încât Lidia să poată auzi. „Sunt sigur că soțului meu i-ar plăcea să vorbească cu tine despre vizitele tale în această săptămână.”

„Cicero, vino!” Nordul se trage. Nici nu se uită la mine și nici nu-mi ia rămas bun. Bătrânul trapează după el, cu crupa slabă clătinând la fiecare pas. North s-a întâlnit cu soția lui, la jumătatea drumului până la linia copacilor, când văd un alt cal și călăreț ieșind la iveală.

Inima mea se avântă pentru o secundă până îmi dau seama că nu este soțul meu.

Moses Pollard călărește herghelia preferată a tatălui său și poartă cele mai bune de duminică. Are un buchet de boabe de sumac roșu aprins într-o mână și un rânjet prostesc pe față.

„Oh mare durere”, șoptesc eu.

Percy își strânge strânsoarea poarta grădinii și aud zgârietura ghearei de lemn. Iașii atârnă de la picioarele lui, toți doisprezece centimetri legănându-se înainte și înapoi în timp ce îl privește pe tânăr care se apropie.

Moise a observat și pasărea și se ridică la trei metri de poartă.

Calul lui se ridică neliniștit.

— Ai trecut pe lângă Efraim pe drum? întreb eu.

"Nu."

Moise descălecă, ținând stânjenit buchetul într-o mână, în timp ce strânge frâiele în cealaltă. Își drese glasul, neștiind cum să

procedeze acum că știe că tatăl lui Hannah nu este acasă. Este evident că nu s-a pregătit pentru această posibilitate.

Percy, totuși, devine nerăbdător și scârțâie tare, clătinând din cap.

— Îi este foame, îi explic.

Pentru o clipă, ochii lui Moise se rotunjesc de alarmă și îmi dau seama că a înțeles asta ca însemnând că aș putea pune pasărea asupra lui.

„Hannah!” Sun, apoi îmi strâng buzele ca să nu mai râd când Moise pălițe. O, cât de slabă crește inima omului când o smulge –

încă bătând – din piept și o pune la picioarele unei femei. Când fiica mea apare în prag, îi spun: „Ai companie. Și te rog trimite-l pe Cyrus cu unul dintre acei cocoși. Lui Percy îi este foame.”

Obrajii lui Hannah înfloresc cu o culoare fericită când îl vede pe Moise. Ea îi zâmbește, el îi întoarce gestul și știu că totul este pierdut. În cursul anului va avea loc o nuntă.

„Tata e acasă?” întreabă ea uitându-se la pasăre.

"Nu știu. Dar trebuie să-l duc pe Percy la mieauna.

Hannah se bagă înăuntru și se întoarce o clipă mai târziu cu Cyrus, care ține de gât o pasăre smulsă.

Zâmbește și îl atârnă deasupra pământului. Există o sclipire tachinătoare în acei ochi alun care sugerează că ar putea arunca pasărea direct în Moise doar pentru a vedea ce se întâmplă. Hannah este sora lui mai mică până la urmă. Nu poate să-i fie ușor pețitorului ei.

În diferite circumstanțe, l-aș putea lăsa să se joace cu Moise.

„Aruncă-l în fața porții”, îi spun lui Cyrus. „Înainte să vină la tine.”

Puiul aterizează cu un flop umed exact acolo unde intenționează

Cyrus. Mă dau înapoi când Percy se lansează de pe poartă și începe să-și sălbatice prânzul chiar acolo, pe potecă.

„Moise, de ce nu intri cu Cyrus și Hannah și nu bei un ceai? Îl voi pune pe Percy la moară și mă voi alătura cu tine în curând.

— Desigur, stăpână Ballard, spune el, legând frâiele și trecând prin poartă. El ține un loc larg, cu grijă să nu privească măcelul, apoi îi urmează pe ceilalți în casă. Ar *veni* să cheme într-o după-amiază în care este imposibil să păstrezi vreun simț al decorului. Măcar vor avea o poveste de spus copiilor lor într-o zi. Cu grijă, mă las pe o parte și îmi spăl sângele de pe mâini.

Nu mi-e rușine să recunosc că aștept prea mult să-l adun pe Percy. Sper ca Efraim să coboare pe alee în orice moment și să mă

elibereze de datorie. Dar el nu vine și nu se aude nici un zgomot de copite nicăieri în pădure. Devine din ce în ce mai liniștit și mai rece.

— O să vorbesc cu stăpânul tău despre asta, spun eu, trăgându-mi șalul de pe umeri. Nu este suficientă protecție, știu asta, dar este mai bine decât nimic și o înfășuresc în jurul antebrațului stâng.

Percy ar putea să-mi zdrobească brațul cu o apăsare feroce din acele gheare. Putea să rupă prin carne și oase. Dar cu siguranță pregătirea

lui Efraim nu este degeaba? Acesta este ceea ce îmi spun în timp ce îmi țin respirația, închid ochii, îmi întorc fața și îmi întind antebrațul stâng într-un unghi drept din partea mea. Imediat ce se oprește, un zid de aer și aripi bătând îmi lovește fața.

Deschid cu piciorul ușa de la mihiaurile lui Percy. De fapt, nu m-a rănit. Cel mai probabil pentru că am făcut exact așa cum l-am văzut pe Efraim făcând de o mie de ori. Odată ce Percy a fost stabil pe brațul meu, mi-am pus degetele mâinii drepte între picioarele lui –

chiar deasupra ghearelor lui – apoi l-am ridicat de pe brațul meu.

După aceea, a fost doar o chestiune de a asigura iesele și de a merge, cu brațul întins, până la moară.

Încă nici urmă de Efraim. Fiecare minut care trece face ca piatra din stomacul meu să devină mai grea. Toate fricile teribile pe care le-am ținut la distanță în ultimele două săptămâni se ciocnesc una de cealaltă, din ce în ce mai tare. Dar nu pot distra pe niciunul dintre ei acum. Trebuie să mă pregătesc pentru călătoria mea la Vassalboro de marți. Și trebuie să fiu gazdă pentru tânărul care a venit să o curteze pe fiica mea.

În retrospectivă, îmi spun, de aceea am ratat evidentul. S-au întâmplat prea multe deodată. Dar o văd, în sfârșit, când mă aplec în față pentru a pune pasărea în miuarurile lui.

Ephraim a legat un mesaj în jurul piciorului lui Percy: Ne vedem la tribunal. Adu cartea.

VASSALBORO

MIERCURI, 23 DECEMBRIE

Desfac biletul, apoi îl reîmpachetez în timp ce mă așez pe pat din camera mea de la mansardă închiriată de la Silver Street Tavern din Vassalboro. Îmi trec unghia mare de-a lungul cutei, purtând-o subțire. Scrisul de mână al lui Efraim este îngrijit și concis, litere perfect spațiate desenate cu o mână fermă. Mă minunez de frumusețea lor, de exactitatea fiecărei linii și curbe elegante. Soțul meu se numără printre cei care cred că scrisul de mână al unui bărbat este o dovadă a caracterului său.

Audierea începe în mai puțin de o oră, dar Efraim încă nu este aici. Am făcut călătoria singur ieri, alegând să nu călătoresc cu familia Foster, ca să am timp și spațiu să mă gândesc, și am ajuns la apus, așteptându-mă să-mi găsesc soțul așteptându-mă. Nu era, așa că am

sărit peste cină și m-am culcat devreme, dornică de un somn bun.

Stomacul îmi bubuie, dar gândul că mănânc îmi face greață. Îmi pun părul, îmi pun cea mai bună rochie, îmi dantelă cizmele și bag jurnalul într-un ghiozdan de piele înainte de a părăsi camera. Cobor toate cele trei etaje de scări cu grijă, având grijă unde îmi pun picioarele în casa scărilor întunecată. În loc să mănânc micul dejun, iau un măr moale și șifonat dintr-un castron de pe una dintre mese în timp ce trec prin holul principal, apoi îl duc în grajdurile din spatele tavernei unde este găzduit Brutus. Nu este mult mai ușor acolo decât în casa scării și sunt forțat să evit grămezile de gunoi de grajd în drum spre taraba lui. O privire rapidă în toate direcțiile dezvăluie că nu există niciun semn de Sterling.

"Unde ești?" mormăi pe sub răsuflare.

Brutus smuiește când apar în fața lui și își vâră capul peste ușa boxei. Întind mărul pe palmă și el îl scoate cu dinții.

„Nu mușca pe nimeni cât sunt plecat", spun, apoi își freca nasul cu drag.

Stau acolo, cu ochii închiși, încă o clipă. Mirosul de fân și de cal și gunoi de grajd mă măcina. Este un parfum fortifiant care îmi amintește de casă.

"Da. Mă zăbovesc, îi spun lui Brutus. „Uneori o femeie trebuie să

facă un lucru de care se teme."

Se uită la mine, cu ochii căprui care nu clipesc. Nesimpatic. Apoi pufnește, trimițându-mi o pufătură de aer cald în față.

„Bine, atunci. Fii un măgar."

Spre deosebire de Hallowell, toate procedurile judecătorești din Vassalboro au loc la Meeting House - o clădire dreptunghiulară

lungă cu un etaj, care servește drept biserică, tribunal și centru comunitar. Se află chiar vizavi de tavernă și, odată ce ies afară, văd că există deja o coadă de oameni care așteaptă să intre. Ca și în Hook, zilele de la tribunal atrag întotdeauna mulțime. Nevrând să

pierd un loc avantajos, mă grăbesc peste drumul plin de noroi și urc treptele pe promenada care leagă toate magazinele și clădirile de pe acea parte a străzii. Intru în spatele unui grup de femei care șoptesc și

le urmez în Casa de Adunări.

Jumătate din bănci sunt deja pline, iar eu manevrez cât pot de aproape de față. Odată ce mi-am ales locul, bag ghiozdanul între picioare și aștept. Deoarece unul dintre inculpații din cazul Foster se întâmplă să fie și un judecător de circuit, această audiere a atras multă atenție. Asta nu înseamnă că va fi primul pe dosar sau că va fi audiat chiar astăzi. Se știe că Curtea de Sesiuni Generale va funcționa până la trei zile. Deși bănuiesc că nu va fi cazul în această sesiune, având în vedere că Crăciunul se apropie.

Îl văd pe Joseph North stând în stânga unei mese lungi din partea din față a camerei, unde un bărbat în vârstă, îmbrăcat în halate de mătase și o perucă albă pudrată, studiază dosarul. Pentru că este întâlnirea de iarnă, halatul lui este roșu. Negrul este rezervat pentru vară.

North nu pare încântat să stea cu ceilalți inculpați și nu vorbesc între ei sau cu nimeni altcineva. El stă drept, ras curat și poartă cea mai bună haină a lui.

Camera continuă să se umple și încă nu există nici un semn de Efraim. Dar exact la ora nouă, judecătorul lovește ciocanul de masă

și camera tace. Întinz gâtul să o caut pe Rebecca Foster și o găsesc în colțul din spate, așezată lângă soțul ei. Ochii ei sunt închiși, iar fața ei este întoarsă spre fereastră, ca și cum ar fi luat putere din lumina slabă care se filtrează. Arată frumoasă și ruptă.

Peste culoar și cinci rânduri înainte se află Lidia North. E slăbită

și dezumflată. Subțire ca șina. Palid ca o fantomă. Pomeții mai ascuțiți, claviculele ieșind deasupra gulerului din dantelă al rochiei ei albastre. Cred că durerile ei de cap trebuie să fie mai grave în ultima vreme. Cu toate acestea, ea nu este descurajată să-și întrețină

soțul.

„Curtea de ședințe generale este acum deschisă”, anunță

grefierul. „Președintele onorabilului Obadiah Wood.”

Onorabil este un termen folosit vag în sensul că Wood — un medic — este, la fel ca North însuși, un judecător de pace neinstruit, recunoscut de statul Massachusetts și Districtul Maine, dar nu un avocat de profesie. El umple un gol specific în sistemul juridic și are o înțelegere rudimentară a legii în cel mai bun caz. Majoritatea acestor judecători

guvernează prin bun simț, dar unii prin parțialitate.

Pentru că aceasta este doar o audiere, nu sunt avocați prezenți, nu există juriu și nu se va pronunța niciun verdict. Instanța se întrunește pur și simplu pentru a constata validitatea acuzației și pentru a stabili acuzații formale pentru un proces viitor, dacă este necesar.

Obadiah Wood se uită la dosarul din fața lui și spune: „Instanța va audia probe în cazul Commonwealth-ului împotriva lui Henry Jackson. Domnul Jackson, un frizer, este acuzat de răni rău intenționate în timp ce îl bărbierise pe Jacob Retton în urmă cu două

luni.”

Doi bărbați se apropie de masa lungă și își argumentează pe rând cazul în timp ce judecătorul le pune fiecăruia dintre ei o serie de întrebări. Întreaga dezbatere durează mai puțin de zece minute, iar

Wood declară că Henry Jackson și-a tăiat clientul cu un brici din greșeală și nu sunt acuzate, în ciuda faptului că Jacob Retton va avea o cicatrice de-a lungul maxilarului pentru tot restul vieții. . Henry Jackson este obligat să plătească o amendă de doisprezece șilingi drept recompensă.

Și așa merge. El audiază trei cazuri de furt mic, două de calomnie, o cerere de divorț, o soluționare a succesiunii, o încălcare a contractului (contractul menționat fiind o strângere de mână) și cinci cereri de recuperare a datoriilor. Dispune în total șase amenzi, toate înregistrate de grefier. Este nevoie de aproape două ore pentru a elimina aceste cazuri și încep să mă simt înțepenit și amorțit din cauza stării atât de mult. Regret că nu am luat micul dejun. Mă întreb dacă va exista o oportunitate de a scăpa și de a găsi un privat pentru a mă ușura.

„Următorul pe dosar este Commonwealth-ul împotriva lui Joseph North și Joshua Burgess.”

Mă încordez ca nordul. Dar apoi Barnabas Lambard se strecoară

de la marginea camerei și se apropie de masă. Fusese atât de nemișcat încât nu-l văzusem. Îi șoptește ceva lui Obadiah Wood, apoi se întoarce la locul lui. Barnaba mă vede, totuși, și nu-mi dau seama dacă expresia lui este una de iritare sau de curiozitate. Mă îndoiesc că se aștepta să mă găsească aici. Dacă mai este timp după aceea, îmi voi cere scuze că nu l-am avertizat despre cadavru.

Obadiah Wood se întoarce către grefier și spune: „Vă rog să-l scoateți

pe Joshua Burgess din dosarele instanței. Am fost anunțați că este decedat. De asemenea, rețineți că poate exista o anchetă

viitoare cu privire la cauza morții.”

— Îmi cer scuze, Onorată Tată. North face un pas înainte și își drese glasul. „Cred că a fost o greșeală. Benjamin Page, un medic din Hallowell, a declarat moartea lui Joshua Burgess o înec accidental.”

Mă uit la North, curios ce face. Nu în urmă cu cinci zile, el l-a amenințat pe Cyrus, insinuând că el a fost cel care l-a ucis pe Burgess. Și acum împinge din nou evaluarea doctorului Page? Nu are sens.

De parcă mi-ar fi simțit controlul, ochii lui North se îndreaptă

spre ai mei – se strâng – apoi se întorc la judecător.

Oh. Este o amenințare, cred. *Pentru mine. Știe că nu vreau ca numele lui Cyrus să fie adus în judecată în legătură cu o anchetă de crimă. Îmi amintește că are o carte de jucat.*

"Dl. Lambard?” întreabă Wood.

Barnabas mai face un pas înainte, dar de data aceasta își scoate pălăria și o pune pe coapsă. „Da, domnule onorabil?”

— Te-ai dus să-l prinzi pe domnul Burgess?

„Am făcut-o. La ordinele acestei instanțe.”

„Și ce ai găsit?”

„Că el este mort. Eu însumi am văzut cadavrul în timp ce era depozitat până când pământul se dezgheță suficient pentru îngropare.”

— Și ți s-a părut că bărbatul s-a înecat?

Barnabas clătină din cap și două bucle îi cad peste frunte. „Nu, domnule onorabil, el...”

North își drese glasul. — Din nou, domnule domnitor, dacă pot să

clarific?

„Dacă vreau lămuririle tale, o voi cere. După cum spuneai, domnule Lambard?

Am fost curios de Barnabas din momentul în care l-am văzut ceartă în fața Tavernei Pollard cu James Wall și continuă să mă

surprindă acum.

„Când am găsit cadavrul domnului Burgess, am văzut că avea nenumărate răni. Așa că am cerut să văd înregistrările instanței cu privire la moartea lui. Am fost mulțumit de un anume Henry Sewell din Hallowell.” Aici el se uită la mine și dă din cap atât de slab încât abia îl prind. „Este adevărat că cauza oficială a morții înregistrată

este cea a înecului”.

Mulțimea murmură în liniște și Barnaba îi dă voie.

„Dar”, spune el, după o clipă, „înregistrarea arată, de asemenea, că a existat o a doua opinie, contradictorie, cu privire la cauza morții

– înregistrată tot de un medic – cea a crimei. Mai exact agățat. În

calitatea mea de ofițer al instanței, este părerea mea, având în vedere că domnul Burgess este unul dintre cei doi bărbați acuzați de o crimă gravă, aceasta pare o chestiune care merită analizată. În mare parte pentru că” – și aici arată scuze – „în timpul aceleiași audieri, un bărbat a fost acuzat că l-a ucis pe domnul Burgess”.

„Ce om?” întreabă Wood.

— Reverendul Isaac Foster, domnule.

Băiat prost, cred, și când Barnaba se uită la mine, poate judeca în siguranță gândurile mele numai după expresia mea. Sprâncenele i se ciupesc de îngrijorare înainte să se întoarcă spre Wood.

"Dl. North”, întreabă Wood, „a fost vreo dovadă în acest sens oferită curții dumneavoastră?”

Se ridică și văd că își alege cuvintele cu grijă. „O tânără care lucra pentru familia Foster susține că a auzit-o pe doamna Foster spunând că soțul ei l-a ucis pe bărbat. Dar acel punct a fost argumentat și în sala mea de judecată, așa că i-am pus grefierului meu să înregistreze acuzația, dar nu am luat nicio măsură suplimentară, deoarece părea a fi o preocupare mai bine lăsată la o altă instanță.” North oferă un zâmbet ciupit. „Având în vedere circumstanțele.”

„Ei bine, cel puțin putem fi de acord cu asta.” Wood pufnește, apoi

lovește masa cu ciocanul. Grefierul va observa că problema cauzei morții lui Joshua Burgess rămâne nehotărâtă și va fi amânată

până la următoarea sesiune. La fel ca orice considerare a implicării reverendului Foster sau a oricui altcineva. Vom trece la problema în discuție. Cazul împotriva lui Joseph North, deoarece se referă la acuzația de vătămare a persoanei amantei Foster. Toate părțile vă

rog să vă prezentați.”

Rebecca se deplasează în partea din față a camerei, cu degetele înnodate la talie, cu capul sus. Isaac urmează, cu o mână așezată

protector în partea mică a spatelui ei. Ea se uită la Isaac, alarmată, când el se îndepărtează de partea ei și se apropie de masă.

„Am o cerere de făcut înainte de a începe”, spune el.

Wood se uită la Rebecca, apoi la Isaac. — Presupun că ești domnul Foster?

"Eu sunt."

— Nu vă temeți, domnule Foster, instanța nu se va ocupa astăzi de acuzația care v-a fost adusă.

„Nu asta aș vrea să mă adresez. Deși, având în vedere că nici eu, nici soția mea nu am fost luna trecută în instanța judecătorului North și nu am avut șansa să ne apărăm, aș dori ca dosarul să arate că neg în mod oficial acuzația. Nu am avut niciun rol în moartea acelui om.”

„Foarte bine atunci, grefierul vă va înregistra declarația.”

Isaac Foster a trecut de treizeci de ani și trece de la simplu la familiar, dar încă are vocea unui orator și rezonează prin cameră. „În aceeași zi în care mi-au fost aduse acele acuzații ticăloase, Joseph North a depus acuzații de desfrânare împotriva soției mele. Mi-ar plăcea să le scadă.”

„Este foarte neobișnuit”, spune Wood. „De ce au fost depuse acuzații?”

Isaac deschide gura pentru a răspunde, dar North, vădit nervos, îl întrerupe. „Tânăra menajeră a stăpânei Foster a adus această

acuzare, nu eu. Ea susține că amanta Foster este însărcinată de un bărbat, nu de soțul ei.”

„Și aceasta ar fi aceeași tânără, care nu mai este angajată, care și-a

acuzat și soțul de crimă?” întreabă Wood.

"Ah." Își drese glasul. "Da. Ar fi.”

Există gheață în tonul lui Obadiah Wood când întreabă: „Și ați crezut că este potrivit să depuneți aceste acuzații într-un caz în care sunteți inculpatul?”

Sala de judecată este tăcută, toți ochii îndreptați spre partea din față a sălii unde se desfășoară această ultimă întorsătură.

North își ridică bărbia. „M-am gândit să-mi fac treaba.”

„În acest caz, depășești. Am ordonat ca toate acuzațiile de curvie împotriva Rebeccai Foster să fie renunțate imediat.” Se întoarce către funcţionar. „Citează un conflict de interese ca explicație.”

În Curtea de Sesiuni Generale, judecătorul singuratic are o mare marjă de manevră în aceste chestiuni. Cu toate acestea, Curtea de

Motive Comune necesită o hotărâre majoritară, așa că sunt recunoscător că este un singur om, și nu trei, care audiază acest caz astăzi.

„Pot să continui? Sau există alte încălcări de conduită despre care ați dori să ne informați?” Obadiah Wood își încrucișează mâinile pe masă și se uită direct la North.

„Prin toate mijloacele, să terminăm cu asta”, îi spune North.

Îndrăznesc să arunc o privire către Lidia care, cu ochii ațintiți asupra soțului ei, pare acum îmbujorată. Dar are bunul simț de a păstra pentru ea orice simte și se abține să facă orice izbucnire.

Wood scanează din nou dosarul, apoi ridică privirea spre mulțimea adunată. „Acuzația afirmă că în noaptea de 10 august, Joseph North și Joshua Burgess au pătruns în casa lui Isaac Foster și au rănit-o pe soția respectivului domnului Foster.” Se uită la Rebecca. — Asta este acuzația pe care o aduci în fața acestei instanțe?

Rebecca stă în fața mesei și, când vorbește, vocea ei nu se clătește. "Nu. Nu este.”

Nu sunt singurul care trag un gâfâit puternic. *Doamne, ce face ea?*

Cred că.

Obadiah Wood se uită la dosar și apoi se întoarce la Rebecca.

„Notele mele indică o vătămare fizică. Dacă nu asta, care este taxa dvs.?"

„S-au produs leziuni fizice", spune ea, iar acolo, la ultima silabă, îi aud prima rupere a vocii. „Dar au fost din cauza unui viol. Aceasta este sarcina mea, Onorată Tată. În noaptea de zece august, acei bărbați au pătruns în casa mea și" – își drese vocea, înghite în sec –

„m-au *violat* ".

Wood își strânge sprânceana. „Este o acuzație foarte serioasă.

Aveți vreo dovadă?"

„Au lăsat suficiente dovezi chiar aici." Rebecca își pune o mână

tremurândă pe burtă și strânge țesătura, astfel încât proeminența mică și rotundă să fie evidentă.

„De asemenea, acuzați că sunteți cu un copil ca urmare a acestui atac?"

"Eu sunt."

După un moment, Wood se întoarce spre Nord. „Ce ai de spus acestor acuzații?"

Toată fanfara a dispărut din vocea lui. „Neg tot ce a spus această

femeie. Nu am fost la ea acasă în acea seară și nu am făcut lucrurile de care mă acuză ea."

Lemn. „Atunci unde ai fost?"

„Am luat cina acasă cu un maior Henry Warren din miliția din Boston. Regimentul său se află acum în Fort Halifax, dar va atesta cu bucurie acest fapt dacă i se va da ocazia. După cină, a plecat, iar eu și soția mea ne-am culcat."

„Stăpâna North?" întreabă Wood.

Ea stă în picioare, iar când vorbește, vocea ei este mică. „Este așa cum spune el. Soțul meu era acasă în acea seară."

North nu se uită la Rebecca, dar își înmuie vocea. „Nu mă întreb dacă

cineva a abordat-o pe stăpâna Foster, dar nimic din ceea ce pretinde ea nu s-a întâmplat de mâna *mea* . Am fost acuzat pe nedrept.”

„S-ar putea să fi fost comis un atac grav împotriva persoanei tale, stăpână Foster”—Wood arată cu degetul spre North, care este pe cale să-l întrerupă din nou—,dar mă aflu într-o situație dificilă de a nu-ți putea verifica afirmațiile. Fără un martor la acest atac, nu putem *dovedi* că s-a întâmplat. Și să acuzi un om de o crimă capitală

fără nicio dovadă este un lucru dificil.”

Isaac Foster începe să tremure. Începe în vocea lui și se mișcă

către brațul întins, arătând spre Nord. Este cel mai puțin compus pe care l-am văzut vreodată. El este furios. Transpiraţie. Ochelarii îi alunecă pe nas și îi împinge la loc. "El. A fost martor. Acest. *A* făcut-o!”

Wood pare îndurerat când îi reamintește lui Isaac că North este un inculpat, nu un martor și că a negat acuzațiile, indiferent.

"Vă rog." Rebecca se apropie de judecător. „Am un martor. Ea este în această sală de judecată. Ea poate mărturisi că spun adevărul.”

Simt că stomacul mi se răsucește cu o adrenalină bruscă, iar inima îmi zboară în piept, bătându-mi puternic de coaste.

„Protest acest martor!” spune North, făcând din nou un pas înainte. „Ea nu...”

Vocea lui Obadiah Wood este puternică, tăiată pe silabe. Își pierde răbdarea. — Nu este rândul dumneavoastră să vorbiți, domnule North. Vei avea șansa ta. Faceți un pas înapoi.”

North face ceea ce i s-a spus, dar pot vedea bula crescândă de frustrare în pieptul lui, felul în care umflă și iese cu fiecare respirație. Este obișnuit să aibă control total asupra unei săli de judecată.

„Cine este acest martor?” întreabă Wood.

„Eu”, spun eu, stând în picioare. Întreaga cameră își balansează

capetele în direcția mea. „Pot verifica tot ce tocmai a spus Rebecca Foster în instanță.”

„Te rog să faci un pas înainte, stăpână...?”

„Balard”.

Judecătorul Wood flutură cu brațul, indicându-mă că ar trebui să

mă apropii de masă.

„Obiec”, spune Joseph North, renunțând la orice simț al proprietății. „Legea acoperirii împiedică orice femeie – chiar și una la fel de apreciată ca amanta Ballard – să depună mărturie în instanță fără prezența tatălui sau a soțului ei.”

— Și ce îngrijorare vă este asta, domnule colonel?

„ *Mare* îngrijorare! Fiecare cuvânt din ea. Legea rămâne fermă în ceea ce privește parametrii a ceea ce mărturie poate da.”

Îmi croiesc drum prin mulțime, ghiozdanul în mână, ignorând North și vorbesc direct cu Wood. „Sunt moașă, iar legile din Massachusetts și din districtul Maine îmi permit să depun mărturie în instanță, în afară de orice acoperire, fie că este vorba de soț sau

tată. Fac acest lucru în sala de judecată a lui Joseph North de mai multe ori pe an și nu s-a opus niciodată”.

North clătină din cap, ridică o mână, arătă cu degetul pentru a accentua și vine el însuși să stea în fața mesei. „Legile din Massachusetts prevăd că o moașă poate depune mărturie în chestiuni de paternitate. Nu îi acordă o astfel de indemnizație în audierile legale ca acesta.”

„S-ar putea argumenta că aceasta *este* o chestiune de paternitate”, spun eu.

„Aceasta este o acuzație care nu poate fi *niciodată* dovedită!”

Pentru prima dată astăzi, Obadiah Wood pare nesigur. Se uită la Nord. Apoi înapoi la mine. Dar el nu vorbește și nu oferă comentarii cu privire la obiecția lui North. Cu cât tăcerea continuă, cu atât nordul este mai drept.

Îmi strâng mai strâns ghiozdanul. „Te rog, Onorată Tată, tatăl meu a murit cu mulți ani în urmă, iar soțul meu...”

„Este aici!” strigă Ephraim din spatele sălii de judecată, chiar lângă uşă. "Sunt aici!"

Lui Ephraim îi ia o clipă să ajungă pe front. Casa de ședințe este atât

de plină – există loc doar în acest moment – încât trebuie să se strecoare între zeci de spectatori pentru a ajunge lângă mine. Când o face, miroase a cal, transpirație și vânt și știu că a călărit din greu pentru a fi aici la timp. Îmi dă mâna o strângere reconfortantă.

„Îmi pare atât de rău”, îmi șoptește el la ureche. „Voi explica mai târziu.”

Efraim se întoarce spre judecător și zâmbește. Îl cunoaște pe Obadiah Wood, dar se anunță în folosul celor care urmăresc. „Sunt Ephraim Ballard, soțul Marthei și îmi cer scuze pentru întârziere.” El aruncă o privire neiertă către North. „Am fost inevitabil reținut.”

— Vă mulțumesc că ați venit, domnule Ballard, spune Wood, apoi îmi face semn. „Vă rog, spuneți instanței ce știți despre evenimentele care au avut loc pe 10 august.”

„Am chemat-o pe amanta Foster pe 19 august și am găsit-o grav rănită. Sunt moașă. Mă ocup de femei de peste treizeci de ani. Știu

daunele provocate de viol, iar rănile Rebeccai au fost unele dintre cele mai grave pe care le-am văzut vreodată.”

„Ea minte”, mârâie North.

— Asta e singura ta apărare? Wood se repezi la el. „Că orice femeie care te contrazice este o mincinoasă? Continuă, doamnă

Ballard.”

„Rănile de la atacul ei au fost văzute cu proprii mei ochi. Avea mai multe vânătăi și tăieturi. O buză despicată. I-am îmbrăcat rănile și am ajutat-o să se scalde și am ascultat detaliile a ceea ce i s-a întâmplat. Ea nu a schimbat niciun cuvânt din acea zi în asta.”

Obadiah Wood se scarpină la falcă. „Cum poate instanța să fie sigură că tu și amanta Foster nu ați conspirat pentru a-l acuza greșit pe colonelul North?”

înghit un oftat. Nu voi înțelege niciodată de ce bărbații cred că

femeile muncesc atât de mult pentru a le distruge. Din experiența mea, de obicei este invers.

„Pot dovedi asta”, îi spun. „Dacă îmi dai voie?”

„Prin toate mijloacele.”

Scot jurnalul din ghiozdan, îl duc la masă, apoi îl pun în fața judecătorului și mă întorc la intrarea pe 19 august. Aduc cartea mai aproape ca el să o citească.

„Acolo”, spun eu. „Am înregistrat acuzația Rebeccai în agenda mea în noaptea în care mi-a spus-o. Veți observa că am făcut multe luni de înregistrări de atunci și că nu m-aș fi putut întoarce să le completez. Ceea ce susține Rebecca este adevărat. În fiecare cuvânt și detaliu.”

Obadiah Wood ne respinge astfel încât să poată citi înregistrările din jurnal și să delibereze. Pe baza numărului de oameni care ies din Casa de Adunări, se simte ca și cum întreg orașul Vassalboro este prezent.

În timp ce cu Efraim ne îndreptăm spre uşă, o văd cu coada ochiului pe Lidia Nord. Ea face cu mâna, încercând să-mi atragă

atenția în timp ce se îndreptă spre mulțime.

Odată ce ajunge la câțiva metri de noi, Lidia strigă: „Martha!

Putem vorbi? Am terminat tonic.”

Dar până atunci am ajuns la îndrăgostirea oamenilor care ieșiră

pe ușă, iar Lidia este mutată, cu vocea pierdută în mulțimea zgomotoasă. Nu mă uit la Ephraim să văd dacă a observat-o. Pentru moment, este mai ușor să mă prefac că nu am auzit. Odată afară, merg cu Ephraim în timp ce îl conduce pe Sterling la grajduri pentru a fi hrănit și îngrijit.

„Ai primit mesajul meu?” întreabă el, căutând o tarabă goală.

„Aproape că am pierdut un braț în acest proces, dar da.”

„Percy nu ți-ar face rău.”

„Mă bucur că ești sigur de asta. A trebuit să-i hrănesc un pui smuls doar ca să mă asigur.”

Odată ce Efraim ia dat frâiele grajdului cu dinți tăiați și i-a dat un șiling să îngrijească calul, îmi arunc brațele în jurul lui.

„Eram atât de îngrijorat că nu vei reuși.”

„Aproape că nu am făcut-o.” Mă trage mai aproape. Respiră

parfumul pielii mele. „Mlaștina este mizerabilă în această perioadă a

anului. Am fost aproape înghițiți de două ori. Dacă North acordă acel contract de închiriere, îl voi numi criminal. Nimeni nu ar putea supraviețui acolo."

„Ei bine, cu siguranță a vrut să te ucidă chiar acum", spun eu.

„Lasă-l să încerce."

„Aș prefera ca el să nu fie el, dacă nu te superi. Am trăit destul de mult fără tine în ultimele săptămâni."

Ephraim mă conduce înapoi la cârciumă și luăm un prânz neliniștit la o masă mică din colț. Tocanita este fara aroma si painea uscata. Tânjesc după orașul nostru și taverna noastră și gătitul lui Abigail Pollard. Ne luăm mâncarea până când un bărbat vine să stea lângă mine și își drese glasul. Îmi ridic privirea spre o față plină de scuze.

„Stăpână Ballard", spune el, apoi dă din cap către Ephraim. "Dl.

Ballard."

„Acesta este Barnabas Lambard", îi explic soțului meu. „Ofițer de instanță. S-au întâmplat multe când ai fost plecat."

Efraim îl urmărește pe băiat, dar nu spune nimic

Barnaba își scoate pălăria. „Nu știam că Foster sunt prietenii tăi", îmi spune el.

„N-ai fi putut."

„Cu siguranță nu am intenționat să le înrăutățesc situația. Văd că

am, totuși. Și asta mă deranjează. Am raportat doar ceea ce am găsit în Hallowell." Își drese glasul, iar acuzația este blândă. „Ce m *-ai* trimis să găsesc."

Nu mă uit la soțul meu, deși îi simt privirea curioasă pe profilul meu. „Via e a mea. Ar fi trebuit să-ți spun că Burgess a murit, dar mi-a fost teamă că vei pleca fără a investiga. Susțin evaluarea mea că a fost ucis. Dar nu a fost de Isaac Foster."

„Știi asta sigur?"

Ezit, dar doar pentru o clipă. „Deși sunt suficient de mare ca să

fiu sigur de puțin, știu că Isaac este un om livrest, nu un brutal. Și el a

fost cel care a insistat ca acest caz să treacă prin instanțe. Nu are sens să ia dreptatea în propriile mâini înainte de începerea procesului.”

„Ei bine, sper că ai dreptate.” Își întoarce pălăria la cap. „Mai bine m-aș întoarce.”

Efraim îl privește cum pleacă și pot vedea toate întrebările crescând în ochii lui. Odată ce Barnaba a împins ușa, se întoarce spre mine. „Despre ce era vorba?”

„Cred că tânărul domnul Lambard încearcă să rămână de partea mea bună.”

„Și de ce anume ar fi preocupat de asta?”

— Probabil pentru că s-a îndrăgostit de fiica ta.

„Mă îndoiesc că Moise va fi încântat să audă asta.”

„Mă îndoiesc că lui Moise îi va păsa. Barnaba nu este după

Hannah.”

Efraim face calculele. Încruntă. "Nu. E prea tânără.”

— Explică-i asta lui Dolly.

„Aș prefera să explici ce s-a întâmplat cât timp am fost plecat. Și repede.”

Deschid gura să fac exact asta când auzim strigăte pe străzi.

Judecătorul este pregătit.

Spectatorii ne fac loc lui Efraim și mie când intrăm din nou în Casa de Adunări. De data aceasta găsim locuri mai bune în față.

Wood așteaptă până când cei implicați sunt prezenți.

„Cazul adus astăzi în fața instanței este dificil”, începe Obadiah Wood. „Doamna Foster a dat mărturie convingătoare, iar amanta Ballard a dat dovada că a fost atacată în august, după cum spune ea.”

Doamne, nu, cred.

Simt că vine, „dar” care va servi drept justificare pentru negarea dreptății. Simt că vine așa cum simt o furtună sau o ceartă. Ca fulgerul

în aer. Mi se ridică în sânge și îi strâng atât de tare mâna lui Efraim încât șuieră în semn de protest.

„Dificultatea este," continuă Wood, „că Curtea de Sesiuni Generale a fost înființată pentru a soluționa chestiuni mărunte și nu este nimic meschin în privința acuzațiilor pe care le-am auzit astăzi.

Prin urmare, trimit acest caz Curții pentru Motive Comune pentru sfaturi suplimentare." Camera erupe, dar Wood lovește ciocănul de șapte ori. „Tribunalul se va reuni din nou la Hallowell cu o banca plină pe 29 ianuarie."

„Ce laș! Ce guttersnipe! Ce ciudățenie urâtă și împuțită!" Ttrânt ușa camerei mele de la tavernă după ce Ephraim intră. Îmi arunc ghiozdanul pe podea. Ritm. „S-a absolvit doar de responsabilitate."

Ephraim se lasă în pat cu un geamăt obosit și își scoate cizmele.

„Se află la Curtea de Pledoarie Comune pentru Comitatul Kennebec.

Asta înseamnă că va asculta din nou cazul."

„Ar fi putut aduce acuzații *astăzi* ! Ar fi putut să-l trimită direct la Curtea Supremă de Justiție!"

Glasul lui Efraim este cald și blând. — Bărbatul era viclean, Martha. El știe că orice acuzație serioasă adusă de o instanță

inferioară ar fi probabil eliminată dacă nu trec mai întâi prin Curtea de Motive Comune. Dar un verdict majoritar din Sesiuni va fi audiat.

Ceea ce pare a fi lașitate ar putea fi de fapt singura speranță pe care o are Rebecca."

Simt furia rostogolindu-se spre mine ca o ceață și încep să

tremur. Ochii îmi ard.

Ephraim Ballard a făcut de mult un studiu despre mine. El poate simți că starea mea de spirit se schimbă ca vântul. Mă trage în jos să

mă așez lângă el, ca să-mi pot pune capul pe umărul lui.

„Nu este corect!"

"Nu. Nu este."

Și apoi plâng. Mai ales pentru Rebecca și inima minusculă și nedorită care bate adânc în pântecele ei. Dar și pentru mine. Și fiicele noastre. Și pentru orice altă femeie care trăiește, suferă și moare prin capricii mercuriale ale bărbaților. Trei minute mai târziu, când m-am strâns uscat, mă aplec și scot jurnalul din ghiozdan.

„Ce faci?"

„Singurul lucru pe care îl pot."

Îmi iau pixul și, cu o mână tremurândă, îmi amestec cerneala.

Furia mea face ca scrisul meu să fie aproape ilizibil.

Miercuri, 23 decembrie — O zi înnorată. Am fost la Vassalboro ca dovadă în cauza dintre Commonwealth și Joseph North, Esquire. Acuzația a fost că North, în noaptea de zece august, a pătruns în casa lui Isaac Foster și și-a rapit soția.

Mărturia mea a fost că doamna Foster, pe 19 august, mi s-a plâns că a primit mari abuzuri de la North și că a fost grav rănită.

Judecătorul a stabilit că Cauza urmează să fie prezentată înaintea Sesiunilor din ianuarie anul viitor.

Când aduc cina în cameră câteva ore mai târziu, Ephraim râde de mine.

"Ce?"

Dă din cap spre ulciorul cu cidru de pe tava de lemn și spre cele două căni de lângă ea. „Nu aveau bere? Știi că nu beau chestia asta."

Mă uit la ulcior și durează un moment să-mi amintesc despre ce vorbește. „Asta a fost cu mult timp în urmă. Si pe langa asta. Tatăl meu era supărat."

„A încercat să mă omoare".

"Mutila. Posibil să paralizeze. Dar nu cred că te-a vrut *moartă.*

Sau cel puțin nu permanent."

Efraim își dă ochii peste cap. „Nu cred că o moarte temporară

este ceea ce a avut în minte când mi-a aruncat ulciorul în *cap.* ”

Râsul mă surprinde. Este un medicament bun după săptămâni de neliniște, după o zi atât de dezamăgitoare. „Poate că a vrut să te omoare. Doar puțin. Dar cred că amândoi putem fi de acord că ai meritat-o.”

Cu treizeci și cinci de ani în urmă

OXFORD, MASSACHUSETTS

19 DECEMBRIE 1754

Efraim se abătu. Urciorul îl simți dor de un picior și se sfărâmă

de tocul ușii, umplând camera cu un parfum copleșitor de mere fermentate.

— Este dreptul lui, domnule Moore, spuse Joseph North, pășind între tatăl meu și soțul meu. Cuvântul acela. *soț.* Atât de nou încât nu puteam încă să o vorbesc cu voce tare, doar gândul era destul de uimitor. „Sunt căsătoriți acum", continuă el, ridicând certificatul într-o mână, ca și cum ar fi să ofere dovada. Ca funcționar, North avea dreptul legal de a se căsători cu noi. Un fapt pe care Efraim îl cunoștea și îl exploata.

„Nu îmi pasă de drepturile lui. Reputația fiicei mele mă

preocupă."

— Nu a mai rămas nimic din asta, părinte. Billy Crane s-a ocupat de asta."

Au fost surprinși să mă audă vorbind și fiecare cap din cameră s-a întors. Rămăsesem tăcut în acea seară, vorbind doar când îmi venea rândul să rostesc jurămintele.

I-am părăsit pe toți ceilalți și mă voi lipi numai de tine.

Cuvintele erau încă calde pe buzele mele și le-am strâns împreună, sperând să păstrez senzația intactă. Pentru acele câteva momente nu mi-a fost frică. Nu mi-a fost rușine.

Mama plângea de mai bine de o oră. Tatăl, alternativ, furios și pufăind de uşurare că fiica lui, dezamăgită, fusese răscumpărată.

North a venit așa cum am promis, sosind la scurt timp după noi, documentele în regulă. Ephraim m-a ținut de mână când am pășit pe ușă și a refuzat să mă lase să plec de lângă el chiar și pentru o clipă.

— Billy Crane a *murit,* spuse North.

Tatăl dădu din cap. Își încrucișă brațele peste piept. „Și îți mulțumesc pentru asta."

„Și Martha vine cu mine", a spus Ephraim ferm, trăgând conversația

înapoi la subiectul în cauză. „Mergem la menaj în seara asta.”

Majoritatea cuplurilor – inclusiv părinții mei – nu au început să

locuiască împreună multe luni după nuntă, alegând în schimb să

desăvârșească, ci să trăiască separat până când o casă ar putea fi pusă în ordine. Tradiția susținea că aceasta era o modalitate de a aduna toate bunurile necesare pentru a păstra o casă. De asemenea, a dat timp mirelui să finalizeze aranjamentele de locuit pentru noul cuplu. Dar, de fapt, practica a fost adesea folosită de părinți pentru a se asigura că fiica lor nu a făcut o greșeală gravă în alegerea soțului.

Deși nu este obișnuit, nu a fost nemaivăzut ca o anulare să fie solicitată în săptămânile de după nuntă.

„Nu are nimic!” s-a plâns mama.

„Ea mă are. Și am multe pentru a ne face să începem”, a spus Ephraim. „Nu i s-a luat destul de la ea? Vrei să renunți și la tradiție?”

El s-a referit la adunarea comunală și cadourile de bunuri de uz casnic, vesela, lenjerie și pilote, care de obicei aveau loc după o nuntă și înainte ca cuplurile proaspăt căsătorite să-și facă o casă

împreună. Voia să se asigure că femeile din comunitatea noastră îmi vor face în continuare o pilota de nuntă. Voia să se asigure că orașul nu mă va face de rușine.

„Dacă aceasta este alegerea ei, se poate descurca și fără”, a spus tatăl meu și, deși îmi dădeam seama că a regretat cuvintele de îndată

ce le-a rostit, și-a ridicat bărbia sfidător.

„Sunt întristat să vă aud spunând asta, domnule Moore. M-am gândit mai bine la tine.” Efraim mi-a eliberat mâna și și-a dus brațul la talia mea. M-a tras strâns de partea lui. — Îi poți trimite cufărul dimineața. Dar ea vine cu mine în seara asta.”

Cabana era mai mare decât mă așteptam. Două camere, cea mai mare cu un șemineu din piatră stivuită. Într-un colț se afla o bucătărie cu un aragaz, o masă și o fereastră deasupra unei întinderi lungi de tejghea din lemn cioplit. Un dormitor. Am aruncat o privire spre uşă. Privit în altă parte. Privit înapoi. Mâinile au început să-mi tremure.

Efraim m-a eliberat și s-a îndepărtat. "Vă place?"

Mi-a plăcut casa și l-am iubit pe bărbat și nu aveam cuvintele potrivite să-i spun niciunul dintre aceste lucruri. Nu i-am răspuns însă la întrebare, așa că m-am întors spre el, dând din cap. „Da”.

A observat plăcerea din ochii mei și și-a lăsat capul cu un zâmbet timid. „Spune asta din nou. Îmi place sunetul.”

Jurămintele noastre. Își zâmbise drum printre ele, radiand de parcă eram singurii doi oameni din bucătăria părinților mei mai devreme în acea seară. De parcă camera nu trosnea de tensiune.

Nu mi-am dat seama că tremuram până când Efraim s-a aplecat să aprindă un foc în vatră. Odată ce trosni vesel și frigul amar a fost alungat din cameră, a intrat în dormitor să aprindă un alt foc în vatra de acolo.

S-a întors. Mi-am strâns mâna în amândouă. „Vino. Am ceva pentru tine.”

Am îndrăznit să arunc o privire spre ușa dormitorului. Cufărul meu de speranțe încă stătea acasă, plin cu dantelă și lenjerie și cu ac.

Plin de lucrurile pe care le făcusem de când eram copil. Lucrurile pe care femeile le folosesc pentru a-și crea o casă. Dar nu acesta era cadoul pe care bărbații îl așteptau de la soțiile lor în ziua în care s-au căsătorit.

Efraim s-a aplecat puțin ca să mă poată privi în ochi. „Nu asta. Nu trebuie să-ți fie frică de mine, Martha. Nu te voi răni.” M-a tras la piept și și-a strecurat mâinile în părul de la baza capului meu, în buclele sălbatice pe care nu le-aș putea îmblânzi niciodată. „Nu te-aș

răni niciodată. Niciodată.”

M-am tras înapoi să-i privesc fața. „Ce este, atunci?”

"Acolo." A arătat spre masa lungă din bucătărie și am văzut pentru prima dată cutia de lemn în centrul ei.

Era din pin și nu erau cuie sau dibluri. O adunase într-o manieră

simplă. Numai Efraim. Mi-am pus palma pe capac.

Am făcut semn către restul casei, finisată perfect și etanșată

împotriva intemperiilor. — Presupun că ai avut timp suplimentar la dispoziție?

I-a plăcut nota tachinătoare din vocea mea. I-a răspuns fizic.

Ephraim s-a apropiat de mine și a pus o mână blândă pe umărul meu. Am simțit greutatea ei, grea și puternică.

„Casa a fost terminată cu luni în urmă. Apoi mobila trecute câteva săptămâni. Un bărbat are nevoie de ceva care să-l ocupe noaptea."

Într-adevăr.

Mi-am dres glasul.

— Deschide-l, spuse el. „Totul este pentru tine."

M-a înghiontat cu antebrațul, iar eu i-am ridicat capacul cadoului. Înăuntru era o carte legată în piele, plină cu pagini goale.

Prăjituri cu cerneală. O pană de pene. Și o Biblie King James. Le-am scos din cutie și le-am pus pe masă unul câte unul.

"Ce este asta?"

— Începutul educației dumneavoastră, doamnă Ballard.

am râs. „Știi că nu știu să citesc."

„Asta, iubire, este exact ideea."

"Nu înțeleg."

Fața lui era de necitit și eram pe cale să-i cer o explicație când gura lui a acoperit-o pe a mea. Mâinile lui erau blânde ca pene pe obrajii mei, degetele mari îmi mângâiau maxilarul. Limba lui mi-a periat buzele, le-a rugat să se despartă, să se înmoaie. După un moment au făcut-o. A gustat din sare și pâine și cidru de mere.

Mâinile lui nu s-au rătăcit niciodată de pe fața mea, dar am simțit cum i-a trebuit să le țină acolo. Am simțit pasiunea și frustrarea în buzele lui. Am simțit dorul în fiecare centimetru al corpului lui.

Ephraim Ballard m-a sărutat pentru clipe lungi și nesfârșite. Respira greu când în cele din urmă s-a retras.

— Nu-ți voi lua cadavrul în seara asta, Martha. Nu o voi face până

când nu mi-o ceri. Nu, spuse el, clătinând din cap. „Nu până când nu mă *implori* . Nu voi lua nimic de la tine care să nu fie dat gratuit.

Înțelegi?"

Răspunsul meu a fost doar o fantomă a vorbirii. "Da."

„Este un singur lucru pe care îl voi cere de la tine. Ca soțul tău.”

Și-a adus chipul atât de aproape, încât eram sigur că mă va săruta din nou. Dar Efraim și-a frecat doar nasul de al meu, l-a periat înainte și înapoi până când am închis ochii. „Lasă-mă să te sărut. *Vă*

rog. Oricand vreau. Doar așa. Vei avea încredere în mine cu acel singur lucru?”

Eram incapabil de cuvinte. Dar am dat din cap și mi-am înclinat bărbia în sus. A acceptat oferta. Mâinile lui nu au trecut pe sub claviculă. Dar mi-au explorat baza craniului și buclele groase ale părului meu. S-a făcut cunoștință cu lobii urechilor mele. Pomeți.

Falca. Lăcătoarea la tâmplă. Și limba lui a mers și ea la treabă, încurcându-se cu a mea și trasând forma buzelor mele.

„Ți-a plăcut asta”, a spus el când s-a îndepărtat.

Nu a fost o întrebare. El știa că am făcut-o. Efraim a putut să-mi citească chipul așa cum și-a citit registrele și cărțile. Am fost deschis înaintea lui. "Da."

„Bine atunci.” Dădu din cap spre banca de lângă masă. "Sta."

El a îndreptat Biblia pe masă. Întotdeauna tâmplar, l-a pătrat cu propriul corp, apoi a deschis-o. Era nou. Aș putea spune atâtea.

Legatura din piele era curată și tare, fără crăpături sau zgârieturi.

Prima pagină era goală, iar eu, desigur, nu am putut să o citesc pe a doua.

Acest lucru nu era preocupat pentru Efraim. Mi-a citit-o.

„Registrul de familie.” A arătat mai întâi o linie și apoi cele de sub ea.

„Soț și soție. nașteri. Decese. Viața noastră va fi înregistrată aici, pe această pagină.”

A apăsat cartea cu mâna și un zâmbet s-a extins pe față. Pena de pene fusese ascuțită până la un punct aprig. A amestecat cerneala cu apă într-un vas mic și a înmuiat pena în băltoaica neagră. M-am relaxat lângă el pe bancă. Mișcarea mică m-a adus suficient de aproape de Efraim, încât coapsele și umerii ni s-au atins.

Ephraim a bătut pană de buza de trei ori, trântind excesul de cerneală de pe vârf. A ridicat-o deasupra paginii. „În aceasta, în ziua nouăsprezece decembrie, în anul Domnului nostru, o mie șapte sute

cincizeci și patru, eu, Ephraim Ballard, o iau de soție pe Martha Moore."

— Acesta este numele meu, spuse el, zgâriind pană de hârtie.

„Așa este scris." Literele erau toate unghiuri, linii și curbe și nu aveau sens pentru mine. Dar a fost minunat să știu că această

colecție de zgârieturi de cerneală era numele pe care îl luasem drept al meu. „Și aceasta", a adăugat el, scufundând din nou pană în cerneală, „este a ta".

L-am privit scriindu-mi numele cu o mână delicată. Nu ar fi putut fi mai blând sau mai precis dacă mi-ar fi desenat fața cu acea pană.

Numele meu arăta frumos sub mâna lui.

„Ți-ai mai văzut numele scris înainte?"

"Nu."

— Tatăl tău nu a scris-o niciodată pentru tine?

„Nu am întrebat niciodată."

„O să-ți scriu oricând vei cere. O voi grava pe propria mea inimă

dacă asta vrei tu." Și-a coborât buzele la tâmplă, și le-a trecut pe linia părului meu. „Și te voi învăța să-l scrii pe al meu".

Și-a frecat nasul de urechea mea, de maxilarul meu, de tâmplă.

Nu puteam gândi corect. După o clipă, i-a fost clar că nu mă gândeam la nimic. Efraim a râs, adânc și cald.

„Ei bine, atunci, doamnă Ballard, să vă începem educația." A tras teancul de pergament mai aproape. Am aranjat cerneala și pană.

Apoi a deschis Biblia într-o secțiune aproape de mijloc. „Știi ce carte este aceasta?”

Am clătinat din cap. Cum as putea?

„Este una pe care nu o vei auzi niciodată propovăduită în biserică. Și aș pune pariu că tatăl tău nu a citit-o niciodată la masă

după cină.

"Ce este?"

„Cântarea lui Solomon”. A trasat titlul cu degetul, iar eu am încercat să-l urmăresc, întrebându-mă ce semne corespundeau fiecărui cuvânt. — Să te citesc puțin?

"Vă rog."

Și-a pus vârful degetului sub fiecare cuvânt și l-a mișcat încet în timp ce citea. L-am urmat cu ochii. „Cântarea Cântărilor, care este a lui Solomon”, a spus el. „Lasă-l să mă sărute cu sărutările gurii lui, căci dragostea ta este mai bună decât vinul.”

Am încercat să-mi ascund zâmbetul. A observat înainte de a avea șansa să-l netezesc de pe față. Efraim a repetat versetul, dar de data aceasta a rostit cuvintele pe buzele mele.

Să mă sărute cu sărutările gurii lui? Da, m-am gândit, *îl voi lăsa.*

Nu m-am putut abține să nu mă întreb dacă cartea spunea ceva despre limba lui, pentru că și Efraim a folosit din plin asta.

„Biblia spune asta?” am întrebat când a venit să ia aer.

„Într-adevăr, și multe altele.”

Nu observasem până acum cât de obosit arăta. Miercuri de-a lungul maxilarului și cercurilor întunecate sub ochi. Efraim căscă. În casa asta era un singur pat și abia era suficient de mare pentru a ne potrivi pe noi doi. Dar ținuse cont și de asta.

M-a tras în picioare. "Vino cu mine." M-a condus în dormitor. A deschis ușa. M-a luat să stau lângă pat. Mi-a ținut mâinile în ale lui.

„Am promis că nu te voi atinge până când nu ești gata. Și mă voi ține de acea promisiune dacă mă ucide. Dar tu ești soția mea, Martha. Și mi-ar plăcea foarte mult să împart patul tău.”

„Patul meu?”

„Am construit-o pentru tine.”

I-am răspuns cu un sărut rapid.

„A fost un da?”

am dat din cap. „Prefer să fiu cald când dorm.”

„Atunci dați-mi onoarea.”

Ephraim a întors patul și m-a lăsat în intimitate să mă dezbrac.

Am urcat înăuntru, purtând schimbul meu și mă așteptam să mi se alăture, dar el a rătăcit prin cabină, stingând lumânările. Camera se umplu de miros de fum de lumânare și singura lumină venea din jarul strălucitor din vatră. Când i-am auzit hainele căzând pe podea, inima mi-a explodat sub coaste. Era o greutate în pat lângă mine. O

mișcare de aer în timp ce ridica pătura. Și apoi toată lungimea corpului lui era chiar acolo, lângă al meu.

„Pot să te țin?” şopti el.

"Da."

„Atunci vino aici. Și să dormim.”

Ephraim m-a tras la pieptul lui și și-a băgat picioarele în spatele mele. Dacă am fi verticale, aș fi stat în poala lui. Dar nu eram verticali. Stăteam întinși în pat, *fără să* ne desăvârșim căsnicia. Și totuși a fost cel mai intim lucru pe care l-am făcut vreodată.

Mai târziu, în timp ce zăceam într-o trezire încăpățânată, ghemuit pe spatele lui Efraim pentru căldură, ascultând ritmul lent și uniform al respirației lui, mi-am lăsat mintea să rătăcească la toate lucrurile pe care le-am fi putut face în întuneric în acea seară. M-am gândit cum ar fi fost să-i simt mâinile de-a lungul corpului meu. Ce locuri ar fi putut explora cu buzele și limba. M-am gândit la o cuplare care să nu implice durere, frică sau violență. M-am gândit că mă

predau mâinilor calde și blânde ale bărbatului pe care-l iubeam, iar pielea mea s-a încălzit. Dorința de a mă rostogoli pe spate și de a-l trage cu mine era atât de puternică încât nu mă puteam gândi la nimic

altceva. În schimb, am stat acolo, cu ochii deschiși, nasul lipit de pielea netedă și caldă a spatelui și l-am lăsat să mă ia doar pe gânduri.

Eram adânc în această fantezie când am auzit bubuitul profund al vocii lui. „Te simți bine, Martha? Ce iti fac? În gândurile tale?"

Am tresarit si m-am indepartat de el.

„Nu", a șoptit el, întinzându-se pe spate să mă apuce de braț și să-l întindă din nou peste piept. Mi-a pus mâna pe inima lui și și-a pus-o pe a lui deasupra. „Nu te opri. Sunt sigur că orice îți imaginezi este ceva de care mă bucur enorm."

„Credeam că adormi."

„Am putut simți genele tale atingându-mi spatele", a explicat el.

„Așa am știut că ești treaz. Te încălzești din ce în ce mai mult."

Efraim a râs. „Și nu pot să nu mă întreb la ce te gândeai despre noi că

facem în patul meu."

— Ai spus că e patul *meu* .

„Ah, așa este, iubire. Și când ești gata să mă pui să fac în fapt ceea ce tocmai m-ai pus să fac în gând, vom găsi o altă utilizare pentru patul tău."

3

UN VISTOL

IANUARIE 1790

Unii se ridică prin păcat, iar alții prin virtute cad.

— WILLIAM SHAKESPEARE , *Măsură pentru măsură*

FORT WESTERN

VINERI, 1 IANUARIE

Petrec prima oră din prima dimineață a acestui nou deceniu îngropând un copil. El este născut mort. Și mic. Nu mai mult de cinci lire sterline, iar sosirea lui în această lume crudă a venit cu o lună

mai devreme.

„Se pare greșit că ar trebui să intre în pământ fără nume”, spune Efraim.

„Ea a refuzat să-l numească. Așa cum ea a refuzat să-l declare pe tată.”

Mută mănunchiul mic, înfășurat în brațul stâng și își pune cealaltă mână pe el. „Nathan”, pronunță el.

„Efraim”, îi avertizez. „Nu avem niciun drept.”

„Și cine va ști?” Se uită în jur. Privește în cerul întunecat, acoperit de nori. Pădurea. Apoi acei ochi albaștri intensi se întorc spre mine și văd lumina felinarului pâlpâind în adâncul lor. Din nou, el spune:

„El nu ar trebui să intre în pământ fără nume”.

Sunt prea obosit să mă cert. Mâinile am bășici și sângerări din cauza săpatului gropii și mă doare spatele. „Bine, atunci. Nathan.”

Mormântul este suficient de adânc acum – peste un picior adânc și lat – dar a fost o mizerie de săpat, necesitând atât secure, cât și pic.

Deși Efraim s-a oferit să o facă, eu am insistat să rămână înăuntru cu familia. Oricum, doar din noroc este cu mine acum. Vremea s-a înrăutățit aseară și el se îndrepta spre Fort Western când am plecat.

Așa că ne-am încrucișat împreună și m-a întâlnit la casa femeii în

travaliu după ce a terminat de vizitat cu James Wall.

Nu puteam face nimic pentru mamă sau copil. Micul băiețel era deja plecat când a strigat din trupul mamei sale, iar ea – îngrozită și necăsătorită – nu declarase nimic, păstrând secretul numelui tatălui.

Ea doar plânsese. Apoi a țipat. Apoi a început să tremure.

Tremuratul este normal. Majoritatea mamelor se găsesc în imposibilitatea de a opri tremurul după naștere. Dar asta era diferit.

A venit din miezul ei și a continuat. Era sălbatic și dezlănțuit, iar eu am părăsit camera abia când ea a predat în cele din urmă trupul

minuscul, iar mama ei a preluat priveghiul. În câteva clipe, fata a adormit de epuizare. Are doar optsprezece ani.

O parte din misiunea mea, un lucru cerut de lege pentru a fi autorizat ca moașă, este să îngrop un copil născut mort. Sau unul care trece în timp ce sunt prezent. Cerința este menită să scutească

mama de această agonie, dar în schimb plasează greul direct pe umerii moașei. Și iarna — *o, Doamne,* de ce trebuie să existe un anotimp atât de crud? — să îndepărtezi zăpada cu lopata, apoi să

spargi pământul înghețat, să săpi un mormânt suficient de adânc încât orice animal sălbatic să nu se amestece. De obicei, sunt necesare și pietre îngrămădite deasupra.

În acest caz, singura locație posibilă era sub ramurile unui pin mare, întins. Este singurul loc în care pământul este aproape suficient de moale pentru a săpa un mormânt. Totuși, nu a fost ușor.

Acum este miezul nopții și mă întorc către soțul meu, întinzând mâna spre mănunchiul din brațele lui. Nu predă copilul imediat. În schimb, se uită la pachetul minuscul, înfășurat, de in, și văd balta de tristețe din ochii lui.

„Este timpul.”

Ephraim clătină din cap, dislocând fantomele care locuiesc acolo, apoi pune ușor copilul în brațele mele. Împreună îl punem în gaură.

Acoperiți-l mai întâi cu murdărie, o grămadă de zăpadă, apoi ace de pin și, în cele din urmă, un cairn de piatră care nu poate fi dislocat de niciun animal sălbatic. După aceea, soțul meu îngenunchează lângă

mormânt, buzele mișcându-se în rugăciune tăcută. Această priveliște îmi este atât de familiară încât sunt aproape orbit de durere. Unele amintiri nu se estompează niciodată.

Se uită la fața mea și la lacrimile care îngheață pe obrajii mei.

„Hai să mergem acasă, iubito”, spune el.

Dimineața, după ce m-am răsfățat cu o ceașcă rară de cafea neagră fierbinte, mă retrag în camera mea de lucru și trec peste lista livrărilor pe care le-am efectuat în ultimele douăsprezece luni. Anul

Domnului nostru, 1789, a adus cincizeci de suflete noi la Hallowell.

Dintre aceștia, am participat la treizeci și nouă. Restul fie au fost livrate de altcineva, fie s-au întâmplat înainte să ajung eu.

După cum este adevărat în fiecare an de când mi-am început inventarul, majoritatea bebelușilor pe care i-am născut au fost fete.

Douăzeci și șapte anul trecut. Nu mă consider o femeie superstițioasă, dar găsesc mângâiere în aceste cifre. Fiecare moașă

pe care am cunoscut-o vreodată a avertizat că o abundență de nașteri de bărbați timp de mai mulți ani la rând înseamnă război care se profilează. Unul dintre ei – bătrân, amar și văduv – îngropase fiecare copil al ei și, în calcificarea durerii ei, s-a referit la acești băieți drept „carnea de tun a regilor”. Nu am eliberat niciodată un băiat – nici din trupul meu, nici cu mâinile mele – și nu m-am gândit la acele cuvinte. Din cei nouă copii ai mei, șase erau fete și întotdeauna am luat asta ca pe un semn bun. Mă face să sper că

războaiele acestei țări sunt în spatele nostru.

Patru dintre nașterile din Hook de anul trecut au fost născute morți, deși am participat doar la trei dintre ele. Fiecare este o pierdere amară și îmi iau timpul să citesc intrările.

Joi, 25 februarie. Nașterea. fiica domnului Jacob Chandler.

Doamna Chandler a fost născută la al 9-lea ceas al unei fete, născută moartă...

Joi, 10 septembrie. Nașterea. fiica domnului Pinkham. Clar.

Am fost chemat să o văd pe soția căpitanului Pinkham. Am plecat de acasă la ceasul al doisprezecelea. Mers. Pacienta mea a născut o fiică, la ora nouă seara. S-a născut mort. Am rămas toată

noaptea.

Joi, 17 decembrie. Nașterea. fiica domnului Stone. Clarissa Stone a născut ieri la ceasul a douăsprezecea o fiică moartă.

Operația efectuată de dr. Benjamin Page. După cum am fost informat, membrele sugarului erau mult dislocate. Bărbatul nu știe cum să facă o prezentare în pod.

La șase zile după ce i-a dat lui Grace Sewell o doză aproape letală

de laudanum, Clarissa Stone a cerut acel doctor idiot să-și nască

copilul. Rezultatele au fost dezastruoase. Și da, înțeleg de ce ea nu a vrut să fiu prezent după bătaia de limbă pe care i-am dat-o la Coleman. Dar nu era niciun motiv să mergi la dr. Page. Nu sunt decât una dintre cele cinci moașe din acest județ.

Are douăzeci și patru de ani. Douăzecișipatru! Am treizeci de ani pe bărbat și de peste două ori mai multă experiență de viață. Cu toate acestea, tinerele mame din acest oraș sunt uimite de simpla idee a unui bărbat educat la Harvard. Atât de mult încât i-au pus viețile copiilor nenăscuți în mâinile lui, iar rezultatele sunt mortale.

Nu este că fiecare naștere la care asist merge bine, desigur.

Livrarea de aseară este dovada asta. Dar ea pierduse copilul înainte de a sosi eu, iar aceasta este diferența dintre Page și mine. Cu inima grea ridic pixul pe hârtie și înregistrez viața pierdută ieri: Joi, 31 decembrie. Nașterea. fiul lui Ruth Emery. Limpede și foarte rece. Am fost chemat să o văd pe Ruth Emery. A născut-o dintr-un fiu care era mort. A fost primul ei născut. Ea continuă în durere. Am lăsat-o la miezul nopții. Domnul Ballard m-a condus acolo și acasă din nou, deoarece drumurile sunt aproape de netrecut.

Îi consider bebelușii *mei* . Nu sunt mama lor, desigur, dar ei sunt *ai mei* și încă mai simt greutatea durerii atârnând grea în acele camere de naștere. Singurul lucru mai greu decât pierderea unui copil ar fi pierderea unei mame și îi mulțumesc marelui dar al Providenței că încă nu am experimentat asta.

Uneori, totuși, partea cea mai dificilă a unei nașteri este pur și simplu

să ajung acolo la timp. Râul, ca întotdeauna, este cel mai mare obstacol al meu. Înghețată sau liberă, trebuie traversată

adesea și, indiferent dacă este cu feribotul sau pe jos, nu există o modalitate sigură de a face acest lucru. Vremea, de asemenea, acționează ca un răufăcător împotriva mea mai des decât cred că

este corect. Împreună, aceste două forțe îmi fac la fel de multe probleme ca și pacienții înșiși.

La începutul acestei primăveri, m-am confruntat cu o astfel de împrejurare și revin în jurnal la intrare.

Sâmbătă, 6 aprilie, Naștere. fiica lui Eben Hewin. O furtună

puternică de ploaie. Am fost sunat la prima oră de Eben Hewin.

Am traversat râul cu barca lui. A fost o mare mare. Am ajuns în siguranță, apoi am plecat către domnul Hewin. Am traversat pârâul lângă casa lui pe bușteni trecători, dar am ajuns în siguranță. Dar când am trecut pe lângă domnul Haines, un copac mare a explodat de rădăcini înaintea mea, ceea ce a făcut ca calul meu să se întoarcă, ceea ce mi-a cruțat viața. Am fost asistat peste copacul căzut de domnul Haines. A mers mai departe și în curând am ajuns la un alt pârâu, dar podul dispăruse. Domnul Hewin a luat frâiele, a pătruns și a condus calul meu pe partea cealaltă. Am ajuns în siguranță și nevătămați. Seiful doamnei Hewin a fost livrat la zece în acea seară.

Anul trecut, doi dintre copiii pe care i-am născut au fost nelegitimi, dar o singură mamă a declarat tatăl în timpul travaliului.

Ea are de miercuri. Dar săraca Sarah White rămâne necăsătorită și foarte calomniată.

Duminică, 21 iunie, Naștere. fiica lui Sarah White. Dimineața senină. Ieri am fost chemat la răsăritul soarelui la Sarah White, ea fiind în travaliu și încă necăsătorită. Ea a rămas bolnavă toată

ziua, dar a fost născută în siguranță de o fiică la ora 9 în această

dimineață.

Astăzi nu doar nașterile îmi fac timp să notez. De asemenea, mă

întorc în căutarea a trei intrări, notate printr-o pată de cerneală în margine. Păstrând tradiția, nu merg mai departe în sondajul meu din

anul precedent înainte de a plăti omagiu. De data aceasta, totuși, marchez o aniversare importantă – și grea –:

Sâmbătă, 26 iunie... Fiica mea Triphene a murit astăzi acum douăzeci de ani. Avea patru ani...

Duminică, 4 iulie... Fiica mea Dorothy a murit acum douăzeci de ani astăzi. Ea avea doi ani...

Joi, 7 iulie... Fiica mea Martha a murit acum douăzeci de ani astăzi. Ea avea opt ani...

Din tot ceea ce am suferit în cei cincizeci și patru de ani, aceste trei cicatrici sunt gravate cel mai adânc în sufletul meu. Nu contează

că am mai avut două fiice după ce le-am îngropat pe cele trei.

Pierderea este încă la fel de proaspătă și dureroasă ca și cum s-ar fi întâmplat ieri. Când au murit, generații au murit împreună cu ei.

Îmi părăsesc biroul pentru o clipă și mă duc la cutia de lemn de pe masa mea de lucru. Am scos Biblia pe care mi-a dat-o Efraim în noaptea nunții noastre cu mulți ani în urmă. Pe registrul de familie, sub numele noastre, este lista pe care a promis că o vom face împreună. Propria noastră moștenire, înregistrată în alb-negru. Îmi trec degetul pe datele de naștere a celor nouă copii ai noștri.

Cyrus Ballard — 11 septembrie 1756

Lucy Ballard — 28 august 1758

Martha Ballard — 7 aprilie 1761 — a murit, 7 iulie 1769

Jonathan Ballard — 4 martie 1763

Triphene Ballard — 26 martie 1765 — a murit, 26 iunie 1769

Dorothy Ballard — 17 mai 1767 — a murit, 4 iulie 1769

Hannah Ballard — 6 august 1769

Dorothy „Dolly” Ballard — 20 februarie 1772

Ephraim Ballard, Jr. — 30 martie 1778

Timp de douăzeci și trei de ani, munca mea principală a fost să

cresc o familie. Munca pe care o consideram atât onoare, cât și datorie. Bucurie și încercare. Faptul că am doar cincizeci și patru de ani și am îngropat o treime din acea familie este o durere pentru care nu există cuvinte.

Eram însărcinată în opt luni cu Hannah în acea vară îngrozitoare și — în momentele mele cele mai întunecate — eram convinsă că

durerea ne va pune și pe mine și pe copilul pe care îl purtam în pământ. Rar trece o zi în care să nu mă uit la Hannah și să o consider un miracol.

Mă doare. În fiecare an mă doare când fac asta, dar să uit ar fi o accidentare mai mare. Acum că s-a terminat, însă, îmi împing cartea și respir lung și adânc pe nas. Le ascult pe fiicele mele zăngănind prin bucătărie. Miroși șuierul de slănină și sfârâit de cartofi. Îmi las jurnalul și Biblia și merg să fiu cu copiii pe care îi mai am.

MORA LUI BALLARD

DUMINICĂ, 3 IANUARIE

Familia mea a încetat să participe la închinarea publică în iulie, când Isaac Foster a fost îndepărtat din funcția de predicator. A fost singura noastră formă de protest disponibilă și, deși nu regret decizia, mi se pare ciudat să stau acasă într-o dimineață de duminică. Dar nu este *neplăcut* să te odihnești în fața focului, cu o ceașcă caldă de ceai în mână și să citești Cartea de rugăciune comună.

„El și-a arătat puterea brațului Său”, șoptesc eu, unghia degetului meu arătător drept trecând de-a lungul ultimului vers al liturghiei de astăzi. „El i-a dărâmat pe cei puternici de pe tronurile lor și i-a înălțat pe cei smeriți.”

Închid ochii, mă rog să fie așa și închid cartea. De îndată ce l-am pus înapoi pe raft, aud o bătaie blândă în uşă. Hannah își scoate capul afară, apoi se uită înapoi la mine și spune: „Stăpâna Parker este aici”.

— Soțul ei este cu ea? Nu l-am văzut pe Seth de dimineața, el și ceilalți l-au tăiat pe Joshua Burgess din gheață. Fusese unul dintre primii care au fugit în timpul inspecției mele asupra cadavrului.

Hannah scutură din cap. „E singură.”

— Nu ai invitat-o să intre?

— A cerut să vorbească cu tine la poartă.

„Este bolnavă?”

Hannah ridică din umeri. „Să nu te uiți.”

Ciudat, cred, și îmi trag șalul de pe cuier, întrebându-mă de această nevoie de intimitate în timp ce mă strec pe uşă. Doamna Parker stă înăuntrul porții grădinii, strângându-și mâinile.

„Ellen.” O privesc deasupra capului până în picioare. „Nu ești bine?”

"Că să spunem aşa."

Nu bate vânt, iar zăpada are deasupra o crustă subțire de gheață

unde s-a topit ziua și a înghețat din nou noaptea. Cizmele mele scot un zgomot neplăcut de scrâșnet când mă deplasez prin curte.

"Ce s-a întâmplat?" întreb eu.

„Trebuie să împrumut un cal.”

Știu cu siguranță că soțul ei are doi căprișari buni legați în hambarul lor. "De ce?"

Ellen Parker este o femeie timidă, genul care se îndreaptă spre fundul unei încăperi aglomerate, care roșește ori de câte ori prea mulți oameni o privesc deodată. Frigul i-a înroșit vârful nasului, dar cred că nuanța roz de pe obraji este o jenă.

„S-a *întors”,* șoptește Ellen.

"OMS?"

„ *Ea.* Ochii lui Ellen se fac mari și își strânge buzele de parcă ar trebui să fie evident. „Femeia de culoare. Trebuie să o văd.”

„ *Oh.* ”

L-am auzit pe soțul ei, Seth, menționând asta, la tavernă, când l-am inspectat pe Joshua Burgess în urmă cu o lună, dar uitasem în toată frământările care au urmat. „Nu vrei să știe soțul tău?”

„Seth nu ar fi de acord. Și dacă iau unul dintre caii tăi, nu mă va

întreba unde m-am dus.”

„Unde crede că ești acum?”

"Aici. Cu tine. M-a văzut plecând. Și mă va vedea mergând acasă.

nu mint. Cel puțin nu mult”, șoptește ea.

În diferite circumstanțe, aș putea sublinia că o minciună de omisiune nu este diferită de orice alt fel, dar nu am nicio problemă

să-i împrumut calul.

„Poți să-l iei pe Bucket. E bătrân și lent, dar te va duce acolo.”

„Mulțumesc. Am nevoie de el doar pentru câteva ore.”

"Desigur. Dar este o călătorie grea prin pădure. Ești sigur că nu pot face ceva pentru tine aici?”

„Da”, spune ea fără explicații.

— Atunci îl voi trimite pe tânărul Ephraim la hambar.

Ellen îmi mulțumește din nou și mă duc să-mi găsesc fiul și să-i dau instrucțiuni pentru cal. Zece minute mai târziu, stau la ușă și mă

uit la vecinul meu plecând – nu pe alee și spre drumul principal, ci

spre pășunea de nord, spre poteca care șerpuiește trei mile prin pădure până la Burnt Hill.

De patru ori pe an, o femeie de culoare cunoscută doar ca Doctor vine la Hallowell. Ea sosește neanunțată și ar putea rămâne o singură săptămână sau luni la rând. Nimeni nu știe vreodată. Dar sosirea ei este mereu șoaptă, iar vestea se răspândește din casă în casă ca o ceață fină plutind pe sub uşă. Doctorul este unul dintre singurii oameni pe care îi cunosc a căror expertiză medicală o depășește pe a mea. Unii au susținut că ea are darul vindecării. Alții, desigur, printre ei Seth Parker, o numesc vrăjitoare. Este o acuzație lipsită de imaginație și una pe care, sincer, m-am săturat să o aud.

Vrăjitorie. De parcă nu există altă explicație pentru o femeie care excelează în munca ei.

Doctorul vorbește cu un accent cald francez și adesea se descrie ca o *accoucheuse.* O moașă, la fel ca mine. Cu toate acestea, ea este mult

mai mult. Doctorul este un mister pentru mulți din Hook și, prin urmare, se tem de ea. Cu toate acestea, nu am văzut pe nimeni care să nu privească femeia cu un fel de uimire uluită.

De săptămâna trecută, în Hallowell sunt o mie, o sută, nouăzeci și nouă de locuitori. Familiile sunt o sută optzeci și patru și, dintre acestea, douăsprezece sunt de culoare. Toate gratuite. Nu există

sclavi în Hallowell, Curtea Supremă de Justiție a abolit efectiv practica în Massachusetts în urmă cu nouă ani, prin hotărârea lor în cazul Mum Bett. Recensământul îi numără pe toți cei din Hook, cu excepția doctorului, deoarece ea le-a rugat pe cei care locuiesc aici să se asigure că cei care fac recensământ nu știu că se mută printre noi. Doctorul a jurat că nu se va întoarce niciodată în cazul în care prezența ei va fi dezvăluită și suntem mai mult decât fericiți să o păstrăm secret, având în vedere câți dintre noi ne bazăm pe serviciile ei.

Când nu-l mai aud pe Bucket pufnind și călcând prin pădure, mă

întorc înăuntru și merg în camera mea de lucru. Amestec cerneala și înmui pixul:

Duminică, 3 ianuarie — Senin. Am fost acasă. Doamna Parker ne-a împrumutat calul pentru a merge la doctorul negru...

DEAL ARS

MIERCURI, 6 IANUARIE

Mă apropii încet de cabină.

Pentru o mare parte a anului, baza tăietorului de lemne de la poalele dealului Ars rămâne goală. În primăvară, bărbații vin din Winthrop și Pittston pentru a tabăra și a recolta cherestea pe care o trimit mai târziu pe un Bracket Brook, puternic umflat, spre Hallowell, unde este strâns la Kennebec și transportat spre sud în plute. Dar în timpul iernii, pârâul se estompează până la un picurător, iar tabăra îndepărtată este abandonată.

Cel mai înalt punct din trei județe, Burnt Hill - numit așa pentru un incendiu vechi de zeci de ani - este bătut de vânt și frig amar, steril la vârful său rotunjit, cu excepția tufișurilor și a stâncilor.

Pantele sale sunt groase, cu un baldachin de mesteacăn de hârtie îmbătrânit și arțar de zahăr. Pe măsură ce sunt tăiați de pe deal, unul câte unul, tremurând aspen, balsam și molid se ridică pentru a le lua locul. Totuși, cel mai mult îmi place aspenul, nu doar pentru scoarța lor palidă, cu pete și pentru spectacolul uimitor de aur în fiecare toamnă, ci pentru că fiecare aspen din această mare întindere de pădure este conectat printr-un singur sistem de rădăcină. Ei dau viață unul altuia și lucrează pentru a înlocui ceea ce iau tăietorii de lemne. Există multe lucruri pe care oamenii le-ar putea învăța de la natură doar dacă am asculta.

Oricât de frumos ar fi Burnt Hill, singurul motiv pentru care cineva ar merge în acest loc în plină iarnă este să-l vadă pe doctor.

Cunoștințele despre sosirea ei sunt transmise în sus și în jos pe Kennebec în șoaptă, dar ea este vizitată doar de cei care se străduiesc să-și păstreze secretele aproape.

În timp ce merg în poiană, o tânără familie Wabanaki se strecoară pe ușa cabinei. Un bărbat și o femeie ținând în brațe un bebeluș înfășat în piei de iepure. Ambii părinți sunt îmbrăcați în pături grele de lână vopsite într-un roșu profund și uimitor și poartă

jambierele tradiționale, tunicile și mocasinii din piele de căprioară.

Femeia își leagăn copilul aproape de corp și își ține ochii în pământ,

atentă la fiecare pas perfid prin năvală. Dar tatăl se uită la mine și dă

din cap precaut înainte de a lua copilul, apoi de a-și ajuta soția să

urce pe cal. Odată ce ea este situată, el ridică din nou pachetul spre ea, apoi îi conduce din poiană fără să se uite înapoi. Ale lor sunt singurele urme din cei doi centimetri de zăpadă proaspătă care acoperă poiana.

Fascinat, aştept până când acel fulger de purpuriu nu se mai vede între ramurile de pin înainte să mă apropii de cabană. În total, nu este mai mare decât camera mea de lucru și stă ca un dreptunghi deformat la baza unui mic afloriment de piatră. Buclele de fum din coș și aud zumzetul înăuntru – o creștere și o cădere melodică a vocii care sună atât familiar, cât și străin.

Cobor pe Brutus și-l leg de o căruță mare acoperită care stă lângă

cabină. În spatele lui, și în lateral, este un grajd înclinat, construit de

tăietori de lemne și făcut din cherestea tăiată și legată. Se sprijină pe suprafața stâncii și este suficient de lată pentru un singur călăreț.

Înăuntru este cel mai mare cal pe care l-am văzut vreodată.

Optsprezece mâini dacă are un centimetru și atât de roșiatic încât strălucește ca focul în umbră. Brutus pufni la el, iar el îmi întoarce gestul în timp ce eu dau din cap.

„Întotdeauna este un concurs de pisuri cu voi, bărbați", spun, apoi mă întorc către celălalt cal. „Și tu cine ești?"

Dacă am o slăbiciune pentru ceva în lumea asta, este un armăsar mare și frumos.

„El este Goliat", strigă o voce din interiorul cabinei. — Și tu, Martha Ballard, ar trebui să intri înăuntru. *C'est froid.* "

E *frig* , și sunt recunoscător pentru primire, dar îmi amintesc, în ultima secundă, că am adus un cadou și mă duc mai întâi să iau sticla din geanta. Este o sticlă de sirop de coacăze și țuică, învelită într-o pânză moale de in și legată cu o panglică. Nu am nevoie de serviciile doctorului astăzi — cel puțin nu în sensul obișnuit — dar nu am uitat să aduc plata.

— Mă bucur să te văd din nou, doctore, spun eu, în timp ce intru înăuntru și ridic din umeri din haina mea de călărie. Îl atârn pe un

cuier și îmi periez zăpada de pe păr, apoi închid ușa ca să închid frigul care a intrat în plutire după mine ca o ceață. „De unde ai știut că sunt eu?"

Doctorul oferă un zâmbet înțelegător, buzele pline curbate în jurul dinților mici și drepți.

„Oh", spun eu, în timp ce răspunsul îmi vine în minte. „Mi-ai recunoscut vocea."

— L-ai recunoaște pe al meu, *nu* ?

"Într-adevăr."

Există un balansoar de ambele părți ale șemineului și un ciot plat și rotund între ele, cu un felinar deasupra care emană o lumină

moale, aurie. Cu aproximativ un deceniu mai tânăr decât mine, Doctorul are pomeți înalți și un gât lung și subțire. Ea poartă o rochie

verde de muselină, iar părul ei este ținut sus și departe, sub o bandă asortată. Are un mortar în poală și un pistil în mână. Lângă ea este un coș țesut, cu capac bine fixat deasupra. Fără îndoială, un cadou de la Wabanaki pentru serviciile prestate.

Doctorul mă vede uitându-mă la coș și spune: „Femeia pe care ai văzut-o afară s-a uscat. Nu mai are cu ce să- *l hrănească pe bebe.* ”

Iau asta drept invitația mea de a intra și a mă așeza. În timp ce îmi aranjez fustele, ea continuă.

„Se întâmplă. Nimeni nu știe de ce. Dar *le bébé* nu s-a înțărcat.

Așa că au venit la mine pentru ajutor.”

„Nu există nimeni în tribul ei care să poată alăpta copilul pentru ea?”

„Nimeni cu lapte de rezervă.” Se uită la mine de parcă ar trebui să știu asta. „Este iarnă. Și mulți sunt foame.”

„Ce i-ai spus?”

Doctorul îndoaie mâna care a lucrat la pistil. Degetele ei sunt lungi și subțiri. Elegant. Dar pot vedea că rozul de pe acea mână a fost odată rupt și s-a vindecat prost. Nu se îndreaptă complet ca celelalte. „Nu este nimic mai bun ca laptele matern, dar hrănirea copilului cu nuci fierte amestecate cu făină de porumb și apă îl va duce la izvor, când va putea mânca alte alimente.”

Nu știam asta și așa îi spun.

Ea mă privește în sus și în jos și spune: „Nu ești bolnav”.

"Nu."

— Atunci spune-mi de ce ești aici.

Așez sticla de sirop lângă felinar. „Ellen Parker mi-a împrumutat calul săptămâna aceasta să vină să te vadă.”

„Și ești curios de ce?”

"Nu. Am destule secrete de purtat. Sunt puțin interesat să-l adaug pe al ei la grămadă.

— Și totuși nu ai venit în vizită. Doctorul își întoarce privirea către mortar și pistil. Ea îmbracă mânerul rotunjit în palmă și îl rostogolește

în sens invers acelor de ceasornic pe mortar, zdrobind frunzele fine și uscate în pulbere. Miroase a piper negru și salvie.

„De ce n-ar trebui?”

„Nimeni nu o face. Există întotdeauna un motiv.”

„Ce zici de Hitty?”

Doctorul ridică privirea la mine ascuțită, cu ochii întunecați nemișcați și neclintiți ca un lac la miezul nopții. „Nici măcar ea”, spune ea. „Nu de când a început cu *cet homme.* ”

„Credeam că sunt căsătoriți”.

"Numai... *aah* ... care este cuvântul...?" Își împletește degetele și le ține în sus.

„Mână fermă?”

"Da. Nu că ar conta. Nicio lege nu recunoaște o căsătorie – de mână sau de altă natură – între cei din soiul tău și al meu.” Doctorul își linge capătul micului rupt și îl pune la pudra fină din bolul ei. O

gustă, gândindu-se o clipă cu ochii închiși, apoi dă din cap o dată, hotărând că e așa cum vrea ea și așează bolul pe podea lângă ea.

„Dar din nou, nu ai venit să vorbești despre fiica mea.”

"Nu."

„Spune-mi atunci.”

Sunt atât de multe lucruri despre Doctor pe care nu le înțeleg. De unde vine și unde merge când nu se află în Hallowell? Cum a învățat ea meșteșugul medicinei și de la cine? Când a învățat să vorbească

engleză și cum a făcut cunoștință cu Wabanaki? Cum călătorește atât de liber singură ca femeie în sălbăticie? Dar dacă aș putea să-i pun doctorului orice întrebare – și să mi se garanteze un răspuns – i-aș

întreba numele. Ce este? Cu toate acestea, aceasta este o cunoaștere interzisă, o întrebare care mă va face imediat respins. Așa că întreb ce am venit aici să învăț.

„Ce știi despre ierburile tansy și savine?”

Doctorul răspunde fără ezitare. „Sunt folosite pentru a opri un copil să crească în pântece. Unul aduce *les régles* ” — pune o mână, cu degetele desfășurate, pe abdomenul inferior, apoi îl strânge în pumn — „și cealaltă crampe. Dar știai deja asta, *nu* ?”

„Recent, am îngrijit o femeie, Rebecca Foster, care le-a luat împreună. O mare parte din ceea ce pot aduna. Dar ea nu a pierdut copilul.”

„Copilul nu a fost binevenit?”

„A fost forțat asupra ei”.

Nu este atât de mult că Doctorul tresări, dar o umbră pâlpâie prin ochii ei întunecați și catifelați. Scurt. Doar fantoma unei emoții, a dispărut la fel de repede cum a apărut. — Deci vrea să încerce din nou *les herbes* ?

"Nu. Sau cel puțin nu a spus asta. Și oricum nu l-aș recomanda.

Nu i le-am dat în primul rând.”

„ *Bon.* Savine este rea. Omoară o femeie de câte ori ajută.”

„Dar va cauza răni copilului după aceea, deoarece nu a reușit să

dezrădăcineze? Asta trebuie să știu.” Ideea ca Rebecca Foster să fie lăsată, nu doar cu un copil nedorit, ci și cu un invalid, m-a făcut să

pierd mai mult de o noapte de somn.

„Nu mai mult decât mama. E *bine* ?”

„Mă tem că nu va fi niciodată bine.” Îmi bat în piept cu un deget.

„Aici înăuntru.” Apoi mișc degetul la tâmplă și bat din nou. „Sau aici.”

„Ești îngrijorat că va răni *copilul* când va veni? Sau ea însăși?”

„Sunt îngrijorat de zece mii de lucruri.”

Doctorul râde, un timbru profund și bogat care umple cabina.

„Atunci nu ai învățat prea multe despre a fi vindecător.” Vede

aspectul rănit traversând fața mea, dar nu o urmărește cu scuze. —

Ai făcut tot ce ai putut pentru a ajuta această femeie?

"Da."

„Îngrijorați-vă doar pentru grija pe care o acordați atunci când vi se cere. Restul nu este al tău să te îngrijorezi. Ah, spune doctorul ridicând un deget. „Vine cineva."

"OMS?"

„Următorul meu pacient."

Mă întorc spre uşă şi ascult. La început, nu aud nimic altceva decât crengi de pin care scârțâie în vânt și țâșnii care trăiesc adânc în ramurile lor chemându-se unul pe altul. Dar apoi, după câteva secunde lungi, detectez ghemul constant de copite care se îndreaptă

spre poiană.

„Cine i-a dat doamnei Foster *les herbes* dacă nu ai fost tu?"

Arunc o privire la coșul țesut de lângă ea. „Cred că a fost Wabanaki, deși nu pot fi sigur. Sunt prieteni de mult."

"Ah. De aceea nu a murit. De ce copilul a rămas înrădăcinat?

Trebuie să-i întrebi. Inca nu i-am vazut pe Wabanaki gresind cu *les herbes.* "

Doctorul rămâne pe scaun, cu mâinile încrucișate în poală. Ea dă

din cap o dată. Am fost demis.

— Mulțumesc, spun eu ridicându-mă.

Doctorul zâmbește. "Pentru ce?"

„Amintește-mi că nu sunt Dumnezeu."

Din nou, acel râs, ca apa peste stânci. „Ai uitat?"

"Nu. Doar că există unele răni pe care nu voi fi niciodată suficient de priceput să le vindec."

Inscrutabil ca întotdeauna, doctorul se uită doar în timp ce mă

duc la uşă. Mă strec în mantia mea de călărie și îmi pun mănușile. Nu suntem prieteni. Nu în sensul tradițional. Mi-ar plăcea să fie așa, dar simt zidul dintre noi. O barieră imperturabilă admirației mele. Poate

într-o zi o voi cuceri.

Se aude o bătaie în uşă.

Doctorul se uită la mine, dar vorbește cu acest nou venit. „ *Entrez*

”, spune ea.

Simt aerul rece pe gâtul meu, simt privirea bruscă a unui străin surprins. Și când mă întorc, o găsesc pe May Dawin stând la ușă.

„Îmi pare rău, eu...”

"Nu vă faceți griji. Pur și simplu plec”, îi spun, iar apoi, pentru că

nu vreau ca fata să se simtă stânjenită că m-a ocolit în favoarea doctorului, adaug: „Ce mai face Sam?”

Nu este deloc surprinzător faptul că Sam Dawin s-a îndrăgostit cu capul întâi de fată. În afară de faptul că bărbații mari au adesea o înclinație pentru femeile mici – o iritare a mea de lungă durată – ea este drăguță, ca o căprioară, toate căprui moale – păr, pistrui, ochi –

și piele netedă. Vocea ei, de asemenea, are o cadență blândă, liniștitoare.

„Este bine, stăpână Ballard”, spune ea. „Îți mulțumesc că l-ai reparat. Nu știu ce aș avea” – vocea ei se îngroașă de emoție – „ce m-aș face fără el”.

Mi-am pus mâna pe umărul lui May și o mângâie. „Și el te iubește.

Să nu te îndoiești niciodată de asta.”

"Nu am putut. Nu dacă aș încerca.”

„Bună ziua, amândoi”, spun eu și ies pe ușă. Pe măsură ce se închide în urma mea, o aud pe May prezentându-se și apoi vine răspunsul obișnuit.

„Poți să-mi spui doctor.”

May Dawin este înăuntru, șoptind cu doctorul, dar Sam stă lângă

căruță, trecându-și mâna mare în sus și în jos pe puntea nasului lung și moale al lui Brutus. Niciodată nu a părut mai puțin încântat să mă

vadă.

MORA LUI BALLARD

DUMINICĂ, 10 IANUARIE

Mă sprijin de marginea mesei de lucru, la moară, uitându-mă pe soțul meu cum ia micul dejun. Ephraim stă lângă soba cu lemne, cu o farfurie de tablă în poală și ia guri mari, dar precise, de omletă și cartofi prăjiți. Baconul a dispărut de mult. A mâncat-o primul.

„Mulțumesc”, spune el. „Era pe cale să încep să-mi roade glezna.”

„Nu prea multă carne acolo. Data viitoare, gândește-te la fund.”

„Nu pot ajunge”, spune el, aplecându-se într-o parte și ciugulind aerul cu dinții.

râd. Este bine să fii căsătorit cu un bărbat cu un dar pentru lejeritate. „Mă bucur că nu te-ai uscat și nu te-ai dus la sământă”, îi spun. „Atât de mulți bărbați de vârsta ta”.

„Nu mulți dintre ei au o soție care să semene cu tine. Am un stimulent.”

Alunec de pe masă și traversez scândurile vechi, uzate de intemperii, apoi îi iau farfuria din mâini și o așez pe aragaz înainte de a-l călare în poală și de a-mi înfășura gâtul cu brațele.

„Nu e nevoie să minți, soț. Amândoi știm că nu sunt drăguță. Nu am fost niciodată.”

Nu spune nimic pentru o clipă, doar mă studiază de parcă mi-ar fi văzut fața pentru prima dată. Apoi scoate unul dintre acele zgomote masculine care nu se pot distinge. Jumătate mormăit, jumătate oftat. Îmi trece un deget de-a lungul nasului, peste buze, pe un pomeți și pe bărbie. El îndepărtează câteva șuvițe de păr de la ochi și spune: „Când erai tânăr, ochii tăi erau întunecați. Castanul ca părul tău. Și știi ce spune Bardul despre ochii castanii?

„Nimic, sunt sigur.”

„ *O culoare excelentă: castanul tău a fost întotdeauna singura culoare.* ”

„Cred că tocmai ai inventat asta.”

„De fapt, nu am făcut-o. Este din *Așa cum vă place.* Dar nu asta încerc să spun. Ochii tăi erau întunecați, dar acum s-au luminat.

Auriu, ca ghindele."

pufnesc. „Și presupun că Bardul ar avea ceva de spus și despre ghinde? Fără îndoială din *The Taming of the Shrew.* "

„A avut multe de spus despre ghinde – era un om bine familiarizat cu natura, era Shakespeare. Dar versul meu preferat este tot din *As You Like It,* deși, spre deosebire de Celia, nu te-am găsit „sub un copac, scăpat ca o ghindă". Era un câmp, prima dată

când te-am văzut, și din câte îmi amintesc, nu se vedea nici un stejar.

Dar ideea mea este că ceva despre tine a trebuit să se domolească

odată cu vârsta, având în vedere că temperamentul tău nu s-ar clinti nici măcar un centimetru. A fost lăsat în seama ochilor tăi să se înmoaie și sunt mai drăguți acum ca niciodată. Deci nu, doamnă

Ballard, s-ar putea să nu fiți drăguță, dar voi fi al naibii dacă nu sunteți cea mai *frumoasă* femeie pe care am văzut-o vreodată.

„Ești părtinitor."

„Sunt *mândru.* "

Au trecut câțiva ani de când am făcut dragoste la moară, dar având în vedere cuvintele lui miere, cred că acesta ar putea fi un moment bun pentru a reînvia obiceiul. Mă apropii mai mult, cu șoldurile în sus, exact când auzim un sunet la uşă.

Un bărbat aproape că râde, dar se salvează în ultima secundă

dresându-și glasul, urmat de un „ *Ahem.* "

Barnabas Lambard – bărbierit și îmbrăcat în cele mai bune de duminică – se sprijină de tocul ușii cu genul de rânjet precoce care se potrivește cel mai bine unui băiat de doisprezece ani. „Îmi pare rău că vă întrerup", spune el.

„Asta ne face doi", mormăie Ephraim, în timp ce mă ridică cu blândețe din poală pentru a putea sta în picioare.

„Acesta este Barnabas Lambard", îi reamintesc.

Efraim strâmbă ochii. — Ești ofițerul curții din Vassalboro.

"Da."

Sunt încântat să-l văd și nu mi-e teamă să-l arăt, așa că îl ador cu un zâmbet. Efraim observă acest act de aprobare rară, îl ia pe bărbat curios.

„Soția mea spune că tu ești cel care i-a spus lui Obadiah Wood că

Burgess a fost ucis.”

Barnabas mă privește cu o expresie care se încadrează undeva între intrigă și supărare. "Eu sunt. Deși ar fi putut să mă avertizeze din față că bărbatul a murit. A venit ca un șoc. Așa cum a intenționat ea, sunt sigură.”

„De aceea ești aici?” întreb eu.

„Există două motive, de fapt, și acesta este unul dintre ele.” El traversează podeaua și îi întinde mâna lui Efraim, prezentându-se oficial. „Barnabas Lambard. Mă bucur să vă cunosc oficial, domnule.”

Oh.

Mă uit la el din nou. Are o tăietură proaspătă de bărbierit pe falca lui, iar gulerul cămășii a fost presat. Privirea care trece între Efraim și mine este atât de rapidă că Barnaba nu ar trebui să o prindă, dar o face, apoi ochii i se îngustează, când propria lui privire se mișcă între noi.

Băiat deștept .

„De ce te-ar aduce un mort înapoi la Hallowell?” întreabă Efraim.

„Pentru că a fost deschisă o anchetă cu privire la cauza morții lui.

Judecătorul Wood are întrebări cu privire la circumstanțele și modul în care a murit și a ordonat Sesiunilor să se ocupe de chestiunea pe data de douăzeci și nouă, când se vor reuni aici, în Hook. Se întoarce spre mine. „M-am gândit că ați dori să știți că există un interes tot mai mare în rândul celorlalți doi judecători cu privire la acuzația adusă domnului Foster.”

— Genul de întrebări care ar trebui să-și asigure un avocat?

"Poate."

„Mulțumesc pentru avertisment.”

„Acum că voi doi v-ați reparat...” Vocea lui Efraim este uscată ca pâinea prăjită. Îl privește pe tânărul Barnaba cu un interes reînnoit.

— Trebuie să fi călărit jumătate din noapte ca să ajungi atât de devreme?

„Am intrat ieri. Am stat la tavernă.” Următoarele lui cuvinte sunt alese cu grijă și nu se teme să întâlnească ochii lui Efraim când le spune. „Nu am vrut să ajung mirând a drum”.

„Și de ce este asta?”

Ei stau la o distanță de un picior, cu ochii ațintiți unul pe celălalt.

Ephraim l-a bătut în înălțime, dar cred că băiatul s-ar putea să se potrivească în ceea ce privește nervii. Fără să se uite în altă parte, își scoate pălăria și o ține în fața lui. Zâmbește, mare și larg. Nu cel mai puțin jenat.

„Asta m-ar aduce la al doilea motiv. M-am gândit că aș putea să o salut pe fiica ta.”

Efraim a ghicit acest scop, desigur. I-am spus despre prima vizită

a lui Barnabas și despre interesul pe care l-a avut Dolly pentru el.

Dar niciun om nu este vreodată cu adevărat pregătit când un băiat vine să ciocăne, iar Efraim – oricât de bun este tată – nu poate ține mârâitul din vocea lui când răspunde.

"Buna ziua? Asta e tot ce vrei să spui?”

„Am auzit că este un loc bun pentru a începe o primă întâlnire.”

E un pic de triumf în ochii lui Efraim. „ *Prima* întâlnire? Și știi măcar numele ei, având în vedere că nu i-ai vorbit niciodată?”

„Dolly. Prescurtare pentru Dorothy, sau cel puțin așa mi s-a spus.

Un nume de familie, cred? Se uită la mine în discuție.

„După mama”, îi spun.

„Este prea tânără pentru a face curte”, spune Ephraim.

De fapt, Dolly va împlini optsprezece ani luna viitoare. Cu doar două luni mai tânăr decât eram când Efraim a venit prima dată să

mă curteze. Știe că mă gândesc la asta, desigur, așa că refuză cu încăpățânare să-mi întâmpine privirea.

Din nou, Barnabas arată acel zâmbet nelegiuit, un indiciu de încredere fără orgoliu. Dacă nu sunt atent, voi ajunge să fiu foarte îndrăgostit de acest băiat. Este un bărbat rar care se poate descurca cu soțul meu.

„Ei bine, și eu sunt tânăr, ceea ce este bine. Dar nu am spus niciodată un cuvânt despre curte. Am spus doar că aș dori să salut.”

— Și totuși încă nu ai explicat de ce.

El ridică din umeri. „Îmi place felul în care arată. La *mine,* vreau să spun. De două ori i-am atras atenția și nu a roșit și nu a chicotit.

Nu pare să fie o prostie despre fiica ta. Din puținele pe care le-am văzut, îmi amintește de Doamna Ballard. Inteligenți, amândoi. La fel ca mama mea.”

Este un discurs bun, dar Efraim nu va ceda repede. Îl lasă pe Barnaba să stea acolo o clipă – suficient de lung pentru ca o stropire de incertitudine să se strecoare în ochii plini de noroi ai băiatului –

înainte ca în cele din urmă să ridice mâna și să o întindă. „Ephraim Ballard”.

„Acum că am scăpat asta din drum”, spun eu ștergându-mi mâinile de șorțul meu. „Vrei niște mic dejun? Cred că Dolly curăță

ultima parte acum.”

„Mi-ar plăcea foarte mult asta.”

Aștept până când Efraim și Barnaba au urcat pe poteca spre casă

și apoi închid ușa morii. Afară, în miaurăturile lui, Percy sfiarbă

nemulțumit de plecarea noastră, dar nu-l bag în seamă. El a luat deja micul dejun și în curând Efraim îl va lăsa să zboare.

Îi urmăresc pe bărbați pe potecă, urmărind cum își croiesc drumul între malurile de zăpadă, observând cum merg. Efraim ca un taur — sigur și puternic — și Barnaba ca un cerb — tânăr și gata.

Sunt multe, cred, pe care le poți spune despre un bărbat prin felul în care merge. Nimic timid pe drumul dinaintea mea, totuși, așa că

ajung din urmă și încerc să mă pregătesc pentru ceea ce va urma.

Dolly așteaptă la ușă. Ea se sprijină de cadru exact așa cum a făcut-o ultima dată când Barnabas Lambard a intrat pe poarta grădinii, cu o mână pe șold și cu fața înroșită de curiozitate. Probabil că l-a văzut urcând, trebuie să fi sperat că ne vom întoarce acasă.

Îl înfig pe Ephraim în coaste și îi șoptesc: „Îți înțelegi un pic mai bine tatăl meu acum, poate?”

El răspunde cu un mormăit iritat.

Obrajii lui Dolly sunt strălucitori, iar părul ei este periat, căzându-i pe spate în râuri de bucle maro, dar cel mai frumos lucru

la ea sunt acei ochi. La fel ca al tatălui ei. Ar putea fi la fel de bine vara pentru tot albastrul de sub genele ei grele. Și când îi zâmbește lui Barnaba, aud dinții lui Efraim scrâșnind împreună. Îl trag de mână și îl trag înapoi cu o jumătate de pas.

„Amintește-ți, *iubire,* ” râd, „este o femeie care alege. Tu ai spus asta.”

„Și sunt un prost pentru că ți-am menționat asta vreodată.”

Dolly îl lasă pe Barnaba să intre în casă, iar noi îl urmăm, niciunul dintre noi nu prea gata să ne vadă fiica cea mică doborâtă

atât de ușor de săgeata lui Cupidon.

DR. MAGAZINUL LUI COLEMAN

MARTI, 12 IANUARIE

„Nu intri?” întreb eu.

Efraim clătină din cap. „Nu azi. Trebuie să trec peste râu și să

întreb despre o comandă de cherestea.

Există doar două moduri de a traversa Kennebec: cu feribotul în lunile mai calde sau pe jos după ce este înghețat. Are aproape o jumătate de milă lățime în puncte și suficient de adânc încât nimeni să nu fi atins

vreodată fundul. Actualul probabil are ceva de-a face cu asta, totuși. Kennebec nu este genul de râu pe care îl înoți. Tot ce se află în partea de vest este considerat Hallowell, iar totul în est, Fort Western, chiar dacă, în practică, sunt un sat, împărțit în jumătate, care se întinde pe două mile în lungime. Dar fiecare parte are casele și magazinele ei, propria comunitate. Deși este perfid, aproape prefer să trec râul pe jos. Feribotul durează prea mult.

„Fii în siguranță”, îi spun.

„Nu vă faceți griji, gheața este suficient de groasă. Și voi fi plecat doar o oră. Ne întâlnim la tavernă la o halbă când ai terminat aici.

Ephraim mă sărută pe frunte, apoi coboară de pe promenadă

spre poteca bine bătută care duce pe mal și peste râul înghețat. Îl privesc începând traversarea – cu pasul sigur ca întotdeauna – apoi mă întorc la magazin.

Coleman face afaceri stabile astăzi, așa că aștept ca un grup de tăietori să își termine de cumpărat uneltele înainte să mă apropii de ghișeu.

— De ce ai putea avea nevoie astăzi, stăpână Ballard? întreabă el.

"Nimic. Dacă nu ai întâlnit ceva nou de citit?”

Îmi ridic coșul pe blat și îmi trag mantia înapoi. Copia mea a *lui Emmeline* se află deasupra a două duzini de lumânări bine stivuite.

Fundul lor a fost tăiat plat și fitilul tuns.

— Înțeleg că ai adus un lot nou. Coleman întinde mâna dreaptă și scoate o lumânare din coș. Adulmecă ceara uscată, apoi culege un fir de lavandă cu unghia mare. „Acestea sunt fanteziste.”

„Doar pentru că ceva este util nu înseamnă că nu poate fi frumos.”

Majoritatea familiilor din Hook își fac propriile lumânări, dar există întotdeauna un călător sau o gospodină sau un negustor care se află în situație de împotrivire, iar cel al lui Coleman este primul loc în care se îndreaptă. Lui îi place să satisfacă nevoia, iar mie îmi place șansa de a face troc. Vin aici de cel puțin două ori pe lună în speranța că a primit un nou transport de cafea, zahăr și ciocolată de la Boston, deși șansele ca acele articole să ajungă de la închiderea râului sunt mici. Cel mai important, însă, sper să găsesc ceva nou de citit. După ce am terminat-o *pe Emmeline,* sunt dornic de altă

poveste.

Curând își îndreaptă atenția de la lumânări la carte.

„Ceva bun?” întreabă Coleman, încurcându-și ochiul pentru a se concentra asupra titlului.

„Mi-a plăcut mai mult decât majoritatea. Iar autorul este englez.

Vei aproba asta, spun eu cu ochiul. „Este vorba despre o femeie aflată la marginea înaltei societăți, care refuză rolurile tradiționale care i-au fost atribuite, găsindu-și propria cale, o dragoste pe care o alege și, prin urmare, ajunge în cele din urmă atât bogată, cât și fericită.”

„Deci este o fantezie?”

„Absolut nu. Este o *posibilitate.* Deși, trebuie să spun, mi s-a părut mai degrabă... care este cuvântul potrivit... *gotic,* poate. Plin de locații sălbatice, îndepărtate și întâmplări misterioase. Cred că ți-ar face plăcere.”

„Atunci o să schimb cartea cu o carte, doamnă Ballard”, spune el, întinzând mâna sub tejghea și scoțând un roman care este destul de rău pentru uzură și lipsește jumătate de copertă. „Deși, să fiu sinceră, ochiul meu blestemat se estompează asupra mea și nu va trece mult până nu voi putea citi deloc. Va trebui să angajez un băiat de magazin care să țină registrele.

Îi iau cartea și mă întorc la pagina de titlu. „ *Castelele din Athlin și Dunbayne* de Ann Radcliffe”, spun eu. „Ai citit-o?”

„Care a fost cuvântul pe care tocmai l-ați folosit? *gotic* ? Dacă asta cauți, vei fi mulțumit. Este o ceartă scoțiană medievală în toată

regula.”

„Atunci se va potrivi perfect cu starea mea de spirit.” Îmi bag cartea sub braț și încep să despachetez lumânările.

— Mai e ceva cât timp ești aici?

„Mi-ar plăcea niște cafea și zahăr. Dar m-ar mulțumi cu făina de porumb și melasă.”

„Mi-e teamă că niciunul dintre primii. Nu până când râul se deschide. Dar pot să-ți dau o pungă de făină de porumb și o halbă de melasă. Mai multe din contul tău pentru a-l acoperi.”

"Cum-"

"Dl. Sewell a intrat. A adăugat bani în contul tău și a cumpărat o liră de ciocolată și jumătate de liră de ceai și pentru tine. Sunt împachetate și puse deoparte pentru tine.”

Uneori sunt plătit cu monede înainte de a părăsi casa unui pacient. Uneori cu alimente sau animale sau troc mai târziu în cursul anului. Dar la fel de des, un soț recunoscător îmi va adăuga contul la Coleman sau mă va surprinde cu o achiziție rămasă în așteptarea sosirii.

„Oh”, spun eu, „a fost bine din partea lui”.

„Pentru a-l auzi vorbind, era invers. A spus că soția lui aproape a murit din cauza acelui laudanum și că tu ai salvat-o.”

Nu știu ce să spun la asta, așa că nu spun nimic.

— Știu că crezi că jumătate din oraș s-a întors împotriva ta, Martha, cu toate necazurile pe care le-ai avut. Dar sunt la fel de mulți care nu vor auzi un cuvânt rău împotriva ta. Domnul Sewell se numără în acest număr. Și eu la fel.”

Cyrus este la Pollard's Tavern când sosesc și îmi face semn la masa lui.

"Ce faci aici?" întreb eu.

Alunecă un registru peste masă. Atingeți linia care arată că o comandă de cherestea a fost livrată și plătită.

— Chandler Robbins? Am citit numele. — Înțeleg că are o altă

navă în construcție?

Cyrus dă din cap. Afișează detaliile comenzii pentru șaptezeci de scânduri de stejar alb și doi bușteni de pin pentru catarg.

„Soția lui își așteaptă primul copil în curând”, îi spun, de parcă ar conta, de parcă i-ar păsa.

Deși poate că nu este corect. Cyrus este mult mai interesat să

aibă o familie decât Jonathan. Care este adevărata tragedie a circumstanței lui. Este un om bun, puternic, bun, inteligent. Dar simplul fapt al acestei lumi este că femeile se uită la el de parcă ar fi

prost. Pur și simplu pentru că nu poate vorbi. Se tem că este o boală.

Că prinde. Unele suferințe care ar putea fi transmise copiilor lor. Așa că fetele din acest oraș s-au uitat mereu prin el. Și și-a construit un zid în jurul inimii sale ca răspuns.

„Orice femeie vrea ca un bărbat să șoptească cuvinte blânde în întuneric", mi-a spus Ephraim odată, când mă plângeam lipsa de perspective a lui Cyrus. Nu a existat nicio răutate în declarație, doar frângere de inimă. Și nu l-am uitat niciodată pentru că este adevărat.

„Știați că Chandler Robbins a fost unul dintre oamenii care l-au tăiat pe Joshua Burgess de pe gheață?" întreb eu.

Dacă Cyrus m-a auzit, nu se deranjează să recunoască întrebarea.

Ochii lui sunt fixați pe cineva din spatele meu și îi urmărește prin cameră. Stă puțin mai drept, cu ochi curioși, când un set de pași se oprește în spatele meu. Când mă întorc, Sarah White stă acolo cu o poșetă cu monede în mână și un zâmbet pe buze.

„Bună, Martha", spune ea. „Cyrus."

Fiul meu îi aruncă un rânjet larg și mulțumit ca răspuns și cred că obrajii lui au devenit puțin roz.

"Se poate?" întreabă Sarah, arătând banca.

"Desigur." Mă dau deoparte ca să-mi fac loc.

Se așează, își aranjează fusta, apoi întinde o poșetă mică de pânză. "Aici."

"Ce este asta?"

„Șase șilingi pentru taxa ta. Și încă douăsprezece pentru amenda instanței. Exact ce iti datorez. Tatăl meu a spus că nu va plăti nici un cent din asta. Că era responsabilitatea mea. Așa că am făcut slujbe ciudate prin oraș pentru cei care m-ar avea. Eu însumi am câștigat fiecare bucată."

Amendarea mamelor necăsătorite este un sistem crud, menit să

umilească femeile și, prin urmare, să le descurajeze de la activitatea carnală. Dar având în vedere că femeile nu concepe copii singure și nu există nicio lege care să amendeze bărbații pentru participarea lor, este și cel mai rău tip de ipocrizie. Amenzile minime și maxime sunt

stabilite prin lege, dar sumele dintre acestea sunt la latitudinea fiecărui judecător și pot varia de la incomod la un capăt la paralizant pe celălalt. Legea — intitulată grav Un act pentru pedepsirea curviei și pentru întreținerea copiilor nenorociți — prevede că orice femeie care comite desfrânare va fi amendată cu cel puțin șase șilingi pentru prima infracțiune și nu mai mult de trei lire sterline. Fiecare infracțiune după aceea variază între doisprezece șilingi și șase lire sterline. Dacă o femeie nu poate plăti amenda, ea este trimisă în curtea închisorii pentru cel puțin patruzeci și opt de ore, dar instanța o poate prelungi la treizeci de zile. Joseph North decide cazurile din acest județ și nu este de obicei cunoscut pentru clemența sa. Dar pentru Sarah, el acordase amenda minimă – fără

îndoială pentru că mă oferisem să o plătesc eu în acea zi, deoarece Sarah nu avea nici un șiling pe numele ei. I-a luat șase luni să câștige banii.

„Sarah…"

„Insist. E datoria mea. Și vreau să plătesc." Ea îmi aruncă poșeta în mână și îmi închide degetele în jurul ei.

Există ceva în ochii ei – un fel de lumină – cu care nu pot să mă

cert. Sarah este mândră de ea însăși pentru că a reușit acest lucru și nu voi lua asta de la ea. Cyrus simte și el, se sprijină peste masă pe antebrațe. Știu că vrea să-i spună ceva, că cuvintele s-ar răsturna dacă ar avea capacitatea. În schimb, ridică un deget, apoi deschide

registrul și smulge o pagină din spate. El ia cerneală și pană din carcasă și ne uităm amândoi cum mâzgăleește un bilet scurt, apoi îl alunecă pe masă.

Ești o femeie bună, Sarah White.

Ea ia hârtia și îi zâmbește cu o expresie frustrată. „Îmi pare rău, Cyrus. Nu știu să citesc."

Privirea lui coboară de la a ei. Căde la masă. Dă din cap o dată, resemnat. Jenat.

„El spune că ești o femeie bună."

Și asta o face să râdă. „S-ar putea să fie singurul din Hook care o face."

„Nu singurul”, spun eu. „Nu prea mult.” Și atunci îmi vine ideea.

„Ce faci sâmbătă?”

„Nimic din câte știu eu.”

„Ar trebui să vii la Frolic. De data asta e la moară. Ne-ar plăcea să

te avem.”

Mă uit la Cyrus pentru confirmare, iar el dă din cap cu nerăbdare.

"Nu știu…."

„Este doar o seară.”

„Ce zici de copil?”

„Adu-o. Nu vor lipsi brațele dispuse să o legăne în timp ce dansezi.” O văd ezitând, se uită la ușă pentru o ieșire. „Te gândești la asta? Vă rog?"

Sarah îmi dă din cap cu jumătate de inimă. „O voi face.”

"Promisiune?"

Ea zâmbește din nou, dar din păcate de data aceasta. — Pentru tine, Martha, da.

Își ia rămas bun, dar privirea mea este asupra lui Cyrus când pleacă. O urmărește prin cameră și nu-mi vede ochii până când ea iese pe ușă.

Oh. Cum am ratat asta?

"Cât timp?" întreb eu.

Își ridică mâinile de parcă ar întreba: *Ce?*

„De cât timp ești îndrăgostit de ea?”

Cyrus își strânge maxilarul. Tremură. Apoi apucă biletul, îl strânge în pumn și se îndreaptă spre vatra mare și trosnitoare. Își aruncă misiva în flăcări și pleacă de la Pollard fără să mai arunce o privire în direcția mea.

Respir lung între buzele strânse. — Atât de mult, presupun.

Aerul din afara tavernei este limpede, dar briza care iese de pe râu este suficient de rece încât să ardă. Îl dezleg pe Brutus de la stâlpul de prindere și îl conduc pe distanța scurtă până la locul unde bea Sterling dintr-un jgheab. Gheața a fost spartă, dar bucăți mici și ascuțite plutesc la suprafață.

„Îți vei îngheța buzele", îi spun calului, zgâriindu-și pieptul mare de butoi sub cureaua din piele.

„Este de mirare că nu te mușcă." Efraim pune o mână liniştitoare pe umărul meu, ştiind că voi sări la vocea lui.

„Cum faci *asta* ?" În toți anii în care am fost căsătoriți, încă nu l-am auzit pe bărbat să se strecoare în spatele meu.

Ride din umeri, luându-mi frâiele lui Brutus din mâinile mele și inspectând șaua și hamul ca și cum ar fi în pericol de eșec imediat.

Nu este că nu are încredere în abilitățile mele cu un cal, ci mai degrabă nu este dispus să mă lase pe unul decât dacă consideră că

este potrivit să călăresc – cu siguranță nu unul la fel de voinic ca Brutus.

„Ai întârziat. Ai spus că vei avea o oră. Au trecut două."

„Am mai luat trei comenzi de cherestea de la fort. Apoi am vorbit puțin cu James Wall."

Ridic o sprânceană.

— Știai că construiește o distilerie?

„Am auzit."

„A închiriat o porțiune de teren de-a lungul Farwell Brook. Nu este suficient de mare pentru a fi folosit pentru tranzacționarea moară. Dar este frig și primăvara și este potrivit dacă ești genul de

om intenționat să facă whisky. El plătește contractul de închiriere cu cât câștigă de la noi."

"Ne?"

„Ce îi plătim Jonathan, Cyrus și cu mine pentru a ne ajuta să luăm scândurile în aval."

"Ah. Asta explică multe.”

A venit rândul lui Efraim să-mi arunce privirea întrebătoare.

„Nu au făcut niciodată ultima livrare, nu-i așa? În schimb, am rămas blocat în râu. Iar James nu a avut nimic cu care să plătească

atunci când nota scade.

„Nu este în întregime adevărat”, spune Ephraim, apoi îmi studiază chipul. „Îi lipsea doar zece dolari. Dar asta pentru că North a cerut plata integrală. Pentru întregul împrumut.”

„Ce va face James în privința asta?”

„M-am oferit să acopăr diferența. O parte din mine se simte responsabilă. Dar a refuzat. Spune că nu se va îndatora din nou.

Intenționează să-și vândă calul pentru a plăti nota.”

„Pacerul?”

„Da. Spune că poate acoperi ceea ce îi datorează lui North, apoi să cumpere un cântăreț pentru al înlocui.

N-am înțeles niciodată obsesia lui James pentru acea rasă, dar sunt trist să mă gândesc că a pierdut calul. Și totul pentru că a mers la omul nepotrivit pentru un împrumut.

— Oricum, Ephraim ridică din umeri. „Asta mi-a luat atât de mult.”

„Ei bine, ai ratat ceva interesant ca urmare.”

„Și care ar fi asta?”

Scot poșeta cu monede din buzunar și i-o dau.

"Ce-i asta?"

„Taxa mea pentru livrarea lui Sarah White. Și amenda instanței.

Optsprezece șilingi, plătiți integral. Mi l-a adus ea însăși.”

„Asta trebuie să fi luat-o…”

„Luni. Nu este corect, Efraim. Trebuie să existe o cale mai bună.”

"Şi?"

„Și ce?”

El râde. „Te cunosc suficient de bine pentru a ști când există *și.* ”

Efraim îmi pune o mână de ambele părți ale taliei mele și mă

ajută să urc în șa. Apoi își balansează un picior peste spatele lui Sterling și se instalează în al său. Ne întoarcem spre casă exact când cerul începe să se întunece.

„Am o idee”, spun, încercând să-mi rezolv gândurile, astfel încât să aibă sens. „Sau două.”

„Te ascult.”

„Sarah nu-și poate permite o altă întoarcere în fața instanței. Va fi închisoare dacă mai are un copil în afara căsătoriei.”

„Vrei să spui că nu-și va schimba felurile?”

„Spun că tatăl copilului ei a profitat cu bucurie de trupul ei, dar a părăsit orașul cu mult înainte *ca* rezultatele poftei lui să o aducă în fața instanței. Nu există dreptate în asta.”

„Sarah l-a dus în pat de bună voie. Sau cel puțin nu a spus niciodată altfel. Nu este deloc nevinovată în această chestiune.”

"Nevinovat? Nu. Dar nici ea nu are nici un recurs legal. Bărbatul a plecat, iar ea nu poate primi întreținere pentru copilul ei.”

„Părinții ei nu au scos-o afară.”

„Dar nici ei nu o susțin. Are nevoie de un mod real de a-și câștiga existența. Nu slujbe ciudate care plătesc un șiling ici și colo.”

„Deci ce ai de gând să faci pentru ea?”

„Exact ceea ce ai făcut pentru mine.”

Îi ia o clipă să-și dea seama ce vreau să spun. — O vei învăța să

citească?

„Dacă ea vrea să aibă vreo șansă reală în această lume, de acolo trebuie să înceapă.”

După un sfert de milă ne întoarcem de la Kennebec, unde Mill Brook

se întâlnește cu râul. Mai departe, Water Street se îngustează

și devine puțin mai mult decât o potecă glorificată pentru vite care trece prin Vassalboro și urmărește Kennebec pe malurile sale, dispărând în cele din urmă la o sută cincizeci de mile nord, la fel ca și râul însuși, până la izvorul său, Lacul Moosehead.

— Și această a doua idee a ta?

„Dacă nu își găsește un loc de muncă, atunci poate o pot ajuta să-și găsească un soț."

— Presupun că ai în minte un bărbat?

„Da".

— Și crezi că ar trebui să fie Jonathan?

Deschid gura, uluit, gata să mă cert, dar Ephraim îmi greșește înțelesul și mă întrerupe.

„Știu că te deranjează că nu s-a interesat de curte."

„Are douăzeci și șase de ani. Ar trebui să curteze *pe cineva.* "

„Acesta este standardul pe care îl ai pentru el? Doar cineva? Și Sarah ar fi alegerea ta?

„Sarah ar fi o captură grozavă pentru orice bărbat, Jonathan sau altcineva. Dar nu, nu m-am gândit să le împerechez împreună."

„Atunci cine?"

„Cyrus."

Acest lucru îl surprinde. „Și ce te-a făcut să te gândești la asta?"

„Tu ai fi gândit la fel dacă ai fi văzut cum se uită el la ea acum.

Bănuiesc că poartă o torță pentru fata aceea de ceva vreme."

Îi spun despre bilet. Cum a aruncat-o în foc și a plecat cu furtună.

Efraim călărește în tăcere pentru o vreme. — Nu va aprecia că te amesteci, Martha.

„Nu am de gând să mă amestec."

El pufnește.

„Pur și simplu voi crea o *oportunitate.* ”

„Pentru cine? Te?"

„Pentru Cyrus.”

„Nu poate vorbi, iar Sarah nu poate să citească.”

Îi zâmbesc soțului meu. "Încă."

DECUL LUI DAWIN

LUNI, 18 IANUARIE

Sam Dawin nu este fericit să mă vadă. Îmi dau seama după

întinderea gurii și după felul în care își rotunjește umerii în timp ce aruncă un balot de fân peste gard. Un taur uriaș roșu-alb, cu coarne lungi și cârlige, începe să-l sfâșie, apoi are botul adânc, îngrozindu-se. În câteva secunde, fânul este împrăștiat, iar Sam călcă în picioare prin zăpadă spre mine.

„Știu ce ești aici să întrebi”, spune el, „și nu este treaba ta”.

Bărbatul nu a fost niciodată nepoliticos până acum, nu în toți anii în care l-am cunoscut, iar asta, mai mult decât orice, mă uimește în tăcere. Își poate vedea pasul greșit totuși și are bunăvoința să se oprească.

„Nu am venit să te întreb nimic.”

„Nu ai avut?”

"Nu. Am venit să te felicit pentru căsătorie și să aduc un cadou de nuntă. Deși am întârziat o lună și îmi cer scuze pentru asta.”

Rușinat, culoarea îi inundă obrajii. "Îmi pare rău. am presupus...”

"Ce?"

— Credeam că ai venit să întrebi de ce s-a dus May la doctor.

„Nu este treaba mea mai mult decât a ta să știi de ce *am* fost acolo.”

„Îmi pare cu adevărat rău. Eu... a fost foarte nepoliticos din partea mea." Sam se uită la pământ. „Ai fost amabil cu noi și nu am avut dreptul să-mi asum nimic."

„Ai dreptate să protejezi mireasa ta. Indiferent de presupusa infracțiune."

Sam aruncă o privire rapidă către fața mea, apoi își întoarce privirea constantă în picioare. „Am auzit deja zvonurile. Se răspândesc rapid, știi."

„Zvonurile fac asta. Și te-ai dus repede la menaj." Îl văd pe Sam înțepenindu-se din nou, pot vedea cum se strecoară în defensivă

prin colțurile gurii lui. „Am adus o pilota pentru luna mai. Fac unul în plus în fiecare iarnă." Este un risc, dar fac un pas înainte și îmi pun

mâna pe brațul lui. „Nici o femeie nu ar trebui să meargă la menaj fără o pilota adecvată."

Nu adaug că căsătoriile în grabă nu sunt nimic nou în Hallowell, și nici presupunerile care vin împreună cu ele. Legat de geanta mea este coletul mare, înfășurat. Desfac legarea și i-o dau lui Sam. O

ridică din brațele mele cu grijă, ca și cum ar ridica un copil.

— Căsătoria ta este treaba ta, Sam. Nu lăsa pe nimeni să-ți spună

diferit."

„Mulțumesc. Mama lui May nu i-a făcut o pilota. E prea supărată.

Probabil că nu mă va ierta niciodată."

„Bineînțeles că o va face."

„Nu o cunoști pe mama ei".

„De fapt, da. Dar, indiferent, propria mea mama m-a iertat pe mine și pe Efraim, după ce am mers devreme la menaj."

El ridică privirea spre mine. „Nu ai așteptat?"

„Nu", spun eu. „Efraim m-a dus acasă în acea seară."

Un alt fel de tânăr s-ar putea roși la aceste cuvinte. S-ar putea să

se bâlbâie sau să-și miște picioarele. Dar Sam Dawin este stăruitor și statornic, practic și nu arată că îi este rușine de dorința de a se culca cu propria lui soție.

„Mă bucur că înțelegi", spune el. „Nu mulți o fac."

— Ai fi uimit de lucrurile pe care le înțeleg, Sam.

Văd decizia trecând prin ochii lui, mai întâi întrebarea, apoi răspunsul, unul urmărindu-l pe celălalt. În cele din urmă, el întreabă:

„Vrei să intri? Sunt sigur că May și-ar dori să te vadă."

„Mi-ar plăcea foarte mult asta", îi spun, apoi mă întorc la geanta mea. Brutus este legat la post, bea dintr-un jgheab și paște pe balotul de fân de lângă el. Ridic o sticlă din geantă. „Și mai am un dar. Dar acesta este doar pentru luna mai."

Casa este mică, dar îngrijită, bine concepută, astfel încât Sam să

poată continua pe măsură ce familia lor crește. Este îndepărtat de Strada Waterului la 50 de metri, dar are vedere la debarcaderul lor și la râul de dincolo. Sam Dawin a avut norocul să închirieze unul dintre ultimele loturi cu fațadă la râu și, prin urmare, poate profita

atât de traficul morii, cât și de cei optzeci de acri de teren agricol.

Dacă se descurcă bine, el va oferi o viață solidă tinerei sale familii.

Camera din față este caldă, curată și miroase a lemn nou și a pâine proaspăt coaptă. May stă pe un balansoar lângă vatră, cu o grămadă de tricotaje în poală și o ceașcă de ceai pe măsuța din stânga ei.

La început, pare uimită să mă vadă, dar apoi zâmbește și două

gropițe perfecte, rotunde, apar la colțurile gurii ei frumoase.

„Doamnă Ballard", spune ea, „te rog să intri."

Sam ridică coletul. „Martha ne-a adus un cadou de nuntă."

„Ce amabil din partea ta. Prima noastră", spune May, încercând să stea în picioare, dar nici măcar nu este complet în picioare când se lasă din nou pe spate în scaun, amețită.

Atunci observ găleata de la picioarele ei și, în câteva secunde, May a apucat-o și s-a aplecat, năpânind.

"Îmi pare atât de rău." Ea călușește. Scărcăturile din nou. "Iartă-mă. eu...”

Cuvintele ei se pierd în gâlgâitul umed.

Sunt imediat lângă ea, îngenuncheat, împingând părul departe de fruntea moale a lui May. O palmă pe fruntea ei dovedește că nu are febră, așa că pun sticla pe care am adus-o pe măsuță și, acționând din instinct, încep să dau ordine.

„Sam, du-te și ia o cârpă rece și umedă.”

S-a întors în mai puțin de treizeci de secunde și presez materialul de fruntea lui May. „Aplecă-te pe spate. Odihnește-ți capul pe scaun.

Respiră pe nas.”

Fata se supune fără îndoială în timp ce îi mângâiesc sprânceana și obrajii cu cârpa rece. „Ești bolnav?” întreb eu.

"Că să spunem aşa."

O privire la Sam dovedește că suspiciunile mele sunt corecte.

Închide ochii încet. Oftă. Dă din cap. May este însărcinată.

Asta mă enervează. Nu pentru că copilul a fost în mod clar conceput în afara căsătoriei – asta se întâmplă de cele mai multe ori

în Hallowell – ci pentru că le oferă bârfitorilor loc să se bucure.

Sperasem să înăbuși zvonul ăsta.

„Cât de departe?” întreb eu.

„Am ratat două cicluri.”

Și au fost căsătoriți doar o lună.

Lacrimile îi curg pe obraji, iar eu le șterg. Apoi, când sunt sigur că

fata nu va tresări, îi iau chipul lui May în mâini.

„Niciun copil nu este conceput fără voia lui Dumnezeu, mai. Dacă

ești însărcinată, înseamnă că ai fost atinsă de Providență și nu mă

vei auzi niciodată spunând un cuvânt rău despre copilul pe care îl

porți. Nici nu voi lăsa pe nimeni să facă asta în prezența mea.

Înțelegi?"

May dă din cap. Continuă să plângă. Nu pot spune dacă îi este frică sau rușine sau pur și simplu bolnavă.

Actul de maternitate nu se limitează la nașterea copiilor. Acesta este un alt lucru pe care l-am învățat în toți anii mei lungi de moașă.

Travaliul poate face fiecare femeie o novice, dar sarcina face fiecare femeie un copil. Speriat. Vulnerabil. Ill. Epuizat. Fragil. O femeie însărcinată este, în cele mai multe privințe, o femeie neputincioasă.

Emoțiile ei sunt neregulate. Corpul ei o trădează. Deoarece May Dawin nu are în prezent o mamă proprie, i-am mângâiat părul, o încurajez să respire, promit că stomacul ei se va calma. Și o face.

Valul se potolește, iar apoi suntem lăsați în consecințele vulnerabile ale mărturisirii.

Nu fac contact vizual cu May. Nu mă uit la Sam. În schimb, îmi așez privirea pe focul care trosnește și le ofer ceva de care rar mă

despart: secretele vecinilor noștri.

„În fiecare an nasc copii născuți în afara căsătoriei în acest oraș.

Știi acele nume. Majoritatea tuturor din Hallowell o fac. Ei vin la tribunal doar ca să mă audă spunându-le. Anul trecut au fost doi. Cu un an înainte, cinci. Ceea ce nu știți este câți dintre copiii pe care îi naștem sunt *concepuți* în afara căsătoriei. Patru din zece. O naștere *timpurie* o numesc. *Pre* maturitate. Și nici unul dintre ei subponderali. Părinții noștri puritani ne-au făcut să credem că

dragostea se întâmplă rar în afara patului conjugal. Dar știu mai bine decât majoritatea că se întâmplă rar – cel puțin pentru prima dată –

în patul acela.

Sunt uimit să descopăr că și Sam plânge acum. Arată de parcă

vrea să o smulgă pe May din brațele mele și să fugă cu ea. Cuvintele pot fi un dar, dar la fel poate fi tăcerea. Și acesta este următorul lucru pe care îl dau acestei noi familii. Îmi sprijin obrazul de părul moale și castaniu al lui May și las liniștea să se așeze în jurul nostru ca frunzele de toamnă. Nu stau din nou în picioare până când nevoia nu s-a

risipit.

„Ți-am adus ceva”, îi spun lui May. ridic sticla. Dă-i-o. „Este un sirop din frunze de urs, merișor, ceai verde și mentă. Ajută la calmarea infecțiilor tractului urinar. Acestea sunt frecvente la femeile proaspăt căsătorite,... un rezultat al... *eh* ... efortului excesiv .

” Mă întrebam de ce ar fi nevoie ca Sam Dawin să se înroșească, iar acum știu. Obrajii lui sunt în flăcări. „O lingură dimineața și seara, luată cu un pahar cu apă.”

May trece cu unghia peste dop. „Mulțumesc.”

„Acum, deschide celălalt cadou al tău.”

Sam îi dă coletul lui May și ea rupe hârtia. Pilota este mare, suficient de mare pentru a le acoperi pe amândouă și este făcută din resturi de țesătură pe care le-am adunat și le-am păstrat de-a lungul anilor în acest scop. În fiecare an fac o pilota suplimentară, cusuta în bucăți noaptea înainte de incendiu, când cealaltă lucrare a mea este terminată. Și în fiecare an aleg același model. Se numește verighete, bucle moi împletite și așezate pe un fundal pal, cu chenar solid. Fac asta pentru că în fiecare an are loc o nuntă. Uneori grăbit. Uneori realizat conform standardelor orașului nostru. Cu toate acestea, fiecare tânără mireasă se găsește într-o casă nouă și nu știe cum să-l facă *acasă* . Aceasta, o simplă bucată de lenjerie de pat, este răspunsul. Toată lumea trebuie să doarmă, iar să facă asta sub o pilota caldă, făcută cu tandrețe, este primul lucru care ajută o casă să

devină o casă.

Din nou, sunt lacrimi, dar fericite de data aceasta.

„Nu știu cum să-ți mulțumesc.” May își apasă călcâiele mâinilor în ochi.

„Nu trebuie.”

Nu vreau să copleșesc tânărul cuplu mai mult decât am făcut-o deja, așa că îmi iau rămas bun, apoi adaug: „May este norocos să te am, Sam. Nu fi prea dur cu tine însuți.”

El și May schimbă o privire pe care nu o pot descifra, iar zâmbetul reciproc moare pe buze.

MORA LUI BALLARD

Sâmbătă, 23 IANUARIE

Barnabas Lambard cântă la lăutar. Nu pot să explic de ce mă

uimește acest lucru, dar o face. Părea un tip mai serios, presupun. De obicei, nu se echivalează un ofițer de aplicare a legii cu a fi muzician.

Dar aceleași mâini care l-au trimis pe James Wall să se întindă la pământ sunt la fel de agile cu arcul și sfoara. El stă pe un ciot mare, în colțul morii, făcându-și drum printr-o interpretare plină de viață a

„Bucuria soldatului".

„Întotdeauna mi-a plăcut acest cântec", spune Ephraim, lovindu-și șoldul de al meu. De ultima oră face gazdă, rătăcind prin moară, salutând pe toți cei care sosesc. „Este o veche baladă scoțiană pe care o cântau cârmuirii și lăutarii în timp ce soldații beau whisky în pregătirea pentru luptă."

„Să sperăm că nu va izbucni o bătălie în seara asta", spun în timp ce privirea mea se îndreaptă spre locul în care Cyrus o învârte pe Dolly pe ringul de dans. Nu am uitat ce s-a întâmplat la ultimul Frolic.

Efraim ridică din umeri. „Știi cum merg lucrurile astea. Nu este neobișnuit ca pumnii să zboare spre sfârșitul unei seri. După ce cidrul ăla urât a fost transmis ore întregi."

„Asta se întâmplă doar atunci când un băiat crede că altul a avut mai multe rânduri decât echitabile pe ringul de dans cu o fată

drăguță. Dacă s-ar întâmpla asta, mi-aș pune banii pe Barnaba. I-am văzut pumnii în acțiune."

„Până acum Dolly a dansat doar cu frații ei. Nu există nici un motiv ca el să devină gelos încă."

În aer este un nor de rumeguș fin, pudrat, ridicat de picioarele învolburate și dansătoare a șaizeci de tineri în timp ce se potrivesc cu ritmul cântecului. Este un fel de haos minunat, iar moara miroase a praf și fum de lemne, bucurie și transpirație, whisky și cidru de mere. De asemenea, miroase a împerechere. Nu *sexul* în sine, asta este complet diferit – deși niciunul dintre părinții de aici în seara asta nu este suficient de prost încât să creadă că nu s-ar putea

întâmpla – ci *împerecherea,* acel ritual comun tuturor speciilor.

Flirtul. Posturarea. Alegerea. Dans. Sărutul ocazional, furat în întuneric, ascuns de ochii vigilenți. Totul are un miros străvechi. Ca pământul întunecat și fructele coapte. La fel ca umanitatea la nivelul cel mai elementar, elementar.

„Lumea trebuie să fie populată!” Benedick a observat atât de util în *Much Ado About Nothing.* Rămâne piesa mea preferată de Shakespeare numai pentru acea replică, deși restul monologului său despre virtuțile Beatricei nu doare. Așa că nu e de mirare că în seara asta sunt cincisprezece însoțitori la moară, părinți adunați de-a lungul marginilor camerei sau așezați în pod și sorbind din propriile lor ulcioare de cidru, bere și whisky, ținând cu ochii de vreme copiii lor de dedesubt.

Când Barnaba obosește după al cincilea cântec, dansatorii iau o pauză. Își umplu ceștile și se îndreaptă spre masă pentru un pic de mâncare. John Cowan — tânărul ucenic al fierarului — se împletește prin mulțime și îi întinde mâna pentru lăutar. A sosit cu Catherine Pollard în această seară și dansează cu ea încă de la prima melodie.

Mă uit unde Abigail îl urmărește cu interes. Mai rafinată în gusturile ei de băut decât majoritatea, ea hrănește o cană de vin fiert. Nu numai John Cowan îl urmărește în seara asta, ci și Moise. Nu a sosit cu Hannah, dat fiind că noi găzduim dansul, dar a stat aproape de ea toată seara.

„Nu este ușor, nu?” întreb eu, după ce mă îndrept spre podul unde Abigail se sprijină de balustradă.

"Ce?"

„Să-ți ții ochii pe doi deodată.”

„De aceea, Bunul Dumnezeu mi-a dat doi ochi în primul rând”, spune ea zâmbind. „De tine îmi este milă.”

"Cum așa?"

„Ai patru copii de vârstă acolo jos și doar jumătate din ochi au nevoie pentru a-i urmări.”

„Efraim este aici.”

Ea râde. „Dar, ca de obicei, are ochi doar pentru tine.”

Abigail nu greșește. Simt căldura privirii soțului meu în timp ce se mișcă prin moară, iar când mă uit la el, mă întâmpină cu un zâmbet gata.

În cealaltă parte a camerei, Barnabas îi șoptește ceva lui John Cowan. El nu arată mai mult ca un muzician decât eu un pirat, dar se urcă pe butuc, pune arcul la coarde cu o blândețe rafinată și începe să cânte. Melodia care se ridică este la fel de minunată ca cea pe care Barnaba a terminat-o acum câteva momente, deși mai lent.

Recunosc „Whiskey for Breakfast" după primele note. Tatăl meu mi-a spus odată că cântecul era o odă pentru cei care stăteau trează

atât de târziu încât ei, la propriu, își luau whisky-ul înainte de micul dejun. Și pe baza privirii hotărâte din ochii lui Barnaba, văd că a cerut-o intenționat. Își flexează degetele în timp ce se mișcă prin marginea camerei spre Dolly. Ochii ei se luminează la vederea lui.

Și iată-l, întreabă.

Barnaba se înclină și își întinde mâna în cauză.

Dolly face o reverență și o primește.

Și apoi s-au topit în mulțimea de dansatori, cu brațul ei în jurul gâtului lui și mâna lui la talia ei.

Băiat deștept, cred.

După ce i-am văzut dansând pentru o clipă, o părăsesc pe Abigail și mă întorc la etajul principal și mă duc să stau lângă ușile duble largi, sperând că un curent de aer să mă răcorească. Când Efraim se strecoară în spatele meu și mă sărută sub urechea mea, tresar, apoi mă sprijin de el când râde.

„Cât timp a trecut?" întreb eu.

„De ce?"

„De când am găzduit ultima oară una dintre acestea."

„Hmm." Își apasă bărbia de tâmpla mea. „Trebuie să fi fost când Lucy a fost curtată de acel băiat din oraș."

Băiatul ăla din oraș, cred. Îl cheamă Aaron Town, dar soțul meu nu l-a iertat niciodată pe „băiatul acela" pentru că și-a lăsat fiica însărcinată în afara căsătoriei. Se căsătorise cu ea la timp pentru naștere, desigur.

La urma urmei, erau îndrăgostiți. Dar Efraim

rămâne inflexibil de modă veche cu privire la astfel de chestiuni. „Nu luați ceea ce nu vă aparține”, le-a spus el fiilor noștri în nenumărate ocazii. Nu am inima să-i spun că — cel puțin într-un caz — bănuiesc că prelegerile au fost în zadar.

„Ar fi fost mai devreme dacă fiii tăi ar fi deranjați să curteze pe cineva.”

„Acum sunt ai mei, nu?”

„Numai că pare corect să ne luăm vina.”

Este greu să găsesc pe cineva în mulțimea învolburată, dar în cele din urmă văd capul clătinând al lui Jonathan și apoi fulgerul părului căpruiat al lui Sally Pierce. L-a uzat în seara asta și strălucește la lumina lămpii. Ca de obicei, ea se uită la el cu acei ochi ridicoli de lună.

— Sally l-a convins să-i dea măcar un dans.

Obrajii ei sunt rotunzi și zâmbetul strălucitor. Sally *este* o fată

drăguță. Înalt, dar nu falnic. Plină de viaţă. Și observ că rochia ei a fost tăiată pentru a spori aceste atuuri în loc de talia ei.

„Nu este primul dans”, îmi spune Ephraim. „Este al treilea. Nu ai fost atent.”

„Nu este Sally pe care o căutam.”

„Atunci cine?”

„Sarah White.”

Efraim își pune mâinile pe șoldurile mele și mă întoarce spre el.

— Am crezut că nu o să te amesteci?

„Ofer opțiuni. Asta e tot."

Îmi zâmbește larg și tachinand pentru a arăta că nu este nemulțumit. „Nu am spus niciodată că este o idee proastă.”

„Ar rezolva două probleme deodată. Ea ar fi în siguranță și ar fi asigurată. Și Cyrus s-a putut stabili în sfârșit cu o familie a lui.”

„Dragostea nu ia în calcul?” întreabă Efraim.

„Bănuiesc că este deja acolo. Și da, ar putea dura ceva mai mult.

Dar dragostea poate crește între doi oameni. Am văzut că se întâmplă de mai multe ori. În plus, am fost norocoși”, adaug eu.

„Pentru noi a explodat.”

„Așa cum sa întâmplat cu Lucy”, îmi spune el și văd cum îl doare admiterea. „Așa cum este pentru Hannah acum. Și pentru Dolly. Sunt aproape orbiți de dragoste acolo, pe ringul de dans. Se desprinde de ei în valuri, ca aburul dintr-o tigaie. Ai vrea ceva *mai puțin* pentru Sarah?

„Este un viitor mai bun decât să crească singur un copil. Vreau doar ca ea să fie deschisă la idee.”

„Și forțarea ei va face asta?”

„Nu aș forța niciodată nimic. Eu doar...”

"Ce?"

„Vreau să văd ce s-ar întâmpla între ei dacă ideea i s-ar oferi șansa de a crește.”

„Nu va funcționa niciodată dacă este ideea ta. Ar trebui să fie al ei.”

Dau din cap, înțelegând. „Pentru că o femeie este cea care alege.”

„Și trebuie să iei în considerare că poate că a ales deja.”

„Un bărbat care a lăsat-o însărcinată și a lăsat-o cu un copil? E

clar că a ales *greșit.* ”

„Greșitul sau corect nu contează. Sarah nu este aici în seara asta.

Ea a făcut cel puțin această alegere.” Efraim mă sărută pe nas, apoi mă mângâie pe fund și pleacă să se alăture celorlalți părinți din pod.

Ei bine, cred *că poate are nevoie doar de o altă oportunitate.*

Cântecul se termină și dansatorii își trag răsuflarea, dar apoi John Cowan își începe a treia melodie, „St. Anne's Reel”, și un val de râsete se ridică deasupra muzicii. Cyrus și Tânărul Ephraim dansează în mijlocul cercului, fiecare cu un partener invizibil. Până

la sfârșitul primului vers, amândoi bat din palme și bat din picioare, iar până la sfârșitul celui de-al doilea, au dobândit parteneri adevărați din mulțime.

Mă îndrept spre masa de mâncare să văd ce pot face cu stomacul meu mârâit. Abigail Pollard a adus o bucată întreagă de friptură de vită pentru ocazie, iar celelalte familii au contribuit și ele, fiecare aducând specialitățile lor. Există pui gătit în bere, muschi de căprioară umplut cu mere și coaste de porc pentru a completa

carnea. Orice număr de legume prăjite, inclusiv morcovi, cartofi, napi și chard. O roată de brânză — acum deformată, cu bucăți scoase din ea de degetele lacome. Pâini. gemuri. Biscuiti. prăjituri. Plăcinte –

atât din soiul de fructe, cât și din carne. Nuci prăjite și fructe uscate și, desigur, zeci de ulcioare de cidru, bere, hidromel și whisky.

Dezbat printre sortimentul de dulciuri când Sam Dawin mi se alătură la masă.

„Ce caută aici în seara asta un bărbat căsătorit ca tine?" întreb eu.

El ridică din umeri, studiind o farfurie de tarte cu mere, hotărând care arată cel mai bine. Scoate unul din grămadă. Ia o mușcătură

mare. „Mai îi place muzica", spune el, încercând să nu scuipe firimituri.

I-am văzut venind mai devreme. May a fost în mansardă cea mai mare parte a serii cu o mână de alte femei căsătorite, urmărind dansul de mai jos. Pare obosită – și puțin verde – dar și fericită. Se pare că altcineva nu este conștient de sarcina ei.

„Se simte mai bine?" întreb eu.

„Depinde de zi."

Dau din cap spre masă. „Pâinea va ajuta. La fel și brânza.

Încercați și fructele uscate. Dar aș sta departe de orice cu multe condimente sau sare. Dați-i alimente ușoare în următoarele câteva săptămâni și aș pune pariu că se va simți mai bine într-o lună."

— Mulțumesc, doamnă Ballard. o voi face."

Aleg o tarta cu rubarba. Acestea au fost făcute și de Abigail, iar crusta este făcută cu unt, atât de fulgioasă încât se sfărâmă pe bărbie când

iau prima mușcătură. Mă aștept ca Sam să încarce o farfurie pentru mai, dar în schimb își duce propria tartă acolo unde Jonathan se odihnește de perete, luând o pauză de la acest nou dans. Ambii bărbați se sprijină de o grămadă de scânduri stivuite, cu un singur picior sprijinit sub ei. Brațele încrucișate. Capetele aplecate.

Vorbind. Ambele fețe sunt întunecate de niște necazuri care par deplasate în această seară. Jonathan își aplecă capul spre urechea lui Sam. Mormăie ceva. Sam scuipa. Jonathan își dă pumnul. Sunt clar supărați, dar nu unul pe celălalt.

Jonathan spune ceva cu o expresie de finalitate.

Apoi Sam dă din cap.

De parcă ar fi ajuns la o înțelegere.

După o clipă, atenția lor se îndreaptă înapoi către dans, cercetând mulțimea.

Jonathan se uită pe rând pe Moise și Hannah, apoi pe Barnabas și pe Dolly. Nu mi-a spus niciun cuvânt despre acești noi pretendenți, dar în mod clar, nu i-au scăpat atenției. Gestul este protector și tandru și sunt uluit să constat că lacrimile îmi înțepă ochii. De ani de zile am oscilat între mândrie și îngrijorare când vine vorba de acest băiat al meu. Îmi doresc cu disperare să fie un om bun ca tatăl lui. De asemenea, sunt dureros de conștient că nu poți face un copil să fie ceva ce nu este. Dar aceasta – vigilența vigilentă asupra surorilor lui

– mă face să simt că nu totul este pierdut.

Mă întorc exact când John Cowan se lansează într-un alt cântec zgomotos. Cineva mă bate pe umăr. Și acolo este Cyrus. Părul întunecat și creț este zdrobit. Ochii alun strălucind. Zâmbește, larg și frumos.

Apoi se înclină.

Și întinde mâna.

Crezi că îți va frânge inima să ai un copil care suferă în acest fel.

Unul care este văzut ca fiind deteriorat. Crezi, poate, că e vina ta cumva. Că dacă ai fi făcut ceva diferit, ai fi avut mai multă grijă de el, asta nu s-ar fi întâmplat niciodată. Și apoi îți cere să dansezi într-o seară rece de ianuarie și îți dai seama că poate ești un prost. Și oricare

ar fi viața lui acum – altfel decât ți-ai imaginat cu toți acei ani în urmă, când a crescut în pântecele tău și s-a ghemuit în mâna pe care ai pus-o pe stomacul tău – el este perfect.

Ii intorc zambetul.

Reverenţă.

Dă-i mâna mea.

Lasă băiatul meu să mă conducă pe ringul de dans.

„Îmi pare rău”, îi spun.

Cyrus ridică o sprânceană în discuție.

„Că ea nu a venit.”

El ridică din umeri, de parcă ar spune că nu e mare lucru, de parcă n-ar fi crezut niciodată că o va face. Dar există un nor de dezamăgire în ochii lui. Și chiar înainte de a păși în cântec, ridic privirea și-l găsesc pe Efraim stând lângă balustrada podului. Îl văd acolo, scris pe chipul lui, simplu ca ziua: frângere de inimă. Își dorește pentru Cyrus exact ceea ce a găsit pentru el însuși. Apoi cântecul se umflă, ritmul se ridică prin scânduri, iar eu sunt măturat.

PODUL MILL CREEK

MARTI, 26 IANUARIE

Nu-i văd pe îndrăgostiți până nu ajung la ei și chiar și atunci, așa cum sunt ei ascunși, ar fi fost ușor să trec cu totul pe lângă ei. Un bărbat și o femeie într-o îmbrățișare pasională. Capetele aplecate.

Respirând greu. Mâinile rătăcind.

Este nevoie de un moment pentru a recunoaște părul castaniu al lui Sally Pierce.

Mai e nevoie de câteva după aceea pentru a-l recunoaște pe Jonathan. Căruța este în afara drumului, tras sub adăpostul a trei pini falnici, iar aceștia sunt lipiți de el, fără să țină seama de prezența mea. Jonathan are o mână pe fusta lui Sally și alta în păr.

Mă uit neîncrezător. Nu *ceea ce* fac ei m-a părut prost – la urma urmei,

eu eram tânăr cândva – ci *unde.* Oricine trecea podul putea să-i vadă dacă avea grijă să se uite. Apoi, din nou, poate de aceea au ales locul până la urmă. Sunt la două mile de Hook. Retras. Privat. În pădure singuri.

Doar că nu sunt. Și acum trebuie să-mi anunț prezența sau să

merg mai departe, prefăcându-mă că nu i-am văzut. Aceasta din urmă este alegerea mai bună. Cel mai înțelept. La urma urmei, atât Jonathan, cât și Sally sunt majori. Dar nu am uitat acuzațiile pe care le-a adus familiei Foster, nici rușinea și necazurile pe care le-a cauzat prietenilor mei. Așa că acesta pare cel mai rău tip de ipocrizie și decid că nu-i datorez nicio bunătate fetei astăzi.

„Nu mă deranjează”, spun când sunt sigur că pot controla tonul vocii mele. Și chiar și atunci, este nevoie de câteva secunde pentru ca cuvintele să se înregistreze în mintea lor tulbure.

Jonathan și Sally se despart ca și cum ar fi fost loviți de fulger. În momentul în care mă recunoaște, fața i se inundă, mai întâi de șoc, apoi de frică. Ochii aceia de culoare alune devin din ce în ce mai mari pe măsură ce fața ei se mototolește de consternare. Ea este pe cale să plângă. Trebuie doar să spun un cuvânt pentru a mă asigura că se întâmplă. Jonathan, simțind asta, pășește în fața lui Sally în timp ce

își rearanjează hainele. Se uită la mine cu o expresie care poate fi descrisă doar ca furie. Furios, nu că a fost prins, ci de *mama lui.*

Așa a fost între noi în ultimii ani. Știu de ce, dar totuși, doare.

Bucuria de a avea fii este că ei *își închină* mamele. Până când într-o zi, deodată, nu o fac. *Nu sunt ca tine,* își dă seama. *Suntem diferiti.*

Apoi, acel băiat – cândva mic și dulce – începe procesul lung și greu de separare, până când în cele din urmă rupe cusătura. Dar găurile în care mama și fiul au fost odată împletite împreună rămân.

„Sally a fost acasă, ajutând-o pe Hannah cu o pilota.” Jonathan își drese glasul. „Tocmai o escortam acasă.”

„Asta făceai?”

Nu se deranjează să explice cum au ajuns să fie parcate sub un copac, lipiți de căruță. Tăcerea se întinde între noi, lungă și incomodă.

„Poate că ar fi bine să o aduci până acolo.” mă întâlnesc Ochii lui

Sally intenționați, atunci. „Ca să nu-l superi pe tatăl ei .

Jonathan o ajută pe fată să urce în căruță, apoi se întoarce lângă el, aruncându-mi o privire de ostilitate flagrantă.

— Sally, spun eu și îmi iau rămas bun din cap.

Fata nu poate să-mi întâlnească ochii, obrajii și părul luptându-mă pentru care este mai strălucitor. Vocea ei este abia un croai când răspunde: „Stăpâna Ballard”.

Jonathan se urcă pe scaunul de lângă ea și ia frâiele.

„Jonathan?”

El ridică privirea atunci și văd prima privire a băiatului care a fost. Dulce, dar deștept, așa cum era când era prins cu mâna într-un borcan cu dulciuri. Este doar un fulger, dar mă mângâie. Îmi amintește că, deși este propriul său bărbat, este încă băiatul meu.

Nici măcar o cusătură ruptă nu poate modifica asta.

„Vom vorbi despre asta mai târziu.”

— Ai de gând să te căsătorești cu Sally Pierce?

Jonathan tresări. Nu se aşteptase să mă găsească aşteptându-l în hambar. Dar am învățat de mult că acest fiu anume nu poate fi lăsat să-și iasă dintr-o confruntare. Singura modalitate de a-i atrage atenția este să-l prinzi prin surprindere.

„Nu”, spune el. „Nu sunt genul care să-mi sară peste sabia. Nu cu ea. Nu cu nimeni. Căsătoria înseamnă copii. Și copiii înseamnă

responsabilități. Îmi place viața mea exact așa cum este.”

„Atunci ar fi bine să o lași în pace. Știi destul de bine cum devin copiii.”

„A fost doar puțin distractiv”, spune el.

— Nu sunt un prost, Jonathan Ballard.

„Nu te-am crezut niciodată”.

Îl conduce pe Sterling la taraba lui, apoi ridică șaua pe suport. Nu se uită la mine și cred că în sfârșit arată un pic de jenă.

„Nici eu, tu. De aceea sunt surprins că ești atât de nesăbuit cu fata aceea. *Ei!* Dintre toți oamenii? Cum ai putut?”

„A fost doar...”

„Nu îndrăzni să spui că a fost doar puțin distractiv. Pentru că i-am văzut fața. Și crede că primește mult mai mult de la tine decât atât.”

TAVERNA LUI POLLARD

VINERI, 29 IANUARIE

Court of Common Pleas a venit la Hallowell pentru a stabili dacă

acuzații vor fi aduse împotriva lui Joseph North. Este o sesiune specială, convocată de judecătorul Wood luna trecută în Vassalboro și este prima dată când acești oameni au ținut tribunal în orașul nostru. Încă o dată, ne-am adunat la Pollard's Tavern, dar de data aceasta North nu poartă nici halat, nici perucă.

Obadiah Wood este aici, împreună cu colegii judecători ai Sessions, James Parker și John Hubbard. În calitate de ofițer desemnat la curtea lor, Barnabas Lambard i-a însoțit și ei. Taverna este plină, fiecare loc ocupat, plin de prieteni și vecini care au venit să-și vadă pe unul dintre ei înfruntând această acuzație serioasă. Și asta a înrăutățit lucrurile pentru Rebecca, desigur. Fețele cunoscute.

Șoaptele și judecata. Una este să depuneți mărturie în Vassalboro, în fața străinilor, dar cu totul altceva este să o faceți în fața oamenilor cu care faceți schimb cu lapte și ouă.

Felul în care aerul trosnește de tensiune, felul în care simt privirile vecinilor noștri, mă face să cred că ei speră la un alt spectacol. O altă izbucnire din partea mea. Jumătate dintre ei nu au fost aici prima dată, nu m-au văzut ținut în judecată. Mă enervează

acest voyeurism.

Când am ajuns la cârciumă în urmă cu o oră, Efraim se uitase la cer și se încruntase.

„Se apropie o furtună”, spusese el.

I-am urmat privirea și am văzut norii întunecați și furioși din est, care se rostogoleau dinspre Atlantic. „Mai rău decât de obicei?”

"Da." Își flectă degetele mâinii stângi. „O simt. În oasele mele.”

"Cât timp?"

— Câteva ore, dacă avem noroc.

De fapt, viscolul a venit chiar mai repede decât a prezis Efraim, vânturile ridicându-se și cerul deschizându-se exact când au sosit judecătorii. Bucăți de zăpadă zimțate se biciuiesc acum prin aer, zgâriind la ferestre. Un curent de aer se strecoară pe sub uşă şi se

învârte în jurul picioarelor noastre. Îmi strâng fusta mai strâns în jurul gleznelor. Amos Pollard a transformat incendiile într-un foc puternic, dar nu fac nimic pentru a învinge frigul târâtor împins înainte de această furtună. Ephraim își lasă brațul peste umărul meu.

Jonathan și Cyrus și-au ales locuri în spatele camerei, departe de privirile indiscrete. Dacă sunt aici în sprijinul nostru, sau din curiozitate, nu pot spune. Dar amândoi au insistat să vină.

North stă în lateral. Dar Henry Sewell este în frunte, ca de obicei, îndeplinindu-și îndatoririle de funcționar. El și Joseph North evită

contactul vizual.

Rebecca și cu mine suntem în față, flancați de soții noștri, iar când Obadiah Wood lovește ciocănul, ea aproape îi sare din piele.

Aceste înfățișări în instanță o poartă, cred. Ea sperase că acuzațiile vor fi declarate în Vassalboro, că cazul va fi mutat în proces în Pownalboro. Ea sperase că nu va trebui să repete detaliile calvarului ei la urechile lacome ale vecinilor noștri. Dar Obadiah Wood a spulberat aceste speranțe și, împreună, judecătorii au ales să mute această audiere în comunitatea noastră. Deși bănuiesc că această

decizie are atât de mult de-a face cu Joshua Burgess cât și cu Joseph North.

„Această sesiune specială a instanței s-a reunit pe două chestiuni și nu va lua în considerare alte aspecte”, declară Obadiah Wood.

„Dacă așteptați o hotărâre într-un caz pendinte, ultima dată de judecată emisă rămâne în vigoare.”

Nici judecătorul Parker, nici judecătorul Hubbard nu par încântați să fie în Hook, cred, iar acesta din urmă continuă să se uite la ferestre și la norii de furtună care se apropie. Fără îndoială că vor trebui să își asigure camere la tavernă în seara asta. Ei nu pot merge înapoi la Vassalboro pe vremea asta.

„Cele două chestiuni în fața instanței de astăzi sunt acuzația de viol împotriva colonelului North și o anchetă cu privire la moartea lui Joshua Burgess, de asemenea, un acuzat în prima cauză. Deoarece aceste probleme sunt legate, am ales să le rezolvăm împreună."

Îl văd pe Isaac Foster înțepenindu-se în vederea mea periferică, iar Ephraim îmi strânge mâna.

„Aș dori să solicit o prelungire", spune North, făcând un pas înainte, „pentru că nu am avut timp să-mi asigur un reprezentant legal adecvat".

Judecătorul James Parker, un bărbat în vârstă, cu părul castaniu pete și ochi cu glugă, se apleacă peste masă. „Negat. Ai avut o lună.

Dar nu contează. Aceasta este doar o audiere, nu un proces. Nicio vină sau nevinovăție nu va fi stabilită astăzi. Suntem aici la sfatul instanței inferioare" – se uită la judecătorul Wood – „pentru a stabili dacă vor fi depuse acuzații".

John Hubbard își drese glasul. Își reglează gulerul. Arată ca o bufniță într-un tufiș de iederă, cu peruca încrețită și ușor decentrată.

„Acum, la prima chestiune, cea a lui Joshua Burgess", spune el. „Ne-a atras atenția cu câteva săptămâni în urmă că trupul decedatului este depozitat în acest oraș, deoarece este imposibil să-l îngroapă până la dezgheț. Am examinat cadavrul la sosirea noastră, dar am dori să-i punem la întrebări pe cei care au inspectat prima dată cadavrul, o Martha Ballard, moașă și un doctor Benjamin Page. Vă rog să veniți în față."

Fac cum mi-am cerut, cu bărbia ridicată, cu mâinile încrucișate la talie, dar nu mă uit la doctorul Page când vine să stea lângă mine.

„Cine a examinat primul cadavrul?" întreabă Hubbard.

îmi ridic mâna. „Am făcut-o, onoratăre".

Se uită la notițele lui. — Și ai declarat că cauza morții este crima prin spânzurare?

„Am făcut-o."

„Și cum ai ajuns la această concluzie?"

Am grijă să prezint fapte, nu sentimente. „Toate rănile la gâtul căpitanului Burgess au fost în concordanță cu spânzurarea. O pauză

curată și arsuri substanțiale de frânghie. Dar rănile la restul corpului său au fost cele ale unui bărbat care a fost bătut. Numeroase tăieturi, vânătăi și oase rupte."

„Și ai mai văzut vreodată o spânzurare?" întreabă el și nu-mi place tonul de condescendență pe care îl aud.

"Da." Un singur cuvânt, fără explicație, dar sper că certitudinea din acea silabă arată clar că știu ce vorbesc.

"Înțeleg. Și ai găsit o frânghie pe persoana lui?

"Nu am."

— Și nu ți s-a părut ciudat?

"Nu. Mi-a întărit doar convingerea că a fost ucis. Dacă Burgess s-ar fi spânzurat, ar fi fost găsit atârnând de un copac – frânghie intactă – și nu ar fi fost găzduit în râu.

Hubbard zgâria notițe în registrul său. — Mulțumesc, doamnă

Ballard. El ridică privirea. „Dr. Pagină?"

"Da?"

„Vă rugăm să explicați evaluarea inițială."

„În studiile mele la Harvard Medical School am efectuat disecții pe mai mult de un bărbat găsit mort în port. Apa poate dăuna enorm corpului uman. Și având în vedere că nu era prezentă o frânghie asupra defunctului, părea probabil că rănile ar fi putut fi făcute în stare post-mortem."

„Și ai reușit să stabilești cât timp a murit cadavrul înainte de a intra în râu?"

— Am postulat moartea prin înec, domnule.

— Avea apă în plămâni?

„Nu i-am făcut o disecție pe acest om, așa că...”

„Este posibil să fi fost decedat când a intrat în râu?”

„Nu credeam așa ceva la momentul respectiv”.

Hubbard se uită la mine. — Doamna Ballard?

"Da?"

„Cât timp crezi că era mort înainte de a intra în apă?”

„Mă îndoiesc mai mult decât câteva momente”, spun.

"De ce?"

„Vânătăile. Avea zeci de ele și erau proaspete. Majoritatea erau roz și umflate. Unele erau violet strălucitor. Dar nici verdele și maroul unei vânătăi care se estompează”, spun instanței, apoi adaug

cu atenție: „În cele trei decenii de îngrijire a pacienților, nu am văzut niciodată un mort vânătă. Sângele curge după moarte, Onorată Tare.

Nu se grăbește la suprafața pielii.”

Se uită la Page. Ridică o sprânceană. — Este corect, doctore?

„Este, dar...”

— Ați văzut vreodată o spânzurare, doctore Page?

„Am efectuat mai mult de o disecție pe astfel de...”

„Nu te-am întrebat dacă ai văzut vreodată un *spânzurat,* ci un *om spânzurat.* Ai?”

"Nu."

„Mulțumesc. S-ar putea să fiți amândoi așezați.”

— Dacă îmi permiteți, domnule onorabil? Page face un pas înainte.

"Da?"

„Mi-ai cerut să explic evaluarea mea inițială. Dar aș dori ca instanța să știe că de atunci s-a schimbat.”

„Te rog să spui de ce ar putea fi asta?” întreabă Hubbard.

„Informații pertinente mi-au fost ascunse în timpul examinării mele inițiale."

„Explică."

„Mi-a atras atenția că victima se afla într-o confruntare violentă

cu doar câteva ore înainte ca trupul său să fie găsit. Dacă aș fi știut asta, ar fi luat în considerare evaluarea mea."

Uneori sunt uimit de cât de nemișcat pot fi în timp ce inima îmi bate repede. Cum *îndrăznește* Page?

James Parker preia interogatoriul acum. „Știi cu cine s-a luptat Burgess în noaptea aceea?"

Page ridică bărbia. Îndrăznește cineva să se uite pieziș la mine.

„Într-adevăr, da. S-a luptat cu fiul cel mare al stăpânei Ballard, Cyrus."

Este ca și cum cineva ar fi dus o cizmă la un stup, felul în care camera începe să bâzâie. Acești judecători nu sunt atât de repede să-și piardă controlul asupra unei săli de judecată precum North a fost,

totuși, și Wood readuce imediat în atenție acest lucru cu trei lovituri puternice de ciocan.

Urmându-l, dr. Page se întoarce la locul lui. Îl privesc răsturnând prin cameră și se așează la o masă lungă lângă o tânără drăguță. Este genul de fată care va arăta mereu copilărească, indiferent de vârsta ei. Mic. Îngust. Dezosat fin. Toate acestea, deși ea este — după cum mi-a spus Samuel Coleman nu cu mult timp în urmă — destul de departe într-o sarcină. Ea își sprijină mâna pe burta ei umflată și se uită la soțul ei de parcă ar fi coborât de pe Muntele Olimp doar pentru această ocazie.

— Doamna Ballard?

îmi ridic bărbia. Întoarce-te la judecători.

„Știați de această confruntare mai devreme?"

— Nu când am inspectat cadavrul, Onorată Tare. Am aflat mai târziu în aceeași zi."

„De la cine?"

îmi dresesc glasul. „Membri ai gospodăriei mele".

„Și această informație a fost transmisă sub forma unei mărturisiri?” întreabă el.

"Nu. *Absolut* nu. Fiicele mele au participat la o distracție cu frații lor cu o seară înainte. Burgess a fost și el acolo. Și când a încercat să

o forțeze pe fata mea cea mare să danseze, Cyrus l-a oprit. În această

cameră sunt cel puțin zece persoane care au văzut altercația și pot atesta aceste fapte. Toți l-au văzut pe Burgess părăsind dansul sănătos și că Cyrus nu l-a urmat. Dar nu cred că are vreo legătură cu această anchetă.”

„Asta e părerea ta *profesională* ? Sau cel personal?” întreabă el.

„Amândoi.”

„Și după dans? Unde s-a dus fiul tău?”

„Și-a escortat surorile acasă, apoi s-a culcat”.

„Poate cineva să-și dea seama unde era în miezul nopții?”

Ce broască otrăvitoare cu spinare, cred.

„Era în pat când am fost chemată la o naștere. La ora două în acea dimineață, spun eu și este nevoie de un efort mare pentru a ține veninul din vocea mea.

Obadiah Wood se uită la copia sa din dosarul lui Henry Sewell. El întreabă: „Când ți-ai dat prima dată mărturia despre cauza morții, ai inclus acele informații?”

"Nu am."

"De ce? Fiul tău l-a bătut pe bărbat.”

„Nu există nicio lege împotriva asta”, spun eu. „Nu atunci când își proteja sora de avansuri nedorite împotriva unui bărbat care fusese deja acuzat de viol. Și în plus, Burgess a plecat de la acea altercație.

După cum mărturisesc mulți oameni. Pe când omul pe care l-am inspectat în această tavernă nu ar fi putut să meargă deloc. Orice s-a întâmplat cu el sa întâmplat după ce a părăsit Frolicul.”

„Fiul tău este astăzi în sala de judecată?”

Simt prezența lui Cyrus înainte să-l văd. A venit să stea în spatele meu acum.

„El este."

„Scrieți-vă numele complet pentru tribunal, vă rog", spune Obadiah Wood.

Există o perioadă lungă și dureroasă în care Cyrus nu spune nimic.

— Nu are nici un cuvânt, Onorată Tată, îi explic.

Judecătorii se privesc unii la alții, nedumeriți.

„Nu poate vorbi deloc?"

„Cyrus este mut."

Nu pot suporta valul de jenă care îi curge chipul. Felul în care își strânge dinții apoi își îndreaptă maxilarul.

„Este și el surd? Poate înțelege întrebările noastre?"

Acid dantelă fiecare silabă a răspunsului meu. "El. este. Nu. Surd.

El vă poate înțelege toate întrebările și vă poate răspunde cu limbajul corpului sau în scris. Cyrus este pe deplin alfabetizat."

Dintre toți bărbații de pe bancă, judecătorul Parker pare cel mai fascinat de această întorsătură a evenimentelor. Se apleacă înainte,

sprijinindu-și coatele pe masă. „Ai intrat într-o altercație fizică cu Joshua Burgess cu o noapte înainte de a muri?" întreabă el.

Cyrus dă din cap.

— L-ai ucis pe bărbat?

El dă din cap. Negând în mod clar acuzația.

„Este adevărat că știi să citești și să scrii?"

El dă din cap.

„Vom cere o depoziție scrisă din propria dumneavoastră mână –

de preferință până la sfârșitul zilei – care să precizeze versiunea dvs.

despre evenimente în legătură cu altercația cu Joshua Burgess. Ești dispus să oferi asta?”

Din nou, încuviințarea din cap.

Judecătorii se strâng împreună la masa lor, cu capetele aplecate, cu vocile scăzute și cu degetele atingând notele. După câteva momente, Hubbard se îndreaptă și spune: „Doamna Ballard?”

Mă apropii cu un pas de masă.

„Sunteți recuzat prin prezenta ca martor în orice calitate în ceea ce privește ancheta uciderii lui Joshua Burgess. Vă rugăm să luați loc.” După ce m-am așezat pe banca de lângă Ephraim, continuă

Hubbard. „Cu toate acestea, instanța a stabilit că este nevoie de investigații suplimentare. Nicio cauză oficială a morții nu va fi declarată în acest moment. Dar vom aborda acuzația care a fost făcută împotriva domnului Isaac Foster, soțul inculpatului.” Se uită

la dosar. „O Sally Pierce a declarat anterior în fața acestei instanțe că

a auzit-o pe doamna Foster mărturisind că soțul ei l-a ucis pe Joshua Burgess. Vom auzi mai întâi de ea.”

Nu mi-am dat seama că Sally era prezentă. Ea vine în față așa cum a fost rugată, cu tatăl ei lângă ea, privind peste tot, în afară de mine. Sally încă poartă mantia de călărie și o strânge strâns pe piept.

E ca și cum s-ar consola cu greutatea și căldura ei.

„Domnișoara Pierce?”

"Da."

Chiar dacă Sally se uită la Hubbard, ochii ei sunt neconcentrați.

— Vă rugăm să ne spuneți ce ați auzit-o pe doamna Foster spunând.

Sally își drese glasul, dar vocea îi tremură indiferent. „Ea se afla în mijlocul unei conversații cu amanta Ballard, care venise să-i spună că Joshua Burgess a murit. Și am auzit-o spunând: „Isaac l-a ucis”. Simplu ca ziua ea a spus-o. Și nu am vrut niciodată să pun pe nimeni în necazuri, dar trebuie să spun adevărul. Așa spune tatăl meu.” Se uită apoi la picioarele ei și abia îi aud cuvintele următoare.

„El spune că trebuie.”

— Doamna Ballard?

stau din nou.

„Ai fost acolo în ziua aceea? Și asta ai auzit?”

"Am fost acolo. Și i-am dat veștile lui Rebecca. Am crezut că ar trebui să vină de la un prieten. Dar, pentru că Sally asculta la uşă, o conversaţie care nu era din interesul ei, a auzit doar jumătate din ceea ce mi-a spus Rebecca.

„Și ce a fost cealaltă jumătate?”

„Ea a spus: „ *Sper* că Isaac l-a ucis”. Și o poți învinovăți?” Mă uit la Efraim, îi ofer fantoma unui zâmbet. „Aș spera nu mai puțin de la propriul meu soț în această situație.”

„Domnișoara Pierce?”

Mâinile încep să-i tremure. „Domnule?”

— Este posibil să fi auzit doar o parte din ceea ce a spus doamna Foster?

William Pierce își pune mâna pe umerii lui Sally și, așa cum a făcut prima dată când au venit la tribunal, îi văd degetul mare și arătător ciupind mușchiul dintre gât și umăr.

„Am spus instanței exact ceea ce am auzit.” O tresărire. „

Domnule. ”

Sally poate simți greutatea privirii mele, iar ochii ei se mișcă în lateral când vorbesc din nou. „Deși sunt sigură că domnișoara Pierce este un *model* de virtute și că nu ar înșela niciodată pe nimeni *intenționat* , rămân ferm în certitudinea mea că a auzit greșit conversația.”

Mă întind și o apuc de mâna tremurătoare a Rebeccai, o strâng liniştitor.

Judecătorii discută în liniște pentru un moment, apoi Hubbard spune: „Vom trece la următoarea chestiune”.

Isaac Foster sare în picioare. Face un pas mare spre masa unde stau arbitrii. „Nu o să o întrebi pe soția mea ce a spus? Sau lasă-mă

să vorbesc în propria mea apărare?”

Obadiah Wood își dresează glasul. „În dosar se menționează deja că ați negat acuzația. Nu am simțit că trebuie clarificat așa cum ați fost... ah... atât de neclintit în Vassalboro.

Furia lui Isaac se slăbește, dar doar puțin. „Atunci mă aștept să-i oferi și soției mele aceeași șansă de a se apăra."

— Foarte bine, doamnă Foster, spuse Wood. — Vă rugăm să

clarificați pentru instanță exact ce i-ați spus doamnei Ballard în acea zi.

Rebecca se ridică. „Este exact așa cum a spus Martha. I-am spus că speram că soțul meu îl va ucide pe Joshua Burgess. Că nu am fost trist să aud că a murit. Și nu regret nici un cuvânt din asta" – și apoi îi aruncă lui Sally o privire ofilită – „pentru că este *adevărat.* "

Judecătorul James Parker se apleacă înainte, cu nasul său mare de șoim ieșit în afară. — Mulțumesc, doamnă Foster. Mărturia dumneavoastră va fi înregistrată de grefier, iar acum vom trece la cealaltă chestiune în discuție. Vă rog să spuneți instanței ce s-a întâmplat în seara zilei de zece august?"

Pot spune că Rebecca este speriată într-un fel în care nu fusese în Vassalboro. Corpul ei pare să se încovoaie pe el însuși, făcând-o să

pară mai mică decât este în realitate. Ea pășește în zona deschisă

dinaintea mesei.

„Soțul meu era în Boston, iar eu eram acasă, singură, cu cei doi fii ai noștri. Era aproape de miezul nopţii, dar eram treaz, citeam, când cineva a început să bată în uşă.

— Și ai deschis-o de bunăvoie? întreabă Parker.

„Nu, nu am făcut."

— Te-ai deranjat să închizi lacătul înainte de a te retrage seara?

„Da", spune ea și aud o notă de acid în vocea ei. „Deși majoritatea oamenilor din acest sat nu se deranjează să facă asta. Se știe că Hook este sigur. Sau așa mi se spune. Dar nu am fost crescut în aceste părți și de mult am obiceiul de a-mi încuia ușile noaptea, chiar și atunci când soțul meu este acasă. S-a întâmplat să stau în fața ei când au dat-o cu piciorul."

— Ai suferit răni?

„Un obraz învinețit și o buză despicată. Ușa m-a lovit aici." Își pune o palmă pe obraz acolo unde vânătăile îngrozitoare îi stricaseră pielea. Este de mirare că impactul nu i-a spulberat jumătate din oasele feței. „Așa am ajuns pe podea."

Obadiah Wood întreabă: „Vrei să spui că Joseph North a intrat în casa ta în acea seară?"

"Da. Și, de asemenea, Joshua Burgess. Nu l-am uitat pur și simplu pentru că este mort."

El dă din cap. „Continuă, te rog."

Toată taverna ascultă, fără suflare, în timp ce ea își continuă

relatarea. Cei doi nu fuseseră de acord la acel moment cu privire la zgomot și dacă ea trebuia, de fapt, să fie rănită. În cele din urmă, Burgess a ajutat-o să se ridice, deoarece nu se putea descurca singură. Pete negre pluteau în fața ochilor ei și nu-și putea suporta propria greutate. Au fost fericiți să facă transportul. Direct în dormitor.

Pe jumătate oarbă, greață, amețită de impact, Rebecca nu-și dăduse prea mult sens întrebărilor pe care i le puneau.

Când va fi soțul tău acasă?

Opreste zgomotul acela. Nu vrei să trezești copiii, nu-i așa?

Unde este lanterna?

Rebecca le explicase, cât de bine putea, că Isaac nu era acasă. Cel mai probabil, n-ar fi acasă săptămâni întregi. Trebuiau să plece.

Trebuiau să se întoarcă mai târziu. Ea nu înțelegea ce se întâmpla.

Nu înțelegea de ce îi smulgeau papucii jos. De ce i-au scos ciorapii.

Bineînțeles că nu voia ca copiii să se trezească. De ce ar face-o?

Trecuse aproape două ore pentru a-i face să adoarmă în primul

rând. Lanterna? Avea un felinar? Ea nu-și putea aminti. Capul îi pulsa. Vederea ei se întoarse.

Este chinuitor să o asculți. Felul în care vocea i se prinde în gât.

Să-și vadă ștergerea mucilor de pe mâneca bluzei. Îi urăsc pe fiecare dintre acești judecători pentru că a făcut-o să facă asta. Dar ea nu se dă înapoi. Ea nu reține nimic în timp ce își continuă povestea.

Rebecca a început să se lupte când au aruncat-o în pat. Întinsul întins a dus totul mai rău. Abia când au făcut-o dezbrăcată în tură, a început să înțeleagă ce se întâmplă. Și până atunci, era mult, mult prea târziu.

Vocea Rebeccai devine mai calmă cu cât se apropie de sfârșitul poveștii ei oribile. „A fost Joshua Burgess cel care a mers primul", spune ea.

Burgess fusese rezervat până în acel moment. Ținând câțiva pași în urmă, în timp ce North o târa în dormitor, privind în liniște din umbră cum North își dezbrăca hainele. El era cel care îi forțase picioarele să deschidă. Iar North o ținuse acolo, vultur răspândit și tremurând, în timp ce Burgess își desprindea încet, metodic propria haină. Cizme. Șosete de lână. Apoi i-a smuls tivul de dantelă de la schimbul ei, astfel încât să-și poată lega părul pe spate. Ce s-a întâmplat cu tura ei după aceea nu și-a amintit, dar a dispărut când el s-a urcat peste ea.

Nu am văzut niciodată o sală de judecată atât de liniștită în toată

viața mea. Mărturia este înfiorătoare. Rebecca nu pregătește niciun detaliu. Nu se deranjează cu un discurs modest sau cu propria reputație. Ea a decis să șocheze și să scandalizeze vecinii care au insistat să fie prezenți pentru a asista la această umilire publică. Ea vrea să le pedepsească curiozitatea. Și mă întreb dacă nu este prima dată când Isaac aude pe deplin povestea ei, căci el o apucă alternativ de furie și plânge deschis lângă ea.

„M-a durut." Vocea Rebeccai se rupe în cele din urmă.

Vreau să ajung la Rebecca, să o iau și să o țin în brațe așa cum îmi țin propriile fiice când sunt bolnave sau rănite. Vreau să o feresc de această expunere îngrozitoare.

Ochii Rebeccai găsesc un loc sigur pe peretele din spatele lui Obadiah Wood și se uită la el. Vocea ei alunecă într-un ton monoton, lipsit de orice șoc, orice durere. Sună de parcă ar fi într-o altă

cameră, în altă țară, în timp ce continuă.

În timp ce Burgess a reușit să-și asalteze rapid, mormăind în perna de lângă capul ei, apoi rostogolindu-se de pe corp, North a vrut să o pedepsească. Nu s-a mulțumit cu demisia. După ce durerea orbitoare

din cap s-a domolit, după ce ea a încetat să se bată pe pat, după ce a încetat să-i implore să plece și a tăcut, el a plecat la muncă.

Și i-a demontat sistematic calmul. A lăsat-o încercând să scape de limitele propriei ei piele.

Trădător. Curvă. amant indian. Izabela. Ispititoare. Vreau. El a acuzato că este toate aceste lucruri și nu numai.

Rebecca ridică o mână tremurândă și o pune peste sânul stâng.

„L-a aruncat”, spune ea. „Iar și iar până când Burgess a trebuit să mă

țină cu genunchii, ca să stau nemișcat. După un timp nu am mai putut simți nimic altceva decât acel zgomot. Dar era „amantul indian” pe care îl repeta încontinuu în timp ce smulgea. Nu puteam să țip,” a icnit ea, lacrimile venind. „Dacă i-aș fi trezit pe băieți? Dacă

ar fi venit plângând? Ce le-aș fi spus? Ce le-ar fi făcut bărbații aceia copiilor mei?”

North o luase atunci, cu Burgess ținându-și brațele de pat, astfel încât să nu se poată scărpina sau lovi. Era bine în cele mai adânci ore ale nopții când s-a epuizat.

Nu-i vei spune un cuvânt din asta soțului tău. Sau oricui altcineva.

Înțelegi? spuse North, trăgându-și pantalonii cu mișcările somnolente ale unui bărbat mulțumit de munca lui. Ea meritase, spuse el, pentru că i-a adus pe acei indieni în orașul lor, după ce miliția s-a străduit atât de mult ca să-i bată înapoi în pustie. Nu aveau de ales decât să-i învețe această lecție. North i-a spus asta chiar dacă își ștergea mărgelele de sudoare de pe frunte.

Au lăsat-o singură și goală și plângând în cearșafurile murdare. Și stătea întinsă acolo, incapabil să-și miște membrele, ascultându-le trecând prin hol spre uşă, râzând, glumitând despre felul în care le

implorase să se oprească. Pentru o clipă chinuitoare s-au oprit la capătul scărilor și inima i-a bătut în piept de groaza că ar putea pleca în căutarea copiilor ei. Dar nu au făcut-o.

Cei trei judecători stau acolo și se uită la ea câteva clipe lungi, neștiind ce să facă din acuzațiile ei.

În cele din urmă, vorbește John Hubbard. „Și ai spus cuiva? Ziua

aceea sau următoarea?”

Ochii Rebeccai sunt bazine adânci de durere când în sfârșit îi deschide. „Cui aș putea spune? Judecătorul North era cel care mi-a ascultat plângerea.”

— Și totuși ai un martor?

"Da. Martha Ballard.”

Hubbard mă sună din nou înainte. — Se pare că ești o femeie ocupată, doamnă Ballard. Cum ai ajuns să fii martor în toate aceste chestiuni?”

„Ei intră în atribuțiile profesiei mele. Nu caut astfel de experiențe, onoratăre.”

— Continuă, atunci, spune-ne ce știi despre pretențiile stăpânei Foster.

Încă o dată, spun instanței exact cum am găsit-o pe Rebecca, la fel ca și în Vassalboro luna trecută. Le spun despre rănile ei. Le arăt jurnalul meu și înregistrările pe care le-am făcut, împreună cu interacțiunile pe care le-am avut cu judecătorul North de atunci.

„Îți mulțumesc, doamnă Ballard, pentru mărturia ta”, spune Parker. „Vom auzi de la inculpat acum. domnule North?”

El face un pas înainte.

„Cum pledați în această cauză?”

"Nevinovat. Nu i-am făcut nimic acestei femei. Ea nu are nicio dovadă. Niciun martor la actul despre care spune că s-a întâmplat.

Nimic decât o prietenă care a văzut-o mult mai târziu. Vă cer să

respingeți aceste acuzații. Nu ar fi trebuit niciodată aduse în primul rând!”

„Este demn de remarcat”, spune judecătorul Parker, „că *a existat* un martor la presupusa crimă, dar acum este mort. Și acesta este un

fapt pe care această instanță îl consideră atât curios, cât și destul de convenabil pentru tine.”

„Sunt acuzat acum de crimă?” întreabă North, șuierând cuvintele printre dinți.

„Vă fac doar o observație, domnule North. Și reamintindu-vă că

vom urmări toate căile de investigație în ceea ce privește atât domnul Burgess, cât și acest caz, având în vedere modul în care sunt împletite. Parker se uită la Henry Sewell. „Vă rugăm să introduceți pledoaria de nevinovăție a domnului North în înregistrările instanței.”

„Soția mea poate depune mărturie că am fost acasă, cu ea, în noaptea în care se presupune că au avut loc aceste evenimente”, continuă North.

Lidia a trecut de la a arăta slabă în Vassalboro la acum bolnavă.

Pal. Buzele subțiri și presate împreună. Două degete îi masează

constant tâmpla stângă. „Era acasă”, spune ea.

„V-aș ruga să luați în considerare propria mea reputație în acest oraș”, le spune North judecătorilor, „față de cea a amantei Foster și a soțului ei. Aceste acuzații nu sunt altceva decât o mică răzbunare, un mod de a mă întoarce pentru că l-am demis din funcția de ministru.

El dă *în judecată* orasul pentru salarii neplatite! Mai ai nevoie de vreo dovadă a duplicității lor decât atât?

O privesc pe Lidia cum se scufundă din nou pe scaun și mă întreb cât de des este trează în aceste zile, după ora opt. Cât de ușor i-ar fi pentru North să scape din pat fără soția sa neștiind.

Și așa merge, înainte și înapoi, devenind mai puțin despre ceea ce sa întâmplat cu Rebecca și mai mult despre soțul ei față de bărbatul acuzat că a violato. Ca și cum Isaac ar fi avut vreo legătură cu ceea ce sa întâmplat cu Rebecca în august. De parcă insistența lui de a fi plătită întreaga sumă convenită în contractul său are vreo relevanță

asupra situației.

— Mai aveți ceva de adăugat în legătură cu acuzațiile reale, domnule North? Wood o întrerupe în cele din urmă.

"Nu."

„Atunci, vă rog să vă luați loc. Curtea se va suspenda pentru o scurtă perioadă de timp, astfel încât să putem delibera.”

El lovește ciocanul, apoi el, Parker și Hubbard se retrag în magazie pentru a discuta între ei.

Stau cu Rebecca. Ține-o de mână. Așteptăm în timp ce privitorii măcina în jurul tavernei și își reumple cănile. Unii ies să folosească

camera privată, trimițând o suflare de aer rece în cameră de fiecare dată când deschid ușa. Alții își întind picioarele.

După ceva timp – poate zece sau cincisprezece minute –

judecătorii se întorc la tavernă și își ridică fața spre Rebecca Foster.

John Hubbard lovește cu ciocănul.

„Curtea pentru motive comune a decis că *va* fi adusă acuzații împotriva lui Joseph North”, anunță el.

James Parker adaugă: „Cu toate acestea, rămâne datoria instanței să sublinieze că nu există martori care au văzut-o de fapt pe doamna Foster fiind *atacată.* Și fără un astfel de martor nu ar fi legal să-l judecăm pe acest om într-un caz capital care ar putea duce la moartea lui. Prin urmare, este decizia instanței de a declara acuzații de *tentativă* de viol.”

Taverna erupe. Oamenii sar în picioare. Unii aplaudă uşurarea.

Alții își strigă indignarea. Dar nu pot suporta să mă uit la Rebecca, nu pot suporta să asist a doua oară la sfâșierea ei. Așa că mă uit la Efraim în schimb și văd tot ce simt reflectat în ochii lui. Indiferent de ceea ce s-ar putea întâmpla în următorul proces, Joseph North nu va atârna pentru ceea ce i-a făcut Rebeccai.

Obadiah Wood bate cu ciocanul pentru a calma izbucnirea provocată de această veste. „Nu am terminat. Decizia noastră este ca acest caz să fie judecat în fața Curții Supreme de Justiție peste trei luni. Inculpatul va fi arestat la curtea închisorii din Fort Western până în acel moment. Colonele North, vă rugăm să faceți un pas înainte și să recunoașteți că înțelegeți acuzațiile, parametrii constrângerilor dumneavoastră la Fort Western și că veți fi prezent pentru proces.”

Wood se uită prin cameră. "Colonel?"

Lidia North rămâne pe scaunul ei, dar soțul ei nu este alături de ea. Nu este deloc la cârciumă.

Stau în camera mea de lucru, jurnalul întins pe birou și scriu în timp

ce furtuna intră dinspre est, peste Atlantic, un monstru care se construiește în ocean și împinge tot acel vânt și zăpadă peste coastă

și spre interior. Construire, clădire până când devine un zid de alb care înghite tot ce îi este în cale.

Suntem acasă acum, iar gospodăria se agita în jurul meu. Hannah și Dolly pregătesc cina în timp ce bărbații - inclusiv Barnaba - intră și ieși din picioare, cu brațe pline de lemn pentru a se pregăti pentru ceea ce urmează. Ei închid obloanele și fac focurile, îngrămădindu-se în pietre de încălzire care pot fi înfășurate și duse la culcare mai târziu. Efraim a insistat ca Barnaba să stea peste noapte cu noi, în loc să se întoarcă cu călărie la Vassalboro. Aparent, nu sunt singurul care s-a îndrăgostit de băiat.

Lângă vatră este o tablă de șah și — între treburi — Cyrus și Barnaba își fac rândul. Au fost la asta de ore întregi, luptându-se în liniște. Nu l-am văzut niciodată pe Cyrus pierzând jocul, dar ceva îmi spune că nu ar trebui să-l ignor pe Barnabas Lambard. Hannah și Dolly le ignoră, desigur. Au mai văzut concursuri de pis.

Închei intrarea înțepându-mi pana în hârtie.

Colonelul North a fugit de judecată și nu a putut fi găsit.

MORA LUI BALLARD

Sâmbătă, 30 IANUARIE

Sunt trezit de o mână pe umăr, tremurând. Cu blândețe. O șoaptă.

Respirație caldă pe ureche. Nu dormisem bine, prea conștient de vântul care se scurgea prin crăpăturile pereților, de frigul care se prăbușește și de zăpada care cădea, nu ca o pătură, ci ca un giulgiu de înmormântare.

„Vino să vezi”, spune Efraim și îl simt că întinde mâna mea.

Mă trage în picioare. Pași se apropie în timp ce mă clătin, mâinile lui trecând peste mișca mea subțire. Prin părul meu. Pe spatele meu.

Peste fundul meu. Un râs, apoi se apleacă și trage o pătură de pe pat.

Îmi înfășoară umerii în timp ce stau nesigur lângă pat, încă

întrebându-mă de ce m-a trezit.

Efraim mă conduce prin casa întunecată, cu degetele noastre împletite. A aprins lumânările și a făcut focul, dar nu poate fi încă

cinci dimineața și gospodăria încă doarme, toată lumea în paturile lor, cu excepția lui Barnaba care sforăie pe un palet lângă foc. Sau poate doar se preface că doarme. În timp ce clipesc din pânzele de păianjen din ochii mei, îi văd capul mișcându-se spre noi în timp ce trecem pe lângă noi, dar ochii lui rămân închiși.

Un somn ușor, atunci, cred. *Un om precaut.*

Tabla de șah stă lângă el pe podea, neschimbată față de noaptea trecută.

Când ajungem la ușă, Ephraim mă împinge în lateral, apoi o deschide. În fața mea stă un zid alb aproape de buiandrug. Doar șase centimetri de nori palizi, de coston, pot fi văzuți deasupra zăpezii.

Am văzut drifturi îngrămădite până la trei, poate patru picioare. Dar o singură dată am mai văzut așa ceva.

„Încă se coboară”, spune el. „Nu la fel de greu ca mai devreme.

Dar nu dă semne de oprire.”

Întind o mână, cu palma plată, și o apăs în bancul de zăpadă. Este moale, dar rece, iar mâna mea se afundă, lăsând o amprentă. Sunt treaz acum, conștient de ceea ce a încercat soțul meu să spună în ultimele minute.

„Parcă ar fi fost la Oxford”, îi spun.

El dă din cap. Zâmbete. — Deci, îți amintești, atunci?

„Ca și cum ar fi un lucru pe care îl voi uita vreodată.”

Ephraim Ballard mă ia de mână și mă duce înapoi în pat.

Cu treizeci și cinci de ani în urmă

OXFORD, MASSACHUSETTS

19 IANUARIE 1755

"Ce ați spus?"

Obrazul meu s-a sprijinit de pieptul gol al lui Efraim, dar totuși, chiar și atât de aproape, abia am auzit ce șoptise el. Mâna mea s-a întins pe inima lui și și-a trecut încet degetele prin părul meu, lăsându-l să alunece și să cadă înapoi în jurul umerilor mei goi.

Soarele nu era răsărit, dar chiar dacă ar fi fost, nu ne-am fi dat seama, căci furtuna încă năvăli afară și cerul era la fel de negru ca de două zile.

Cabana era totuși caldă, la fel ca și noi.

Focul ardea jos și roșu în vatră, aruncând o strălucire de vis peste pat. Din când în când, un curent de aer rece se strecura pe sub uşă, iar el m-a tras mai aproape, lăsând pielea lui să se încălzească

pe a mea. Nimic nu stă acum între noi. Îmi luasem tura cu mâinile tremurătoare cu o seară înainte și a rămas pe podea, acolo unde căzuse, când mi-a alunecat peste umeri și s-a strâns la picioarele mele.

„Hmm?” întrebă el, realizând abia acum că pusesem o întrebare.

M-am sprijinit pe cot și m-am uitat în ochii lui fără nori. „Ai spus ceva. Ce a fost?”

"Ah." Nu puteam fi sigur, dar am crezut că a roșit. „Mai mult Solomon.”

"Oh."

Efraim îmi șoptise la ureche Cântarea lui Solomon toată noaptea, liniștindu-mă cu cuvinte străvechi care m-au uimit prin profunzimea înțelegerii lor romantice.

„Ești cu totul frumoasă, draga mea”, a repetat el și m-a tras înapoi lângă el.

După cum am promis, Efraim nu încercase să mă seducă în primele zile și săptămâni ale căsătoriei noastre. Aşteptase cu răbdare. M-a sărutat ori de câte ori a vrut el și m-a ținut în brațe în fiecare noapte lungă și rece. A așteptat, mai întâi până am sângerat, apoi mai mult, până am fost amândoi pe jumătate nebuni de dorință.

La început mă întrebam dacă hotărârea lui era astfel încât să știe dacă vreun copil conceput este sau nu al lui. Cu siguranță asta conta pentru un bărbat. Dar curând a devenit evident că era o asigurare pe care dorea să o *am* . Să știi, într-un fel sau altul. Pentru a elimina o întrebare care ar putea persista o viață întreagă. Și am știut, destul de clar, la o săptămână după ce ne-am căsătorit. Și asta, desigur, a făcut situația noastră mai puțin complicată pentru câteva zile. Ne-a oferit șansa de a învăța cum să trăim în același spațiu fără să dansăm constant în jurul tensiunii de a nu ne-am consumat încă căsătoria.

Dar în curând ciclul meu s-a încheiat, iar ianuarie a venit și a adus cu el genul de frig și vremea pe care le asociez doar în această lună. A adus *iarna* și ne-a forțat să intrăm, cu excepția tuturor sarcinilor, cu excepția celor mai scurte. Ne-a forțat să ne apropiem îndelung.

După cum am promis, a lăsat decizia să fie a mea. Și pentru că nu știam să mă predau, am așteptat prea mult. Nici atunci nu s-a plâns.

Dar aseară, pregătindu-mă de culcare, *știam.* Eram căsătoriți de o lună și, în acel timp, Ephraim Ballard dovedise ce fel de bărbat era.

Nu mai aveam de ce să mă tem. Era timpul să mă decid ce fel de soție voi fi.

Așa am făcut-o.

Dar mai întâi am amânat, periându-mi părul în timp ce mă

așezam pe micul taburet din fața focului.

L-am lăsat să se dezbrace, așa cum făcea întotdeauna, și să se urce în pat. L-am lăsat să stea acolo și să mă privească câteva clipe lungi. Lasă-i ochii să treacă peste tot ce putea vedea. Apoi mi-am pus peria jos și m-am dus să stau în fața lui. Expresia de pe chipul meu trebuie să fi fost clară pentru că a înghețat. Nu a tras aer în piept.

Ochii noștri au rămas închiși în timp ce mi-am tras schimbul de pe un umăr.

„Ești sigur?” întrebă el cu voce răgușită.

Am răspuns dezvăluindu-mi celălalt umăr, astfel încât materialul subțire să poată cădea. Nu spuse nimic în timp ce privea. Nu a spus nimic timp de secunde lungi, nenumărate. Dar când Ephraim Ballard și-a găsit în sfârșit vocea, am înțeles de ce a ales Cântarea lui

Solomon ca text pentru lecțiile mele de lectură. Cuvintele în sine au fost un prim, un exemplu perfect, rafinat, a modului în care un bărbat ar trebui să-și ia soția în pat pentru prima dată. Și, așa cum făcuse Solomon, Efraim a început din vârf și a coborât, luminând sensul fiecărui rând pe care l-am transcris atât de atent în cartea mea în ultima lună. Cuvinte care păruseră practice și agrare, dar, atunci când erau experimentate ca acțiune, nu erau decât erotice.

Ce frumoasa esti, draga mea..

Ochii tăi... părul tău...

Buzele tale.. gura..

Gâtul tău…

Sânii tăi…

Mă voi duce la muntele de mir și la dealul de tămâie..

Esti cu totul frumoasa, draga mea..

Mi-ai făcut inima să bată mai repede cu o singură privire a ochilor tăi..

Buzele tale, mireasa mea, picură miere..

Fie ca iubitul meu să vină în grădina lui și să mănânce fructele ei alese..

Acestea au fost cuvintele șoptite la ureche în timp ce mă predam fiecărei priviri și atingeri noaptea trecută, în timp ce furtuna a căzut asupra noastră, urlând aprobarea. Niciodată nu mi-a fost atât de cald. Niciodată nu m-am simțit atât de în siguranță. Și apoi, câteva ore mai târziu, m-a tras mai strâns, de parcă era îngrozit că aș scăpa din patul nostru și aș rupe vraja. A șoptit din nou cuvintele, intenționat să aprindă această dorință proaspăt trezită, hotărât să o alimenteze într-o flacără care ne-a mistuit pe amândoi.

4

MOASA

FEBRUARIE 1790

O poveste tristă este cea mai bună pentru iarnă.

— WILLIAM SHAKESPEARE , *Povestea de iarnă*

PARSONIA

Sâmbătă, 13 FEBRUARIE

Luni, 1 februarie. O furtună de zăpadă...

Joi, 4 februarie. A nins...

Sâmbătă, 6 februarie. O zi foarte rece...

Duminică, 7 februarie. Frig senin și excesiv…

Luni, 8 februarie. Teribil, frig și vânt...

„Doamne, urăsc iarna”, spun, închizând jurnalul și masându-mi tâmplele cu vârful degetelor. Este și o rugăciune și un blestem și nu mă simt vinovat pentru nici unul. Timp de aproape două săptămâni, nu a fost decât frig și zăpadă și o opresiune lungă și tulburătoare.

Așa că, când a sosit scrisoarea azi dimineață, prin care mă chema la Foster, nu m-am enervat. Faptul că a venit de la un avocat mi-a stârnit și interesul.

Dragă doamnă Ballard,

Dacă nu prezintă nicio provocare, ai fi destul de amabil să mă

întâlnești la casa parohială pentru ceai în această după-amiază.

1:00 ascuțit.

Cu respect,

Seth Parker, Esquire

— Spune-i tatălui tău că domnul Parker m-a chemat la familia Foster, spun eu, trecând prin bucătărie.

Hannah se uită la fereastra unde zăpada este încă îngrămădită, apoi se întoarce la mine de parcă aș fi spus că o să sar de pe acoperișul hambarului. „Este îngrozitor acolo.”

„Stai aici nu o va face mai puțin.”

Rebecca Foster este însărcinată în șase luni și în sfârșit apare. Cu primul ei copil a durat mai mult, dar cu fiecare copil ulterior, corpul ei a dezvăluit secretul mai devreme. Mă minunez cum variază asta de la femeie la alta. Unele înfloresc în primele luni, iar altele așteaptă până în ultimele săptămâni.

Rebecca nu își părăsește deseori casa acum și, fără ca Sally Pierce să o ajute, parohul se simte prăfuit și aglomerat. Se simte — poate nu în mod nejustificat — de parcă stăpâna sa a renunțat. Rebecca a făcut ceai pentru cei adunați, totuși și există pâine proaspătă cu unt și dulceață.

Cei doi tineri băieți Foster – blonzi ca mama lor – se plimbă în sufragerie pentru o bucată, apoi ies afară cu degetele lipicioase. Îi privesc plecând, întrebându-mă dacă pot simți greutatea din cameră sau dacă nu sunt conștienți de preocupările adulților.

„Îți mulțumesc că ai venit, doamnă Ballard”, îmi spune Seth Parker. „Sper că nu a fost prea greu să ajung aici.”

„M-am descurcat destul de bine.”

Esquire Parker este unul dintre puținii avocați din Hallowell, dar la fel ca majoritatea bărbaților din zonă, se distra atât în comerțul fluvial, cât și în agricultură. Nu este prea nevoie de avocat în această parte a lumii, așa că nu este adesea chemat în această calitate. Dar acum că audierile sunt complete și că acuzațiile – deși minime – au fost depuse, familia Foster are nevoie de cineva care să-i reprezinte la proces.

— Am luat deja depoziţia Rebeccai, spune el, arătând spre un teanc mic de hârtii de pe măsuţa din faţa lui. Lângă ea se află o altă stivă goală, împreună cu cerneală și pană. „Dacă îmi vei spune tot ce îți amintești, o voi scrie. Trebuie doar să-ți pui amprenta la sfârșit.”

„Pot să-l scriu și eu", spun, cu vocea tăiată de iritare. „Și semnează și numele meu."

"Ah. Asta e corect. Păstrează o carte de zi."

"Da. De mulți ani acum. Mă simt destul de confortabil cu un stilou."

„Foarte bine atunci." El alunecă hârtie și pană peste masă, astfel încât să se odihnească în fața mea. „Acesta va fi depus ca probă

instanței din Pownalboro".

În timp ce mă așez în fața ziarului, Isaac Foster se îndreaptă spre cameră.

„Stăpână Ballard", mă salută, apoi sărută vârful capului soției sale. Stă în fața focului, încălzindu-și crupa. La urma urmei, este iarnă și niciunul dintre noi nu este vreodată cu adevărat cald decât dacă este pus la o flacără deschisă.

Isaac toarnă o ceașcă de ceai când încep depunerea mea. „Henry Sewall ne-a vizitat ieri", îi spune el lui Seth.

"Chiar așa?"

„A adus o scrisoare."

Ridic privirea ascuțită, cu stiloul plutind deasupra hârtiei. "De ce?"

„Un predicator pe nume Cobb i s-a oferit postul meu. Mi s-a spus că va începe cândva în mai. Și are nevoie de o locuință permanentă

ca parte a salariului său. Avem timp până la sfârșitul lunii aprilie pentru a găsi noi locuri de cazare."

— Dar Rebecca urmează să livreze la sfârșitul lunii aprilie, argumentez eu.

Există o notă în vocea lui Isaac pe care nu o pot identifica. „Un fapt care nu a fost luat în considerare."

„Unde vei merge?"

Seth Parker se apleacă înainte, cu coatele sprijinite pe genunchi.

„Nicăieri încă. Depun o contestație invocând conflict de interese, având în vedere că Joseph North este șeful comitetului bisericii."

„Și dacă nu asta?” întreb eu.

Rebecca se împinge pe stomac, tresărind. „Cel mai probabil spre Fort Western. La camere inchiriate.”

„Trebuie să existe o altă opțiune”, spun eu.

„Pot să vă asigur că explorez fiecare opțiune în numele lor, doamnă Ballard. Dar dacă vrei cu adevărat să ajuți, cel mai bun lucru pe care îl poți face este să-ți termini depunerea.”

În mod previzibil, conversația se îndreaptă spre vreme pe măsură ce zgârieturile mele ușoare continuă. Furtunile. Zăpada.

Gheața care se ridică mai sus de-a lungul malurilor Kennebec. Starea

teribilă a fiecărui drum care duce în și iese din Hook. *De ce sunt bărbații atât de obsedați de drumuri? Nu voi înțelege niciodată.* Este un zgomot de fond nebunesc pentru fiecare cuvânt pe care îl gravam deliberat pe hârtie.

Câteva minute mai târziu, am pus pana jos și îmi îndoiesc mâna.

„Și cum este soția dumneavoastră, domnule Parker? E bine?”

„Ellen? Da. Exact ca ploaia aș spune. De ce întrebaţi?"

„Fără motiv. Transmite-mi salutările.” Orice boală a determinat-o pe Ellen să caute doctorul fie s-a rezolvat de la sine, fie a rămas ascunsă de cunoștințele soțului ei.

Îi dau hârtia domnului Parker și îl privesc cum ia în considerare scrisul meu ordonat și concis. După un moment, îmi dă un semn de aprobare din cap. — Îți mulțumesc din nou că ai venit, doamnă

Ballard.

"Desigur. Dar din moment ce sunt aici, aș vrea să o examinez pe Rebecca. Asigurați-vă că totul este bine cu ea și cu copilul.”

Copil.

Acesta este punctul în care Rebecca tresări, cu gura strânsă la colțuri. Ea se întoarce de la soțul ei și se ridică de pe scaun, trecând pe lângă el în drum spre dormitorul lor fără un cuvânt.

Rebecca stă întinsă pe patul ei, într-un schimb de bumbac, în timp ce îmi mișc degetele peste burta ei umflată, împingând ici și colo.

„Îmi pare rău pentru scrisoare”, îi spun.

„La fel ca și mine.”

„Dar procesul...”

„Nu va face bine.” Rebecca se uită la mine, cu acei ochi căprui sigur. „Ați văzut ce sa întâmplat la ultima audiere. Chiar dacă îl vor găsi vinovat, va fi pentru *tentativă* de o crimă, nu pentru *comiterea* uneia. Nu a mai rămas nimic pentru noi în Hook. Isaac este cel care luptă să rămână. Prefer să o iau de la capăt. Undeva nou. Unde nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu mine.”

Deschid gura să mă cert, dar ea mă întrerupe.

„Știi că am dreptate. Îți place prea mult de mine ca să recunosc asta.”

Oh, *arderea* pe care o induc lacrimile. Uneori mai rău decât focul.

„Ai dreptate”, șoptesc eu. „ *Urăsc* că ai dreptate.”

Una dintre cele mai mari abilități pe care le am ca moașă este să

stau în tăcere. Nu pot număra de câte ori am ținut fără cuvinte o mână în timp ce durerea explodează într-o cameră. Singurul antidot la acest gen de disperare este crearea unui bastion de calm imobil. A sta și a fi. Să se roage și să ofere mângâiere. Pentru a vedea umbrele tăind urme de-a lungul peretelui în timp ce soarele se mișcă încet pe cer. Să nu spui nimic când nu există cuvinte care să poată consola. Și în această tăcere încărcată simt mișcându-se copilul din pântecele Rebecăi. O bătaie, puternică și constantă. Rămân acolo unde sunt, cu degetele răspândite pe burta ei, concentrându-mă asupra bătăilor ritmice care se ridică din corpul ei - acea dovadă mișcătoare, zvârcolită a vieții.

Aștept șase bătăi ale inimii înainte de a șopti: „De cât timp s-a accelerat?”

„Nu mult timp. O lună și ceva.”

„Nu mi-ai spus.”

„Speram că se va opri.” Rebecca se întoarce. Se uită la perete.

„Încă o fac.”

Câteva momente mai târziu, stau în fața parohiei, respirând aer rece prin nas pentru a-mi calma mintea și a-mi calma furia. *Nu este corect.* Acesta este ceea ce îmi trece prin minte iar și iar ca un câine care își urmărește coada. Nu este *corect.*

Răzbunarea ar putea fi a Domnului, dar nu a numit El pe oameni să fie arbitri ai dreptății? Unde este pentru o femeie ca Rebecca? Și cine poate aduce un judecător în fața justiției? În timp ce trap pe canalul îngust de zăpadă de pe Water Street, călare pe Brutus, îmi vine un gând – atât de repede încât nu am timp să-l resping: dacă

Joseph North nu poate fi spânzurat pentru că a violato pe Rebecca Foster, poate că poate fi spânzurat. pentru uciderea lui Joshua Burgess?

Sâmbătă, 13 februarie — Senin și rece. Gheața se formează

la Fort Western. Am fost chemat să mă prezint astăzi la casa lui Isaac Foster pentru a da mărturie despre ceea ce știu cu privire la cauza care urmează să fie judecată acolo. Am venit acasă la începutul serii. Doamna Densmore a venit să-mi taie o rochie de mătase verde. Ea îmi spune că soția lui James Bridge a fost născută la prima oră în această dimineață a unui fiu născut mort care urmează să fie îngropat în această seară. Doctorul Page era operatorul.

Nu sunt supărată că Clarissa Stone nu m-a sunat. Mai sunt și alte moașe și ar fi putut trimite după oricare dintre ele. Dar Peggy? După

ce i-a făcut Page copilului Clarissei? Nu există nicio scuză pentru mândria ei. Avea toate informațiile de care avea nevoie.

Pot conta pe o mână numărul de bărbați pe care i-am urât cu adevărat în toată viața mea. Dar Benjamin Page este aproape de capul acestei liste. Billy Crane ocupă primul loc. Urmat îndeaproape de Joseph North. Dar de la sosirea lui Page la Hallowell, el nu a fost decât o ciumă. Doamne, l-aș sugruma cu mâinile goale dacă aș putea.

MORA LUI BALLARD

LUNI, 15 FEBRUARIE

„De ce este aici?” întreabă Efraim.

Am coborât la moară cu prânzul pentru Efraim. Lucrează la roată

de apă din zori și arată cumva și transpirat și înghețat. Roata este încă blocată în pârâul înghețat, iar soțul meu a stabilit că acum este cel mai bun moment pentru a face reparații atât de necesare la câteva dintre paletele de lemn care au putrezit sau crăpat.

„Barnaba?” întreb eu, uitându-mă peste umăr. „Ma degrabă am crezut că motivele lui vor fi evidente.”

Îi dau lui Efraim farfuria, dar el o pune pe un ciot. „Nu a venit la curte”, spune Ephraim. „Uită-te la el.”

Barnaba este slăbit. A călărit greu și lung, cu vântul la față.

Obrajii îi sunt roșii, buzele crăpate.

— Poate că se grăbea să o vadă pe Dolly?

Chiar dacă spun cuvintele, știu că soțul meu are dreptate. Ca întotdeauna.

Ephraim își trage gura într-o linie dură. „Băiatul ăla nu vrea să fie aici. Îi este frică.”

Barnaba a adus căruța. În ultima vreme a venit călare, dar acelea au fost apeluri sociale. L-am văzut doar de două ori pe vagonul acela

– cel cu bucla de fier fixată pe bufet.

Efraim face un pas amenințător înainte când Barnaba sare jos de pe scaun. Se pare că a înghițit un galon de oțet. Își scoate pălăria. Își lovește coapsa. Privește spre nori. Strânge ochii. Clătină din cap de parcă s-ar certa cu Atotputernicul.

„De ce ești aici?” cere Efraim.

Este pentru prima dată când îl văd vreodată pe Barnabas Lambard de-a dreptul. Aproape că se sufocă cu cuvintele. „Sunt aici să-ți arestez fiul pentru uciderea lui Joshua Burgess.”

Vocea lui Efraim este joasă și profundă. Periculos. "Care. fiu?”

Cuvântul trebuie să fie dureros pentru Barnaba, ca o sticlă tăiată

pe limbă, iar el se străduiește să-l scuipe.

După o clipă, se uită la mine de parcă ar fi cerut ajutor. Este o milă pe care nu o va primi. Nu azi.

„Cyrus.”

Singurul lucru pe care și l-a dorit copilul nostru cel mai mare, în toată viața lui, este să meargă la mare. Deși știu că ar nega asta, bănuiesc că Cyrus vrea să fie pirat. Să te cățări în tachelaj și să te cocoțezi într-un cuib de cioară și să vezi locații exotice. Își dorește –

mai mult decât orice – o viață de aventură. O viață plină de aer sărat și apă albastră și un pumn scuturat sfidător la orizontul furtunos. Cu toate acestea, a fost jefuit de acest viitor și se mulțumește cu navigarea pe Kennebec și navigarea prin buștenii tatălui său către porturile din aval. Iarna, însă, este fără ieșire la mare. Și singura lui mângâiere este Mill Pond, unde merge aproape în fiecare zi la pescuit.

Așa că urcăm greoi pe potecă – noi patru – în căutarea lui.

Efraim. Barnaba — care pare că ar prefera să mănânce o grămadă de măruntaie aburindă. eu. Și Dolly. Îl văzuse sosind. Bineînțeles că a avut. Fata aceea îl caută ca pe un credincios din secolul I care așteaptă întoarcerea lui Hristos. Așa că, de îndată ce am trecut de poarta grădinii, ea a ieșit grăbită pe ușa din față, uscandu-și mâinile pe un prosop de bucătărie.

Dar fata este perceptivă – mai mult decât orice tânăr de șaptesprezece ani pe care l-am întâlnit vreodată – și știe că ceva nu este în regulă. Nimeni nu ii va raspunde insa la intrebari, iar acum este si ea suparata.

„Unde mergem?” cere ea. „De ce este aici? De ce nu-mi răspunde nimeni?”

Îi arunc o privire de avertizare care o face să înghită următoarea întrebare și îi văd furia transformându-se în frică într-o singură

clipire. Ea înțelege în sfârșit.

„Nu ar îndrăzni”, șoptește Dolly. Ea mă apucă de antebraț și mă

strânge puternic. „ *Nu ar fi făcut-o.* ”

„Este nevoie de zeci de ani pentru a cunoaște cu adevărat un bărbat, Dolly. Și abia ai avut săptămâni cu ăla. Aș sugera să nu presupuneți nimic despre ceea ce va sau nu va face."

Este o lecție grea, dar cel mai bine este să o învețe acum.

Dolly tăce, apoi cade în pas în spatele meu pe poteca îngustă.

Efraim conduce haita. De două ori Barnabas se uită înapoi la mine și

– judecând după expresia de pe chipul lui – crede că este condus în pădure ca un sacrificiu ritual. Nu pot spune că gândul nu i-a trecut prin minte soțului meu, dar mai ales bănuiesc că vrea să vadă dacă

Barnaba are curajul să-și ducă misiunea.

Mill Pond se află la o jumătate de milă nord de casă și se află în mijlocul unei pajiști întinse. Iazul nu este chiar atât de mare - doar doi acri în diametru - dar este destul de adânc în mijloc și este casa fericită pentru multe sute de păstrăvi cu spate albastru. Cyrus a descoperit-o la o zi de la mutarea noastră la această proprietate în urmă cu unsprezece ani și a revendicat-o imediat ca fiind a lui. El stă

acum în centrul iazului, pe două picioare de gheață, ținând o fir de pescuit în fiecare mână. A ținut gaura deschisă toată iarna, iar părțile ei sunt zimțate de la ciobirea constantă cu securea.

Cyrus își vede primul tatăl și oferă un zâmbet larg. Dar Barnaba intră în poiană. Apoi eu. Urmat de Dolly. Și zâmbetul se topește de pe buze. Când ochii i se ascuți și pumnii îi strâng peste undițele, știu că

a înțeles motivul acestei întreruperi.

Cyrus își răsucește buzele de nemulțumire.

Gură niște blasfemii care nu vor ajunge niciodată în aer.

Dă din cap.

Apoi smulge ambii stâlpi din apă și trage înapoi peste gheață.

Privim cum își adună accesoriile de pescuit — găleată, stâlpi, sfoară, cârlige — și se îndreaptă spre noi.

Aruncă totul la picioarele lui Efraim, iar apoi mâinile lui se mișcă

într-o rafală: degetul mare îndreptat spre el însuși, mâna plată

tăiând aerul ca și cum ar fi spus că *nu a făcut-o,* apoi pumnul pe partea laterală a gâtului, imitând un laț. .

„Știu”, spune Efraim. „Dar Barnaba de aici crede că ai făcut-o.”

"Nu. eu nu. Dar să te arestez este slujba care mi s-a dat. Mărturia doctorului Page a fost *blestemată.* „Se uită în lateral și se uită la mine, de parcă ar fi trebuit să vă împărtășesc ceea ce știam despre bătaie cu mult timp în urmă. „Și instanța a ordonat să te aduc.”

Cyrus îl studiază în liniște, apoi se întoarce spre Ephraim și își bate mâna, indicând că este liber să-l interogheze pe băiat.

„Și unde îl vei duce?” întreabă Efraim.

„Vassalboro. Va trebui să apară în fața judecătorului Wood. Dar odată ce plătește cauțiune, va fi trimis în curtea închisorii din Fort Western.”

„Și ce dovadă au ei?” întreabă Efraim.

„Dovada? Niciuna din cate stiu eu. Doar mărturia doctorului Page, care a fost confirmată de cel puțin alte cinci persoane. Deci instanța va analiza chestiunea.”

Vocea lui este mai calmă acum că a avut șansa să explice totul, dar Barnaba pare încă neliniștit. Îi place Cyrus. Știu asta cu adevărat.

Și nu a privito pe Dolly în ochi o dată.

Ea, însă, nu s-a oprit să se uite la el de când am ajuns la iaz. „Nu poți face asta!” Este aproape un strigăt, dar nu chiar. Dolly nu este genul care să coboare în isterici. Dar ea are un temperament și îl lasă

pe Barnaba să-l vadă pentru prima dată.

El tresări.

Apoi respiră adânc.

Barnaba face un pas spre Cyrus. „Nu vreau să fac asta. Vă rog să

credeți asta. Dar dacă te lupți cu mine, va trebui să te contrazic.”

Mă gândesc la cât de ușor l-a supus pe James Wall. Barnabas, însă, nu l-a văzut niciodată pe Cyrus aruncând un pumn.

„Când va sta în fața lui Obadiah Wood?” întreabă Efraim.

"Mâine."

„Și audierea?”

„La sfârșitul lunii viitoare. Vineri, douăzeci și șase martie.”

Capul lui Dolly se rotește înainte și înapoi în timp ce ia această

conversație dintre tatăl ei și pretendentul ei. Și cu fiecare secundă

care trece, sprâncenele ei se apropie și obrajii îi ard mai fierbinți.

"Nu!" spune ea. „Nu o voi avea. Nu-mi vei aresta fratele. Tu ai spus că nu a făcut nimic rău.”

„Am spus că nu *cred* că a făcut-o.” Vocea lui Barnabas nu este altceva decât o șoaptă, iar ochii lui rămân ațintiți asupra lui Cyrus. El așteaptă, se uită să vadă dacă Cyrus va fugi. El nu mai este tânărul fermecător care a luat masa cu noi de mai multe ori, ci mai degrabă

ofițerul eficient și nemilos al curții.

„Dolly”, avertizează Ephraim.

"Stop." Ea se întoarce spre tatăl ei, iar el clipește surprins.

Aceasta poate fi prima dată când ea îl sfidează în mod direct. „Nu poți lăsa să se întâmple asta.”

„ *Acesta* ”, avertizează el, „nu are nimic de-a face cu tine”.

„Are totul de-a face cu mine”, șuieră ea.

Dolly pleacă de lângă mine și se strecoară prin zăpadă pentru a sta în fața lui Barnabas. Ea nu este la fel de înaltă ca mine, dar se ridică totuși la înălțimea ei maximă.

„Nu face asta”, îi spune ea.

"Trebuie să." Totuși, privirea lui este fixată pe Cyrus.

" *Vă rog.* ”

„Nu înțelegi. am...”

„Înțeleg *perfect.* ”

Poate mă întrebam dacă sentimentele ei pentru Barnabas erau

înrădăcinate în infatuare. El este primul bărbat care i-a acordat o atenție serioasă până la urmă. Și asta tinde să aducă mintea unei fete. Dar nu. O aud acolo în vocea ei tremurândă. Îi pasă de el. Dar ea își iubește fratele.

„Dacă îl arestezi, nu-ți voi mai vorbi niciodată. Nici o dată.

Vreodată. ”

Este un lucru greșit de spus. Și ea știe asta în momentul în care cuvintele au alunecat în aerul rece și fragil. Dar este încăpățânată, ca mine, și nu se va da înapoi acum că a luat atitudine.

Ochii i se închid și coloana vertebrală se înțepenește. Soțul meu avea dreptate. Asta nu are nimic de-a face cu Dolly. Și faptul că s-a

introdus într-o chestiune a instanței l-a dezamăgit pe Barnabas Lambard.

Vocea lui este rece ca gheața râului când răspunde: „Îmi pare rău să aud asta”.

Barnaba nu vede că vine palma. Bănuiesc că o aude înainte să

simtă. Dar până atunci s-a întors și pleacă pe poteca spre casă.

El este uluit.

Dar Cyrus rânjește.

Iar Efraim nu se poate hotărî dacă să râdă sau să ceară după fiica lui.

Deci eu sunt cel care va vorbi.

„Cyrus nu a ucis pe nimeni”, spun eu.

"Știu că." Vocea lui Barnaba este sugrumată. Și scutește o privire dornică asupra formei lui Dolly care se retrage. „Da. Și se va dovedi în instanță destul de curând. Vei vedea. Nu e nimic. Nici un singur martor care să-l fi văzut lângă Burgess după Frolic.

„Atunci de ce face instanța asta?”

„Pentru a dovedi că au dat curs acestei chestiuni. Că au fost minuțioși. În cazul în care se pun întrebări.”

„ *Se* pun întrebări?”

"Da. Dar nu despre Cyrus. Preocuparea este legată de Nord. El a scăpat și ei nu vor ca autoritatea lor să fie pusă sub semnul întrebării. S-au întâmplat mai multe în acest județ în ultimele patru luni decât în ultimii patru ani. Fiecare judecător din acea instanță

este supus multă atenție."

„De la cine?"

„Curtea Supremă de Justiție".

„Deci fiul meu a căzut pradă politicii?"

„Aș vrea să pot spune că nu este adevărat."

Efraim își mijește ochii. „Și ești dispus să faci parte din asta?"

„Sunt genul de om care îmi face treaba, domnule Ballard", spune Barnabas, îndreptându-și privirea spre soțul meu. „Dacă nimic altceva, sper că poți respecta asta."

După aceea o privire rapidă, își întoarce atenția către Cyrus.

Parcă s-ar pregăti de luptă. Pariez dacă va fi om la om, sau doi împotriva unu. Văd că nu este mulțumit de nici una dintre variante.

Dar el este pregătit pentru ei.

— Ai de gând să te lupți cu mine? îl întreabă pe Cyrus.

Ar fi o luptă al naibii. Și dacă ar fi alți bărbați – *orice* alți bărbați, de fapt – aș putea plăti să văd asta.

Pădurea este liniștită. Atât de liniștit încât pot auzi respirația tuturor celor prezenți. Nu este vânt. Fără cântece de păsări. Fără

vorbărie de veverițe sau alunecarea zăpezii din crengi de pin.

Copilul meu cel mare face un pas înainte.

Își bate pumnii.

Zâmbește, răutăcios, și la naiba dacă nu-mi dau seama că îi place asta.

Apoi Cyrus își întinde mâinile întinse, încheieturile strânse, și așteaptă ca Barnabas Lambard să le lege cu o frânghie.

ȘEARIE ALBĂ

VINERI, 19 FEBRUARIE

Magazinul de șai este aproape ascuns de drum. Se află la un bloc de Winthrop Street în mijlocul Hook, accesibil doar printr-o potecă

prin zăpadă. Este atașată de o casă mică, din lemn, cu șindrilă de lemn, și pot auzi *ciocănitul* unui pumn din piele, apoi *zgomotul curat* al unui tăietor de curele în timp ce îl conduc pe Brutus prin canalul îngust de zăpadă murdară. Tot locul miroase a piele. Nu ca un tăbăcărie, toți de rang și fetidă cu seu și carcasă, dar bogat și lustruit.

Ca curele, genți și cizme. Jeremiah White face și alte lucruri: frâiele și mănușile, mai ales. Dar el își câștigă existența cu adevărat din șei.

Încă îl folosesc pe cel pe care l-am cumpărat de la el în urmă cu un deceniu și alunec din el în timp ce descalec pe Brutus înainte de stâlpul de prindere.

După ce îmi desfac ghiozdanul, mă duc la stânga spre ușa din față, deoarece afacerea mea nu este cu Jeremiah astăzi. Dar ușa se deschide înainte ca eu să pot bate.

Nu am văzut-o pe Rachel Blossom de când am găsit-o pe ea, pe Clarissa Stone și pe Peggy Bridge bârfind în acea zi la Coleman's Store. Ea trage scurt când mă găsește pe treaptă. Apoi, aruncând o privire în spatele ei, închide ușa.

„Vreau să-ți cer scuze și față de tine”, spune ea, ridicându-și bărbia mică și ascuțită în semn de sfidare, de parcă o cred incapabilă

de așa ceva.

„La fel?” întreb eu.

„Tocmai mi-am cerut iertare lui Sarah pentru ceea ce am făcut în ziua aceea. ai avut dreptate. A fost rușinos și îmi pare rău.”

Nu oferă nicio apărare pentru acțiunile sale, nu urmărește recunoașterea cu un *dar* și o respect cu atât mai mult pentru asta.

„Clarissa și Peggy sunt prietenii tăi. Poate fi greu să vorbești.”

„Nu ar trebui să fie.” Ea își îndepărtează privirea. Clipește înapoi

lacrimile.

Când Rachel îmi întâlnește din nou privirea, își pune o mână pe burtă și își trage strâns rochia pentru a dezvălui mica movilă. N-aș fi observat niciodată altfel. Are poate cinci luni.

„Încă îl vei livra pe acesta? Nu voi chema dr. Page. Nici ei nu ar trebui să aibă.”

O trag pe Rachel aproape și îmi înconjoară brațele în jurul ei.

"Desigur. Ar fi onoarea mea. Și îmi pare rău pentru Clarissa și Peggy.

Dacă m-ar fi chemat, aș fi venit.”

"Știu." Rachel se retrage și își drese glasul. „Îmi place Sarah. Sper că mă va lăsa să vizitez din nou.”

„Și mie îmi place de ea. Și cred că ar fi o prietenă bună pentru tine.”

Rachel îmi ia rămas bun și o văd cum dispare după colțul străzii Winthrop.

Mă întorc la ușă și bat, dar nu trebuie să aștept mult înainte să fie aruncată înapoi de o femeie mică cu părul cărunt, strâns într-un coc strâns.

„Martha!”

„Stăpâna White”. dau din cap în semn de salut.

„Intră.” Ea își șterge mâinile pe șorț și mă introduce înăuntru. „A trecut prea mult timp de când nu te-am văzut. Cărui îi datorez plăcerea acestei vizite?”

„De fapt, am venit după Sarah. Dacă nu vă deranjeaza."

Alice White este surprinsă să audă asta, dar nu spune asta.

"Desigur. Zi plină pentru ea. Ea este în camera ei cu copilul acum. O

voi lua. Vă rog, luați loc.”

Iau unul dintre cele două scaune din lemn lustruit din fața ferestrei și îmi bag ghiozdanul dedesubt. Se aud șoapte în cealaltă

cameră. Urgent. Posibil frustrat. Dar nu pot desluși cuvintele. După o

clipă, Alice se strecoară înapoi afară.

„Va fi doar o clipă”, spune ea. „Nu te deranjează pe mine.”

Femeia mai în vârstă nu are unde să se retragă, așa că își ridică

tricotajele, se duce la masa din bucătărie și își întinde firele și acele.

Sarah White locuiește cu părinții ei, încă doarme în același dormitor pe care l-a ocupat când era copil. Abia acum există un leagăn lângă perete și o aură generală de tristețe pătrunde în casă.

După câteva minute, ea iese, bebelușul băgat în curba brațului stâng, în timp ce încearcă să-și nastureze bluza cu cealaltă mână.

Ea mi se alătură la fereastră în timp ce doamna White tricotează

o pereche de șosete și se preface că nu ascultă.

„Mă bucur să te văd”, spune Sarah.

"Și tu." O ridic pe fetița plinuță din brațele lui Sarah și îi îndoiesc pătura de pe față. „Amândoi arătați bine.”

„Iartă-mă că am durat atât de mult. Alăptam.”

„M-am gândit că ai putea fi.”

„Ea mănâncă atât de mult. Tot timpul! Dar nu pare să conteze.

Încă fac mai mult lapte decât poate consuma un copil. Este” – flutură

o mână în aer – „necruțător”.

„Consideră-te binecuvântat. Am știut că mai multe femei se usucă cu mult înainte ca un copil să împlinească nouă luni.

Alăptează-o cât de mult poți. Vă va face amândurora o lume de bine.”

De obicei, dau acest sfat pentru sănătatea bebelușului și, de asemenea, pentru a ajuta o tânără să-și recapete silueta. Cu toate acestea, nu se pare că Sarah se luptă în acest sens. Rochia ei dezvăluie aceeași siluetă de clepsidră pe care o avea înainte, dacă nu puțin mai grea deasupra.

Sarah se uită la mine, cu ochi mari curioasă. „Am auzit de Cyrus.

Este scandalos, ce s-a întâmplat. E bine?”

Deși urăsc că vestea despre arestarea lui s-a răspândit, sunt încurajat de interesul ei.

„Este la fel de bine pe cât se poate de așteptat. Curtea închisorii este dificilă iarna. Atât de câteva ore între apus și apus. Greu de pus într-o zi întreagă de muncă. Dar sunt sigur că acuzațiile vor fi respinse. Cyrus nu a avut nimic de-a face cu uciderea lui Burgess.

Își coboară vocea până la o șoaptă aproape, astfel încât mama ei să nu audă. — Ești sigur că a fost o crimă?

"Eu sunt."

„Bine”, spune ea, apoi îi zâmbește cu drag fiicei ei. „Bună scăpare pentru el.”

„Sarah.” Mut copilul în brațe și mă apropii mai mult. — Ai avut vreodată probleme cu Joshua Burgess?

„Nu mai mult decât oricine altcineva. Nu și-a putut ține niciodată

ochii asupra lui. Dar a fost o dată când el...” Ea se înroșește și se întoarce spre fereastră, dar pare mai mult supărată decât jenată.

„El ce?”

„S-a oferit să-mi plătească. Așa că m-aș duce la culcare cu el.”

Stomacul meu se răsucește într-un nod. „O, Doamne. Taxa pe care mi-ai plătit-o luna trecută...?”

"Nu. L-am refuzat desigur. Dar era nebun aburind. Am spus că

acum sunt o curvă și că nu îmi permit să fiu pretențios.”

„A avea un copil în afara căsătoriei nu te face o curvă.”

"Știu că. Și i-a spus atâtea.”

„Te-a amenințat?”

"Nu. Dar dacă eram în oraș, avea obiceiul să fie acolo. Privind mereu. M-a speriat. Așa că nu am fost trist când am auzit că a fost ucis. Mai puțin trist când am auzit că ai numit-o crimă.

„Nu ești singur în asta.”

„Mă gândesc, totuși, la ce a spus el, că nu-mi permit să fiu pretențios. A greșit. Trebuie *să* fiu pretențios.” Ea dă din cap spre copil. — Pentru că o am acum.

Copilul din brațele mele este uimitor de drăguț. Obrajii rotunzi.

Ochi rotunzi de același gri albastru ca ai mamei ei. Părul castaniu care deja se învârte în bucle mici. Degetelor dolofane, gropite. Și un zâmbet atât de ușor! Își aruncă gingiile spre mine, încântată să fie admirată atât de ușor.

„Cum ai numit-o?” întreb, vocea mea acum la un nivel normal.

„Charlotte. După bunica ei.” Sarah se uită la masă, prinde tremurul de pe fața mamei sale și adaugă: „De partea tatălui ei”.

"Ah." Mai sunt puține lucruri de spus, pentru că fiecare cuvânt este o capcană.

„Henry *se va* întoarce.” Sarah mă privește cu acel tip de sfidare pe care numai o femeie părăsită o poate invoca. „Asta e ceea ce aștept.

A *promis* că se va întoarce. Henry *se* va căsători cu mine.

Dacă dorințele ar fi cai, atunci cerșetorii ar merge, cred. Este ceea ce obișnuia să spună propria mea mama când fanteziile mele depășeau realitate. Îmi păstrez zicala pentru mine. Nu-i va face bine lui Sarah și, în plus, i-ar răni.

Charlotte are opt luni și este prima dată când o aud pe Sarah rostind numele tatălui, deoarece refuzase să facă acest lucru în sala de naștere. Sunt curios, totuși. Există mai mulți Henry în cârlig și este posibil ca Sarah să fi inventat povestea ei despre tatăl care face parte din miliție pentru a proteja un bărbat căsătorit chiar aici, în Hallowell. Așa ceva nu este nemaiauzit.

„Henry?” eu prod.

Sarah știe ce fac. Știe că pescuiesc mai mult. Ea își ridică bărbia.

„Henry Warren”.

Sunt enorm de ușurat. Nu cunosc niciun om din Hook cu acest nume.

„Maiorul Henry Warren”, adaugă ea, „din miliția din Boston”.

Numele ăsta durează un moment să se instaleze în mintea mea.

Ca o stâncă căzută pe fundul unui iaz. Apoi, iată, realizarea a ceea ce tocmai a recunoscut ea.

Oh.

Maiorul Henry Warren este numele bărbatului pe care judecătorul North l-a dat instanței ca alibi pentru noaptea în care Rebecca a fost violată. Acesta este bărbatul care a părăsit-o pe Sarah, însărcinată, cu proasta reputație. Ea vede expresia de consternare pe chipul meu, dar nu știe cauza.

„ *Se* va întoarce”, insistă ea.

Îmi pun mâna la ceafă a lui Charlotte. Zâmbește-i. Îmi întoarce zâmbetul serios, atât de fericită încât aproape îmi sare din poală.

„De asta nu ai venit la Frolic?”

Sarah dă din cap. „Nu ar vrea să mă comport ca și cum aș fi liber.”

Alice White mă urmărește – o văd în viziunea mea periferică –

îndrăznindu-mă să închid această linie periculoasă de gândire care continuă să o seducă pe fiica ei, dar eu îmi țin ochii pe Sarah. Până la urmă, asta am venit să văd. Și nu este treaba mea ce se întâmplă

între mamă și fiică. Nu voi intra la mijloc.

„Ei bine”, spun eu. „Am o idee care te-ar putea ajuta să treci timpul.”

Și mă tem că va dura foarte mult timp, cred.

"Ce vrei să spui?"

„Mi sa întâmplat ceva când te-am văzut la tavernă luna trecută...”

„Am câștigat fiecare șiling sincer...”

„Nu mă îndoiesc de asta pentru o clipă”, spun, trăgând copilul în sus și așezând-o pe umărul meu. Mă mângâi până când izbucnește un eructat zgomotos și apoi – spre uimirea mea – un mic chicot.

„Atunci ce?”

— Are legătură cu dr. Coleman.

Sarah așteaptă, nesigură unde duce asta.

îmi dresesc glasul. „Îmbătrânește. Iar vederea începe să-i dispară. Asta nu contează atât de mult cu inventarul magazinului.

Are un sistem și știe unde este totul. Dar devine o problemă cu registrele."

„Nu înțeleg ce vrei să spui."

„Cred că ai putea să-i fii de ajutor în acest sens. El a menționat că

vrea să angajeze un băiat de magazin. Poate că te-ar lua în considerare."

„Nu sunt băiat."

"Știu."

Sarah se uită în jos la mâinile ei. Își îndoiește larg degetele, apoi le încurcă într-o minge. „Știi că nu știu să citesc."

"Da. Asta e tot?"

"Toate? Ați putea la fel de bine să întrebați dacă vorbesc latină."

„Ei bine, asta nu ți-ar ajuta la nimic. Coleman are prejudecăți profunde față de toate limbile romanice. Preferă engleza, ea fiind de origine germanică. Și acele litere sunt destul de ușor de învățat."

"Cum?" Există suspiciune, dar și interes în vocea lui Sarah și ea se apleacă ușor înainte.

„Aș putea să te învăț."

Următorul obstacol se prezintă sub forma lui Alice White. „Este absurd!" spune ea. "Ce idee. Sarah nu are nevoie de sume sau scrisori."

„De ce nu ar trebui să învețe?" întreb eu, întorcându-mă spre chipul ei ciupit și furios.

„Pur și simplu nu are rost."

„Ce ar trebui să facă ea în schimb?"

Alice își prinde mâna în jurul acului de tricotat. „Ai grijă de copilul ei."

„Din care face o treabă bună. Este evident doar privind la Charlotte. Și

în plus, lectura nu va interfera deloc cu asta. Dar s-ar putea – și sunt atent aici, ca și cum aș face o plimbare cu frânghia strânsă pe marginea unei lame de ras – „s-ar putea să-i ofere *oportunități.* O sursă de venit și o modalitate viabilă de a-și întreține singur fiica.”

Este rândul meu să mă uit la Alice acum. Am ochii mari, buzele strânse, provocând-o să mă contrazică.

S-ar putea să o ferească de necazuri, vreau să țip. *I-ar putea distrage atenția de la speranța acestui prost de a-l revedea vreodată*

pe tatăl acelui copil. Recunosc doar motivul real pentru mine însămi.

Și Cyrus nu o poate curta dacă nu poate citi.

Alice este suficient de deșteaptă pentru a înțelege privirea mea severă. „Cum ai face asta?” mormăie ea.

O dau pe Charlotte înapoi mamei ei și mă aplec pentru a scoate o cărțiță din punga mea cu medicamente. „La fel am învățat,” îi spun.

„Și la fel i-am învățat pe fiecare dintre copiii mei.”

Le întind cartea ca ei să vadă. Pe coperta scrie: *The New England Primer: sau Un ghid ușor și plăcut pentru arta lecturii* .

Există o privire înfometată în ochii lui Sarah, dar incertitudine în vocea ei când întreabă: „Nu crezi că sunt puțin bătrân ca să învăț?”

"Deloc. Aveam cam vârsta ta când am făcut-o.”

Sarah își încrețește sprâncenele. „Cine te-a învățat?”

„Soțul meu”, spun eu. „După ce ne-am căsătorit.”

MORA LUI BALLARD

MIERCURI, 24 FEBRUARIE

Lidia North suferă îngrozitor. Durerile de cap au crescut în frecvență, iar ea a rămas de mult timp fără tonic. De aceea a ajuns până la Ballard's Mill fără știrea sau consimțământul soțului ei.

Evadarea lui din Hallowell luna trecută a făcut această parte mai ușoară, fără îndoială. Dar Dumnezeu știe doar ce a făcut ea pentru a

potoli durerea neîncetată între timp. Adesea, când durerile coboară

asupra ei, Lidia se închide într-o cameră întunecată și se culcă.

Uneori, zile la rând. Am văzut-o doar de trei ori din septembrie când și-a cumpărat ultima sticlă: o dată când ea și North au trecut pe acolo în drum spre Vassalboro și de două ori în instanță.

Cerul este întunecat și posomorât, fulgii de zăpadă grași și leneși plutesc spre pământ ca frunzele de toamnă, dar Lidia își umbrește ochii cu o mână de parcă ar străluci soarele. Ea stă în prag, nesigură.

De pe locul meu dinaintea focului vad ca ii lăcrima ochii de durere, ca Lidia este ametita si greata de boala. Mâinile îi tremură. Fața ei este palidă. Dar totuși, nu mă pot decide să-i urez bun venit soției judecătorului North în casa noastră. Acum, de două ori, femeia a mințit în numele lui.

Efraim este cel care își aduce aminte de manierele sale. „Te rog, stăpână North", spune el, „intră".

„Mulțumesc."

Lidia își scoate mantia și mănușile. Îi dă lui Efraim. Apoi, cu o înclinare precaută a capului, se îndreaptă spre locul în care mă așez eu în fața focului și se coboară cu prudență pe scaunul opus.

„Martha."

„Lidia."

Oh, acest dans mizerabil. Plăcere și politică. Nu vreau nicio parte din el. Așa că sunt direct, mai crud decât îmi intenționez, în abordarea mea.

— Ai rămas fără tonic? întreb eu.

"Da. Cu luni în urmă. Abia mă pot gândi în majoritatea zilelor.

Capul îmi palpește de parcă cineva îl lovește cu un ciocan. Nu pot

dormi. abia pot mânca. *Te rog* ... — Lidia pune o poșetă de piele pe măsuța dintre noi și aud clinchetul metalic al monedelor — „O să-ți plătesc orice".

Deși suntem vecini de mulți ani, eu și Lidia nu am fost niciodată

apropiați. Cu siguranță nu *prieteni.* Am fost întotdeauna cordiali, totuși, fiecare respectând postul celuilalt. Ceea ce mă deranjează cel mai mult la femeie – în afară de loialitatea ei neînduplecată față de un bărbat pe care îl disprețuiesc – este că Lidia North este o femeie slabă. Timid. Milquetoast. Nu are metal în coloana vertebrală, nici păreri proprii. Am nevoie ca prietenii mei să fie *interesanți.* A avea vim și vigoare.

Încerc să țin judecata departe de vocea mea. „Pot să-ți pun o întrebare?"

"Desigur."

— Are legătură cu soțul tău.

Lidia își îngustează ochii, dar spune: „Bine".

— Maiorul Henry Warren?

„Dar el?"

— A luat masa cu tine pe 10 august?

Ochii ei se îngustează. "Da."

„Îți amintești? În acea noapte în special?"

„Nu păstrez o carte de oaspeți dacă asta cereți."

Cred că *nu își amintește de acea noapte . Ea spune doar ceea ce i-a spus North să spună.*

— Ai fost treaz, Lidia? Ai spus tribunalului că Joseph a fost acasă

cu tine tot timpul. Dar chiar ai fost treaz să-l vezi acolo?

„Bineînțeles că era acasă."

„Nu asta am întrebat."

Lidia își trage buza de jos în gură și o mestecă cu marginile dinților. „Soțul meu nu se plimbă. Și nu trebuie să stau treaz o noapte întreagă ca să știu asta pentru adevăr."

„Deci ai mințit?"

"Desigur că nu!" Vocea i se sparge. „Nu poate să fi făcut lucrul de care

este acuzat.”

Mă aplec înainte, apăs cu cuvintele mele. „Ai fost treaz?”

Este nevoie de câteva secunde lungi pentru ca ea să recunoască

adevărul. Lidia scutură din cap.

— Și vei recunoaște asta la proces?

Ea dă din cap mai tare de data asta. "Nu voi . Și nimeni nu mă

poate obliga să fac asta. La urma urmei, sunt soția unui judecător și cunosc legea. Nu pot fi obligat să-mi implic soțul.”

„Atunci nu vreau moneda ta”, spun eu, în timp ce împing poșeta mică de piele înapoi spre ea, „pentru că nu-ți voi face tonic”.

Femeia este lovită. „Cum poți să spui asta? Cum poți fi atât de crud?”

„Dacă sunt crudă, atunci mă potrivesc doar cu exemplul pe care mi l-ai dat. Nu vei spune adevărul despre acea noapte și nici nu i-ai spune ofițerului de la tribunal unde a fugit soțul tău.”

„Le-am spus deja! Cel puțin de duzină de ori”, strigă ea. „Joseph a plecat la Boston pentru afaceri.”

„O ficțiune foarte convenabilă.” „Singura ficțiune este cea spusă

de acea femeie Foster. Ea minte. Joseph nu ar pune niciodată mâna asupra nimănui în modul în care pretinde ea. Dar prietenii și vecinii lui îl cred? Nu! Au luat cuvântul soției unui eretic. O femeie care nu locuiește în acest sat de cinci ani. Și acum chiar curtea pe care o servește soțul meu este după el? Spune-mi unde este justiția în asta, Martha Ballard. *Spune-mi.* ”

„Îți voi spune același lucru pe care l-am spus în instanță. Același lucru pe care l-am văzut cu ochii mei. Rebecca nu minte. Adevărata cruzime i se întâmplă. Și ți-ai da seama că dacă te-ai deranja să afli unde merge soțul tău noaptea.”

„Îl cunosc pe Joseph! Și cunosc legea”, spune ea, jumătate plângând și jumătate scuipat de mânie, „și nu trebuie să spun nimănui unde a plecat. Nu tu. Și cu siguranță nu acea bici de ofițer de la tribunal. Nu dacă înseamnă să acționez împotriva soțului meu.”

„Atunci revino când ești gata să spui adevărul.”

Aud vântul ridicându-se afară, iar fulgii de zăpadă se învârt și șuieră prin aer, fiind aruncați de geamurile ferestrelor unde se lipesc, apoi se topesc. În depărtare aud tunete.

Lidia North se ridică în picioare, nesigură, cu lacrimile curgându-i pe față. „Crezi că ești *atât de* deștept. Că înțelegi totul. Dar nu pui niciodată întrebările potrivite, Martha. Cu siguranță nu a micuțului tău animal de companie, Rebecca. Îți amintești cum era în districtul Maine înainte de războiul împotriva francezilor și indienilor? Tu?

Pentru că Joseph o face. Și s-a luptat pentru a curăța Kennebec de acei paraziți. Samuel Coleman era acolo. S-a luptat cu Iosif. *El* v-ar putea spune. Dar nu, o asculți doar pe Rebecca. Și ea îi aduce înapoi în acest oraș? Lidia scutură din cap. „Femeia aceea a meritat orice a primit. Dar soțul meu nu a avut nimic de-a face cu asta. Spune-i, Efraim! Spune-i soției tale că greșește. Despre tot. Spune-i să facă

tonicul."

„Soția mea își cunoaște gândurile, stăpână North", spune Ephraim. Apoi se uită în sus și direct la mine. „Și o să-i spun doar să-și urmeze conștiința."

De-a lungul întregii conversații, Ephraim a stat la masa din bucătărie, aplecat peste registrul său, în timp ce echilibrează

conturile. Dar când Lidia trece prin cameră și își ridică mantia din cârlig, el se duce să o țină pentru ea. Efortul fizic de a merge la moară trebuie să fi costat orice energie pe care o avea în rezervă.

„M-am gândit mai bine la tine, Martha", spune ea, punându-și mănușile și ieșind pe ușă.

Odată închis, Efraim se întoarce spre mine. Se sprijină de cadru.

„La fel am făcut și eu."

Atât de rar am fost certat de soțul meu în ultimii treizeci și cinci de ani, încât pot simți căldura pătrunzându-mi în obraji. „Ai vrea să-i fac un tonic? Când a mințit instanța? Când acele minciuni ar putea însemna diferența dacă North se confruntă cu un fel de dreptate sau deloc?

Efraim se întoarce la masă și își strânge registrul, bagându-l sub braț, iar vocea lui este tristă când spune: „Nu te-am luat drept genul

de femeie care ar pedepsi pe cei nevinovați pentru păcatele celor vinovați. .”

CLARK FORGE

Mă usturǎ conștiința și tocmai m-am schimbat în fusta și mantia de călărie pentru a merge după Lidia — nu poate să fi ajuns departe

— când se aude o bătaie în ușă. Pumnii uriași lovesc cheresteaua de lemn. Îi văd tremurând de la trei metri distanță.

Când îl deschid, John Cowan stă în prag, călcându-și cizmele pe piatră pentru a doborî zăpada. Îmi ia ținuta, dând din cap o dată în semn de aprobare.

„Bine”, spune el, „ești gata”.

"Pentru ce?"

„Să călăresc.”

Este nevoie de un moment. Mintea mea este în altă parte și nu mă așteptam la ucenicul tânărului fierar. Deci sunt cinci secunde până îmi dau seama că unul dintre Clark are nevoie de ajutorul meu.

„Care dintre ei este bolnav?” întreb peste umăr când mă duc să-mi iau geanta medicală.

„Mary”, spune el, apoi adaugă, „copilul. Ea a avut crize.”

John Cowan nu s-a deranjat cu căruța de data aceasta, călare în schimb pe calul de tracțiune al lui Charles Clark, Sampson. Mai potrivit pentru plug, arată ridicol cu o şa minusculă pe spatele său lat, de parcă cineva ar fi lipit un pătrat de piele de un bârn de Highland. Bătrânește în poartă, nerăbdător.

— Lasă-mă să-l iau pe Brutus și putem pleca.

"Nu este nevoie. Soțul tău a plecat deja după el.”

"Cum-"

— Am trecut pe lângă moara în timp ce am intrat. I-am spus că ai fost chemat.

Și, desigur, a făcut-o. Căci de îndată ce ajung la poarta grădinii, Efraim coboară pe cărare dinspre hambar, conducându-l pe Brutus.

Dacă îi pare rău pentru cuvintele sale dure, nu arată. Pur și simplu mă ajută să urc în șa și ne urează bine în timp ce ne îndreptăm spre alee. Mă uit înapoi o dată, sperând să-i întâlnesc privirea, dar deja s-a întors înapoi la moară.

Mă descurc cu jumătate din oraș, dar asta — dezamăgirea lui Efraim — mă doare. Totuși, va trebui să așteptați rezolvarea. La un galop complet, durează mai puțin de zece minute pentru a ajunge la forja, iar apoi John conduce caii la hambar pentru apă și fân, în timp ce eu mă îndrept spre casă. O aud pe Betsy Clark plângând din partea cealaltă a ușii. Dar totuși bat, ca să fiu politicos. Uneori oamenii preferă să-și țină lacrimile pentru ei înșiși. Este o alegere pe care încerc să o dau mereu când este posibil.

Charles deschide ușa cu o mână și văd că ține copilul liniştit în curba celuilalt braț. Amândoi expiră uşuraţi când mă văd. „Intră", spune el. "Vă rog."

Mi-am aruncat mantia de călărie. Pune-mi geanta pe podea. "Ce s-a întâmplat?"

„A început aseară", spune Betsy. „La început am crezut că este doar un fior. Știi cum se descurcă uneori când trec pe lângă apă? Dar apoi a făcut-o din nou. Mai târziu. Și din nou, în miezul nopții, și în ambele ori șoldul ei era uscat.

„S-a înrăutățit în această dimineață", adaugă Charles.

Mă așez lângă foc și mă întind după pachetul din brațele lui. Îmi întinde copilul, iar eu o pun în poală – capul la genunchi, picioarele pe burtă – ca să pot desface pătura. Mary Clark este încă slăbănog, dar s-a mai lungit și îmi umple toată poala acum. „Când a fost ultima ei potrivire?" întreb eu.

Betsy adulmecă. Își șterge obrajii umezi cu dosul mâinii. „Acum o oră. Chiar înainte să-l trimitem pe John."

Cabina este caldă, iar bebelușul nu protestează atunci când înfășarea îi este scoasă complet. Nu există semne de rănire. Fără

bulgări. Fără vânătăi. Ea mă privește cu ochi mari și rotunzi, în timp ce îmi trec mâinile peste corpul ei. Îi simt picioarele și spatele. Arme.

Îi împing ușor torsul și îmi mișc degetele pe partea laterală a gâtului ei, în jurul urechilor ei. „A căzut? Poate de pe pat?”

Copilul este prea mic pentru a se răsturna, dar căderea se întâmplă uneori accidental.

"Nu."

Îmi apăs ușor degetele pe baza micuțului ei craniu. Temple.

Coroană. Nu pare să fie nicio umflare. „A fost abandonată? Poate de una dintre fete?”

Betsy scutură din cap.

„Au dus-o la tine? Poate o dată când plângea? Sau doar prin dormitor și nu știai?”

Ea ezită. Se uită la Charles.

„Mă duc să întreb”, spune el și se strecoară în dormitor unde celelalte două fiice ale lor se joacă în liniște, în afara drumului, așa cum au fost instruiți.

„Nu ar face niciodată”, șoptește Betsy.

„Nu ar fi fost intenționat.”

Charles iese o clipă mai târziu. „Niciunul dintre ei nu a scăpat-o.

Ei jură pe asta.”

— Și ești sigur că spun adevărul?

"Da. Amandoi sunt mincinosi groaznici.” Aproape că zâmbește.

„O primesc de la mama lor. Niciunul dintre ei nu are talent pentru asta.”

Am terminat cu examinarea când se va întâmpla din nou. Micuța Mary Clark se înțepenește și rămâne în poală, apoi se aude o smucitură bruscă a mușchilor. Ochii ei se rotesc înapoi până pot vedea albii. Betsy se plânge. Charles înjură. Și țin capul copilului într-o mână și îi bag mâna în gură pentru a mă asigura că nu și-a înghițit limba și nu i-a blocat căile respiratorii. Nu a făcut-o, așa că o trag strâns de pieptul meu. Simt toate cele nouă kilograme din ea tremurând pe coastele mele.

Patruzeci și cinci de secunde. Atât durează criza. Și când se termină, Mary nu plânge. Chipul ei este calm, iar ochii ei privesc spre tavan, nefocalizati.

„Nu cred că asta a fost cauzat de vreo rănire”, spun eu.

„Atunci ce?” întreabă Charles. Este ciudat să auzi vocea unui om mare trosnind de frică.

Cred că știu, dar nu pot fi sigur. Și încă nu vreau să-mi împărtășesc părerea. Dacă am dreptate, aceasta este o boală pe care

nu am tratat-o niciodată. O boală care poate nici măcar nu poate fi tratată.

„Du-te să-l aduci pe John pentru mine”, îi spun lui Charles.

El ezită, curios, dar face ceea ce i s-a spus și se întoarce curând cu ucenicul în remorche. A fost la nicovală și poartă un șorț greu de piele. Transpirația îi curge sprânceana.

— Doamna Ballard? întreabă el.

— Sampson este încă în şa? întreb eu.

"Nu."

„Atunci îl poți lua pe Brutus. Dar fii atent, spun eu, observându-i expresia uluită. „El mușcă. Și a aruncat fiecare călăreț care l-a așezat vreodată. Dacă îți prețuiești viața, nu trage prea tare de frâiele.”

John Cowan înghite o dată. „Unde îl duc?”

„Spre Burnt Hill. Am nevoie să-l aduci pe doctor înapoi cu tine.”

„Nu credeam că a făcut vizite la domiciliu”. John se uită la copil.

Înapoi la mine. „Mi s-a spus că trebuie să mergi la ea și nu cred că

Mary...”

Nu vrea s-o spună cu voce tare și nu-l învinovățesc.

„Atunci haideți să vedem dacă va face o excepție. Spune-i că

Martha Ballard o roagă să vină cu tine.

Durează aproape două ore până să auzim copite de cai bătând.

John îl escortează pe doctor prin uşă cu genul de expresie năucită la care m-aş aştepta de la un bărbat care tocmai a fost legat de vârful unei trăsuri şi alungat de pe o stâncă. M-am simțit cam la fel și prima dată când am călărit pe Brutus la maxim.

„Te rog, intră”, spune Charles, făcându-i semn doctorului să

înainteze. — Îl voi ajuta pe John cu caii.

A fost prea mult pentru Charles. S-a plimbat în timp ce soția sa alăptează copilul. S-a plimbat în timp ce eu i-am schimbat hippenul.

S-a plimbat tot timpul în care am așteptat. La un moment dat, a încercat să-mi dea taxa pentru nașterea copilului – acum întârziată –

dar eu am refuzat, încurcându-și degetele înapoi peste monede și

spunându-i să plătească în schimb doctorul. Se plimbase și atunci, temându-se de ce însemna asta. Deci această sarcină, gestionarea fiarelor, este o ușurare pentru el. Este un lucru pe care îl poate *face* și, ca toți bărbații, acolo se duce instinctul lui.

Doar fă ceva! Și remediază dacă poți, țipă mintea unui bărbat. În mare, sunt inutile într-un moment ca acesta. Și este o ușurare pentru noi toți când atât Charles, cât și John sunt plecați. Betsy se relaxează, la fel ca și doctorul. Pelerina ei de călărie se pune pe cârligul de lângă a mea și ea se așează cu noi.

„Numele ei este Mary”, spun eu, înmânând pachetul mic.

„Convulsii au început ieri.”

Doctorul pune copilul în poală, exact ca și eu, dar este mult mai precaut. Se întoarce către Betsy și o întreabă: „Pot să mă uit la ea?”

Sunt conștient că aceasta este o permisiune pe care nu m-am gândit niciodată să o cer.

— Desigur, spune Betsy.

Doar odată ce i s-a acordat aprobarea, doctorul dezbrăcă copilul și începe examinarea. Este un lucru fascinant de urmărit. Ea caută

răni, așa cum am avut și eu, împinge și ținte în aceleași locuri. Dar apoi întoarce copilul pe antebraț și își trece degetul arătător în sus pe coloana vertebrală și apoi înapoi, verificând dacă există

deformări la fiecare vertebra. Și în tot acest timp Doctorul își șoptește pentru ea însăși.

După câteva minute, Betsy se apleacă spre mine. „Ce spune ea?"

dau din umeri. „Nu vorbesc franceza."

Vocea doctorului este profundă și liniștitoare, iar în curând șoaptele se transformă în cântec. Un fel de cântec de leagăn, fredonat în timp ce își aplecă urechea spre pieptul bebelușului. Îi ascultă respirația. Îl văd pe doctor numărând fiecare bătăi ale inimii cu o atingere cu degetul ei.

Următoarea criză nu este atât de violentă ca ultima, dar totuși, Betsy se smuciază pe scaun ca și cum ar fi fost înțepată de o viespe.

Poate fi un lucru cu care ea nu se simte niciodată confortabil.

Doctorul, totuși, rămâne calm în timp ce Mary se zvâcnește în poală.

Ea ține brațele copilului în jos și o aud numărând în franceză, deși nu știu numerele trecute de trei.

„ *Trois. Quatre. Cinq. Şase. Sept. Huit. Neuf. Dix …*" Ea continuă, până când criza încetează. *„Vingt-trois."*

Când se termină, doctorul se îmbracă și o înfășează pe Mary, apoi o dă spatele lui Betsy. „Dă-i sânul dacă îl va lua. Este cel mai bun lucru pentru ea acum. Dar retrageți-vă dacă mai are un episod."

Conform instrucțiunilor, Betsy își descheie bluza și pune copilul la sfârc. Mary se prinde, deși nu atât de puternic pe cât mi-aș dori.

Doctorul se uită la mine, face mișcări cu capul. „Hai să vorbim afară."

Zăpada s-a transformat în ploaie și stăm în afara cabinei, neprotejați de ploaie. Doctorul alunecă înapoi în mantia ei. Ea își trage mănușile. După o clipă, dă din cap către fusta mea de călărie.

„Este foarte practic."

„A fost ușor”, îi spun. „Îți pot arăta cum să faci unul.”

„Data viitoare, poate.”

Charles se întoarce din hambar. Se uită la mine, apoi îi dă

doctorului o husă mică de piele plină cu monede. „Taxa ta”, spune el, apoi se strecoară înăuntru pentru a-și îngriji soția și copilul.

Doctorul se uită la ușa de unde tocmai a dispărut. „Este un om blând.”

„El învață”, spun eu, dar nu o deranjați cu istoria noastră. „Am auzit de copii, și adulți, cu această afecțiune. Dar nu știu cum se numește. Îl cunosc doar drept „potriviri”. ”

„Cred că are boala de cădere”, îmi spune doctorul, apoi adaugă:

„Epilepsie. Uneori cresc din asta. Uneori nu. Timpul va spune.”

„Ai mai văzut-o?”

„De câteva ori. In Franta. Mai ales la copii. Adesea convulsiile apar în grupuri. Multe într-o zi. Sau câteva zile la rând. Atunci nimic.

Pot trece săptămâni. Cu luni înainte de alta. Dacă ești foarte norocos, nu se mai întorc niciodată după copilărie.”

„Sunt mortale?”

„Pot fi.”

„Nu există tratament? Nu-i pot da nimic?”

„ *Oui.* Valeriană. Skullcap. Hrean. În diverse preparate. Există și alte lucruri, dar niciunul nu crește aici. Și nu le-aș da unui copil indiferent. *Les herbes* ar putea face mai mult rău decât bine. E prea tânără.”

"Când? Câți ani trebuie să aibă?

Doctorul nu este dispus să dea un răspuns exact. „Dincolo de copilărie... dacă trăiește atât de mult.”

„Va cauza pagube?” Îmi bat tâmpla stângă cu un deget. "Aici?"

Ea îmi oferă un zâmbet slab. „Nu pot spune.”

Când ridic privirea, Betsy Clark este la fereastră, cu capul mic al lui

Mary pe umărul ei, privindu-ne. — Presupun că ar trebui să

mergem să le spunem.

„ *Nu.* Îi vei spune. Ei sunt prietenii tăi. Pacienții tăi. Au chemat după *tine.”*

„Și am sunat după tine.”

„De aceea am venit. Altfel nu m-aș fi amestecat.”

„Mulțumesc. Apreciez asta.”

„Sunt bucuros să ajut”, spune doctorul. „Oamenii din acest oraș te veneră. De aceea vin la mine, uneori, știi.”

"Nu. Ei merg la tine pentru că ești mai priceput.”

Ea ridică din umeri de parcă subiectul ar fi dezbătut. „Ei vin la mine când vor să-ți păstreze părerea bună.”

„Nu toate secretele sunt rele”, argumentez eu.

„Doar pentru că un secret nu este rău, nu înseamnă că este inofensiv. Apropo de asta, cum este celălalt pacient al tău? Femeia Foster?”

„La fel de prost pe cât te-ai aștepta. Și crescând odată cu copilul.”

Doctorul pune o mână pe umărul meu. Zâmbete. „ *Bun curaj.* ”

Bun curaj. Fii curajos. Curajul este bun, cred, să îmi doresc să am mai mult decât un bob de făcut.

În timp ce Doctorul merge spre hambar să-l adune pe Goliat, ploaia devine tare și rece. Ca niște pietre aruncate de un băiat furios.

Grindină.

La naiba, de ce să nu înrăutățiți o zi proastă?

Epilepsie.

Epilepsie.

Are mult mai mult sens acum. Am citit despre această boală în trei piese diferite de Shakespeare, dar nu știam ce înseamnă. Brutus l-a descris pe Iulius Caesar ca având „boala căderii”. Othello s-a înfuriat

și a făcut spumă de parcă ar fi „căzut într-o epilepsie". Și Kent i-a spus lui Cornwall în *King Lear* că își dorește „o ciumă pe chipul tău epileptic". Lasă-l pe Bard să numească un lucru care până

acum a rămas fără nume. Această realizare nu este însă o victorie.

Mă întorc în cabină pentru a le da veștile lui Betsy și Charles.

Miercuri, 24 februarie — A nins și a plouat și a grindinat.

Am fost chemat să o văd pe fiica lui Charles Clark, care este săracă din cauza crizei de epilepsie.

CUUBUL DE ROBIN

DUMINICĂ, 28 FEBRUARIE

„I-am spus doctorului Page că serviciile sale nu vor fi necesare astăzi." Doamna Ney, menajera cu părul cărunt, închide ușa dormitorului în urma mea, adăugând: „Nu a fost deloc încântat".

„Nu-mi pasă ce-i face plăcere", spune Eliza Robbins, respirând prin dinți, aerul șuierând înăuntru și ieșind în timp ce contracția o prinde. Ea stă la fereastră, cu mâinile pe burtă. Chiar și în timpul travaliului, pot auzi zgomotul sofisticat al unei englezoaice bine crescute. „Nu-l voi lăsa nicăieri lângă mine."

„Nici soțul tău nu a fost mulțumit. La urma urmei, l-a chemat pe doctorul Page", îl mustră doamna Ney.

Ea își dă ochii peste cap. „Nu are niciun cuvânt de spus în această

chestiune. Nu decât dacă vrea să-l împingă pe acest copil afară."

Fată deșteaptă, cred. În ciuda pătrunderii lente a obstetricii moderne în domeniul nașterii, este încă, din fericire, prerogativa unei femei să decidă cine își va naște copilul. Deși îmi fac griji că și asta se va schimba.

Doamna Ney pare netulburată. „Dr. Pagina nu a plecat. Îi ține companie domnului Robbins la parter.

Eliza pufnește. „Cu țevi aprinse, fără îndoială."

„Încearcă inele de fum. Sala de relaxare va trebui să fie aerisită

mâine."

„Oameni de la Harvard." Eliza scutură din cap. „Întotdeauna încerc să mă comport ca oamenii de la Oxford."

Ea geme atunci, profund și gutural, iar eu răsare de pe scaun pentru a sta în spatele tinerei ca să mă asigur că nu cade.

„Sunt bine", spune ea, cu vocea plină de durere. „Doar că acesta...

ggggrrrr."

Nu sunt sigur de ce fata este încă în picioare. Majoritatea femeilor – cele în travaliu cel puțin pentru prima dată – refuză să

meargă prin cameră după un anumit moment al travaliului. Eliza nu este încă în tranziție, dar este aproape – apa ei s-a rupt în sfârșit cu o

oră în urmă – și se îndreaptă înaintea ferestrei, cu mâinile pe spate, cu urme umede în urma ei.

Poartă doar o tură, iar părul ei fin și castaniu este lasat, ondulat pe fruntea umedă. Cu strălucirea caldă din vatră și lumânările împrăștiate prin cameră, ea arată ca ceva dintr-un tablou renascentist. Obraji roz si corp rotund. Din când în când, îngrijesc o pacientă care face din actul nașterii un lucru frumos. Îl fac să arate ca ceea ce este cu adevărat, cel mai elementar – drept și natural – și nu pot să nu mă minunez.

Eliza Robbins nu are nicio familie în prezență – sau cel puțin nici una care să fie legată de sânge. Doamna Ney – cândva guvernantă, acum menajeră – este prietenă și familie de când fata s-a născut la Manchester. Când Eliza s-a căsătorit cu Chandler și s-a mutat mai întâi la Boston, apoi la Hallowell, a venit și duhul slăbănog al unei femei și este în largul său în sala de naștere, ca înaintea aragazului.

Nu datoria a adus-o pe doamna Ney aici, ci devotamentul. Femeia, tânără văduvă, nu are copii ai ei. Deci pentru Eliza trăiește și, în curând, copilul pe care îl poartă va moșteni acel devotament.

La sosirea mea, doamna Ney m-a evaluat, din cap până în picioare, și a declarat că mă voi descurca bine. Ca urmare, Eliza Robbins nu mi-a pus la îndoială instrucțiunile o dată.

— Pot să întreb *de ce* l-ai trimis pe doctorul Page? întreb eu.

Eliza răspunde cu un alt mormăit, rotunjindu-și coloana vertebrală și apucându-se de cercevelul ferestrei pentru sprijin.

După treizeci de secunde, contracția scade și ea respiră lung pe nas.

— Pentru că Grace Sewell mi-a spus că este un idiot. Ea a spus că

aproape a ucis-o cu tot acel laudanum. A spus că ai dreptate în toate privințele, dar nimeni nu a ascultat-o, nici măcar ea. Eliza se îndreaptă în cele din urmă spre pat, iar noi o ajutăm să se îndepărteze de perne. Ea oftă uşurată. „Acesta poate fi primul meu copil, stăpâna Ballard, dar eu sunt cel mai mare dintre cinci și i-am văzut pe mai mulți venind pe lume. Nu-i așa, Ney?

„Mai mult de ajuns."

„Chandler și cu mine am încercat timp de doi ani să luăm acest copil și nu vreau să mă omoare vreun bulgăre de doctor înainte să-l văd."

Chandler Robbins provine din Boston - așa cum fac mulți dintre locuitorii mai noi din Hallowell - și, la fel ca prietenul său David Sewell, este absolvent de la Harvard. Dar, în timp ce Sewell și-a pus obiectivul să înceapă o afacere peste râu, Robbins, în ultimii ani, a construit metodic un șantier pe aflorimentul peninsular Bumberhook Point, la o milă și jumătate la sud de Hook. Ca orice bun antreprenor, el știe că industria profitabilă se bazează pe materii prime, transport ușor și energie gata. Kennebec îi oferă pe toate trei. Hallowell și comerțul său în plină expansiune cu cherestea asigură restul. El deține punctul și tot ce este pe el, dar casa lui este în Hook, pe strada Water, cu vedere la râu. Se așează pe o înălțime și a fost numit „Cuibul Robin", fără îndoială, un semn din cap atât pentru poziția sa ridicată, cât și pentru cuibul corbului de pe fiecare navă pe care o construiește Chandler.

Cu toată bogăția și importanța sa, el și-a ales o soție care, la prima vedere, pare sub statutul său. Eliza nu este drăguță. Arată mai degrabă bufniță cu ochii ei mari, căprui și părul cu pene, dar ceea ce îi lipsește în aparență compensează mai mult decât inimă și intelect.

După ce a cunoscut-o, nu este greu de înțeles că Chandler – plin de resurse, practic, bogat – și-a ales un partener și nu doar o soție.

„Eliza", o avertizez, „va trebui să te ating acum. Ca să vezi cât de departe ești."

„Fă ce trebuie. Dar nu te gândi mai puțin la mine dacă blestem.

Mama mea era franceză.”

Și asta este tot ce trebuie ca să-mi placă tânăra. Uneori este ușor să creați o legătură cu un pacient. Uneori este imposibil. De obicei, nu mă deranjez nici măcar pentru că am un singur loc de muncă

într-o sală de naștere. Dar camaraderia instantanee ușurează munca, iar eu o ajut pe Eliza să-și urce schimbul sub sâni. Pot spune după

forma burticii ei că copilul a căzut în canalul de naștere.

"Gata?" întreb eu.

"Nu." Eliza râde, apoi gâfâie când stomacul ei se transformă întrun viciu.

Inspecția mea va doare mai puțin în timpul unei contracții, așa că

îmi alunec mâna în corpul Elizei odată ce durerea măcinată atinge apogeul. inci. Atât este nevoie înainte să găsesc ceea ce caut. „Capul este în jos. Bebelușul tău este în poziție. Ești gata să împingi?”

Ochii aceia largi de bufniță se umplu de lacrimi, dar nu de durere.

Frică. Este cea mai firească emoție și o apuc de mână.

"Sunt aici. La fel și doamna Ney. Poți face asta. Și te vom ajuta.

Dar la următoarea contracție trebuie să începi să împingi.”

Și ea face. Nu greu sau bine. Eliza este obosită, fără experiență și frică. Dar pentru următoarea oră, ea se înclină iar și iar și iar.

Plângând. Gâfâind. Grohăit. Și înjurături — dar o singură dată, și în franceză, un *merde uluit!* — când capul, acoperit de păr negru și gros, iese din corp. Încă o împingere și jumătate pentru umeri și apoi scot un băiețel vâscos și care se mișcă din corpul Elizei.

„Bună micuțule.” Îl salut așa cum fac fiecare copil, dar de data asta râd.

El este enorm. Cu uşurinţă nouă lire sterline. Îl răstoarnă, numărând degetele. Degetele de la picioare. Îl frec cu o cârpă moale.

Verifica-i palatul. Ochii lui. Și, când nașterea după naștere, tund și leg

cordonul cu o mișcare lină și exersată.

L-am așezat ușor pe băiat pe pieptul Elizei, ca să se poată întâlni.

Urlă, plămâni zgomotoși care își țipă nemulțumirea pentru toată

lumina și zgomotul. Nu-i place aerul de pe pielea lui. Nu-i place să fie scos din casa lui sigură și caldă. Dar când Eliza spune: „Thomas, taci acum”, el se oprește din plâns și, spre uimirea tuturor, își ridică

capul de pe pieptul ei și se uită direct la mama lui. Și în acea scurtă

tăcere, în timp ce suntem muți la puterea acestui nou micuț Robbins, îi putem auzi stomacul mârâind. Am înăbușit un fel de râs năucit.

Doamna Ney trece apoi în acțiune, smulgându-l pe Thomas cu un braț și ajutând-o pe Eliza să se pregătească să alăpteze cu celălalt. —

Atunci hai să-ți aducem o masă, băiete flămând. Ea se uită la tânăra

ei sectie, radiind de mândrie, și spune: „Băiatul tău a sosit dorind carne și cartofi!”

Restul muncii mele este ușor. Nu există ruptură. Fără sângerare excesivă. Doar scăldatul și schimbarea. Ambalarea pânzelor de in și eliminarea postnașterii. O ajut pe Eliza să-l prindă pe Thomas de sân, apoi pe doamna Ney și cu mine stăm lângă proaspăta mamă și îi lăudăm toată munca ei bună. O lăudăm pentru un copil frumos. Și, odată ce sunt așezați, doamna Ney se strecoară să pregătească o masă simplă și rece pentru mine și proaspăta mamă înfometată.

Este bine după apus când îi spun Elizei: „Mă întorc în curând” și ies din cameră cu găleata cu deșeuri.

— Îi vei cere lui Chandler să vină? strigă ea după mine.

"Desigur."

Mă strec prin bucătărie și ies în spatele casei spre privat. Mai întâi mă ușuresc, apoi golesc găleata.

„Lăsați asta aici”, spune doamna Ney, dând din cap spre găleată, când mă întorc înăuntru. „O să-l spăl.”

Mă uit la femeia în vârstă tăind brânză și pâine și felii groase de șuncă afumată. Ea toarnă lapte. Aranjează paine scurte. Face ceai.

Chic ca o mamă găină mândră.

„Eliza este norocoasă să te aibă”, spun eu.

Sunt lacrimi în ochi când se uită la mine. „Este invers. Mama ei ar fi atât de mândră de ea.”

„Este ea…?”

„Da. Nu cu mult timp în urmă. A trecut un an după căsătoria Eliza. O rușine teribilă. Era o femeie bună.”

„Îmi pare rău să aud asta.” O bat pe doamna Ney pe umăr. — Mă

duc să-l iau pe Chandler.

Dr. Page este leșinat, pe spate, pe șezlongul din salon, cu un braț

aruncat peste față și un picior atârnând în lateral. Pe pieptul lui are un snifter de rachiu gol, care se clătina la fiecare respirație.

Cred că *nu are putere de rezistență* . Apoi mă uit la Chandler, și el adormit, dar stând drept pe scaun, cu capul înclinat în lateral. Pipa

încă stă în mână, curgând fire blânde de fum în aer. *Bărbații nu fac niciodată.*

Îi scutur ușor umărul lui Chandler, iar el pufnește treaz. „Ai un fiu frumos și sănătos”, îi șoptesc.

El sare în sus și este pe cale să-și strige bucuria, dar îi pun un deget ferm pe gură, scutur din cap și arăt spre doctorul Page. Prefer să nu mai vorbesc cu bărbatul decât dacă trebuie, așa că îl conduc pe Chandler în hol și închid ușa salonului în urma noastră.

„Eliza a fost magnifică. Amândoi se odihnesc sus.”

„Un fiu.” Își trece mâinile prin păr. „Cum îi vom numi?”

„Thomas, se pare. Dar dacă nu ești de acord, ar fi bine să-i spui soției tale curând. Îl spune așa din momentul în care i-a văzut fața.”

„Thomas.” Zâmbește, larg ca oceanul, apoi, parcă și-ar fi dat seama pentru prima dată că încă ține pipa, o duce la buze. El trage o gură de fum, apoi își formează gura pentru a face un inel. Nici un asemenea noroc. Fumul iese într-o minge albă, apoi se risipește, dar el nu se descurajează. „Thomas este!”

De când am fost chemat la soții Robbinse în această după-amiază, m-am întrebat cum aș aborda acest subiect. Nu există o cale ușoară, așa că mă scufund direct.

„Pot să te întreb ceva? Repede. Înainte să urci?”

"Desigur."

„Este o întrebare ciudată, așa că suportă-mă.”

"În regulă."

„I-ai ajutat pe ceilalți să-l scoată pe Joshua Burgess din gheață în acea dimineață? În noiembrie? A fost găsit chiar lângă Bumberhook Point, lângă șantierul tău.

„Da, a fost. Au venit la mine deoarece proprietatea este a mea.

Eram șapte cei care făceam treaba. Opt poate. Nu-mi amintesc. Era întuneric și frig și acum a fost cu luni în urmă.”

Și erai beat când am ajuns la cârciumă, cred, dar nu-i amintește.

„Dar ai avut felinare în acea dimineață? Ai văzut destul de bine ca să-l tai? Să știi cine a fost?”

"Da."

Sunt atent, coborând vocea până la o șoaptă în cazul în care doctorul Page s-a trezit. „Și ce ai crezut?”

— La fel ca tine, stăpână Ballard. Că fusese spânzurat. Părea destul de evident. Toți am crezut așa.”

„Dar nu era nici o frânghie?”

„Numai cel cu care l-au scos pe Sam Dawin din râu. Dar nimic în apropierea corpului.”

Vaietul ascuțit al plânsului unui copil ne întrerupe, iar Chandler se uită spre vârful scărilor.

„Mulțumesc”, spun eu. „Acum du-te să-l vezi pe fiul tău.”

Se întoarce și este pe cale să urce treptele, dar eu îi iau jacheta exact la timp.

„Nu cu asta”, îi spun și îi smulg pipa din mână. „Fumatul interzis lângă copil. Rău pentru noii lui plămâni.”

Chandler urcă în fugă treptele câte două, iar când iese din vedere, îmi pun pipa la propriile mele buze și trag. Tutunul lui Chandler miroase a cireșe și ciocolată. Este acoperit cu melasă și acoperit cu vanilie, dar are gust - ca orice fum - ca de fum. Doar un fel de fum mai frumos, mai clasic. Genul pentru care plătiți. Genul care vine în pungi mici și miroase a domni și savanți. *Tutun.* Nu există funingine sau cenușă și nu mă obosesc să încerc să suflu un inel. Pur și simplu stau în partea de jos a scărilor și las norul să se ridice în jurul capului meu în timp ce mă gândesc la ce mi-a spus Chandler.

„Dă-mi asta”, spune doamna Ney din spatele meu. Pentru o clipă

cred că menajera o să mă certa. Dar în schimb ea adaugă: „Feci greșit”.

Apoi, bătrâna cu părul argintiu sârmos, își pune pipa la buze, își scobește obrajii, trage, pufăie și suflă un inel de fum perfect care crește și crește pe măsură ce se ridică până când — un picior lățime

— se risipește cu totul.

TAVERNA LUI POLLARD

În timp ce trec pe lângă tavernă în drum spre casă, doi patroni beți se poticnesc și prind un miros plin și cald de gătit Abigail.

Doamna Ney și cu mine am ciugulit la cină, dar nu aveam poftă de masă, știind că doctorul Page era în camera alăturată și probabil că

se va trezi în orice moment. Nu am chef să mă descurc cu abuzul lui.

Așa că părăsisem familia fericită și mă îndreptam spre propriul meu pat. Dar asta? Mirosul unei mese copioase este toată motivația de care am nevoie.

Focul arde înăuntru, iar felinarele ard puternic. Camera este doar pe jumătate plină de oaspeți, dar plină de râsete, iar Moise mă

întâlnește la ușă. Obrajii îi sunt roz și zâmbetul larg.

— Ești bolnavă, doamnă Ballard? întreabă el, aruncându-mă o singură privire.

"Nu. Tocmai am venit de la o livrare. Eram în drum spre casă

când am simțit mirosul de gătit al mamei tale.

"Ah. Haideți să vă luăm o parte din ea atunci. Întărește-te pentru plimbare."

Îl urmăresc până la o masă din spate și mă afund pe bancă cu un geamăt. Acesta este un lucru nou pe care l-am descoperit despre mine în ultimii ani. Zgomotele . Stai și geme. Stai și mormăi. În unele zile, se pare că abia pot face un pas fără ca o parte a corpului meu să

scârțâie sau să trosnească, iar acest lucru – chiar mai mult decât părul cărunt și picioarele de cioara de la ochi – mă face să simt ca și cum aș alerga în cursul final. de vârstă mijlocie.

În câteva clipe, Moise pune o farfurie în fața mea. „Găină Cornish, prăjită la scuipat, împreună cu morcovi, ceapă și cartofi." Există și o bucată de pâine unsă cu unt, dar înainte de a-i putea mulțumi, cu atât mai puțin să-mi ridic furculița la gură, el îmi șoptește: „Ai auzit de gospodăria Burgess?"

„Auzi ce?"

Moise se uită în ambele părți pentru a vedea dacă ascultă cineva, apoi se lasă pe banca de vizavi de mine. „Bănuiesc că n-ai fi făcut-o, din moment ce ai fost la o naștere toată ziua."

Clar că vrea să-mi spună vestea, dar sunt flămând, așa că iau o mușcătură de cartof în timp ce el revine în povestea lui. *Doamne!*

Este chiar mai gustos decât îmi amintesc. Nu voi înțelege niciodată

cum Abigail Pollard poate face aceeași masă pe care o fac și totuși este întotdeauna de zece ori mai bună. Sunt capabil să mă strecoare în altă mușcătură înainte ca el să continue.

„Cineva a ars casa lui Joshua Burgess la începutul acestei luni.

Dar a fost descoperit abia în această dimineață."

Este o minune că nu mă sufoc. „ *De ce?* "

— Bărbații morți nu primesc mulți vizitatori, presupun. Dar o pereche de capcani au menționat asta la micul dejun. Tatăl meu crede că acolo s-a ascuns judecătorul North după audiere. Dar doar pentru câteva zile, atât cât să scape de furtună."

Stau puțin mai drept. „De ce nu mai mult?"

„Este ars de câteva săptămâni."

— Deci de unde știe că a fost North?

„Hambarul nu a ars. Și era plină de amprente de câini. Acolo crede Da' că l-a păstrat pe Cicero.

„Nu a luat câinele cu el?"

Moise scutură din cap. „L-am văzut pe veranda de la North Manor în după-amiaza asta. Trebuie să fi luat-o acasă înainte de a pleca definitiv din oraș. Dar, sincer, a fost deștept din partea lui North să se ascundă acolo. Burgess a murit. Nimeni nu s-ar uita acolo."

Este un punct bun și așa îi spun.

„Dar de ce să-l arzi?" întreb eu. „Nu are sens să distrugi o casă

goală."

„Dacă nu era ceva în casă pe care ar fi vrut să dispară." El ridică

din umeri, apoi se ridică să se întoarcă la muncă.

Poate la fel de bine să mă fi pălmuit cu mâna goală. „Moise?"

Întreb: „Ce s-a întâmplat cu lucrurile lui Burgess?"

„Nu are multe cu ce să înceapă. Un cal. Două vaci. Niște găini. Și cabina era doar o singură cameră, din câte am auzit. Nu era mult în ea. Animalele au fost date vecinilor când a murit."

Rup o bucată de pâine, apoi mi-o bag în gură. Mestec încet în timp ce în mintea mea se aprind o duzină de focuri mici.

„Dar șaua lui? Armele lui? Au existat obiecte personale?"

„Da' le-a pus în magazie. Cu el." Moise ridică din umeri. „Henry Sewell a trimis o scrisoare la Boston căutându-și rudele. Hasna a răspuns, din câte știu eu."

„Mă anunți dacă mai auzi ceva?"

„Da. O să trimit un mesaj."

„Sau o poți aduce singur. Sunt sigur că Hannah ar fi încântată să

te vadă din nou."

Sunt puține lucruri care îmi plac mai mult decât să fac un tânăr să roșească, iar Moise mă obligă într-un mod spectaculos. „Da. Voi face asta", spune el. „Între timp pot să-ți iau altceva?"

Este un risc. Stiu asta. Dar ar fi trebuit să mă gândesc la asta cu luni în urmă.

„Da", îi spun lui Moise. „Voi avea nevoie de un felinar."

Pollarzii îl numesc șopron, dar structura din spatele tavernei seamănă mai mult cu un hambar mic. Deși are o singură etapă, are uși duble și ar putea găzdui cu ușurință mai mulți capete de vite confortabil. Îl folosesc pentru a stoca provizii și hrană suplimentară, pentru butoaie și lăzi. De asemenea, trupul lui Joshua Burgess. Calea nu este la fel de uzată ca altele din apropierea tavernei — în special grajdurile — dar este clar că cineva face excursia în mod regulat, așa că vizita mea nu ar trebui să fie vizibilă dimineața dacă Amos iese să

adune o parte din carne de vită sau o bucată de slănină.

Încuietoarea ușii scârțâie în timp ce ridic, apoi se răstoarnă cu o bătaie. Mă uit înapoi peste umăr să văd dacă a auzit cineva. Nu se aprinde nicio lumină în ferestrele de sus ale tavernei. Nicio voce nu strigă. Așa că trag ușa și mă strec înăuntru.

Magazinul este bine ordonat. Produse alimentare și consumabile stivuite în rânduri ordonate, care sunt accesibile pe ambele părți. De tavan atârnă șase părți mari de carne de vită și zece jaret de șuncă.

Sunt saci de grâu și roți de brânză. Îmi țin respirația câteva secunde înainte de a realiza că mirosurile așteptate de moarte și decădere nu sunt vizibile. Magazinul miroase doar a fân și sare și rumeguș. Din mere uscate și pește afumat. Dar este rece ca râul stâncă înăuntru și totul este înghețat. La început, nu pot găsi cadavrul, sunt îngrijorat că a fost mutat sau furat. Dar apoi, în colțul din spate, văd grămada de fân. Are sens. Chiar dacă știi că este acolo, nu vrei să dai peste un cadavru de fiecare dată când ieși după o cadă cu unt. L-au ascuns pe Burgess din vedere.

Mulțumit, închid ușa în urma mea. Văd urme de pași pe podeaua

prăfuită și fân împrăștiat acolo unde judecătorii de la Vassalboro au stat în jur și au inspectat cadavrul acum câteva săptămâni. De atunci, a fost îngrămădit înapoi peste corp într-o grămadă neglijentă.

Am lăsat felinarul jos și împing prin fân cu vârful cizmei până

când iese la vedere prelata de piele unsă care îl acoperă pe Burgess.

Nu am niciun interes să-l examinez din nou – odată a fost mai mult decât suficient – așa că mă deplasez în cealaltă direcție, îngenunchez acum și scot grămezi de pleavă uscată deoparte cu mâinile.

Acolo, umflarea unei șei. Împing paiele înapoi și găsesc toate tacurile la locul lor: pătură și căpăstru, mușcă și frâiele. Îl acopăr din nou și continui să caut. Lângă ea este o pătură de lână înfășurată în jurul unei puști și al unei secure. Nu ceea ce caut. Merg mai departe, alunecându-mi acum brațele în sus, până la umeri, în timp ce mă

simt mai departe în grămada.

„În sfârșit."

Degetele îmi alunecă peste cureaua de piele a unei șea și o trag din fân. Este praf și rece și greu. Noaptea se apasă în jurul cercului luminii felinarului, iar inima mea ticăie mai repede. Acest lucru este greșit. Știu asta, dar oricum desfac geanta. Înăuntru sunt pistoalele lui Burgess, împreună cu o poșetă cu monede care stă grea în mână

când o scot. O sticlă goală care miroase a whisky. Trei plicuri. Și acolo, în fundul genții, o fâșie de dantelă.

Mă uit la ea îngrozită, amintindu-mi ce a spus Rebecca curții, cum Burgess a rupt o bucată de dantelă de la tivul schimbului și și-a

legat părul pe spate înainte de a merge la ea. L-a păstrat, un suvenir, și stomacul mi se întoarce la vedere.

Trag fiecare plic din geantă, strâmbându-mă curios la sigiliile de ceară sparte și la adresele de retur scrise deasupra lor.

Prima scrie: Colonel Joseph North, Hallowell, District of Maine.

Al doilea scrie: Proprietarii Kennebec, Boston, Massachusetts.

Dar este al treilea care mă face să-mi ciupesc sprâncenele în confuzie.

„Ce naiba în iadul lui Satan?" mormăi, trecând cu degetul mare peste

scrisul de mână familiar și elegant.

Se citește: Ephraim Ballard, Hallowell, District of Maine.

Întorc clapeta ca să deschid această ultimă scrisoare când aud zgomotul puternic al unei uși trântite, apoi un blestem bolborosit și zgomotul greu de pași care se îndreaptă spre magazie. Am băgat totul înapoi în geanta și sting felinarul. Dacă lumina poate exploda, atunci întunericul poate înghiți, iar eu sunt consumat într-o clipă.

„Al naibii de prost de băiat”, mârâie vocea aspră, guturală a lui Amos Pollard, urmată de ceea ce pot doar ghici că este un șir de blasfemie germane. „ *Arschgeige! Arsch l-a muşcat pe Ohren!*

Dünnbrettbohrer! Kotzbrocken! ”

Și apoi se aude scârțâitul puternic al zăvorului care se ridică, urmat de bubuitul lui care cade la loc peste ușă. Înainte să-l pot striga sau să-l avertizez că sunt înăuntru, Amos Pollard a plecat cu picioarele pe picioare, blestemând încă pe sub răsuflarea lui.

Îmi uşuresc drumul spre partea din faţă a şopronului şi împing uşa cu umărul. Nu se mișcă. Sunt închis înăuntru.

— Ești o proastă, Martha Ballard, spun, iar vocea mea sună goală

în întuneric. „Din toate profesiile pe care le-ai fi putut alege, ai găsit-o pe cea – singura blestemată – care te-ar fi închis cu un mort în miezul nopții.

Cu treizeci de ani în urmă

OXFORD, MASSACHUSETTS

28 FEBRUARIE 1760

„Nu știu nimic despre nașterea copiilor”, i-am spus băiatului.

Nu putea să aibă zece ani, dar totuși, s-a uitat la mine de parcă aș

fi fost o simplă. „Ai unul pe șold. Și încă unul în interiorul casei.

Trebuie să știi ceva despre asta.”

„Asta este diferit de a livra cuiva altcuiva”, am spus. — Și în plus, ești sigur că se referea la mine?

Băiatul gemu. Și-a dat ochii peste cap. — Doamnă Ballard, nu-i așa?

"Da."

„Atunci tu ești cine se referea ea. A spus că vrea ajutorul *tău* și vrea să vii repede.” Nerăbdător, s-a mutat din picior în picior. "Bine?

Vii?”

M-am uitat la locul unde stătea soțul meu la masă, privindu-l pe Cyrus cum mănâncă un castron de ciupercă. Avea trei ani și jumătate și era la îndemână cu o lingură, dar, când era lăsat nesupravegheat, îi plăcea să picteze cu degetele cu mesele.

Privirea pe care i-am trimis-o lui Efraim a spus clar: „ *Salvează-mă,* dar el nu a făcut-o”.

— Ar trebui să pleci, spuse el. „Voi rămâne cu copiii.”

"Dar-"

"Merge."

„Aș putea fi plecat mult timp. Ei-"

„Va fi bine, având în vedere că eu sunt părinte atâta timp cât ai fost tu. Du-te, ajută-l pe Elspeth.”

Femeia în cauză – o Elspeth Horne – era o moașă bătrână

înspăimântătoare. Încrețit și furios, dar extrem de competent în camera de naștere. De aceea am căutat-o când l-am avut pe Cyrus, iar mai târziu, pe Lucy. Dar nu puteam să înțeleg de ce trimisese băiatul

după mine.

Ephraim se ridică de la masă și întinse mâna spre Lucy. Ea se scufunda în brațele lui cu un chicot sălbatic, iar el o lăsă pe umăr ca pe un sac de cereale. "Merge."

Nu mai era nimic de argumentat. La urma urmei, Lucy a fost înțărcată și nu am putut folosi asta ca scuză. Așa că l-am sărutat pe Ephraim, mi-am apucat haina, mi-am pus mănușile și l-am urmat pe băiat într-o plimbare rapidă pe potecă și pe drumul plin de zăpadă

spre Oxford. Taverna în care ne îndreptam era la doar o milă

depărtare și ne-am descurcat ușor cu distanța, cu pasul meu lung și pașii lui repezi. Băiatul îmi spunea doar că femeia care muncea stătea la tavernă de o săptămână și că fusese trimis să mă ia. Nu știa numele ei sau de cât timp fusese în travaliu.

Când am ajuns, s-a aruncat spre scări, s-a uitat înapoi și mi-a făcut cu mâna să urmez. Sus, sus am mers, până în camera de la mansardă, și fiecare pas pe care l-am urcat m-a făcut să mă simt mai degrabă un idiot pentru că am fost acolo de la început. Când am ajuns la ușa scurtă și înclinată, mă convinsesem să mă întorc și să

plec acasă. Dar băiatul a deschis-o fără să bată, a alergat la bătrâna așezată lângă pat și a sărutat-o pe obraz.

— Iată-o, bunico.

„Mulțumesc, Walter. Acum du-te și așteaptă pe scări în caz că am nevoie din nou de tine.

L-am privit plecând, apoi m-am întors către Elspeth. Cu o mână

bătrână și noduroasă, ea a mângâiat brațul unei fete care stătea întinsă pe pat, cu stomacul ei uriaș și rotunjit îndreptat către tavan.

Fata părea la fel de alarmată de prezența mea pe cât mă simțeam eu.

— Doamna Ballard? a întrebat Elspeth și mi-am dat seama că nu am mai spus un cuvânt de când am intrat în cameră.

"Da?"

S-a întors la sunetul vocii mele și deodată am înțeles. Nu am mai văzut-o pe Elspeth de optsprezece luni. Și ochii ei fuseseră

întunecați atunci, mai întunecați decât ai mei. Dar de atunci deveniseră un alb total lăptos. Elspeth Horne era oarbă.

— Intră, spuse ea. „Și scoateți haina. Vei avea nevoie de brațele libere.”

„Voi face?”

„Du-te mai departe. Lași să intre un draft.”

Am închis ușa, mi-am dat jos pelerina și mi-am desprins mănușile. Apoi am respirat adânc și am mers să stau lângă ea. I-am spus adevărul. „Nu înțeleg de ce ai sunat după mine.”

„O să mă ajuți să nașc acest copil.”

Fata era destul de tânără. Avea încă chipul plin și rotund al adolescenței și aspectul speriat de copil. Ea nu purta verighetă, dar asta nu însemna mare lucru, deoarece jumătate dintre bărbații pe care îi cunoșteam erau prea săraci pentru a da una soțiilor lor.

„Nu are femei?” Am întrebat.

„Nu va spune, într-un fel sau altul. Dar apoi ea nu a spus prea multe pentru început. Nimeni nu știe de unde vine sau unde merge.

Doar că a apărut miercurea trecută și are o mulțime de monede de plătit pentru camera ei. Hangiul m-a sunat azi dimineață devreme când a auzit-o plângând. Pe bună dreptate am presupus că durerile ei începuseră. Walter m-a adus aici, dar nu are rost altfel. Deci suntem noi doi cei care vom duce treaba la bun sfârșit.” Ea făcu o pauză, dădu din cap spre lumină. „Ar trebui să fie un alt scaun undeva în cameră. Dacă nu, trimite-l pe Walter să ia unul de la parter.

Era una, lângă fereastră. L-am apucat și m-am alăturat ei lângă

pat.

„De ce eu?”

Elspeth a împins de pe frunte o panglică lungă, argintie, de păr, dar aceasta s-a căzut din nou înainte și, distrat, am întins mâna și i-am băgat-o după ureche. Ea a simțit gestul. Își înclină capul. M-a privit fără să vadă.

„Pentru că nu intri în panică într-o sală de naștere. Nu ai făcut-o cu Cyrus – și asta a fost o naștere la fel de grea ca oricare pe care am

văzut-o vreodată – și nici cu Lucy. Și dacă am de gând să predau ceea ce știu, atunci vreau să fie cineva care nu este dat la isterici. Nu este nimic mai rău decât un țipător sau un plângător sau o fată proastă

într-o cameră ca asta.”

În urmă cu o oră, luam prânzul cu micuța mea familie, iar acum tocmai mi se spusese că — fără știrea sau aprobarea mea — aș fi devenit ucenic la această femeie.

Fata stătea întinsă acolo, uitându-se înainte și înapoi între Elspeth și mine de parcă ar fi vrut să se ridice și să fugă. Dar n-ar fi alergat pentru ea, nu pentru mult timp, pentru că am putut vedea primul val dur de durere strângând peste ea. Gemetul care a urmat mi-a fost familiar și am tresărit de simpatie. Aveam aproape douăzeci și doi de ani când l-am avut pe Cyrus, dar fata asta nu putea avea șaptesprezece ani.

Am întins mâna înainte și i-am pus o mână pe burta, simțind că

se întărește. „Îmi pare rău că nu ai pe nimeni cu tine pentru asta”, i-am spus. „Dar am făcut-o de două ori și nu există moașă mai bună în stat decât Elspeth. Vă vom ajuta.”

„E *oarbă* ”, șuieră fata.

„Ea are ochii mei pentru a vedea, iar mâinile ei funcționează

foarte bine. Nu trebuie să vă faceți griji.”

Elspeth m-a bătut pe genunchi și am știut că spusesem ce trebuie.

„Ce ai nevoie să fac?” Am întrebat.

„Întreabă-i numele.” Elspeth trebuie să fi simțit confuzia mea pentru că a adăugat: „Primul lucru, cel mai important lucru într-o sală de naștere, este să întrebi numele femeii. Dacă vrei să-ți pui mâinile pe corpul ei, ea trebuie să aibă încredere în tine. Și ea nu va face niciodată asta dacă nici măcar nu știi cum să-i spui, pentru că

vei face mult mai mult decât să pui mâna *pe* ea până la sfârșit.”

„Numele meu este Martha Ballard”, i-am spus fetei. M-am simțit prost. Ca un copil care stă în fața unui profesor irascibil, dar am făcut-o oricum. „Ce este al tău?”

Am putut să-i văd dezbaterea, de parcă o spune cu voce tare ar fi o

predare totală în grija noastră. Dar o altă contracție a lovit-o, aceasta mai rău decât ultima, iar când a scăzut câteva secunde mai târziu, ea a spus: „Trifen. Numele meu este Triphene Hartwell.”

Elspeth dădu din cap. "Bun. Acum dă-mi geanta medicală. Este la picioarele patului. Îți voi spune pentru ce este fiecare articol și vei face cu ele exact așa cum spun eu. Și Martha?”

"Da?"

„Până la sfârșitul acestei nopți, vei ști dacă moașa este un lucru la care ai fost chemat.” Ochii aceia palizi și lăcrimi se plictiseau în mine.

„Sau nu.”

5

DOLIA CARE NU VORBESTE

MARTIE 1790

Dacă aveți lacrimi, pregătiți-vă să le vărsați acum.

- WILLIAM SHAKESPEARE , *Iulius Caesar*

MORA LUI BALLARD

LUNI, 1 MARTIE

Termin jurnalul de ieri în timp ce Efraim citește scrisorile. Sunt trei în total – unul dintre ele scris de mână – și pot auzi hârtiile încrețindu-se între degetele lui în timp ce înregistrez detaliile livrării Eliza Robbins în jurnalul meu.

Duminică, 28 februarie. Nașterea. fiul lui Chandler Robbins.

Zăpadă după-amiaza. Am fost chemat să o văd pe doamna Robbins, care nu este bine. Doamna Robbins a zăbovit până la patru seara, când a apărut boala. Doctorul Page a fost sunat, dar ea nu a vrut să-l vadă când a venit. A născut în siguranță un fiu, primul ei născut, la cea de-a zecea oră și jumătate seara trecută și este așa cum se poate de așteptat. Am întârziat și am privit.

Doamna Ney era acolo și numai ea.

Recunoscusem scrisul lui Ephraim pe plic, desigur. Nu se poate confunda liniile precise și minunate, cum tulpina fiecărui *d* se îndoaie în sus și la stânga, făcând o jumătate de buclă perfectă

deasupra literei. Singurul mister este modul în care un sondaj pe care l-a completat soțul meu în urmă cu aproape doisprezece ani ajunsese să fie în geanta unui mort.

Ephraim dorea întreaga poveste, desigur – unde am fost și ce făcusem – ca să nu mai vorbim de cum am ieșit din acea magazie. Și-a dorit asta în clipa în care am ajuns acasă, dar, epuizat și înțepenit, îi promisesem că îi voi oferi fiecare detaliu dacă va aștepta până

dimineața.

Acum, îmi bat conia pe vasul mic de cositor pentru a scoate cerneala rămasă și îmi dau jurnalul deoparte. Mă întorc către Efraim.

Așteaptă.

„Dar”—Efraim își lasă scrisoarea în poală și își ridică privirea spre mine, clătinat—„asta spune...”

„Știu ce scrie.”

„Nu pot.”

„Se pare că pot. Cu acea declarație pe propria răspundere de la North.”

Efraim pliază metodic fiecare scrisoare și o pune înapoi în plicul ei. Bucăți de sigiliu de ceară se desprind și cad pe podea, dar el nu observă. Își bate literele pe coapsă. Apoi se ridică și se plimbă.

„Acesta este un anunț de evacuare.”

"Da. L-am citit.”

Și am avut. După ce m-am îmbrăcat în această dimineață, dar înainte de a părăsi camera noastră, m-am așezat pe marginea patului și am citit fiecare dintre scrisorile din geanta lui Burgess: un studiu realizat de Ephraim cu aproape doisprezece ani în urmă

asupra celor optzeci de acri ai noștri, împreună cu o descriere detaliată a proprietății; o scrisoare certificată către Proprietarii Kennebec de la Joseph North în care se precizează că familia Ballard nu a îndeplinit a treia condiție pentru dobândirea actului asupra acestei proprietăți; și un răspuns din partea proprietarilor menționând că contractul de închiriere Ballard este anulat până

acum și, așa cum a sugerat North, reatribuit unui singur căpitan Joshua Burgess.

Faptul că şa a venit acasă cu mine aseară este un alt lucru pe care va trebui să-l explic soţului meu. Nu a întrebat încă. Prin urmare, nu m-am oferit voluntar.

„Dar este o minciună. Tot ceea ce a spus în scrisoarea respectivă

este în mod demonstrat fals. Am îndeplinit toate condițiile.”

„Nu al treilea. Nu din punct de vedere tehnic.”

„Doar pentru că luna viitoare va marca al doisprezecelea an pe această proprietate. Dar cu siguranță ne-am menținut o reședință

permanentă. Sunt sute de oameni care vor depune mărturie despre asta!”

„Va conta asta dacă North refuză să certifice cererea? El este proprietarul Kennebec, nu tu. Și ar necesita un apel lung, indiferent.

Și între timp am fi fost evacuați. S-a transformat în stradă pentru ca Burgess să aibă tot ce am construit.

„Numai că e mort. Și încă suntem aici.”

Eu dau din cap. „Asta e partea pe care nu o înțeleg. De ce s-ar fi dat North să-i transfere moara lui Burgess doar pentru a-l ucide?

Se uită la mine cu acei ochi albaștri oțel. — Crezi că a fost nordul?

„Este singurul lucru care are sens. El este singurul care profită de pe urma morții lui Burgess.”

Efraim se duce să stea în fața ferestrei, cu literele ciupit între două degete de la mâna stângă. Spatele lui este drept și puternic, la fel ca și profilul lui, și îl privesc privind în depărtare. După o clipă, se zgârie la zgârietură de-a lungul liniei maxilarului.

Îmi vine un gând și mă așez mai drept pe scaun. "Oh."

"Ce?"

„Când este datată scrisoarea lui North?”

O scoate din plic. Îl ține la distanță de braț. Oferă un strabis miopic. „Primul octombrie. De ce?"

Data este familiară. Așa că îmi întind jurnalul și mă întorc la primul octombrie, căutând un indiciu. Și iată-l, în alb-negru, scris de propria mea mână.

Joi, 1 octombrie — Sens, cu excepția unor averse. Am avut companie în după-amiaza asta. Domnul Savage, aici, ne informează că doamna Foster a jurat un viol asupra unui număr de bărbați, printre care se numără și Joseph North. Şocant într-adevăr! Am fost acasă.

„Aceasta a fost ziua în care Rebecca Foster a prezentat acuzația de viol.”

"Ce vrei să spui?"

„Cred că North cumpără tăcerea lui Joshua Burgess cu această

proprietate.”

„De ce să-l omoare?”

Este o întrebare valabilă. Una la care nu pot răspunde cu nici un grad de certitudine. "Nu știu. Încă nu deloc.”

„Toate uneltirile tale nu au produs o soluție?”

„Nu fac *planuri.* ”

„Dacă ar fi fost cazul, nu te-ai fi trezit încuiat în șopronul Pollard în miezul nopții. Sau vii acasă cu o geantă care nu-ți aparține.”

Efraim se sprijină de perete. Îmi aruncă o privire severă. „Să nu crezi că nu am uitat doar din cauza” – ridică literele – „aceste”.

Respir adânc. Pufă-l afară. „Am crezut că am avut probleme pentru o clipă. Se făcuse la fel de rece ca fundul unui săpător de puțuri acolo și nu mă puteam decide dacă să chem sau nu ajutor.”

— Intrigat de ideea de a muri înghețat, nu-i așa?

Mă uit la el. „Nu ajunsese în acel punct. Și, în plus, nu aveam cum să explic ce făceam acolo sau de ce aveam nenorocitul de geanta aia pe braț.

„Ei bine, bănuiesc că nu ai trecut prin perete sau nu ți-ai săpat.

Deci cine te-a salvat?”

„Moise.” râd. „Amos intrase înapoi și îl jupuise în germană pentru că lăsase ușa șopronului descuiată. Nu i-a luat mult să-și dea seama unde am plecat cu felinarul acela. Totuși, i-a luat ceva timp să vină

după mine. A trebuit să aștepte până când tatăl său a adormit.”

Efraim își trece degetele prin părul de la tâmple. Clătină din cap.

Mârâie. „Tu vei fi moartea mea, femeie.”

„Totul este bine care se termină cu bine.”

Nu i se pare amuzant folosirea Bardului împotriva lui și ochii lui subțiri până la fâșii de iritare.

„Aș fi ieșit. Până la urmă, spun eu.

"Pot fi. Poate că nu. Dar văd că nu ne-ați rezolvat situația actuală."

„Care este?"

„Cum, în numele celor șapte iaduri, o să explicăm cum ai ajuns să

fii în posesia acelui sacoș."

„Nimeni nu pune încă această întrebare anume."

„O vor face. În momentul în care vom face publice aceste scrisori.

Ceea ce va trebui să facem pentru că, *din punct de vedere tehnic,* nu mai avem dreptul legal de a locui pe această proprietate."

Sunt pe cale să-i spun că, până când cineva se va gândi să pună

această întrebare, vom fi găsit o modalitate de a răspunde. Dar atunci Jonathan dă înapoi ușa camerei mele de lucru fără să bată.

"Da?" întreabă Efraim.

Jonathan se uită la tatăl său cu milă și groază. „Ceva l-a ucis pe Percy."

Lamelele de lemn au fost rupte, iar pe podea este sânge. O

revoltă de pene împrăștie mioaielele. Este o scenă sumbră, nu foarte diferită de blocul pe care îl folosesc pentru a măcelar pui.

Îl urmăresc pe Efraim. El stă nemișcat – prea nemișcat – în timp ce ia în vedere. „Ce a fost?" întreabă Jonathan.

Ephraim se dă înapoi și inspectează pământul. Sunt amprente de labe în zăpadă. O încurcătură nebună din ele, încrucișate și zdrobite împreună.

„Un coiot", spune el.

„Nu un lup? Acestea sunt piese mari."

„A fost un coiot mare." Îngenunchează și trage un deget de-a lungul amprentei. „Vezi, degetele de la picioare sunt alungite, iar pernița este

festonată. Un lup are degete rotunde, o pernă

unghiulară.”

„Îmi pare rău”, spune Jonathan. „Este păcat să pierzi acea pasăre.”

Ephraim mormăie, dar nu răspunde imediat. În schimb, se plimbă în jurul măsuțelor, cocoșat, până când găsește un set de amprente care duc în pădure. Acestea sunt mai late una dintre ele, ca și cum animalul alerga și există mici picături de sânge împrăștiate între ele.

Pentru mine se pare că coiotul a fugit cu Percy între fălci, dar Ephraim se întoarce, clătinând din cap. „Nu cred că e mort”.

„Tată, ești…?” Vocea lui Jonathan se stinge când scutur din cap.

Lasă-l în pace, îmi spune expresia.

„Dacă l-a prins, l-ar fi sfâșiat pe Percy chiar aici.” El arătă spre pământ în fața măsuțelor.

„Sunt o mulțime de pene”, spun eu.

„A intrat în mioaie. Am luat câteva lovituri, fără îndoială. Dar cred că Percy s-a băgat, a speriat chestia și a zburat.

Ne uităm toți trei la cer de parcă șoimul s-ar putea întoarce deasupra noastră.

„Se va întoarce?” întreb eu.

Efraim este mai puțin sigur de acest lucru și o încruntătură îi întunecă expresia. „Presupun că vom vedea cât de bine l-am antrenat.”

TAVERNA LUI POLLARD

VINERI, 5 MARTIE

James Wall îi aruncă lui Brutus o privire dornică, în timp ce eu leez la stâlp de lângă cicălăria pe care a cumpărat-o pentru a-și înlocui Pacerul. Recunosc acea privire. Este un fel de dor amestecat cu gelozie. Genul de privire pe care un soț nefericit i-ar pune asupra soției altui bărbat.

Se scarpină puntea lungă a nasului lui Brutus. — Încă călăriți fiara

asta?

„De ce n-aș face?"

„Este foarte cal."

— Și crezi că e prea mult pentru mine?

James nu va îndrăzni să răspundă la această întrebare cu voce tare, așa că își drese glasul. Se uită la pământ. Rânjește.

„Ei bine, nu ești singur. Soțul meu crede că Brutus este un răufăcător la fel de mare ca și omonim."

„Totuși îți permite să-l călărești?"

„ *Permite* ?" râd. „Am cincizeci și patru de ani. Efraim nu-mi *permite* nimic. Fac ce vreau."

„Ei bine, dacă te hotărăști vreodată să-l vinzi, aș dori șansa să fac o ofertă."

Știu, de fapt, că James nu își poate permite acest cal, dar sugestia lui este deschiderea de care am nevoie. Acesta este motivul pentru care am traversat strada când l-am văzut descălecând în fața tavernei. Așa că îl urmez pe trepte, iar el îmi ține ușa deschisă.

— Credeam că ai călărit doar Pacers?

„Îi prefer, fără îndoială, dar nu sunt atât de pretențios pe cât cred oamenii." Se încruntă peste umăr la nag. „După cum demonstrează

punga aceea de oase."

Ridicăm din umeri pălării și paltoane. Călcați zăpada de pe picioarele noastre. Este miezul după-amiezii și soarele strălucește, dar este întunecat în interiorul tavernei și este nevoie de un moment pentru ca ochii noștri să se adapteze.

— Bei sau mergi în vizită în după-amiaza asta? întreb eu.

„De băut. Nu prea sunt în calea companiei în aceste zile."

„Oh, mă îndoiesc de asta. Lasă-mă să-ți cumpăr o halbă.

Consideră-l un premiu de consolare pentru că trebuie să mergi pe acel vechi priză de acolo."

James râde, iar Moise este acolo, gata să ne preia ordinele, până

ne găsim locurile. Apoi pleacă să ne ia bere și cidru, vesel și eficient ca întotdeauna, în timp ce ne instalăm.

„Îmi pare rău că a trebuit să-ți vinzi calul”, îi spun lui James.

Se încruntă. „Știam mai bine decât să merg la Joseph North pentru un împrumut.”

„Atunci de ce ai făcut-o?”

„Nu sunt mândru de asta. Dar s-a întâmplat înainte de afacerea aceea cu amanta Foster. N-aș fi niciodată...

Moise s-a întors și pune două căni pe masă. Ambele sunt supraumplute, iar spuma se scurge pe margine în timp ce lichidul bogat, de culoarea chihlimbarului, se revarsă pe masă. James își bea până la un nivel ușor de gestionat în timp ce așteaptă ca Moise să

plece din nou.

„Point is North a avut banii și dorința de a investi. Am continuat la nesfârșit despre cum avem nevoie de o distilerie în Hook. Și condițiile păreau bune. Nu am avut probleme cu plățile până când râul a înghețat.”

Majoritatea familiilor își fac propria bere acasă și, deși calitatea berii variază, nu este o sarcină grea. La fel și pentru cidru. Butoaiele folosite pentru a le fermenta sunt adesea mai greu de găsit decât ingredientele. Dar lichiorul este o altă poveste. Tot romul, ginul și whisky-ul consumat în Hook sunt expediate din altă parte. James este inteligent să recunoască această nevoie și să încerce să o satisfacă. Nici măcar eu nu-l pot reproșa că și-a asumat riscul financiar. La urma urmei, vara trecută North a fost doar un alt om de afaceri dispus să investească în comerțul local.

„Nu ați economisit nimic pentru a acoperi împrumutul în lunile de iarnă?”

„Nu este suficient pentru a plăti integral. Ceea ce a cerut North, deși nu asta și-a dorit cu adevărat.”

"Ce vrei să spui?"

„Mi-a oferit două opțiuni când m-am dus la el și mi-a spus că

plata mea din decembrie va fi scurtă. A spus că aș putea plăti întregul împrumut, plus dobânda, în întregime, chiar atunci sau să-i transmit o parte din distilerie."

„Dar abia ați început construcția."

Se încruntă în berea lui. „North a spus că este modul lui de a

„investi" în afacere. Dar ceea ce și-a dorit cu adevărat era cu treizeci la sută din partea de sus." James poate spune după expresia mea că

sunt revoltat în numele lui. „Am refuzat, desigur. Am ajuns în curtea închisorii și a trebuit să-mi vând Pacerul pentru a scăpa de sub degetul lui.

„Treizeci la sută este *scandalos.* "

„Acela este nordul. Nu vezi ce face?"

Eu dau din cap.

„Vrea să dețină întregul oraș."

MORA LUI BALLARD

DUMINICĂ, 7 MARTIE

"Bine făcut!" spun eu.

Sarah White mă zbârnește peste masă. Între noi se află *New England Primer* și trei coli de hârtie liberă, împreună cu penna și cerneala mea.

Scrisorile lui Sarah sunt clare și drepte – deloc ca ale unui copil –

și se înclină doar ușor în jos pe măsură ce parcurg pagina. Și-a scris cu succes numele, alături de cel al părinților și al fiicei ei. Sarah a avut mare grijă cu aceasta din urmă, a scris CHARLOTTE cu majuscule. Ea este mândră de nume și de copil.

„Pot spune că ai exersat."

Aceasta este a doua noastră lecție. Prima a început luna trecută

când mi-am extins oferta și am lăsat primerul în posesia ei. Sper să o scot pe asta suficient de mult încât să rămână și să ni se alăture la

prânz.

„În fiecare noapte”, îmi spune Sarah. „Nu este atât de greu pe cât am crezut că ar fi. Nu o dată am memorat sunetele. Iar imaginile ajută.” Fața ei se umple de culoare și cred că este jenată. „Știu că e o prostie.”

Mi-am pus palma peste dosul mâinii lui Sarah. "Deloc. Pentru asta sunt pozele.”

La început Sarah s-a refuzat să facă această lecție în fața lui Hannah și Dolly – era o doză de plăcintă umilă pe care nu intenționase să o consume în fața publicului – dar fetele mele, după

ce au învățat să citească și la genunchi, sunt încântate să aibă Sarah la masa noastră, iar ei se joacă pe rând cu Charlotte în timp ce ea ține lecția.

Dolly vine să stea în spatele lui Sarah și se uită peste umăr la primer. „Pozele au fost întotdeauna partea mea preferată. Încă vreau o ilustrație frumoasă din când în când când citesc.” O mângâie pe umărul lui Sarah, apoi pleacă din nou să frământe pâinea care a terminat de crescut.

„Hannah?” întreb eu.

Ea ridică privirea.

— Vrei să le spui lui Cyrus și tatălui tău că prânzul este aproape gata?

— Îi voi spune tatălui, spune ea. „Dar Cyrus a plecat. A plecat nu acum cinci minute.”

La naiba, cred.

„Unde s-a dus?”

Hannah ridică din umeri. „Într-o comisie pentru tată”.

înăbuşesc un oftat. Aceasta este cea mai bună șansă pe care am avut-o să-i fac împreună pe Sarah și Cyrus într-o cameră în peste o lună. Concluzia lui în curtea închisorii complică asta, desigur, având în vedere că este acasă doar în timpul zilei. O punea pe Sarah să-și facă lecția aici păruse soluția perfectă.

Mă întorc către Sarah și ating un mic pătrat din partea stângă a paginii. Înăuntru este o clepsidră desenată simplu, cu flori în colț.

„Hai să mai încercăm o pagină înainte de prânz. Începeți de aici.”

Sarah își încruntă sprâncenele și îi văd buzele lucrând pentru a scoate literele înainte de a vorbi. „Pe măsură ce… aleargă… paharul…

viața… omului… trece.”

"Excelent! Acum următorul.”

„Cartea... mea... și... auzi... Nu!... inima. Spune *inima.* Cartea și inima mea nu se vor despărți niciodată.”

Imaginile ajută, dar la fel și rimele și cu cât mergem mai departe în pagină, cu atât Sarah se simte mai confortabil citind cuvintele cu voce tare. Nu este doar scrisul pe care ea a exersat în fiecare seară, ci și lectura. Și în absența rușinii, această nouă abilitate începe să

înflorească.

Mă așez – mulțumit – în timp ce Sarah continuă fără îndemnul meu.

„Leul îndrăzneț, mielul ține. Luna dă lumină în timpul nopții.

Noapte. În. Privighetoare! Privighetoarele cântă în timpul primăverii.”

Continuăm tot restul paginii și, când ridic privirea, îmi văd fiicele care privesc cu expresii de mândrie. Sunt mândri de Sarah. Le place

de ea, iar fata ar putea face mai rău decât să se căsătorească într-o familie în care este plăcută. Trebuie doar să găsesc o modalitate de a face asta, o modalitate de a-l face pe Cyrus să rămână pe loc suficient de mult pentru a încerca.

Când prânzul a fost consumat și Sarah s-a împodobit împotriva frigului și a băgat-o pe Charlotte într-o praștie sub haină, îi văd pe amândoi la uşă, apoi mă uit cum Jonathan îi strânge în căruță. Odată

ce au plecat, mă întorc la foc și mă așez lângă soțul meu. Alăptează

un pahar de coniac și abia ascunde un zâmbet.

„De ce aspectul acru, iubire? Ai fost dejucat?” întreabă el.

— L-ai avertizat pe Cyrus, nu-i așa?

„L-am trimis la o comisie. Mai avem o afacere de condus, în ciuda planurilor tale.”

— Ultima dată când am auzit, ți-a plăcut această schemă.

„Da. Dar tot trebuie să fie ideea ei."

— Ei bine, acum a plecat cu Jonathan.

Efraim ridică din umeri. „Ar putea face mai rău."

Îi trec paharul și iau o înghițitură de coniac. "Nu. Jonathan este ultimul lucru de care Sarah are nevoie. Se va trezi cu multe necazuri dacă nu se oprește din așternutul fetelor înainte de a se căsători cu una."

Cel puțin asta îl șochează și mă bucur că am toată atenția lui.

— Ești sigur că el și Sally au...?

„Mai mult o suspiciune decât o certitudine." Îmi arunc în gură

ultimul coniac al lui și înghit. „Dar se va termina prost pentru băiatul ăla de-al tău. Notează-mi cuvintele."

„E al meu acum, nu?"

„Când provoacă probleme, sunt ai tăi."

Mă ridic și mă îndrept spre camera mea de lucru, dar Ephraim mă apucă de încheietura mâinii.

„Uite," spune el.

Mă conduce la fereastră. O umbră lungă și întunecată zboară din pădure, la cincizeci de picioare deasupra solului. Înconjoară moara o dată, apoi se odihnește pe giroută.

Efraim avea dreptate. Percy este în viață.

M C CASA MAESTRICA

LUNI, 15 MARTIE

Stăm în afara morii într-un petic rar de soare de iarnă, cu picioarele sprijinite pe un ciot. De obicei, Ephraim nu este unul care fumează, dar de când Percy s-a întors sănătos, a început să facă o pauză de fumat după-amiaza. Mă alătur lui când pot. În ceea ce privește

pasărea, Efraim nu are de gând să reconstruiască

mauăturile. Deocamdată, Percy a fost lăsat să zboare prin moară și să se odihnească unde vrea. Îl urmăresc pe soțul meu scoțând din buzunar o pipă veche și ornamentată, împreună cu o pungă de tutun.

El aprinde. Pufături. Își rostogolește fumul în jurul gurii și apoi iese din nou într-un flux neted. Nu este unul pentru inelele de fum avand in vedere ca nu este un barbat pretentios, asa ca nu isi face spectacol de buna dispozitie.

Întind mâna spre țeavă pentru a exersa tehnica pe care mi-a arătat-o doamna Ney când aud zgomotul greu de copite de cai coborând pe alee. În timp ce mă întorc, persoana la care mă aștept cel mai puțin iese din pădure.

Mama lui Grace Sewell, doamna Hendricks.

Ea a idealurilor înalte și a expresiei acrișoare.

Nu am văzut niciodată o persoană care să arate mai neliniştită

călare. Nici un cal mai puțin încântat să fie călărit. Coloana ei este dreaptă. Brațele ei înțepenite. Iar ochii ei sunt plini de genul de groază pe care orice cal o putea simți. Este o minune că a ajuns aici în viață. Brutus i-ar fi aruncat cinci secunde în călătorie.

"D-na. Hendricks.” O salut cu un zâmbet forțat. „Cum te pot ajuta astăzi?”

Dinții ei sunt atât de strânși încât trebuie să-și întindă maxilarul înainte de a putea vorbi. „Fiica mea, Grace.”

„Nu este bine?”

„Este copilul. M-a trimis să te iau.”

— Ai spus că fiica ta a chemat după mine. Întorc o privire acuzatoare către doamna Hendricks. „Ai mințit.”

Deși astăzi marchează idurile lui martie, este încă un frig amar.

Cei mai mulți ani râul s-a deschis până acum și pământul începe să

se dezghețe. Dar nu anul acesta. Iarna încă ne ține în strânsoarea ei

amară. Chiar dacă soarele este afară și strălucește, nu dă căldură. Mă

uit la el și mă încruntă. M-am săturat de iarnă. Și sunt supărat că am fost păcălit.

„Dacă ți-aș fi spus adevărul, nu ai fi venit”, protestează ea.

"Desigur că nu! Nu vreau să am nimic de-a face cu omul acela.”

— Ei bine, soția lui o să moară dacă nu intri. Și voi fi *încântat* să

spun întregului oraș că ai lăsat-o să facă asta din cauza unei mici ranchiuni.

„Mică ranchiune? Două femei din acest oraș au îngropat copii. Și fiul meu este în închisoare. Totul din cauza lui!”

Doamna Hendricks își îndreaptă spatele. Își ridică bărbia. „Nu este bun la afacerea asta cu nașterea. Îți dau asta. Și voi recunoaște că, dacă nu ați fost acolo, fiica și nepotul meu ar fi probabil morți.

Este o datorie pe care o voi datora pentru tot restul vieții mele. Dar incompetența lui nu înseamnă că o altă femeie și un copil ar trebui să fie îngropați. Nu dacă *poți* ajuta.”

Fac un pas înapoi și o privesc suspicios. „Ce înseamnă toate astea pentru tine?”

„Soția lui și fiica mea au devenit prieteni.” Doamna Hendricks oftă. „Voi pleca în două luni. Dacă fata aceea moare, Grace nu va avea nimic.”

Cu greu aș considera un soț, un copil, o casă și o comunitate ca *nimic*. Dar nu am chef să mă cert cu doamna Hendricks. În plus, stăm în stradă și putem fi auziți în orice moment. Totuși, înainte să o pot opri, ea trage frânghia de lângă ușă și clopoțeii sună în interiorul casei. În câteva secunde aud călcarea grea a pașilor.

„M-a sunat Page?”

„Nu”, recunoaște ea. „Și poate că va fi supărat. Dar sunt sigur că

vrea o soție moartă mai puțin decât dorește ajutorul tău. De aceea

am trecut peste râu și am împrumutat acel demon al calului de la cârciumă.”

Calul spus – Beulah – este aproape la fel de bătrân ca mine și orice dinți i-a lăsat sunt lungi și galbeni. Ea este o fiară la fel de liniştită pe cât a creat Dumnezeu vreodată. Totuși, niciunul nu păruse mulțumit de compania celeilalte, iar când doamna Hendricks a alunecat stângaci de pe spate, nu știam cine avea să muște primul.

Am fost încântat să-l văd pe Beulah făcând onoarea.

La început am crezut-o pe doamna Hendricks. O urmasem în Hook, unde ne puneam caii la tavernă. Apoi a trecut peste râu.

Doamna Hendricks a rămas tăcută pe tot parcursul drumului și nu m-am gândit la asta. Îngrijorarea face asta unei mame. Dar abia când a trecut chiar pe lângă candelabru și pe stradă am început să

bănuiesc că ceva nu era în regulă. Și când s-a oprit în fața vechiului loc McMaster, am știut că am fost păcălit.

La fel ca Beulah, s-ar putea să mă lungesc puțin în dinte. Dar nu sunt atât de bătrân încât să uit fapte de bază. Așa cum Samuel Coleman mi-a spus că dr. Page a închiriat casa McMaster.

Sunt pe cale să mă întorc și să plec când ușa este aruncată înapoi.

Acest Benjamin Page nu seamănă deloc cu medicul arogant și bine îngrijit care m-a chinuit de luni de zile. El este o epavă. Părul care se lipește la capăt. Sprânceana transpirată. Ochi sticloși.

Îmbrăcămintea încrețită. Totuși, el adună destulă animozitate pentru a mă insulta.

„Ce naiba caută ea aici?” cere el.

Dacă m-ai fi întrebat în decembrie dacă ar exista vreodată un scenariu în care aș fi mulțumit Atotputernicului pentru doamna Hendricks, aș fi râs. Și totuși, cu toate acele luni în urmă, nu o văzusem niciodată în adevărata ei formă. Ca matriarhă din Boston.

Genul de femeie care poate intimida un bărbat educat la Harvard.

Aceasta este versiunea despre ea însăși pe care o prezintă

petulantului și speriat dr. Page.

„Dă-te înapoi, tinere!” ordonă ea. Și vocea ei este atât de tare și atât de sigură încât el se împiedică cu doi pași înapoi în holul

întunecat. „Am chemat-o pe această femeie și vei face exact ce spune ea.”

„Dar eu...”

"Taci. Du-ne la soția ta.”

El este derutat. Deci pe lângă el că, pentru o dată, omul nu se ceartă. Îl urmăm pe holul întunecat. Sus pe scările întunecate. Întrun dormitor atât de întunecat încât abia îmi văd mâna din fața feței.

„Unde este ea?” cere doamna Hendricks.

"Acolo. Pe pat.”

Văd doar o umbră înconjurată de alte umbre.

„De ce este atât de întuneric aici?” întreb eu.

Dr. Page pufnește. „ *Pentru că,* știința a demonstrat că o cameră

întunecată relaxează pacientul. Dacă ai ști ceva despre medicină, ai ști...

Un scâncet din pat îl reduce la tăcere.

„De cât timp au început durerile ei?”

"Ieri. Devreme.”

— Și cât timp de când s-a trezit ultima dată și s-a mutat?

„Ea nu s-a trezit. Trebuie să-și păstreze puterea!”

Dacă ar fi mai aproape, l-aș pălmui. — Și de când a mâncat ultima oară?

Îi pot vedea doar conturul feței în întuneric, dar aud destul de clar disprețul din vocea lui. „După cum sunt sigur că știi bine, doamnă Ballard, un stomac plin va provoca indigestie la o femeie în travaliu. Nu a mâncat nimic de la prima ei durere.”

Omul e un idiot, asta e clar. Și nu mă voi certa cu el. „Mă vrei aici?” întreb eu.

"Nu."

— Soția ta mă vrea aici?

„Nu are niciun cuvânt de spus în...”

Doamna Hendricks s-a săturat în sfârșit. Ea îl apucă de ureche și se răsucește atât de tare încât scoate un urlet care ar rivaliza cu cel al unui câine pe moarte. Dr. Page o lovește în mână în timp ce îl trage

la patul soției sale. Când ea îl eliberează, el se aruncă pe saltea ca o marionetă căreia i s-a tăiat sforile.

Doamna Hendricks se apleacă peste pat și trebuie să mijesc ochii ca să o văd punând palma pe obrazul tinerei. „Bună, dragă”, spune ea. „Am venit să ajutăm. Ți-ar plăcea asta?”

Există un răspuns înfundat care sună afirmativ.

"Foarte bun. Femeia asta de aici este moașă. Numele ei este Martha Ballard. Și a salvat viața fiicei mele. Dacă vrei, ea te va ajuta să aduci acest copil pe lume.”

Din nou, afirmativ.

„Excelent”, spune doamna Hendricks. Apoi se întoarce către doctorul Page și îi spune: „Du-te, găsește un scaun și stai undeva departe. Poate vei învăța ceva.”

Încă stau lângă uşă, cu geanta medicală în mână, când ea îmi face semn înainte. „Martha. Dacă nu vă deranjeaza."

Mă duc la fereastră în loc de pat și deschid draperiile. Lumina soarelui de după-amiază inundă camera și o pot vedea în sfârșit pe soția doctorului. Ea este ghemuită într-o minge în mijlocul patului.

Palid ca o fantomă. Pe jumătate adormit. Transpiraţie.

"D-na. Hendricks?” întreb eu.

"Da."

„Poți să stai?”

„Pot.”

"Bun. Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să merg la bucătărie și să-i aduci ceva de mâncare femeii.

„Cum va ajuta asta?”

„Dacă va naște un copil astăzi, trebuie să se trezească. Și există

doar două lucruri în toată creația care trezesc un om. Lumina soarelui și mâncarea.”

Dr. Page pufnește. „Este absurd. Cafea-"

„Nu face decât să mărească ritmul cardiac”, îi spun. „Dar dacă ai ceva, du-te fără îndoială. Va avea nevoie și de asta.”

Când doamna Hendricks îi ajunge din nou la ureche, sare de pe pat și iese în viteză din cameră. Ea urmează. Abia atunci mă apropii de fată.

„Bună ziua, doamnă Page”, spun eu, stând lângă ea.

"Buna ziua."

Ea este tânără. Optsprezece sau nouăsprezece, poate. Și cu oase mici, ca o fată. Nu mă surprinde că Page și-a ales o soție mică. Pe cineva pe care l-ar putea intimida. Dar acest fapt nu îmi va ușura munca. Dacă ea este la fel de mică de șold ca și de umăr, s-ar putea foarte bine să avem probleme.

„Sunt aici să ajut. Am născut multe sute de copii. Doriți ajutorul meu pentru a-l livra pe al tău?”

Ea dă din cap. Apoi geme.

"Bun. Dar înainte de a te putea ajuta, trebuie să te întreb un lucru.”

Ea se uită la mine, cu ochii mari. "Ce este asta?"

„Trebuie să-mi acorzi încrederea.”

„Cum fac asta?” întreabă ea.

„Tu faci tot ce spun eu. Indiferent dacă nu are sens sau dacă soțul tău se ceartă cu mine.”

„Și ce vrei să fac?”

„Deocamdată doar două lucruri: mâncați ce vă aduce doamna Hendricks, apoi ridicați-vă și plimbați-vă prin cameră. Te voi ajuta cu fiecare pas.”

„Dar sunt atât de obosit.”

"Știu. Ți-a dat soțul tău medicamente? Laudanum poate?”

Ea dă din cap. "Ieri."

Bănuiesc că a fost o doză mai mică decât i-a dat lui Grace. Altfel, ar fi moartă. Dar nu îndrăznesc să sper că bărbatul a învățat ceva despre cum se încurcă cu ordinea naturală a unei nașteri.

„Probabil că nu a dispărut complet. Dar există un lucru pe care ți-l pot promite. Dacă stai în acest pat, dacă nu mănânci nimic, tu și copilul tău *vei* muri. Va fi lent și dureros. Epuizarea vă va înghiți pe amândoi. Și nu voi putea face nimic pentru tine.” O apuc de mâini.

„Dar acum? Acum nu este prea târziu. Aşa. Vei avea încredere în mine?”

Este ușor să presupunem că pentru ca o naștere să meargă prost, ceva anume trebuie să meargă prost. O prezentare pe culcare. O

hemoragie. O infecție. M-am confruntat cu toate aceste dificultăți și multe altele, dar de multe ori amenințarea de moarte a epuizării poate face ca viața unei femei să dispară. Nu există nicio condiție pe pământ mai epuizantă decât cea a travaliului și puține modalități de a trezi o femeie odată ce a cedat la epuizare.

Doamna Page mă ascultă. O privesc gândindu-se o clipă și apoi dă din cap. „Pot să fac asta.”

Îi împing părul blond pal înapoi de pe față. Îmi apăs palma pe fruntea ei. Ea este caldă, dar nu are febră.

„Trebuie să te ating acum”, îi spun. „Pentru a vedea cât de departe sunteți în această muncă.”

"Bine."

„Dar trebuie să știu ceva foarte important înainte de a putea face asta.”

"Ce?"

"Numele dumneavoastră."

"D-na. Pagină."

„Nu”, îi spun. „Pagina este numele *soțului tău* . Și domnișoara este ceea ce ai devenit în ziua nunții. Care este cea care ți s-a dat la naștere?”

"Melodie."

„Mă bucur să te cunosc, Melody. Numele meu este Martha. Și te voi ajuta să treci cu asta.”

Melody Page trebuie să meargă prin cameră timp de cinci ore istovitoare înainte de a ajunge la tranziție. Și este nevoie de încă o oră întreagă de împingere înainte ca fiica ei micuță să facă o intrare în lume. Chiar și atunci, este ora zece până la terminarea lucrărilor.

Și unsprezece înainte mi-am împachetat în sfârșit lucrurile.

Doamna Hendricks mi se alătură la ușa dormitorului când plec.

„Nu-mi place de tine”, spune ea, apropo de nimic.

Mă face să râd. „Nici eu, tu.”

Acest lucru câștigă primul zâmbet adevărat pe care l-am primit vreodată de la femeie.

„Dar eu te respect”, îmi spune ea. „Și îmi pare rău pentru necazul pe care ți-am dat-o cu Grace.”

„Este mai mult decât suficient pentru mine”, spun eu. Apoi mă uit în spatele ei spre patul în care Melody își leagăn mănunchiul. — Vei sta cu ea?

„Prin noapte.”

„Mulțumesc. Sună-mă dacă ai vreo îngrijorare.”

„O voi face”, spune ea, apoi se întoarce lângă Melody fără un alt cuvânt.

Mă întorc după uşă când dr. Page strigă. — Doamna Ballard?

Un oftat.

"Da?"

„Lasă-mă să te scot afară.”

dau din cap. Mergem în tăcere pe hol, pe scări și până la primul etaj. Deschide ușa și se sprijină de toc, blocându-mi ieșirea.

„Care este onorariul tău?” întreabă el.

„Nu vreau plata.”

„Nu-ți pot permite să pleci de aici fără monedă”, spune el. „Refuz să fiu îndatorat cu tine.”

„Nu aveți niciun cuvânt de spus în această chestiune. Nu voi accepta nimic de la tine decât scuze.”

— Ești o cățea bătrână încăpățânată, nu-i așa?

Dintr-o dată mă trezesc dor de doamna Hendricks. Probabil că i-ar smulge urechea la acele cuvinte.

„Asta chiar crezi despre mine? După azi?”

„Cred că ești plin de tine. O femeie de la țară umflată cu ideea propriei tale abilități.”

dau din cap trist. — Și totuși mai vrei să mă plătești?

„Este lucrul corect de făcut.”

— Lasă-mă să-ți pun o întrebare, spun eu.

Se uită la mine, dar nu răspunde.

Îmi bag degetul în fața lui. „Ai născut vreodată cu succes un copil?”

„La facultatea de medicină am asistat oricât de mulți medici în...”

"Nu. Nu asta vreau să spun. Pe cont propriu?”

„Nu văd cum asta...”

„Deci răspunsul este nu. Iar rezultatul sunt doi dintre copiii lui Hallowell născuți morți. Asemenea lucruri ar putea să nu conteze la Harvard. Dar aici contează enorm.”

Page ridică bărbia. „Înțelegeți că ei o numesc practica *medicinei* dintr-un motiv, nu-i așa? Consecințele unei astfel de practici pot fi

nefericite. Dar niciun doctor nu se așteaptă la mai puțin. Nici cetăţenii vreunui oraş nu ar trebui.”

„Și totuși ești dispus să exersezi cu propria ta soție. Să vă fie rușine."

Nu spune nimic.

„Iată ce am nevoie pentru plată. Te ții de doctorat. Eu voi face livrarea.”

Ochii lui sunt goali. Neînțelegător.

„Nu vei participa niciodată la o altă femeie în timpul nașterii. Nu în acest oraș. Dacă ești prea arogant să mă suni, atunci sună pe altcineva. nu-mi pasă. Dar nu vreau să mai pui vreodată mâna unei femei muncitoare. Înțelegi?"

Tânărul doctor Benjamin Page crește încă. Apoi palid. Îi văd maxilarul tremurând de furie. Dar se dă deoparte ca să mă lase să

trec și înainte să închidă ușa, dă din cap. Doar o dată.

Și asta este suficient.

DR. MAGAZINUL LUI COLEMAN

Gheața este cea mai groasă în zonele puțin adânci, lângă malul râului. Spre centrul Kennebec-ului, însă, scârțâie sub picioarele mele. Ca scândurile vechi de podea. Ca oasele vechi. Și chiar dacă

știu că îmi va suporta greutatea, merg cu atenție, cu geanta medicală

într-o mână și cu cealaltă întinsă, fiecare pas cu un scop, ascultând zgomote, simțind că mă mișc și mă scufund sub picioarele mele. Sam Dawin nu este singurul om care a căzut prin gheață, deși este unul dintre puținii care au supraviețuit. Râul are cel puțin patru sute de picioare lățime în majoritatea locurilor, adânc în mijloc, cu un curent nemilos și, în această perioadă a anului, temperaturi letale. Dacă

intri, ai plecat. Și dacă te găsesc, de obicei se levează într-un șantier din Boston săptămâni mai târziu, pielea și hainele rupte în bucăți.

După ce m-am ocupat de Melody Page, sunt genul de epuizată pe care obișnuiam să credeam imposibil. În tinerețe, când m-am apucat pentru prima dată de această meserie, nu era neobișnuit să petrec mai multe

zile grăbindu-mă de la o naștere la alta. Aș putea funcționa cu un somn minim și cu mese sporadice. Dar ceva s-a schimbat odată ce am împlinit cincizeci de ani. Corpul meu a început să se răzvrătească la programul inconsecvent. Și acum întreaga mea ființă fizică protestează noaptea lungă. Conversațiile combative cu dr. Page și doamna Hendricks m-au lăsat epuizat. Gâtul meu este înțepenit și ochii mei sunt uscați. Oasele îmi simt slăbite la articulații, dar mușchii îmi strâng. Mi-e foame.

„În curând acasă”, mormăi eu în timp ce traversez punctul de mijloc al râului.

Este nevoie de un efort să nu-mi grăbesc pașii, dar continui trecerea atentă, metodică, până când piciorul meu drept aterizează

pe un teren ferm. Urmează o scurtă drumeție pe mal, iar apoi mă bat cu picioarele pe promenadă, doborând zăpada de pe tălpile bocancilor.

Luna este strălucitoare, iar norii sunt firave și jos, făcând cerul să

arate ca o coajă de stridie, striată cu nuanțe de gri. Voi fi acasă într-o oră dacă voi avea noroc, iar apoi este o cină rece și propriul meu pat.

Dar mai întâi trebuie să-l aduc pe Brutus de unde l-am lăsat la grajd la crâșmă. Deși locuitorii din Hook se simt confortabil să meargă

înainte și înapoi peste râu, puțini dintre noi sunt suficient de curajoși să călărească un călăreț de două mii de lire peste gheață.

Mă întorc spre Pollard's când văd că felinarele sunt aprinse în Coleman's Store. Ciudat. De obicei, închide magazinul la ora șase.

Ușa din față este la doar câțiva pași, așa că merg la stânga și nu la dreapta și încerc butonul. Se învârte ușor în mâna mea și intru înăuntru, auzind sunetul clopoteilor care ținnesc vesel deasupra capului meu.

Samuel Coleman ridică privirea de la ghișeu. „Cine e acolo?”

Întreabă el, cu ochiul lăptos mijindu-mă.

„Este doar Martha.”

„Ah”, spune el. „Ai ieșit târziu.”

„Am fost la o naștere peste râu.”

„Și cine este noul părinte?”

Râd de absurd. „Dr. Pagină."

„Te-a sunat?”

„Cu siguranță că nu a făcut-o. Și pot spune sincer că al lui este primul copil pe care l-am născut vreodată împotriva voinței mele.”

„Dar totul este bine?”

„Este. Nu, mulțumesc lui.”

— Totul e bine, care se termină bine, presupun. Dar asta nu răspunde de ce mi-ai luminat pragul în această seară.

„Am văzut că luminile erau aprinse.”

— Și ți-ai făcut griji pentru mine?

„Doar curios ce te trezește atât de târziu.”

Samuel Coleman își ridică registrul. "Acest. Trecând din nou peste asta. Asigurându-mă că mi-am făcut conturile corect. Devine din ce în ce mai greu pe zi ce trece.”

În drum spre ghișeu, mă asigur că nu există piele de vulpe argintie printre cele de vânzare. Așa cum am făcut de fiecare dată

când am intrat în ultimele luni, răsuflă ușurat când nu găsesc altceva

decât iepure, armă și castor. Ratonul ocazional. Și singura vulpe roșie.

— Cauți o piele, doamnă Ballard?

"Nu. Caut să mă asigur că nu este unul aici.” Când Coleman își înclină capul într-o parte în semn de curiozitate, adaug: „Există o vulpe argintie care cutreieră pământul nostru. Cred că a făcut un bârlog sub stejarul bătrân de lângă pârâu. Sincer să fiu, m-am îndrăgostit de ea.”

„O astfel de piele ar aduce un ban frumos. Comercianții din Rusia și China îi apreciază în special. Unul singur valorează douăzeci de dolari. Uneori treizeci dacă este în stare bună.”

„Dar ai plăti asta?”

„Nu am avut niciodată șansa.”

Mă aplec mai aproape. „Dar dacă s-ar oferi unul? Să zicem, de către unul dintre acești căpănători care intră ocazional. L-ai cumpăra?”

Își trage de colțul mustaței. „Ar conta? Din moment ce micuța fiară ar fi deja rămășiță?

„Ar conta pentru mine.”

„Atunci consider că răspunsul este nu. Dar am impresia că nu vrei cu adevărat să vorbim despre piei.”

"Nu. Nu aveam niciun alt motiv decât curiozitatea să intru. Dar acum că sunt aici, m-am gândit să te întreb despre Sarah White.

"Abia o cunosc pe fata."

„Dar nu-ți place de ea?”

"Deloc."

— Dar nu ți-ar plăcea să o ai în preajmă?

— Nu vreau altă soție, stăpână Ballard. Și sunt prea bătrân pentru ea.”

Râd, lung și zgomotos. Nu mă pot abține. Gândul nici nu-mi trecuse prin minte. „Dragă, nu! Nu este deloc ceea ce vreau să spun.”

„Atunci explică ce faci pentru că nu pot să înțeleg ce ar putea fi.”

„Mi-ai spus că vrei să angajezi un băiat de la magazin. Cineva care să lucreze la tejghea și să țină cărțile. Cred că Sarah s-ar

descurca bine și ți-ar oferi ochiului o pauză. Ca să nu mai vorbim de voi ceilalți.”

„Tu spui că sunt bătrân și slab?”

— Practic ai spus asta nu acum două minute. Mă bucur să văd fulgerul de umor din acel ochi, zâmbetul din colțul gurii lui care sugerează un zâmbet pe care încearcă să-l ascundă. „Te apropii de șaptezeci. Ai un ochi și un total mare de șase degete răspândite între ambele mâini. Spun că a avea ajutor în magazin câteva zile pe săptămână nu ar fi o povară mare pentru tine . Cred că ar trebui să

iei în considerare Sarah.

„Este o sugestie interesantă, doamnă Ballard”, spune Coleman. Se

apleacă peste tejghea și îmi mijește ochii în așa fel încât ochiul lui pare să dispară cu totul în interiorul feței lui. — Și chiar mi-aș dori să mi-l fi adus mai devreme.

"De ce este asta?"

— Pentru că chiar ieri am acceptat o ofertă la magazin de la un bărbat din Boston.

— L-ai vândut?

„Voi avea, luna viitoare, când va sosi cu plata."

Îmi pare rău să aud asta — din mai multe motive. Îmi va fi dor de Coleman și așa îi spun.

„Nu e nimic de ratat. Voi rămâne să-l ajut pe bărbat până când va fi în funcțiune. O să mă vezi destul de des."

Coleman îi face cu ochiul și este atât drăguț, cât și macabru. Mă

face din nou curios cum și-a pierdut celălalt ochi. Întotdeauna m-am temut că ar fi o insultă să întreb, dar sunt încurajat de dezamăgirea mea de a pierde această șansă de a o ajuta pe Sarah.

"Ce s-a întâmplat?" întreb eu. „Pentru ochiul tău? Degetele tale?

M-am întrebat întotdeauna."

„Nu vrei să te apuci de teoria pirateriei? Acesta este zvonul pe care l-am auzit cel mai mult în șoaptă pe aici", spune el cu un bubuit vesel în piept. „Și știi că nimeni nu a ieșit vreodată să mă întrebe direct?"

„Trezi o siluetă intimidantă", spun eu.

„Pfft. Prostii. A fi cicatrice și a fi înfricoșător nu sunt același lucru."

Aștept, nevrând să-l îndemn mai mult în caz că este un răspuns pe care nu vrea să-l dea, dar după o clipă, ridică mâna și o întoarce în aer. Flutură cu degetele acelea înțepenite.

„A fost în timpul bătăliei de la Signal Hill. Și nu asta ar fi norocul meu? Să fiu mutilat în ultima bătălie, după ce a fost în război și nevătămat timp de șapte ani." Se uită la mine. Zâmbete. „Încă mă

consider norocos. Am pierdut doar bucăți și bucăți. Unii bărbați și-au pierdut viața. Si altele? Ei bine, Joseph North a luptat și el și îți putea

spune cum e să pierzi un suflet.”

O spune atât de cavaler. Ca și cum un suflet ar fi ceva ce poți pierde la fel de ușor ca un joc de șah.

„Ce vrei să spui cu asta?”

Există adâncimi mari în acel ochi lăptos și îi privesc așezându-se peste mine în timp ce el se gândește cum să răspundă la întrebare.

Când în sfârșit vorbește din nou, îmi fac griji că a pierdut firul conversației noastre.

„Avea un păr frumos, știi”, spune el.

"OMS?"

"Soția mea. Era strălucitor. Lucios. Ca o monedă de aramă lăsată

în soare. Eram căsătoriți de trei luni când un curajos huron i-a tăiat-o din cap. Mi s-a spus mai târziu că” — aici trebuie să-și drese glasul

— „că a fost vândut unui francez cu treizeci de franci. Mergeau pentru numărătoare, vezi. Dovada unui inamic englez mort.”

Aceasta este partea despre care nu mai vorbește nimeni. Cel puțin nu în companie civilizată. Când un război se termină, nu mai discutați despre costuri. Realitatea. Solul îmbibat de sânge sau semnele mormintelor sau daunele colaterale. Modul în care ne ucidem dușmanii pentru a revendica victoria. Istoria este scrisă de oamenii care trăiesc. Nu cei care mor. Dar eu însumi am auzit aceste povești. Știu că nu este atât de ușor, deoarece francezii erau răi și englezii erau buni. *Ha!* Englezii? Nu. Nu mă vei auzi niciodată să le

apăr metodele. Oamenii mei au venit de pe acele țărmuri pentru că

nu mai aveau opțiuni.

„Nici englezii nu erau nevinovați de asta”, spun eu.

"Nu. Nu erau. Spre rusinea lor. Dar pentru ei, luarea și vânzarea unui scalp uman era *opțională.* Cu toate acestea, această opțiune l-a făcut pe Joseph North un om foarte bogat. Până când războiul a fost declarat oficial în 1756, un scalp de bărbat indian valorează o sută

treizeci de lire pentru englezi. O femelă, mai puțin. Mereu valorează

mai puțin, femeile.” Nu pot spune dacă ultima parte este o scuză sau o observație. „Au luat cincizeci de lire sterline. Și cum crezi că a construit Joseph North acea casă elegantă de pe deal? Cum crezi că

acordă împrumuturi ca bomboane? întreabă Coleman și mă privește mort în ochi. „După cum am spus. Și-a pierdut sufletul.”

TAVERNA LUI POLLARD

VINERI, 26 MARTIE

Cyrus stă în fața mesei și îi înfruntă pe toți cei trei judecători.

Încă o dată, Curtea de Pledoarie Comună a venit la Hallowell, sub președinția onorabilului Obadiah Wood, James Parker și John Hubbard. Deoarece judecătorul North nu a fost văzut de nimeni din Hook de la sfârșitul lunii ianuarie, a fost eliminat automat din această audiere.

Seth Parker stă lângă Cyrus gata să ajute în această chestiune legală. Ne-a asigurat că instanța nu are temeiuri legale pentru a-l ține în închisoare pe fiul nostru, dar am un sentiment prost despre aceste proceduri. Cazul lui Cyrus este singurul pe dosar astăzi. A sosit proaspăt bărbierit și în cel mai bun mod de duminică. Azi seamănă mai mult ca niciodată cu tatăl său. Un bărbat în floare. Dar are un aer obraznic despre el, care mă lasă să mă frământ pe scaunul meu. Cyrus pare că trage la luptă.

„Cum pledezi?” îl întreabă Obadiah Wood pe Cyrus. „În acuzația de crimă împotriva unuia dintre Joshua Burgess în noiembrie anul trecut?”

Există un teanc de hârtii pe masă lângă el și se apleacă peste grămadă, cu pană în mână, pentru a-și scrie răspunsul.

Nevinovat.

Încă o dată, jumătate din oraș este aici. Taverna este plină. Berea și cidrul curg liber, dar camera este tăcută. Acuzația împotriva lui –

deși invalidă – este una pe care majoritatea oamenilor de aici ar considera drept justă. Nimeni nu șoptește astăzi.

Judecătorul Parker se apleacă peste masă. „După cum ați auzit, sunt

șapte bărbați aici care mărturisesc faptul că ați intrat într-o altercație fizică cu defunctul în noaptea de douăzeci și cinci noiembrie. Negi că ai făcut asta?”

Nu.

Parker notează acest lucru în registrul său. „Care a fost cauza altercației tale?”

Cyrus își face timp pentru a-și scrie răspunsul. După o clipă, îi arată hârtia lui Seth — care dă din cap — dar înainte de a-l putea înmâna judecătorului, Parker o întrerupe. „Pentru a menține aceste proceduri rapide, îi vom permite avocatului dumneavoastră să

citească răspunsurile dumneavoastră, domnule Ballard.”

Cyrus îi dă hârtia lui Seth, care îi citește cu voce tare răspunsul.

„Joshua Burgess și-a pus mâinile pe sora mea. I-am apărat onoarea.”

Și acest lucru a fost verificat de judecători mai devreme în ședință, când șapte martori diferiți s-au prezentat pentru a descrie evenimentele de la Frolic din noiembrie. Dar vor să audă de la Hannah direct, așa că ea merge să stea lângă fratele ei.

„Vă rog să vă spuneți numele pentru instanță”, spune judecătorul Parker.

„Hannah Ballard”.

— Și ce s-a întâmplat în noaptea cu pricina?

Îl văd pe Moise stând lângă șemineu lângă Barnabas Lambard.

Are brațele încrucișate și se încruntă la vederea interogatoriului ei.

Nu-i place ca ea să fie expusă în acest fel și nu pot spune că îl învinovățesc. Băiatul este îndrăgostit și protector, dar Hannah a insistat să-și apere fratele. La fel și Dolly care, la rândul ei, stă cu spatele înțepenit și bărbia ridicată, făcând tot ce poate pentru a-l ignora pe Barnabas.

„Joshua Burgess mi-a cerut să dansez toată seara și l-am refuzat”, spune Hannah. „Totuși, nu am fost doar eu, a mers prin cameră de mai multe ori, dar nu și-a găsit niciodată un partener. Dar eu am fost ultimul care i-a spus că nu. Așa că s-a supărat. M-a prins de braț și m-a târât pe ringul de dans. A lăsat vânătăi.”

Moise nu era conștient de vânătăi, cred, și face un pas înainte, cu pumnii strânși. Calm, dezinvolt, Barnabas își pune o mână pe umăr și îl trage înapoi. Îi șoptește ceva la ureche.

Au devenit prieteni, cred. Și mă bucur să văd.

— Atunci a venit fratele tău în apărarea ta? întreabă judecătorul Wood.

"Da. Nu a durat mult. Cinci sau zece secunde, poate. Și lupta nu a durat mult mai mult decât atât. Apoi Cyrus și alți doi bărbați l-au aruncat pe Burgess în zăpadă.

Wood bate masa cu un deget. „Cine erau alți bărbați?”

„Sam Dawin și fratele meu Jonathan.”

„Sunt astăzi în sala de judecată?”

Sunt. Și ei confirmă repede mărturia lui Hannah. Jonathan pare nesigur, iar Sam neliniştit, dar judecătorii nu-i mai pun la îndoială.

Familia Ballard a ocupat o masă întreagă și două bănci la tavernă.

Seth și Sam ni s-au alăturat și ei și îmi place să cred că priveliștea este un bastion pentru Cyrus.

„Cyrus nu a avut nimic de-a face cu moartea lui Burgess”, spune Hannah. „A stat înăuntru tot restul nopții, apoi ne-a luat pe mine și pe sora mea acasă.”

Este rândul judecătorului Hubbard să vorbească. — Și ce rămâne cu celălalt frate al tău?

Din nou, Jonathan se ridică. „După dans, am plecat cu Sam.

Aveam de livrat o comandă de cherestea. A fost noaptea în care râul a înghețat. Am fost închiși în Bumberhook Point.”

— Acolo a fost descoperit cadavrul lui Joshua Burgess?

„Da, domnule, noi am fost cei care l-am găsit.”

Hubbard se uită la colegii săi, apoi direct la mine. — Doamna Ballard?

stau. "Da."

„Ai mărturisit anterior că copiii tăi s-au întors acasă de la dans cu puțin timp înainte să fii chemat să naștezi un copil?”

"Da. Aproximativ o oră și ceva.”

— Și ești sigur că Cyrus a rămas în pat după ce ai plecat?

Această discuție în cerc este obositoare și este nevoie de mai mult efort decât mi-aș dori să-mi țin vocea frustrarea. „Nu am niciun motiv să cred că nu a făcut-o.”

„Și când restul familiei tale s-a trezit mai târziu în acea dimineață, era el printre ei?”

Tânărul Efraim. Dumnezeu să binecuvânteze inima lui de leu.

Procesele au fost prea mult pentru el. Îi este frică pentru fratele său mai mare și este suficient de deștept pentru a ști că judecătorii caută

ceva – orice, într-adevăr – care să le dea motive să treacă la un proces. Se ridică în picioare și spune, cu o voce care sparge la primul cuvânt: „Pot să răspund la asta!”

La început se aude un hohot de râs în spatele nostru, iar obrajii lui ard. Dar își înțepenește spatele și își scoate bărbia.

„Tânăr? Numele dumneavoastră?" întreabă Wood.

„Ephraim Ballard. Ss-secunda, se bâlbâie el.

Există un zâmbet în colțul gurii lui Wood. Doar o sclipire de bunătate. „Continuă te rog. Poți să verifici că Cyrus era acasă când s-a trezit gospodăria?

"Da! Împărțim o cameră. Și era chiar acolo în pat când ne-am trezit la cinci. Sam Dawin a căzut prin gheață și a provocat o mare zarvă când a fost adus la noi. La început am crezut cu toții că e mort.”

Acest lucru pare să fie suficient pentru Wood și Parker. Amandoi se lasa pe spate in scaune. Da din cap. Pune-le jos penele. Dar Hubbard – s-ar părea – se simte încăpățânat astăzi și nu este atât de ușor fermecat de fiul meu cel mic.

— Și cum rămâne cu cele trei ore între ele? întreabă el. „Poți să

verifici că fratele tău a fost acasă? Trei ore sunt timp suficient pentru a te strecura și a termina treaba pe care a început-o cu Burgess.

„Eram adormit”, spune tânărul Ephraim, ca și cum ar fi cel mai evident răspuns din lume. „Și la fel a fost și *Cyrus.* ”

În tot acest timp, Seth a urmărit procedurile. Și-a luat notițe de la el într-o mâzgălire pe care nu le pot citi, dar acum pliază hârtia în jumătate, se ridică și se apropie de masa judecătorului. — Dacă îmi permiteți să vorbesc, onoratări?

Este dreptul lui ca avocat al lui Cyrus și ei îi permit.

„Îmi propun ca aceste acuzații să fie renunțate imediat. Nu s-a realizat nimic în timpul acestei audieri, în afară de discuții între orele două și cinci dimineața. S-a stabilit că Cyrus Ballard nu l-a

urmărit pe domnul Burgess în acea noapte. S-a stabilit că și-a escortat surorile acasă, a dormit și a fost acolo, în propriul său pat, când Sam Dawin a fost adus în casă. Niciun martor nu a venit să

spună altfel. Nici instanța nu a produs nici măcar o fărâmă de probă

care să-l lege de crimă. Fiecare judecător din acest banc a susținut cel puțin o dată că acuzațiile în cazul Foster nu au putut fi aduse, deoarece nu a existat niciun martor la crima reală. Totuși, aici, în cazul *crimei,* același standard nu este respectat? Nu. Această audiere nu este doar o utilizare greșită a sistemului judiciar, ci o pierdere colosală de timp. Instanța nu are niciun motiv să treacă dincolo de acest punct.”

Undeva, în spatele tavernei, se aude aplauze împrăștiate, iar judecătorii se retrag în magazie pentru a delibera.

Vineri, 26 martie. — Înnorat și frig. Curtea Common Pleas s-a întrunit la Hook pentru a analiza acuzațiile aduse împotriva lui Cyrus în problema căpitanului Burgess. Au fost de acord ca Cyrus să fie eliberat din curtea închisorii, dar acuzațiile rămân pe rol.

JUDEȚIA POWNALBORO

MIERCURI, 31 MARTIE

„Hai să mergem”, spune Efraim. "Mi-e foame."

Camera noastra inchiriata este in coltul etajului doi si beneficiaza de

trei ferestre. Două orientate spre est și una spre nord. Există un pat, birou și lavoar. Este rezervat, dar curat. Soarele a făcut o apariție rară în această dimineață și mă aplec în lumina blândă și caldă care curge prin ferestre. Probabil că nu va dura mult, totuși.

Sunt nori la orizont.

Îl urmăresc pe Ephraim pe ușă și cobor scările în taverna unde ceilalți oaspeți s-au adunat deja.

La fel ca multe clădiri publice din colonii, taverna Pownalboro are mai multe scopuri. Este o clădire cu trei etaje din tablă albă, cu un plus lung atașat pe o parte. Primul etaj este o tavernă, al doilea cuprinde șase camere de închiriat, iar al treilea este locuință pentru familia lui Samuel Goodwin: Kennebec Proprietar, căpitan al gărzii de la Fort Shirley și proprietar al acestui bun stabiliment.

Suplimentul, construit în urmă cu treizeci de ani, cuprinde o mică

închisoare și un tribunal.

Patru dintre celelalte camere au fost închiriate de judecătorii care se află la Curtea Supremă de Justiție. Ei au călătorit din Boston pentru procesul lui Joseph North. Dar, spre deosebire de North și colegii săi din Vassalboro, toți sunt avocați de meserie. Toți au cabinete private în oraș. Sunt oameni bogati si distincti. Dar — să-i aud mormăind în timp ce își umplu farfuriile la micul dejun —

niciunul dintre ei nu este încântat să fie aici.

De obicei, arbitrii fac călătoria doar de două ori pe an: o dată în decembrie și o dată în iulie. Dar gravitatea cazului Foster a forțat o ședință specială a instanței. Totuși, la complicație se adaugă

Kennebec-ul însuși. De obicei, navighează de la Boston la Bath, apoi râu până la Pownalboro, dar au reușit să ajungă până la Bath abia ieri, apoi au fost nevoiți să închirieze o trăsură pentru restul călătoriei. Râul înghețat modifică fiecare fațetă a vieții pentru cei

care trăiesc de-a lungul lui, totuși judecătorii consideră

inconvenientul ca pe o dezamăgire personală.

„Acesta este Robert Treat Paine”, îmi șoptește Ephraim în timp ce alegem o masă în zona de luat masa.

Am grijă să nu mă uit. Omul este o legendă în colonii. Unul dintre cei cincizeci și șase de bărbați care au semnat Declarația de Independență, Paine este avocat, politician, judecător, precum și membru fondator al Societății de Abolire din Pennsylvania. A muncit cea mai mare parte a vieții sale pentru a scoate în afara legii sclavia în ceea ce sunt acum aceste state unite și, deși mulți cred că este o misiune prostească, sper că cauza va prevala.

„Este corect?” întreb eu. „Va asculta faptele cazului?”

Efraim dă din cap. „Mi se spune că busola lui morală îndreaptă

direct spre nord”.

„Și ceilalți?”

„Cel cu părul întunecat, acolo în stânga, este Nathan Cushing.”

Ephraim își înclină ușor bărbia pentru a indica judecătorul. „El a fost numit în bancă de John Hancock în ianuarie. Fratele său, William, este unul dintre cei cinci judecători de la Curtea Supremă a Statelor Unite.”

— Atunci nu este străin de lege?

"Într-adevăr. Este o moștenire de familie. Cel de lângă el este Increase Sumner. Un jurist cât se poate de solid. E pe teren de opt ani. De asemenea, numit de Hancock.”

„Și ultimul?”

„Francis Dana. Un delegat la Congresul Continental. A semnat Statutul Confederației. Nu cunosc un om care să nu-l respecte.”

— Toți oameni de la Harvard?

"Da."

suspin. „Trebuie să recunosc că m-am săturat de oamenii de la Harvard chiar acum. În ultimul timp, nu mi-au cauzat decât necazuri.”

„Ei bine, nu cred că Rebecca Foster ar putea cere un set mai bun de juriști. Nu se aseamănă cu bărbații care au auzit cazul până acum.

Dacă are vreo șansă de dreptate, va fi aici.”

Mă mut pe scaun, apoi mă uit la Ephraim cu o expresie de îngrijorare

demascată. — I-ai văzut încă pe Foster?

"Nu." Privirea pe care mi-o aruncă este la fel de precaută. „Nu stau aici. Sau cel puțin nu au ajuns încă. Am plătit suplimentar pentru a le rezerva ultima cameră. Dar există o duzină de locuri în Pownalboro în care ar putea fi cazate.

Mă uit la judecători la masa lor de peste sală. Ei par simpli muritori, doar bărbați de diferite vârste, la micul dejun. În câteva ore, însă, își vor îmbrăca hainele de mătase neagră și perucile lor pudrate și se vor transforma în simboluri ale puterii și autorității.

Acei patru bărbați vor stabili dacă dreptatea este disponibilă pentru toți sau doar pentru câțiva aleși.

Băile sunt un lux. Au trecut câțiva ani de când m-am bucurat de o înmuiere lungă într-o cadă de cupru adevărată, dar acum o fac în timp ce așteptăm să înceapă procesul. Voi plăti în plus pentru privilegiu, din moment ce copiii căpitanului Goodwin au trebuit să

tragă la etaj o duzină de găleți cu apă caldă pentru a o umple. Nu-mi pasă. Merită fiecare șiling să stai aici și să te înmoaie timp de o oră.

Am săpun, prosoape curate și o cameră liniștită în care îmi pot rezolva gândurile.

Stau în apă până îmi tund degetele, până când apa trece de la fierbinte la caldă, de la caldă la rece. Stau aici, cu părul ud picurând peste marginea curbată a căzii, ascultând agitația unei gospodării pe care nu trebuie să o gestionez astăzi. Conducerea acestei taverne este o treabă de familie — la fel ca și pentru Pollards — și ascult pașii și conversațiile în surdină. Trăștinirea ușilor și zgomotul constant al copiilor care alergau în sus și în jos pe scări. Râsul lor și cearta fericită. Sub mine, deasupra mea, sunetele vieții, ale unei familii mari, sunt peste tot.

Este doar răgazul de care nervii mei au nevoie. Pe măsură ce umbrele se schimbă și apa devine neplăcută de rece, în cele din urmă mă împing afară din cadă și pășesc pe covoraș. Mă prosop, apoi mă îmbrac în rochia verde de mătase pe care am plătit-o pe doamna Densmore să-mi facă. Se potrivește perfect și are senzația strălucitoare și rigidă a unei rochii care nu a fost niciodată purtată.

Efraim mă așteaptă în cameră când mă întorc și îmi dau seama că

și el se întărește pentru după-amiază. Fața lui este spre fereastră —

urmărește norii de culoarea oțelului care se învârtesc înăuntru — și nu se întoarce când trec pe ușă.

„Vor asculta patru cazuri”, spune Efraim. — Tocmai am primit un mesaj de la funcționarul de la parter. Nordul va fi ultimul.”

— Credeam că al lui era singurul de pe dosar?

"Era. Până săptămâna trecută. Există alte trei cazuri de..." face o pauză, consideră că alegerea sa de cuvânt, „… natură *carnală* care au fost ridicate de la instanțele inferioare. Ei au crezut că este mai bine să omoare patru păsări dintr-o singură piatră – așa cum spune –

decât să aștepte până în iulie. Poate că speră să iasă cu totul din acea călătorie.”

Efraim se întoarce în cele din urmă. Se uită la mine. Fluieră lung și jos.

"Ce?"

„Aceasta este o rochie nouă.”

„Este.”

El traversează camera. Trece un deget chiar sub guler. „Arăți minunat în verde.”

Studiez un loc de pe peretele din spatele lui. „M-am gândit că ar trebui... că contează. Astăzi. Că nu arăt ca o femeie de la țară care încearcă să mă facă importantă.” Mă chinui să explic. „Aceștia sunt bărbați respectați. Și ei decid soarta prietenului meu. am vrut…”

Efraim mă trage aproape, așa cum face de fiecare dată când lacrimile mă iau ostatic. Nu sunt o femeie plângoasă. Dar astăzi *contează* . Și am parcurs o distanță lungă pentru a lăsa în sfârșit acest caz în urmă.

„Arăți *minunat* ”, spune el din nou, vocea lui o șoaptă caldă mi se învârte la ureche. „Acum să mergem să-i găsim pe Foster.”

„Curtea Supremă de Justiție este chemată la ordine”, anunță

grefierul într-o sală plină. „Vă rugăm să reprezentați onorabilii

judecători Robert Treat Paine, Nathan Cushing, Increase Sumner și Francis Dana."

Șase duzini de bărbați și femei stau în picioare când cei patru judecători intră în tribunal. Nu seamănă deloc cu bărbații de la micul dejun azi dimineață. Fiecare poartă halatul și peruca lui. Doi au purtat ochelari. Toate par distinse și severe. Nu există zâmbete, nici semne de recunoaștere între un vecin și altul. Doar solemnitate și un simț aproape tangibil al scopului. În ciuda tuturor anilor în care am depus mărturie, nu am fost niciodată într-o sală de judecată atât de serioasă ca aceasta.

Ephraim a insistat să stăm în față de data aceasta, cât mai aproape de bancă, deși cazul lui North va fi ultimul apelat. Ephraim a confirmat că North se află în Pownalboro, după ce a făcut prima sa apariție de la dispariția din Hallowell.

— Îi vezi pe Foster? întreb eu. Treizeci de minute de întrebări în sus și în jos pe strada principală din Pownalboro nu i-au dat prietenilor noștri și un nod greu de îngrijorare a început să crească

în adâncul stomacului meu.

Ephraim își întinde gâtul dintr-o parte în alta, căutându-i pe Isaac și pe Rebecca, apoi clătină din cap. "Nu încă. Nu îi învinovățesc pentru că nu vor să treacă peste mizeria altora, precum și pe a lor."

— Dar Seth?

„În fundul camerei. Păstrând tăcerea și ferit de vedere până când este chemat cazul Foster.

„Bine", spun eu, apoi mă întorc să mă uit la el. „Este un semn bun."

Ca de obicei, Seth pare nedescris în pantalonii și haina lui de lână, plictisitor, dar nu ponosit. S-a bărbierit și tuns părul pentru

această ocazie și văd că toți nasturii de la vestă au fost lustruiți.

Încerc să-i prind privirea, dar se uită la ceva pe fereastră.

Judecătorul Nathan Cushing se ridică. „După cum s-a afirmat și apoi codificat în legile acestei colonii, la 17 decembrie 1623, toate actele criminale, precum și chestiunile de încălcare și datorii, vor fi judecate prin verdictul a doisprezece oameni cinstiți, împușcați de autoritatea acestui tribunal, să formeze un juriu pe baza jurământului lor", spune

el în cameră. „Uită-te în stânga ta pentru a vedea oamenii adunați astăzi în acest scop."

Bărbații stau, cu fața de piatră, în două rânduri de șase. Au vârste cuprinse între douăzeci și optzeci. Unii cu barbă, alții bărbieriti. Sunt bărbați locali. Fermierii. Comercianți. Marinarii. Fierari si dulgheri.

Din câte cunoștințe instanței, aceștia nu au nicio relație cu niciunul dintre inculpați.

Cushing își ridică copia dosarului. „Prima noastră cauză este un recurs, a lui Hannah Barker, care a fost condamnată de Curtea de Sesiuni Generale din Lincoln County pentru că a calomniat o Polly Noble, domnișoara Noble fiind fiica unui judecător de pace din tribunalul menționat. Toate părțile implicate în aceste proceduri să

se prezinte, vă rog."

Patru femei și un bărbat se apropie de masa lungă unde stau judecătorii.

„Cum implorați, domnișoară Barker?" întreabă Cushing.

Hannah Barker este atât de slabă încât nu ar lăsa urme dacă ar merge pe un drum plin de noroi. Nici nu este drăguță, cu fața înțepată și cicatrice de la bărbie până la linia părului. Dar ea stă

dreaptă și nu se clătește când vorbește. "Nevinovat. Nu am spus nimic decât adevărul."

Adevărul, sau cel puțin versiunea lui Hannah, ar fi putut fi spus ceva mai politicos, pentru că atunci când Cushing îi întreabă pe cei doi martori ce le-a spus Hannah despre Polly, răspunsurile lor sunt nemiloase.

„ „Dumnezeul Raiului!" Asta a spus ea, Hannah, vreau să spun", îi spune prima femeie lui Cushing. „ „Ce crezi că s-a întâmplat cu

familia lui Noble? Polly s-a dus la Boston și s-a făcut un nemernic negru. Ea mi-a spus-o exact așa, vara trecută ieșind de la biserică."

Acest ultim cuvânt este șoptit, ca și cum adevăratul sacrilegiu ar fi fost locația și nu acuzația.

„Și aveți copii, domnișoară Noble? Ilegitim sau nu?"

„Nu, domnule."

— Ai fost vreodată la Boston?

„Cu tatăl meu. Și poate mărturisi că nu i-am părăsit niciodată

vederea.” Cushing se uită la tată, iar el dă din cap. Notele sunt făcute pe dosar, iar Cushing continuă. „Următorul martor”.

O a doua femeie face un pas înainte. Ea seamănă atât de mult cu prima, încât presupun că sunt surori. „Hannah mi-a spus că „Poll a fost cu mai mulți bărbați și că tatăl ei chiar a prins-o sub tejghea o dată”. ”

Aceste acuzații sunt, de asemenea, negate, iar tatăl jură că fiica lui nu a făcut un astfel de comportament. Polly, când îi vine rândul să

se adreseze instanței, plânge și spune că reputația ei a fost

„distrusă”. Ea roagă juriul să mențină condamnarea.

Și o fac. Când Cushing predă cazul juriului, aceștia părăsesc camera pentru a delibera singuri în tavernă, dar au plecat în mai puțin de cincisprezece minute.

Cushing citește cu voce tare verdictul. „Noi, juriul, o găsim pe Hannah Barker vinovată de calomnie.” Cushing își face nota pe dosar, apoi adaugă: „Această instanță susține condamnarea anterioară și o amendează pe domnișoara Barker cu o sumă de șaptezeci și cinci de dolari”.

Mai multe plângeri, dar de la Hannah Barker de data aceasta.

Este o taxă suficient de mare pentru a distruge financiar domnișoara Barker și familia ei. Mă uit peste umăr, căutându-i pe Foster. Mă tem că Rebecca va interpreta hotărârea ca însemnând că judecătorii vor da dovadă de parțialitate față de North. Pentru o dată, sunt uşurat să

nu o văd.

Increase Sumner lovește de această dată ciocănul pe masă, reaminând instanța la ordine, apoi se ridică să anunțe următoarea cauză care va fi prezentată.

„Instanța va audia cauza lui Thomas Meloney, care este acuzat că

a trăit în păcat cu propria sa soră, Johanah, și că a ucis copilul născut din trupul ei. Vă rog să aduceți toți martorii”, spune judecătorul Sumner, apoi își ia locul încă o dată.

În loc de Johanah, doi bărbați ies în față. Unul din spatele camerei și celălalt printr-o ușă laterală, de la închisoare. Tată și fiu, dacă am văzut vreodată o pereche. Unul bătrân și îndoit, celălalt rigid și sfidător. Niciunul dintre ei nu și-a dobândit un avocat.

„Nevinovat”, spune Thomas Meloney, întrebat.

Tatăl lui, însă, spune o poveste diferită. „Ei sunt frate și soră. Și au locuit împreună într-o singură casă de când Johanah a avut primul ei copil. Trei dintre ei le are acum, dar nu știu cine este tatăl copiilor lor.

Nici actul de incest și nici uciderea unui copil nu pot fi confirmate de către instanță, deoarece nu există martori care să fi văzut vreunul dintre acestea. Tot ceea ce poate fi confirmat este că

fratele și sora trăiesc sub același acoperiș și că Johanah are obiceiul de a aduce pe lume copii nelegitimi. Acest lucru provoacă o oarecare consternare între judecători, deoarece este evident că legea a fost încălcată și un copil este mort. Dar fără Johanah sau mărturia ei, cazul este trimis juriului doar pentru speculații.

Zece minute mai târziu, Sumner citește verdictul. „Noi, juriul votăm pentru achitarea lui Thomas Meloney sub acuzația de incest și crimă din cauza lipsei de probe”.

Mă înțepenesc pe scaunul meu și Efraim îmi întinde mâna. O

strânge suficient de tare încât să mă facă să șuier.

„Atenție”, șoptește el.

"Ce? Nu am spus nimic.”

„Erai pe cale să faci.”

„Numai că o femeie bârfește”, mormăi eu în urechea lui, „și este amendată suficienți bani pentru a cumpăra trei cai, dar un bărbat

încalcă legile, atât divine, cât și umane, și iese din tribunal cu mâinile în buzunare”.

„Ai vrea să-l atârne de un copac fără nicio dovadă? Niciun martor nu a venit să susțină acuzația.”

„Și nici măcar o îngrijorare că oamenii lui Johanah au stat la tribunal fără ea?”

Ephraim îmi strânge din nou mâna, dar de data aceasta mai tare.

„Câte griji ai vrea să port astăzi, iubire? Și cele ale unui străin?”

Este o întrebare corectă, dar nu pot să nu mă simt neliniștită că o tânără este acolo în lume, fără nimeni care să o protejeze de cei mai apropiați ei. Singura mea mângâiere este că Sumner pare la fel de deranjat în timp ce face notițe pe copia sa de pe dosar.

Cel de-al treilea caz în fața judecătorilor este de mare interes pentru mine și, încă o dată, caut în sala de judecată semne ale familiei Foster. Încă nimic. Îl taie îngrozitor de aproape.

Judecătorul Francis Dana îi ia rândul să se adreseze în cameră.

„Instanța va audia un recurs din partea lui Nathaniel Whitaker, condamnat de Curtea de Pledoarie Comune a Comitatului Lincoln pentru tentativa de viol a uneia Milly Lambard.”

„Nici o legătură cu Barnaba, sper”, mormăie Efraim.

Sala de judecată ascultă cum Milly Lambard afirmă că, cu patru ani mai devreme, Nathaniel Whitaker a agresat-o pe un câmp din Canaan. El neagă acest lucru categoric. Familia ei depune mărturie că ea le-a povestit despre atacul în dimineața în care a avut loc.

Familia lui depune mărturie că nu s-ar fi putut întâmpla pentru că el era cu ei, fiind o duminică după-amiază, și au luat masa împreună

după slujbe. Se pun întrebări. Acuzații aduse. Dar până la urmă acest caz ajunge și la juriu fără o preponderență a probelor. Condamnarea anterioară este anulată, iar Nathaniel Whitaker iese triumfător.

"Unde te duci?" întreabă Efraim.

„Privat. Stăm aici de ore întregi.”

„Sunt pe cale să înceapă.”

„Mai bine acum decât mai târziu și pierd șansa de a depune mărturie.”

Îmi croiesc drum prin mulțime – majoritatea oamenilor care stau să se întindă sau să bârfească despre ceea ce au auzit – și pășesc în aerul încurajator. Pufături fine de zăpadă coboară din norii de oțel care plutesc deasupra Pownalboro și mă uit la cer. M-am săturat de iarnă.

De zăpadă. De gheață. De frig. M-am săturat ca lumea să fie ținută în suspensie între aceste sezoane mercuriale. Dar nu controlez cele patru vânturi, nu pot comanda soarelui să ardă din nou fierbinte. Pot, totuși, să-mi golesc vezica urinară și să mă simt puțin mai confortabil.

Linia până la privat este lungă - cel puțin douăzeci de oameni adâncime - și mă schimb de la un picior la altul. Nevoia umană de alinare este nepoliticoasă și incomodă, dar într-adevăr, taverna ar trebui să aibă mai multe locuri de cazare pentru astfel de nevoi.

Cinci minute. Zece.

Cincisprezece.

Mă uit peste umăr în timp ce sunetul unui ciocan care lovește masa rezonează prin aerul rece. Doar încă doi oameni în fața mea.

În momentul în care închid ușa anexei și îmi arunc fustele în sus, ușurarea mea este înlocuită de frică și îmi fac treburile cât mai repede posibil. Până mă întorc la tribunal, jumătate din cameră este în picioare. Oamenii își întinde gâtul. Şoaptă. În aer se aude un bâzâit, ca static. Mă încordează. Mă face să simt ca și cum o mâncărime îmi șerpuiește drumul prin corp.

„Ce ți-a luat atât de mult?” întreabă Ephraim când mă strâng înapoi în fața camerei.

„ *Ei.* ” îi indic pe cei din jurul nostru. „Codul a fost lung.”

„Ei bine, au sunat la Nord”.

„Îl văd.”

Stă pe o parte, cu capul aplecat, șoptind cu un bărbat pe care nu l-am mai văzut până acum.

Efraim își pune mâna pe partea mică a spatelui meu. El vrea să

mă calmeze, dar gestul are efectul opus. „I-au chemat și pe Foster. Ei nu sunt aici.”

„Asta nu se poate.”

— Cinci minute, Martha. Nu s-au prezentat. Chiar m-am uitat afară. Ei nu sunt aici. Și nici Seth nu i-a văzut.”

"Dar-"

Judecătorul Robert Treat Paine face tot posibilul să cheme camera la ordine. El lovește din nou în ciocan. Încet, camera se instalează. Oamenii își iau locurile.

„Acesta este ultimul apel pentru Rebecca Foster”, spune Paine.

Seth se îndreaptă spre partea din față a camerei.

„Sunteți domnul Foster?”

El dă din cap. "Nu. Numele meu este Seth Parker, avocatul care îi reprezintă pe Foster.”

„Clienții tăi sunt aici astăzi?”

Își drese glasul inconfortabil. „Nu știu. Dar sunt pregătit să le argumentez cauza indiferent. Și au prezent și un martor care a călătorit de la Hallowell pentru a depune mărturie în numele lor.” El arata spre mine.

— Se pare că iei aceste proceduri mult mai în serios decât clienții tăi, domnule Parker.

„Te rog să te scuzi pe Rebecca, Onorată Tare. Ea este însărcinată

în opt luni ca urmare a agresiunii...”

„ Pretinsa *agresiune* ”. Bărbatul care stă lângă North face un pas înainte și se prezintă. Este înalt și îngâmfat și poartă o haină fină și închisă la culoare. — Henry Knowland, scutier, avocat al apărării. Se apropie de masă și îi dă lui Paine o carte de vizită pătrată. „Am călătorit aici din Boston cu clientul meu.”

„Ei bine, cel puțin Lidia nu a mințit în legătură cu unde s-a dus”, îi șoptesc lui Ephraim.

Paine dă din cap. „Mulțumesc. După cum spunea domnul Parker…”

Se uită cu privirea la Henry Knowland. „Indiferent de modul în care *definiți* agresiunea, adevărul rămâne că clienta mea este însărcinată în opt luni. Fără îndoială, de ce nu este prezentă astăzi, Onorată Instanță. Călătoriile de orice fel în acest moment s-ar dovedi a fi o povară. Cu toate acestea, această împrejurare nu ar trebui să

împiedice această instanță să continue procesul. Sunt pregătit să mă

cert în numele ei. Am adus declarații, iar martorul ei are și dovezi.”

„Aduceți depozițiile înainte”, spune Paine.

Seth dă ambele mărturii înregistrate judecătorului Paine, apoi se întoarce la locul său din partea din față a camerei. Citește ambele relatări cu voce tare în beneficiul sălii de judecată. Nimeni nu se schimbă sau nu vorbește până nu termină.

— Doamna Ballard? întreabă Paine, iar eu mă ridic. „Confirmați că acest lucru a fost scris de mâna dumneavoastră și că toate detaliile sunt adevărate?”

„Da, domnule onorabil.”

— Și ai adus acest jurnal menționat în depoziția ta?

„Am.”

„Te rog să-l aduci înainte.”

Îmi așez cartea pe masă în fața judecătorilor și răsfoiesc paginile menționate în depoziția mea.

„Aș dori ca juriul să noteze că totul este în conformitate cu relatarea ei scrisă. Mulțumesc, doamnă Ballard, s-ar putea să vă

așezați.

Efraim mă ia de mână, îmi freacă baza degetului mare cu a lui.

Mișcarea degetului lui calos pe pielea mea este reconfortantă .

Împământare.

„Vom trece la cauza dintre Commonwealth și Joseph North”, spune judecătorul Paine. El citește acuzațiile cu voce tare în beneficiul instanței. „Se afirmă că în noaptea de zece august, Joseph North a pătruns în casa lui Isaac Foster și a încercat să-și răpească

soția, în ciuda numeroaselor încercări ale ei de a se depune împotriva lui. Ea a afirmat acest lucru la două audieri anterioare din

județul Kennebec și a depus același lucru. Cum pledați, colonele North?

Nordul arată distins în această după-amiază. Părul și barba au fost tunse. Costumul lui este nou. Pantofi lustruiti. El vine să stea în fața mesei cu avocatul său. „Mă pledez nevinovat, onoratăre”.

„Atunci ce ai de spus despre aceste acuzații?”

Henry Knowland preia pentru clientul său. Este o mișcare înțeleaptă, având în vedere modul în care North tinde să

argumenteze și să întrerupă atunci când nu este el însuși la conducerea unei săli de judecată. „În pofida depozițiilor, indiferent *de acuzații* , nu există martori care să ateste că aceste lucruri s-au întâmplat într-adevăr așa cum se susțin. Nimeni nu mi-a văzut clientul venind sau plecând la Foster în acea seară. Nimeni nu *a văzut* crime comise asupra persoanei ei în acea seară. Singurul ei martor este o moașă care a îngrijit-o nouă zile mai târziu, care însăși crede doamna Foster pe cuvânt despre aceste evenimente. A fost rănită într-un fel? Fără îndoială! Există vreo dovadă că clientul *meu* este responsabil? Nici unul. Avem doar cuvântul unei femei care nici măcar nu s-a obosit să se prezinte astăzi să depună mărturie în numele ei. Cât de serios poate ea să ia cu adevărat această inventie?

Domnilor, imploră el, întorcându-se către juriu și adresându-se direct lor. „ *Vino.* Fii *rezonabil.* Vei strica viața unui om bun, a unui om *respectat* , a unui membru onest al unei comunități minunate, a unui om care a slujit această țară cu onoare în nu unul, ci două

războaie? Un colonel! Un judecător! Totul din cauza zvonurilor și speculațiilor? Esti mai destept de atat. Și ești mult mai onorabil.”

Knowland se întoarce la locul său și judecătorul Paine îi face semn lui Seth să ia cuvântul. "Dl. Parker, mai ai cuvinte suplimentare pentru tribunal?

Seth se uită în jur în sala de judecată, căutându-i pe Foster pentru ultima oară, iar eu tresar la disperarea din ochii lui. În cele din urmă, respiră adânc și se întoarce către juriu. „Cum este *onorabil* să ignorăm faptele incontestabile că o femeie a fost violată și, ca urmare, este acum însărcinată? Nimeni nu neagă asta. Ei doar pun la

îndoială cuvântul ei. Contul *ei* . Ei strigă „ *martor!* de parcă asemenea crime ar fi săvârșite vreodată în plină zi. În mijlocul unei străzi. Răul se face întotdeauna în secret. Ştii asta. Rebecca Foster *este* un martor! Iar contul ei nu ar trebui să fie redus pentru că o sarcină

târzie – una care i-a fost *forțată* – i-a făcut imposibil să călătorească.

Ea a cerut acestei instanțe să facă dreptate. Adevărata întrebare este dacă îi vei refuza acea dreptate. Nu există niciun motiv să ne îndoim de afirmațiile ei. Cu siguranță, apărarea nu a oferit niciunul.

Adevărul a fost prezentat în mod clar și trebuie să acționați în conformitate cu el – ca oameni buni, oameni *onorabili* care sunteți.”

Seth Parker se întoarce la locul său, cu maxilarul încleștat de furie și nu face contact vizual cu nimeni.

„Instanța predă această chestiune juriului pentru deliberare.”

Robert Treat Paine lovește masa o dată cu ciocanul, apoi se lasă pe spate în scaun.

Nu părăsim sala de judecată. Majoritatea celor adunați aici nu simt totuși același sentiment de urgență și se plimbă să-și întindă

picioarele atunci când juriul se retrage pentru a delibera. Arbitrii scapă și ei pentru a profita la maximum de această pauză.

Primele treizeci de minute nu sunt rele, dar când timpul se târăște spre o oră, încep să mă încordez. Simțindu-mi starea de spirit, Ephraim mă apucă de mână și nu mai vorbește despre vreme și despre ce vom planta în primăvară. Seth Parker rămâne și el, dar dincolo de cameră, adânc în chinurile unui îmbufnat bun și furios.

Au mai rămas doar zece persoane în sala de judecată când se întorc cei doisprezece bărbați care hotărăsc cazul Rebeccai. Afară este o luptă nebună când se răspândește vestea și durează încă cinci minute înainte ca toată lumea să-și ia locul.

Maistrul juriului înmânează buletinul judecătorului Francis Dana. El o desfășoară. Citește cuvintele cu atenție, nu o dată, ci de două ori. Apoi i-o dă lui Increase Sumner, în stânga lui. Le examinez

fețele pentru orice indiciu despre cum a decis juriul. Nimic. Nu există

niciun indiciu scris pe fețele lor.

Increase Sumner îi dă hârtia lui Nathan Cushing.

Citește și ochii îi sunt inscrutabili.

Îi dă lucrarea lui Robert Treat Paine.

Încă o dată, bărbatul nu dă nici măcar o privire de emoție în timp ce preia verdictul juriului. Nu există nici o încruntare. Un oftat. Fără

sprâncene ridicate sau inhalare profundă.

Paine se apleacă peste masă și îi înmânează lui Sumner foaia de hârtie.

Își împinge ochelarii pe puntea nasului. „Noi, juriul”, citește el, cu o voce sigură și clară, „declarăm inculpatul, un colonel Joseph North, achitat de acuzația de tentativă de viol, deoarece o privește pe o amantă Rebecca Foster”.

Cu douăzeci de ani în urmă

OXFORD, MASSACHUSETTS

7 IULIE 1769

Ciuma a căzut peste casa noastră în cele mai călduroase zile ale verii. Difterie. Acel flagel vechi și rău. Și chiar dacă nu facea discriminare între casele din Oxford, am simțit că ne-a tratat familia cu o răutate deosebită. Eu și Efraim am așteptat, siguri că ne va consuma și pe noi doi, dar nu a fost așa. Poate că acesta a fost miracolul, dar a fost unul amar, pentru că ne-am privit pe fiecare dintre copiii noștri căzând în febră, unul după altul, după altul. Toți șase șchiopătau și tușeau, cu gâtul umflat și erupționat atât de tare încât cu greu puteau înghiți bulionul pe care le-am picurat în gură.

Asta nu a fost cel mai rău. Mucusul gros, cenușiu, care a acoperit spatele gurii și gâtul lor a fost suficient pentru a ne îngenunchea. Nu puteau înghiți. Nu puteam vorbi. Abia putea respira.

„Nu putem face nimic?” a întrebat Efraim, ținându-l pe Ionatan la piept, cu ambele cămăși ude de febră.

„Băi reci. Bulion. Lemn dulce și mușețel pentru gât, dar asta va calma doar durerea, nu va trata rănile”, i-am spus.

Am făcut tot ce am putut. Am scos găleți cu apă rece din fântână

în fiecare zi. Am înmuiat copiii pe rând în cadă, dar de îndată ce i-am uscat și îmbrăcat, au revenit febra.

Și au plâns. Nu strigătele furioase sau frustrate cu care ne obișnuiserăm într-o casă plină de copii, ci scâncetele. Moale și slab și neajutorat. Ca niște pisoi mieunători.

Le-am ținut pe toate cât de des am putut, dar am avut șase copii și doar o tură. Și chiar și acela era înghesuit de al șaptelea care s-a îngreunat sub coaste. Dar ținerea lor nu părea decât să le înrăutățească. Fierbinte. Transpirat. Neliniştit. Și totuși toți s-au întins spre mine cu brațele moale oricum, s-au uitat la mine cu ochi sticloși, disperați să mă simt mai bine.

Rugăciunile noastre nu au realizat nimic.

„De ce se întâmplă asta?” L-am întrebat pe Efraim în a treia săptămână din iunie, când ne prăbușim în pat, ferestrele deschise ca

să lase să intre o adiere slabă. Am întins paleți pe podeaua

dormitorului nostru pentru a ține copiii aproape. „Cu ce am greșit?”

M-a tras la pieptul lui și mi-a prins ceafa cu mâna lui mare și caloasă. „Plouă peste cei drepți și nedrepți, iubire. Și nu merităm asta mai mult decât prietenii sau vecinii noștri.”

Ne-am văzut copiii slăbind. I-au privit gâturile umflându-se. Am privit caul cenușiu răspândindu-se peste traheele lor. Am văzut buzele lor devenind albastre și respirația lor devenind superficială.

Cyrus era cel pentru care ne-am îngrijorat cel mai mult. Două zile nu s-a mișcat deloc. Băiatul nostru, în vârstă de doar doisprezece ani, a plutit în punctul morții timp de săptămâni.

Dar Triphene a fost cel care a mers primul. Triphene, fata pe care am numit-o după prima femeie la care am fost la naștere. Cinci. Avea doar *cinci* ani. Într-o noapte, fiica noastră s-a târât în pat cu noi, s-a ascuns între trupurile noastre și, când ne-am trezit, a dispărut. Rece și nemișcat, părul ei era o perdea blond pal, aruncată peste brațul meu.

Am trimis-o după Elspeth. Și deși nu a putut nici să vadă, nici să

ne ajute, a stat alături de noi în timp ce noi făceam pe rând imposibilul. Efrem a săpat groapa, apoi am pus Triphene înăuntru, apoi a umplut-o din nou și am pus piatra deasupra. Nu i-am putea lăsa pe ceilalți singuri înăuntru, ca nu cumva unul dintre ei să expire în absența noastră. Nu am putut-o expune pe Elspeth la boala lor.

Dar nici noi nu puteam face ceea ce trebuia făcut fără mângâiere sau mărturie. Elspeth a fost amândoi pentru noi. A fost un lucru crud să

întreb, dar ea nu s-a clătinat niciodată.

Și apoi a făcut-o din nou opt zile mai târziu.

La amurg de data asta. Dar Dorothy avea doar doi ani. Era copilul pe care l-am numit după mama mea. Și am legănat-o în brațe în timp ce plângeam lângă mormântul ei. Se întindea lângă cel al surorii ei, pământul de deasupra încă proaspăt și întunecat din săptămâna precedentă. Vederea lor era foc între coastele mele. Un gol în sufletul meu.

După trei zile, am chemat-o pe Elspeth a treia oară.

Martha era cea care ar fi trebuit să trăiască.

Marta, a doua noastră fiică, cea pe care Efraim a insistat să fie numită după mine. Avea opt ani și semăna cu tatăl ei. Părea cea mai puțin bolnavă dintre toți. Nu a șuierat niciodată, nu părea să-și piardă niciodată răsuflarea. Gâtul ei nu a fost niciodată acoperit de răni cenușii râncede. Dar inima ei – *o, Doamne,* inima ei – a crescut din ce în ce mai încet pe măsură ce boala ei progresa. S-a încetinit, apoi s-a liniștit și apoi următoarea suflare nu a mai venit. Iar greutatea ei în brațele mele, înfășurată în pânză, era greutatea a o mie de dureri de inimă.

Nu-mi amintesc dacă am țipat. Sau dacă am plâns. În toată

această încercare îngrozitoare, este singurul detaliu pe care nu-l pot chema din adâncul memoriei mele. Nu l-am întrebat niciodată pe Efraim. Nu am inimă.

Eram sigur atunci că boala îi va lua pe toți. I-ar lua pe ei și apoi ne-ar lua și apoi totul s-ar fi terminat. Este posibil să-mi fi dorit chiar să se întâmple asta, deoarece ar fi singurul mod în care am putea fi din nou împreună. Ca familie. Așa cum a intenționat Dumnezeu.

Dar Cyrus s-a mai bine. În dimineața după ce am îngropat-o pe Martha, el a sărit din pat ca un vițel nou clătinat, dorind apă și pâine prăjită. Dar când a venit la mine, cerând să fie hrănit, vocea i-a dispărut. Nu auzisem decât o singură dată vocea aia trosnind cu bărbăția care se profilează. Dar acum a dispărut. Paralizat de boală.

Și deși am așteptat – zile, luni, ani – nu s-a mai întors. Niciodată mai mult decât un cârcănit sau un geamăt blând pe care în curând a devenit prea stânjenit să-l folosească. Viața i-a fost cruțată, dar vocea i-a fost furată. Și odată cu ea, orice șansă de un viitor normal.

Ionatan și-a revenit a doua zi după Cyrus. Apoi Lucy cea de după

aceea. Febra li s-a rupt și tusea li s-a stins și plămânii li s-au limpezit.

Vocile lor nu au clătinat niciodată. Și când au întrebat după surorile lor, am avut doar lacrimi pentru un răspuns. Deși nu crezi niciodată

că este posibil, poți sărbători și să te întristezi în aceeași suflare.

Este o urâciune sfântă.

„Vreau să părăsesc locul acesta”, mi-a spus Efraim în timp ce stăteam sub stejarul unde au fost întinse fiicele noastre. „Vreau să

mă mut în altă parte, unde este mai mult pământ. Unde putem avea o fermă adevărată, nu doar o grădină. Undeva putem lua de la capăt.

Poate construi o moară.”

"Ce?" M-am uitat la el de parcă ar fi vorbit o altă limbă. Nu puteam să-i înțeleg cuvintele. În a treia piatră, în acea dimineață, sculptase numele Marthei. Tocmai o pusesem pe mormântul ei cu zece minute mai devreme. Lacrimile erau încă proaspete pe obrajii noștri, inimile încă o rană deschisă. Și a vrut să-i *abandoneze* ? „Nu”, i-am spus. „Nu ne putem lăsa fetele.”

„Martha”, șopti el, trăgându-mă strâns de el. „Fetele noastre *ne-au părăsit.* ”

Doar o dată înainte fusesem atât de furios încât l-am pălmuit. Și, așa cum a făcut pe acel deal în ziua în care ne-am căsătorit, a prins ambele încheieturi, tresărit de furia mea.

M-am scuturat din strânsoarea lui.

Efraim a arătat spre morminte. „Nu sunt aici. Nu mai."

M-am întors și l-am lăsat acolo, singur.

6

RÂUL RUSHING

APRILIE 1790

Este un pumnal pe care îl văd în fața mea, mânerul spre mâna mea?

— WILLIAM SHAKESPEARE , *Macbeth*

MORA LUI BALLARD

Sâmbătă, 10 APRILIE

Stau pe potecă, la cincizeci de metri de moară, și îl privesc pe Isaac Foster plecând. Zece zile. Atât i-a luat să se întoarcă în sfârșit la Hook și să explice absența lor la proces. A venit astăzi fără Rebecca, a vorbit doar cu Ephraim și nici atunci, n-a stat în total cincisprezece minute.

Merg restul drumului pe potecă – farfurie de tablă cu cina lui Ephraim echilibrată în mână – în timp ce Isaac urmărește drumul în copaci, apoi dispare printre umbre. Zilele sunt mai lungi acum, iar cerul mai luminos pe măsură ce iarna își slăbește strânsoarea nemiloasă. Nu a nins de o săptămână, iar aerul nu-mi mai arde plămânii. Râul este încă înghețat, totuși, dar a început să crape și să

popote ocazional, sugerând că nu va mai dura mult până la dezgheț.

În interiorul morii, Efraim stă la masa lui de lucru, scoțând cu furie scoarța dintr-un stâlp subțire cu lama sa de tracțiune. Este un lucru cu două mânere, drept ca o săgeată și lung de două picioare, cu o margine suficient de ascuțită pentru a tăia osul. Știe ce face și este atent, dar totuși, tresar la vederea acelui metal sclipitor care se îndreaptă spre trunchiul lui. Poartă un șorț lung de piele peste cămașă și pantaloni, dar o mișcare greșită și va avea nevoie de cusături. Sau mai rău.

„Unde au fost Foster?” intreb eu, avand grija sa nu-l tresari.

„În Vassalboro. Isaac a făcut recurs la Obadiah Wood.” Ephraim ridică privirea, apoi își șterge un firicel de sudoare de pe frunte. „Au negociat un acord.”

"De?"

„O sută de dolari. Este doar jumătate din ceea ce i se datorează

lui Isaac, jumătate din ceea ce i s-a promis în contractul său cu Hallowell. Dar va fi plătit la sfârșitul lunii și este suficient pentru a-i stabili în altă parte.”

— Și a spus ceva despre achitarea lui North?

„Numai că a crezut cu adevărat că vor primi un verdict de vinovăție. Nu înțelege cum un juriu format din „doisprezece bărbați

cinstiți” nu a putut vedea adevărul despre ceea ce sa întâmplat cu soția lui.”

„Nu au putut-o vedea deloc! Rebecca nu s-a obosit să se prezinte la proces.” Vocea mea este mai tare decât intenționez, iar Percy se trezește în căpriorii mansardei. Pasărea aia are curajul să mă

zguduie.

„Isaac a spus că a refuzat să meargă. A spus că nu a avut inima să

stea în fața unui alt grup de bărbați și să le dea detalii despre rușinea ei.

„Nu este rușinea *ei* .”

"Știu. Și Isaac la fel. Dar ce trebuia să facă? Trăiți-o la Pownalboro și forțați-o să intre în sala de judecată? Să o amenințe fizic ca să depună mărturie? Nu este un om crud. În plus, Seth avea mărturia ei scrisă. Ai fost acolo ca martor. Isaac a crezut că ar fi de ajuns. Și nu o pot învinovăți pe Rebecca pentru că nu vrea să treacă

prin asta din nou.”

Am pus cina lui Efraim pe masa de lucru și m-am lăsat pe scaun.

„Ea mi-a spus că asta se va întâmpla. Că chiar dacă instanța îl va găsi pe North vinovat, ar fi doar pentru *tentativă* de infracțiune, nu pentru *comiterea* uneia. Și care este cea mai urâtă pedeapsă pe care ar fi primito? O *amendă* ?”

Pe stâlp a rămas doar o mică porțiune de scoarță și mă uit la soțul meu care o dezlipește metodic. Lama scoate un sunet șuier în timp ce dezvăluie lemnul palid de dedesubt. Îl privesc o clipă, gândindu-mă.

„Juriul i-a achitat pe fiecare bărbat judecat de viol în ziua aceea”, spun după o clipă. „Dar au amendat o femeie în sărăcie pentru că a răspândit minciuni despre fiica unui judecător”.

Stâlpul este gol acum și Efraim își lasă jos lama. Scoate șorțul de piele. „Cred că ar fi fost diferit cu Rebecca. Este însărcinată. Este mai greu de ignorat pentru un juriu.”

„Dacă ar fi avut ocazia să o vadă, *ascultă* -o”, spun eu.

„Sunt sigur că asta și-a dat seama North în ianuarie când și-a depus mărturia. Se aștepta ca ei să depună acuzații de viol împotriva

lui în acea zi. Știa că un juriu o va crede pe Rebecca, așa că a fugit la Boston și a angajat un avocat de lux.

„Și a scăpat făcându-și timpul în curtea închisorii”, adaug eu.

„Dar nu și-a ratat șansa de a se răzbuna când l-a adus pe fiul nostru pentru acuzații de crimă.”

— Crezi că North a fost în spatele arestării lui?

Efraim dă din cap. „Da. În timpul anchetei, judecătorul Parker a subliniat că moartea lui Burgess a fost foarte convenabilă pentru North. Cred că a stat în sala de judecată crezând că va fi acuzat de viol și suspectând că vor urma acuzațiile de crimă. Așa că a șurubat.

Și apoi a găsit o modalitate de a-l pune în sarcina lui Cyrus. Îmi propun să demonstrez și eu.”

"Cum?"

— O să-l pun pe Paul să întrebe despre acest avocat, Henry Knowland, cât sunt în Boston.

Paul. Întotdeauna spune asta atât de dezinvolt, de parcă omul despre care vorbește nu ar fi Paul *Revere.* Da, un vechi prieten, dar și un erou național. Vasul de cerneală argintiu pe care mi l-a dăruit este doar o mică parte din favoarea pe care o datorează soțului meu.

Dacă cineva îl poate ajuta pe Ephraim să ajungă la fundul a ceea ce North plănuia cu avocatul său din Boston pentru acele două luni, acesta este Paul.

„Mâncă-ți cina”, îi spun. „Se face frig.”

Efraim merge la farfurie și dă din cap în semn de aprobare.

Înjunghie un cartof cu furculița și îl bagă în gură.

„Când pleci?” întreb eu.

„Primul lucru dimineața.”

„Și cât timp vei fi plecat?”

„Zece zile. Poate două săptămâni, în funcție de cât de dificil este să obții informații despre Knowland și să-mi depun cazul în fața proprietarilor Kennebec.

În săptămâna de la procesul lui North, Ephraim a strâns mărturii scrise de la prieteni și vecini care vor jura că locuim pe această

proprietate de când am preluat contractul de închiriere. El va duce

toate acestea – împreună cu scrisorile pe care le-am găsit în geanta lui Burgess – la Boston. Dar înseamnă că pleacă din nou și, deși chestiunea trebuie soluționată — și repede — nu-mi place ideea ca el să dispară.

Percy ne urmărește din stingerea lui din pod, cu capul său nobil rotindu-se într-un loc și în altul. Dacă nu aș ști mai bine, aș crede că

el vorbește uneori cu Efraim. În felul lui. Din când în când, îi aud scârțâitul și țipetele din casă dacă aerul este liniştit. Uneori cred că îl aud pe Efraim răspunzând.

„Gheața se mișcă în râu”, spun eu, „și nici o clipă prea devreme.

Am terminat iarna asta.”

Se uită la mine precaut. „Poate că nu sa terminat încă cu noi.”

„Și ce vrei să spui cu asta?”

„Roata de apă. Nu s-a clintit. Veți ști că iarna a trecut definitiv când se va întoarce din nou și își va aduce muzica înapoi.”

Percy bate din aripi ca și cum ar fi de acord.

Mă uit la pasăre. „A mai luat un pui ieri.” Ephraim strambă o sprânceană. „Tu ești cel care i-a dat gust pentru lucrurile. La ce te așteptai?”

„Mă aştept să fie un gentleman în privinţa asta şi să ia doar ceea ce i se oferă.”

— Percy nu este un gentleman, Martha. Este o fiară sălbatică. Nu-l confunda cu nimic altceva.”

„O fiară poate, dar una îmblânzită.”

Efraim își studiază pasărea cu o atenție liniștită. „Nu există așa ceva.”

„Ei bine, vorbind despre lucruri sălbatice” — îmi netezesc o ridă

de pe fusta — „Jonathan trebuia să pună plasă peste curtea de pui săptămâna trecută, astfel încât Percy să nu poată intra. Încă nu a făcut-o.

„Sunt o mulțime de lucruri pe care Jonathan ar trebui să le facă și nu le face. Și multe lucruri pe care le face, dar nu ar trebui.”

„Atunci, cel mai bine ai avea de-a face și cu el când ai ocazia. Și mănâncă găina din farfurie înainte să-ți fure și pasărea. Nu i-am adus-o.”

Ephraim își asumă cina în timp ce eu triez conținutul rucsacului și al coșului lui pentru a mă asigura că are tot ce-i trebuie pentru călătoria la Boston. Totul pare să fie în ordine.

Odată ce a terminat cina, Efraim are încă o privire flămândă în ochi și, după ce a pus farfuria jos, mă ține de perete. „Ce te vei face fără mine?” întreabă el, alunecându-și mâinile în jurul taliei mele.

„Nu îmi lipsesc lucrurile care să mă țină ocupat.”

"Oh?"

„Sunt multe de făcut în camera mea de lucru. Siropuri. Salves.”

Mâinile acelea coboară mai jos, explorând partea mică a spatelui meu. soldurile mele. fundul meu.

„Inul de tors. Bumbac de pieptănat”, îi spun.

Încet, prea încet după placul meu, de fapt, Ephraim începe să-mi înfășoare fusta. Îmi sărută partea laterală a gâtului.

„Gătit… curățenie…”

„Sună teribil de plictisitor.” Degetele lui se ating de pielea moale a coapselor mele.

„Dacă ai gânduri despre o modalitate mai bună de a mă ține ocupat, mi-ar plăcea să le aud”, spun eu.

„Cred că cuvintele sunt irosite într-un moment ca acesta.” Efraim mă ridică și mă pune pe masă, ridicându-mi fusta în jurul genunchilor. „Aș prefera să îți arăt.”

DECUL LUI DAWIN

DUMINICĂ, 18 APRILIE

„Este gemeni?” întreabă May, întinsă pe spate, într-o mișcare albă moale.

Îmi trec degetele peste întinderea largă a burtei ei umflate. Este însărcinată în șase luni, dar arată în opt ani.

„Simt doar un singur cap.” Îmi apăs degetele în partea lui May, chiar deasupra oaselor șoldului ei. „Chiar aici. Și iată-mi-mi alunec palma în cealaltă parte și iau o altă movilă mică-- „partea din spate”.

În cele din urmă, bat pe baza coastelor lui May. „Și piciorușe, chiar aici, pe care sunt sigur că le poți simți.”

„În mod constant.” Ea râde. „Dar sunt *atât* de mare. Trebuie să fie două?”

"Nu. *Burta* ta este mare. Restul dintre voi sunteți destul de mici.”

May este mică și îngustă și își poartă fiecare centimetru din copil în față. Cred că asta ar putea sugera un băiat – există ceva adevăr în poveștile bătrânelor soții – dar nu o menționez cu voce tare. Am învățat de mult să nu ridic speranțele unei femei. Dacă vor un lucru, aproape sigur îl vor primi pe celălalt.

„Este doar felul în care porți”, îi spun. „Costele tale nu s-au răspândit, așa că vei ieși drept în loc să ieși lat.”

„Este rău? Coastele mele?”

"Nu." Îi aduc un zâmbet liniştitor şi continui examinarea, împingând şi împingând. „Doare ceva?”

„Doar spatele meu. Și doar uneori. Ca atunci când merg. Sau stai.

Sau stai.” Un alt râs, acesta neputincios, parcă ar spune: *Ce pot să*

fac?

„Rolează-te lângă tine.”

May se ridică cu un mormăit, iar eu îmi trec degetele peste adâncul spatelui ei. "Unde?"

„Mai jos. Mai aproape de mine...”

"Ah." Îi mângâiesc partea de sus a fundului, așa cum aș putea face cu un copil, iar May chicotește.

"Da. Acolo."

„Copilul pune presiune pe spatele tău. Ai putea să-l rogi pe Sam să-l frece puțin noaptea. Dacă nu l-ar deranja.”

Îi văd doar profilul, dar o gropiță rupe acel obraz. „Niciodată nu i-a fost nevoie de multă convingere să-mi pună mâinile pe fund.”

Sunt încântat că May se simte suficient de confortabil cu mine acum pentru a glumi. Nu există nimic mai important într-o sală de naștere decât încrederea. „Voi avea grijă să-i spun și eu, înainte de a pleca. Unde este?”

May se împinge în sus pe cot și își suflă o șuviță de păr din ochi.

„Hambarul. Lucrând la jug, cred. Vrea să înceapă dresajul boilor noi la prima dezgheț.”

Mă uit pe fereastră spre peisajul murdar, cenușiu și pinii nu mai au înghețat alb. Hallowell arată fiecare indiciu de trecere de la gheață direct la noroi.

„Este optimist”, spun eu.

„Este fermier. El trebuie să fie.”

O ajut pe May să se ridice din pat și să se întoarcă în rochie.

Împreună coborâm, iar eu o las cu un sirop de vergeau de aur și urs pentru a ajuta la reducerea umflaturii de la glezne.

„Doar o linguriță pe zi. Mai mult decât atât și îți va fi sete”, îi spun. „Ia-l chiar înainte de culcare, ca să poată funcționa peste noapte. Dar

nu fi surprins dacă te trezești de mai multe ori pentru a folosi oala de cameră.”

May îmi mulțumește, apoi mă vede până la ușă și sunt surprins să realizez că aerul nu este nici frig, nici neprimitor. Îmi trec mantia de călărie peste braț în loc de umeri.

Brutus este legat la stâlpul de prindere, agitat și dând cu piciorul într-o movilă murdară de zăpadă veche.

„Acordă-mi doar o clipă”, îi spun, „apoi mergem acasă”.

Ocolesc o parte a casei și mă îndrept spre hambar. Îl aud pe Sam înăuntru, lovind ceva și blestemând destul de înțelept. „Pătic de rahat! Tu stricat, murdar robin-cocoș.” Două lovituri puternice de parcă ar fi scăpat ceva greu, apoi a fost lovit cu piciorul. „Nemernic *murdar.* ”

Neștiind ce aș putea găsi înăuntru, bat cu degetele în ușa hambarului înainte de a păși. Am avut dreptate în privința loviturii.

Jugul boilor stă pe podeaua hambarului, îndoit într-un unghi ciudat, iar Sam îl mai dă o lovitură bună cu cizma. El se ocupă de asta de ceva vreme după înfățișarea lui. Părul înclinat. Jacheta jos. Mânecile suflecate și cămașa umedă de transpirație de-a lungul spatelui.

„N-am știut niciodată un lucru pe care să-l repare dacă am dat cu piciorul”, spun eu. „Ce e în neregulă cu asta?”

Sam ridică privirea, speriat. Apoi arată spre jug. „Fasciculul este răsucit.”

„Și blestemul ajută?”

„Da. Mă ajută să mă simt mai bine că sunt suficient de prost încât să o las toată iarna să mă ud și să mă deformez sub zăpadă.”

Sam ridică apoi din umeri și ridică bucata grea de lemn de pe pământ pentru a o atârna pe un suport lângă taraba. Antebrațele lui sunt goale, cu vene și acoperite cu același păr roșu aspru care stă pe capul lui.

„Lasă-mă să te plătesc”, spune el, băgându-și mâna în buzunar.

Când o scoate, are în palmă un amestec de lucruri: un nasture vechi, un cui ruginit, o bucată de sare, o fâșie de dantelă zdrențuită, un vârf de săgeată, o bucată de sfoară și o mână de monede. Flotsam și jetsam

tipic oricărui om care lucrează cu mâinile pe tot parcursul zilei. Începe să numere banii.

„Păstrează-ți taxa până când copilul se naște”, îi spun. „Aceste vizite sunt incluse.”

Se uită la palmă și se încruntă, dar nu se ceartă în timp ce întoarce colecția de șanse și capetele în buzunar. Mâinile lui sunt murdare de la serviciu și, când observă observația mea atentă, le trage pe partea din față a cămășii.

„Cum e mai?” întreabă el.

„Foarte însărcinată și incomodă”, spun eu.

„Totuși, e bine? Nimic nu este în neregulă?”

„Ea crede că poartă gemeni.”

Expresia de pe chipul lui Sam este una de teroare abjectă. „Ea este?”

„Doar acela, din câte îmi dau seama. Deși pare a fi destul de mare.

La fel ca tatăl său.”

„Este periculos?”

„Nu mai mult de două mici.” eu zambesc. „Dar are nevoie de ceva.”

Sam scoate un oftat lung, uşurat. "Ce?"

„O frecare pe spate. De câte ori pe zi poți să te descurci. O mare parte din greutate este împotriva coloanei ei inferioare. Și ea este mică pentru început. Nu există unde să meargă copilul. Așa că

disconfortul ar putea începe să se miște pe picioarele ei în curând.”

„Pot să fac asta.”

"Bun. Și sună-mă dacă suferă obișnuit.”

Sam mă conduce până la postul de autostop și, în timp ce ne luăm la revedere, cineva îmi strigă numele pe un ton al vocii care poate fi descris doar ca furie abjectă.

„Martha Ballard!”

Tremur pentru că cunosc vocea aia. Așa că închid ochii și îmi adun mințile pentru că el este unul dintre ultimii oameni cu care vreau să vorbesc în acest moment anume.

Dar îmi repetă numele, mai supărat de data asta, și când ridic privirea la Sam Dawin, văd că un nor de furtună i s-a adunat în ochi și îi sunt pumnii strânși. Poate că până la urmă s-a îndrăgostit de mine. Sau cel puțin protectoare.

William Pierce stă călare pe cal, uitându-se la mine.

"Dl. Pierce." Dau din cap, cât pot de politicos. „Cum te pot ajuta astăzi?"

„Poți veni cu mine."

„Nu am obiceiul să iau comenzi."

„Atunci, să fie astăzi prima. Pentru că Sally este pe moarte. Și e vina ta."

FERMA PIERCE

„Sally nu *moare* ", îi spun lui William Pierce. „Este în *travaliu.* Vă

rog să spuneți cum ar fi vina *mea* ?"

În loc să-mi răspundă, se uită la soția lui, iar ceea ce se întâmplă

între ei este un fel de stenografie conjugală cunoscută de fiecare cuplu care este căsătorit de mult timp. Ei pot citi expresiile celuilalt.

Ridicarea unei sprâncene. Erupția unei nări. Dinți scrâșniți, bărbie ridicată și ochi care strălucesc de furie și frică. Volumele trec între ele înainte ca William să-și arate degetul spre ea.

„Explică-l tu", ordonă el, apoi se întoarce pe călcâie și iese din dormitor, trântind ușa la ieșire.

„Vă rog să-mi scuzați soțul", spune Bonnie Pierce. Ea este netulburată de izbucnirea lui. „William este genul de om construit pentru a avea fii. În schimb, a avut cinci fiice. Nu s-a priceput niciodată la asta."

„Nu este nimeni de vină în afară de el. Sally este cea mai tânără a ta. A avut destul timp."

„Poți oferi unui bărbat tot timpul din lume, dar nu este niciodată

pregătit ca fiica lui să rămână însărcinată. Nu era cu ceilalți. Și nu este diferit cu Sally.”

Ei bine, nu este aceasta o zi de revelații.

„De cât timp știi?” întreb eu.

„Aproape trei luni. Am descoperit secretul ei a doua zi după cea de-a doua audiere a lui North, în ianuarie. Am intrat pe ea în timp ce stătea în cadă. Atunci nu se putea ascunde.”

— Și i-ai spus lui William?

„Nu imediat.” Bonnie mă aruncă cu o privire apreciativă. Mă

privește deasupra capului până în picioare. Există o franchețe în ea pe care o apreciez. „Ar fi fost supărat doar pe Sally. L-am ascuns atâta timp cât am putut. Este cunoscut de o lună.”

„Este greu să ascunzi o sarcină atât de lungă.”

„Soțul meu este multe lucruri, doamnă Ballard, dar atent nu este unul dintre ele. Și este iarnă. Și toți facem tot ce putem pentru a ne

încălzi. E înaltă și stă la pachet. Ar fi fost mai greu vara, fără

îndoială.”

„Nu pari prea supărat de starea ei.”

Bonnie ridică din umeri. Este mai mult acceptabil decât nonșalant, dar totuși, sunt surprins având în vedere indignarea pioasă a lui William în instanță anul acesta. „Nu a ajuns singură în această situație.”

Fruntea lui Sally este plină de sudoare, iar ochii ei sunt închiși. Ea nu vede privirea curioasă pe care o arunc în direcția ei.

— Vrei să spui că acest copil a fost forțat asupra ei?

Bonnie râde. „Să nu o aud spunând asta. Din câte am putut aduna, fiica mea a fost o participantă entuziastă.”

O piatră se așează în adâncul stomacului meu.

Din punct de vedere mental, dau ceasul înapoi. Ultima dată când am

văzut-o pe Sally a fost la audierea de la sfârșitul lunii ianuarie.

Tatăl ei o forțase să depună mărturie — din nou — despre tot ce auzise în ziua în care mă aflam în camera de zi a Rebeccai. Viscolul urlă dinspre est și nu m-am gândit la faptul că ea își purta mantia de călărie în timpul audierii. Jumătate din oamenii din Pollard's făcuseră la fel în ziua aceea. Șase luni. Ar fi fost însărcinată în aproximativ șase luni. Dă sau ia.

Cum nu am știut?

Și la Frolic cu o săptămână mai devreme? Îmi amintesc doar că

m-am gândit că arăta destul de desfășurată, că rochia ei fusese croită

pentru a accentua acea parte a siluetei ei. Fusese slăbit în altă parte?

În camera aceea nu se șoaptă nicio șoaptă despre silueta ei în schimbare. Pentru că nimeni nu observase.

Pentru că nimeni nu a mai văzut-o de atunci. Deoarece.

Deoarece…

Toate cele cinci fete Pierce și-au moștenit aspectul de la mama lor. Părul castaniu și ochii alune și buzele pline. Înălțimea pe care au primito de la tatăl lor, totuși, și asta, cred, mai mult decât orice altceva, i-a permis lui Sally să-și păstreze secretul. Un corp lung,

cuplat cu un trunchi lung și un sân generos, poate ascunde o mulțime de păcate. Mai ales la începutul unei prime sarcini.

— Sally? întreb eu.

Ea încetează să se zvârcolească pe pat și se uită la mine, apoi se strânge înapoi, cu ochii ei drăguți încețoși de durere. Îi este frică.

Atât ce se întâmplă cu ea, cât și cu mine. Când îi pun o mână pe piciorul gol, tresărirea ei confirmă această suspiciune și asta mă

întristează aproape până la lacrimi. Nu am avut niciodată o femeie care travaliu să-mi răspundă în acest fel. Am văzut vreodată doar ușurare în ochii lor.

— Trebuie să te întreb ceva.

"Nu." Ea scutură din cap.

„Tatăl”, șoptește Bonnie. „Ea crede că întrebi de tată. Am făcut la fel, de cel puțin o sută de ori, și ea nu mi-ar spune altceva decât că îl iubește și s-a culcat de bunăvoie. Dacă poți să-l scoți din ea, atunci ești mai mult un făcător de minuni decât spun oamenii.”

„Nu te întreb despre tată”, îi spun lui Sally.

Nu încă, cred.

Sally se relaxează vizibil. „Atunci ce?” ea pantaloni.

Această conversație ar fi fost mult mai ușoară în urmă cu trei ore, înainte de tranziție, și de sentimentul de agonie pe care îl aduce.

Creierul încetează să mai funcționeze. Corpul nu știe decât durerea și nevoia disperată de supraviețuire. Lucy, fiica mea cea mare, și-a uitat de trei ori propriul nume în tranziție. Numele și numerele încetează să mai existe. Realitatea se micșorează la un punct de existență primordială.

„Trebuie să știu dacă acest copil este devreme sau întârziat.

Trebuie să știu când ai sângerat ultima dată. Viața bebelușului tău poate depinde de asta.”

Este un lucru mizerabil pe care îl întreb de la Sally Pierce în timp ce stă întinsă pe pat, cu capul dat pe spate, cu transpirația pe buze.

Nu mă consider o persoană neplăcută, dar acesta este poate cel mai crud lucru pe care l-am făcut vreodată, să cer unei femei muncitoare să facă matematică.

"Vară." Cuvântul este șuierat între dinții strânși și îmi șterg un pic de scuipat de pe bărbie cu o încheietură. — La jumătatea lunii iulie, cred.

Număr înapoi și sunt ușurat să determin că ne aflăm în limita viabilității. E la termen.

Bonnie Pierce își drese glasul. „Am încetat să țin evidența ciclurilor lor cu ani în urmă.”

„Nu era treaba ta să faci asta. Nu știu nimic despre maternitate, în afară de copiii care vor face ceea ce vor face și nu poți face nimic *în* privința asta.”

Din câte îmi amintesc, mama nu a blestemat în toți cei 68 de ani.

Și nu sunt nicidecum un marinar, dar constat că cu fiecare an care trece, devin mai confortabil cu arta. Și dacă nu mi-a plăcut niciodată

cu adevărat Bonnie Pierce până acum, îmi pare rău, pentru că râde de asta.

„Fiecare dintre fetele mele s-a trezit în această poziție."

Când o privesc surprinsă, râde din nou. „Nu știai asta, nu-i așa?

Niciunul dintre ei nu a ascuns-o atât de mult, dar da, toți au făcut o întoarcere în jurul unui fân o dată sau de două ori și au ajuns să fie groși până la talie înainte de nuntă. Pur și simplu nu am..." Ea se oprește pentru a-și aduna gândurile. „Cu ceilalți *știam* ce fac."

„La fel și fiica mea cea mare", spun eu, iar dacă două femei pot deveni prietene cu o singură admitere, doar am făcut-o. „Timpul va spune cu ceilalți."

Bonnie Pierce ridică din umeri. „Întotdeauna m-am întrebat dacă

este o trăsătură pe care le-am transmis-o. William s-a căsătorit cu mine repede, bineînțeles, dar nu prea eram servitoare când a făcut-o.

Sunt tentat să le spun amândurora despre femeia cu care s-a căsătorit Ephraim Ballard – și despre scandalul care ne-a cuprins –

când Sally țipă.

Iată, atunci. E gata.

Nu este rapid și nu este ușor și nu este plăcut pentru unul dintre noi în acea cameră. Lui Sally Pierce îi ia aproape două ore pentru a-și

duce copilul pe lume. Pagubele nu sunt mai grave decât ceea ce văd adesea în astfel de camere. Dar va avea nevoie de cusături, asta este sigur.

„Bună, micuțule", spun eu, iar dacă îmi tremură mâinile în timp ce ridic nou-născutul care urlă și îl inspectez, este doar pentru că

știu ce urmează.

El este frumos. Mare. Sănătos. Nici o deficiență pe care să o pot detecta. Vreau să-l trag la pieptul meu. Leagăn-l. Sărută-i fața.

Adulmecă părul întunecat și haotic. Acest instinct este atât de puternic

încât ezit să-l dau mamei lui.

Dar există Sally cu brațele întinse, așteaptă să-l primească.

Această fată care a reușit întotdeauna să evite să-mi întâlnească

privirea directă nu are acum astfel de probleme. Ochii aceia mari, calculatori, alun, mă provoacă să pun întrebarea cerută de lege. Ea a așteptat acest moment, sfidând toate celelalte încercări de a o constrânge să rostească numele tatălui.

Nu voi ceda atât de ușor, totuși. În schimb, iau o altă abordare.

După ce învelesc bebelușul în lenjerie moale și curată, i-l predau și văd cum îl pune la sân.

Îi urmăresc primele încercări incomode.

Mă uit la grimasă și șuierat de durere când se prinde în sfârșit.

O privesc pe Sally care mă privește și, deși este crud, o las să se zvârcolească în tăcere. Apoi trag acul și ața din punga mea cu medicamente.

„Nu ar trebui să simți mare lucru”, îi spun. „Dar dacă nu fac asta, vei sângera zile întregi.”

Singurul sunet este cel al unui nou-născut mormăind și înghițind în timp ce încearcă să mănânce prima sa masă. La fiecare câteva secunde, Sally tresări. şuierate. Totuși, nu știu dacă asta se datorează

menghinei care i s-a atașat la mamelonul stâng sau din cauza acului meu. Cu toate acestea, nu există o viață nouă în această lume fără

durere și, uneori, ne atacă la ambele capete.

„Ce a vrut să spună William?” o intreb pe Bonnie. — Când ți-a spus să-i explici situația?

„El crede că știu cine este tatăl.”

"Tu?"

"Sincer? Nu am nici cea mai mică idee cine ar putea fi.”

„Îmi dau seama că există multe mistere în această lume. Dar nu consider că tatăl acestui copil este unul dintre ei.”

Bonnie Pierce, Dumnezeu să o binecuvânteze, îmi oferă acest moment. Ea nu îmi cere să clarific, ci mai degrabă îmi permite plăcerea pură, nealterată de a fura fiecare gram de tunet de la fiica ei. Nu este nicio surpriză aici, iar Sally nu câștigă.

Odată ce ochiurile sunt făcute și firul a fost tăiat, mă așez pe spate pe scaun. Luați în considerare toată măsura acestei fete care a provocat astfel de probleme în ultimele luni.

„Ai un băiat frumos”, îi spun. „Cum îi vei numi?”

Știu deja răspunsul pentru că am văzut adevărul cu ochii mei, dar este un ciocan pentru inima mea când ea rostește cuvintele cu voce tare.

„Numele lui este Jonathan. După tatăl său.”

Duminică, 18 aprilie — Sens și plăcut. Naştere. Am fost chemată de la Hook să merg la Sally Pierce, despre care am găsit-o în travaliu. A fost născută în siguranță la ora 13:00 a unui fiu bun. Travaliul ei a fost sever, dar s-a descurcat bine și am lăsat-o inteligent cu propria ei mamă. Sally a declarat că fiul meu Jonathan a fost tatăl copilului ei.

rup pana. Așa apes de hârtie. Se rupe în jumătate, în mână, și mă

așez pe spate să văd cum cerneala curge pe degetul mare. În mod obișnuit, nu îmi revars sentimentele în această carte a mea, dar astăzi sunt atât de multe lucruri pe care vreau să le spun. Totuși, am rămas fără cerneală. Am folosit ultimul din ea tocmai acum și nu mai am energie pentru a rătăci în jos, în întuneric, la moară, unde Efraim a lăsat celălalt disc. Așa că mă spăl pe mâini în schimb și mă duc la culcare. Dar eu nu dorm. Stau întins treaz, conștient că fiul meu nu a

venit niciodată acasă în seara asta și mă întreb dacă se plimbă prin jur sau dacă a plecat să-și întâlnească fiul nou-născut.

CONACUL DE NORD

LUNI, 19 APRILIE

Am nevoie de o altă pană și mai multă cerneală. Voiam să trimit pe una dintre fete la moară în această după-amiază, dar acum au plecat - toată generația mea de copii - la Hook pentru a face cumpărături și a

socializa seara, și nu este nimeni care să facă treaba în locul meu. . Așa că îmi adun jurnalul și îmi fac drum pe potecă.

Chiar și acum repet cum îi voi spune lui Efraim că are un alt nepot. Mă îndoiesc că va fi surprins de vești. Sau chiar nemulțumit –

nu am cunoscut niciodată un bărbat căruia îi place să fie în preajma copiilor mai mult decât Ephraim Ballard – dar tratarea lui Jonathan nu va fi plăcută. În ceea ce mă privește, soțul meu nu poate ajunge acasă destul de curând.

Este ciudat să fii în spațiul lui Efraim fără el. A fost plecat de peste o săptămână, dar încă miroase a el. Totuși, fără vocea lui și fâlfâitul constant al aripilor lui Percy, moara se simte abandonată.

Indiferent de. Există cerneala, pe masa lui de lucru, împreună cu un borcan cu pane noi și restul uneltelor lui.

Lama de tragere a lui Ephraim și Răzbunarea stau într-un rând ordonat cu daltele și ferăstrăile de mână. Curățat și uns cu ulei.

Precis. La fel ca omul care le păstrează. Fac tot posibilul să nu mă

încurc cu lucrurile lui în timp ce el este plecat, dar scot o pană

cenușie albăstruie din borcan și apăs cu vârful ascuțit de degetul mare.

Soțul meu a strâns pene timp de o săptămână înainte de a pleca.

Unii de la podul unde Percy se adăpostește acum, dar alții din pădure. Nu se poate pur și simplu scufunda o pană în cerneală și scrie. Efraim pregătește fiecare penă de mână.

Îl văzusem dezbrăcând cele mai joase, cele mai fine pene, apoi așezat arborele în cenușa sobei cu lemne pentru a se întări.

Se uitase la mine. Făcu cu ochiul. A râs și a spus: „Nu m-ar deranja dacă *mi-ai întări* axul în seara asta”.

Nu aveam nicio intenție să aștept până la căderea nopții, dar nu am menționat-o atunci, altfel s-ar fi stricat penele. Pur și simplu, îi

întorsesem privirea și l-am văzut cum lua penele și le punea pe masa lui de lucru. A aplatizat ușor tijele, până au luat o formă ovală, apoi a rotunjit vârfurile cu degetele. Nu a durat mult până s-au răcit, doar momente. Apoi a tuns punctele în unghi cu cuțitul, urmat de o fantă

în partea de sus, astfel încât cerneala să trage în tija.

Lucruri atât de simple, hârtie, pană și cerneală. Dar nu-mi pot imagina simboluri mai tangibile ale iubirii soțului meu. Mi-e dor de el și vreau să-i spun multe, dar încă nu pot să fac asta.

Îmi întind jurnalul deschis pe masa de lucru, amestec cerneala și înmoaie în schimb pena.

Luni, 19 aprilie — Dimineața senin. După-amiază înnorată, vântul foarte rece. Dl Ballard este încă în Boston. Fetele mele sunt la Hook. Și băieții mei.

Nu pot spune de ce este atât de important să fac acest record zilnic. Poate pentru că fac asta de ani la rând? Sau poate – dacă sunt sincer – este pentru că aceste semne de cerneală și hârtie vor fi într-o zi singura dovadă că am existat în această lume. Că am trăit și am respirat. Că am iubit un bărbat și mulți copii pe care mi i-a dat. Nu este că vreau să fiu amintit, în sine. Nu am făcut nimic remarcabil.

Nu după standardele istoriei, cel puțin. Dar eu sunt aici. Și aceste cuvinte sunt amprenta pe care o voi lăsa în urmă. Deci da, contează

să continui acest ritual.

Cerneala este încă umedă pe pagină și o las deschisă pe masă să

se usuce. Voi colecta totul mai târziu, când ajung acasă. Deocamdată

îmi arde conștiința și trebuie să merg să o văd pe Lidia Nord.

Tonicul este în geanta mea medicală. Cântărește doar câteva uncii. Cu toate acestea, pentru mine poate la fel de bine să fie o ancoră, pentru că mi se pare că îmi trag toată greutatea conștiinței pe treptele din față spre casa lui Joseph North.

Totuși, bat.

Dată.

De două ori.

De trei ori îmi lovesc degetele mâinii drepte de ușa de lemn. În sfârșit, după câteva minute, îi răspunde Lidia. Văd că am trezit-o pe femeie. Părul îi este zdrobit, ochii îi lăcrimați și există cute de pernă

de-a lungul obrazului drept.

„Martha”, spune ea, precaută, „ce cauți aici?”

„Am venit să-ți aduc tonicul.”

„Dar m-am gândit...”

„M-am înșelat”, îi spun. „Și îmi pare rău că sunt crudă. Mă lași să

intru?”

Casa este întunecată, toate nuanțele desenate, când Lidia mă

conduce pe ușa din față și în salon. Nu este un conac, nici pe departe, dar fiind una dintre cele mai mari case din Hook, așa se numește.

North Manor. Se așează pe o întindere mare de deal pe partea de vest a străzii Water, cu vedere la râu. Patru dormitoare complete la etaj. O bucătărie, birou, sufragerie și sufragerie la parter. Există

ferestre din sticlă și perdele de catifea și podele din lemn. Dar mă

pot gândi doar la faptul că Joseph North a cumpărat această casă cu recompense plătite pe capetele dușmanilor săi. Mă întreb dacă Lidia știe. Sau dacă îi pasă.

— Stai jos, îmi spune Lidia. „Pot aprinde focul”.

"Nu este nevoie. Nu voi sta mult.” Mă las pe canapea lângă ea.

„Unde este Joseph în seara asta?”

Lidia ridică din umeri. „Ieși la o plimbare de seară.”

Cel mai bine e așa. Nu l-am văzut de la proces și cu siguranță nu vreau să dau peste el acum. "Cum ai fost?"

"Mai rău. Mi-aș dori să nu fie așa, dar…”

„Durerile de cap?”

"În fiecare zi. Uneori ore întregi. Joseph este atât de răbdător cu mine, dar știu că se poartă și pe el.”

„Ar fi trebuit să vin mai devreme. Îmi pare rău pentru asta.”

Lidia se uită la degete. Sunt lungi și subțiri, ca niște crenguțe. Ea le

flexează de mai multe ori înainte de a răspunde. „Nu a fost corect.

Pentru mulți dintre noi."

Geanta medicală stă la picioarele mele și mă aplec pentru a cerne conținutul. Fiecare articol îmi este la fel de familiar ca și fețele celor pe care îi iubesc și îmi las degetele să hoinărească, căutându-l pe cel potrivit.

Acolo.

Este mic, cu gâtul zvelt și un dop de lemn. Sticla se simte rece în palma mea când o scot din geantă și o pun în mâna Lidiei.

„Nu trebuie să iei prea mult", îi spun. „Doar două lingurițe pe zi.

O dată dimineața. Odată seara. Vrei să-ți iau primul?"

"Vă rog."

„Stai aici. O să iau o lingură."

O las cu capul aplecat pe spate pe canapea. Bucătăria este mică și ordonată, situată în spatele casei și găsesc ceea ce caut într-un mic coș de pe blat. Un set de linguri de cositor. Stivuite cu grijă. Totul la locul lui. Casa mi se pare sterilă. Lipsit de toată viața, zgomotul și haosul cu care sunt obișnuit.

„Iată", spun eu, odată ce mă întorc în sufragerie, în timp ce turnez cu grijă o lingură de tonic și o vars în gura Lidiei. „Ar trebui să te simți mai bine în curând."

Ea înghite lichidul chihlimbar pal. „Mulțumesc."

Mă aştept să se cutremure. Tonicul este amar, iar reflexul normal. Dar pe rama subțire a Lidiei pare o criză. O privesc cu atenție pentru o clipă pentru a mă asigura că este bine.

„Hai să te ducem în pat. Odihna va ajuta."

Lidia ridică un braț, zvârnâind absentă în tavan. "La etaj."

Ea poate ajunge acolo prin puterea ei, dar eu o urmăresc pe scări, pentru orice eventualitate. Ultimul lucru de care am nevoie este ca Lidia să facă o strângere amețită. Dar odată ajunsă sus, mă conduce pe hol și în dormitorul pe care îl împarte cu soțul ei.

O ajut pe Lidia să se bage în pat și să trag pătura. Femeia arată

atât de mică și fragilă, în atâta durere. Își mormăie mulțumirile și adoarme în câteva clipe.

Am cunoscut doar alte două femei care suferă de temutul mygreyn, dar nici acestea nu erau debilitate. Când durerile de cap

coboară asupra Lidiei, ea este aproape infirmă, necesitând o cameră

rece, întunecată și fără interferențe. Privind-o acum, regret cruzimea mea. Femeia suferă și nu aveam dreptul să-i refuz orice formă de alinare. Indiferent de ce a făcut soțul ei.

„Anunță-mă când ai nevoie de mai mult", îi spun.

Am așezat sticla și lingurița pe noptieră, apoi în vârful picioarelor din cameră. Pe hol. Înapoi în salon. Îmi iau geanta medicală și sunt aproape la intrare când văd că North a lăsat ușa biroului lui deschisă.

L-aș fi crezut un om mai ordonat. Dar nu, există hârtii împrăștiate pe biroul lui, cărți crăpate la coloana vertebrală pe fiecare suprafață plană. Încăperea mică, cu lambriuri, miroase a fum de pipă, praf, cărți vechi și ceară de lumânare. North are un scaun cu spătar drept și o bibliotecă în spatele biroului. Există un cufăr de lemn sub fereastră, iar pe peretele din partea opusă, o măsuță

laterală cu un decantor și două pahare de cristal. Lumânările sunt toate arse până la un centimetru și mă întind să-l ating pe cea de pe biroul lui. Există fulgi de rozmarin și lavandă în ceara acumulată.

Sunt ai mei, cred. *Eu am facut astea.*

Dintre toate lucrurile care să-mi facă o pauză. Doar o lumânare.

Un lucru simplu. Dar o reamintire că sunt o femeie care face și vindecă, nu o femeie care cotrofează și planifică.

Dar dacă nu eu, cine? Dacă nu acum, când?

Mă întorc, intenționând să plec, dar privirea mea cade pe biroul lui. Este un fel de haos ordonat. Scrisori, anchete și hărți sunt împrăștiate pe suprafața lemnului lustruit. Mulți dintre ei sunt în mâna lui Ephraim și toți au legătură cu munca lui North cu proprietarii Kennebec. Recunosc harta din Hallowell și sondajul proprietății

noastre.

Există o scrisoare – doar parțial redactată – în scrisul lui North. O

ridic de pe birou. Citiți-o cu voce tare. „... Conform discuției noastre de luna trecută din Boston, vă rugăm să găsiți sondajele de teren

închise de trei sute de acri între Mill Creek și Burnt Hill. Cred că veți găsi cantitatea de cherestea și accesul la râu vă satisface nevoile în creștere de a aproviziona șantierele navale din Boston. Sunt gata să-mi asum imediat contractul de închiriere. Și, așa cum am convenit, voi prelua proprietatea asupra contractului de închiriere Ballard neglijat menționat mai sus - doisprezece ani care urmează să fie proporționați pentru mine, iar actul finalizat în aprilie. Având o apropiere mai apropiată de proprietate, îmi va permite mai bine să

supraveghez defrișarea acestei păduri….”

Stau acolo, paralizat, strângând scrisoarea. El a intenționat să ne ia pământul tot timpul. Și nu doar ale noastre. Vrea jumătate din Hallowell. Conștientizarea este îngrozitoare, dar nu am timp pentru că aud zgomotul cizmelor pe verandă și apoi ușa de la intrare se deschide.

„Lidia?” Vocea lui North răsună la primul etaj.

El este la doisprezece, poate cincisprezece metri distanță când iau decizia. Ultimele mele secunde sunt petrecute punând scrisoarea în geanta mea medicală. Sunt la masa laterală, cu carafa în mână, când deschide ușa biroului său.

„Ce cauți aici?” cere North, cu vocea împletită de furie și dispreț.

Lângă el, Cicero mârâie jos în gât.

Când mă întorc, ridic unul dintre paharele lui de cristal. Un deget de lichid chihlimbar stropește în partea de jos. "Coniac. Pentru sotia ta. Va ajuta la stabilirea tonicului din stomacul ei.”

Câinele face un pas amenințător spre mine și văd o rană proaspăt vindecată pe capul lui, o cicatrice roz lungă, zimțată, care îi trece în diagonală pe bot. Fără îndoială, o înfruntare cu un set de gheare ascuțite.

Bravo, Percy, cred.

Nu-mi cer scuze că sunt în biroul lui și nici nu-i cer permisiunea în timp ce trec pe lângă el și urc scările, cu geanta medicală strânsă

sub braț. El o urmărește îndeaproape, o privire furioasă arzând în ceafă, în timp ce o trezesc pe Lidia și o ajut să bea coniac. Încă o dată

dau instrucțiuni pentru tonic, iar Lidia îmi mulțumește că am venit.

Nici nu mă uit la Nord când ies din casă și nici nu-i urez rămas bun, căci nu am încredere în mine să vorbesc.

TAVERNA LUI POLLARD

Mâinile îmi tremură când împing ușa către Taverna Pollard. Am nevoie de un moment să mă adun înainte de a merge acasă. Și am nevoie și de un whisky. Sau poate două.

— Doamnă Ballard, totul este în regulă? Moise mă urmărește în timp ce îmi fac drum prin mulțime spre singurul loc gol din tavernă.

Dau din cap, dar nu vorbesc. Mă las pe scaun cu un bufit. Toate mesele sunt pline, iar atmosfera este veselă. Tare. Sunt mai mulți oameni aici în seara asta decât de obicei. Ascult râsetele și vorbeaua în timp ce mă așez în locul meu solitar din colț. Unul dintre cele două

scaune șubrede aranjate lângă un butoi vechi de vin pentru masă.

Acolo se cocoacă de obicei Amos și Abigail, dar ei sunt plini de forță

în jurul tavernei, ocupați cu oaspeții lor și știu că nu le va deranja că

le iau locul.

„Voi lua whisky dacă îl ai”, îi spun lui Moise. — Și orice a făcut mama ta pentru cină.

„Este tocană și pâine”, spune el, privindu-mă cu îngrijorare. „Dar în seara asta are și brânză, împreună cu castane prăjite.”

Dau din mână spre el în semn de aprobare. „Totul, te rog.”

Mă relaxez pentru o clipă, cu fața strânsă în mâinile mele, iar când în cele din urmă ridic privirea, mă uit la privirea nedumerită a fiicei mele Hannah. Dolly stă lângă ea la una dintre mese, iar Cyrus și tânărul Ephraim sunt și ei aici. Spatele lor sunt la mine și fiecare din

spate arată ca Efraim. Umeri largi și păr întunecat. S-au luat la mâncarea lui Abigail Pollard. Masa este plină. Barnabas Lambard a coborât din Vassalboro și stă lângă Cyrus. Dolly nu îl ignoră atât de mult pe Barnabas, cât pe Cyrus acum. Ea o ține cu spatele la fratele ei, rezistând încercărilor lui de a o împăca cu tânărul ofițer al curții.

Fiicele mele nu iartă atât de ușor ca fiii mei. La rândul său, Barnaba pare mulțumit să-și aștepte timpul. Poate că a pierdut bătălia, dar știe că a câștigat războiul.

Tinerii din Hallowell au ieșit în această seară, bucurându-se de această primă sclipire de primăvară, o noapte fără nicio mușcătură

în aer. Frați care însoțesc surorile. Surorile care își târăsc frații mai

mici. Tinerii cu mintea aplecată spre curte și tinerele făcându-le să

aștepte un sărut furat.

Din când în când îl văd pe Cyrus întorcându-și capul spre uşă.

Aşteptare. Privind. Sperând în Sarah White, cred, dar nu ajunge niciodată.

Celelalte mese sunt la fel de împachetate, majoritatea cu bărbați pe care nu-i recunosc și sunt recunoscător că fiii mei sunt aici în seara asta – împreună cu Moise și Barnaba – pentru că se aruncă mai mult decât câteva priviri interesate către Hannah și Dolly.

Odată ce Moise mi-a dat mâncarea și băutura, îl întreb cine sunt toți acești străini.

„Miliția din Boston", spune el. Tocmai au intrat din Fort Halifax în după-amiaza asta. Se spune că vor fi aici o săptămână înainte de a se îndrepta din nou spre sud.

A trecut un an și jumătate de când miliția a călărit ultima dată

prin Hallowell. La un an și jumătate de când Sarah White a fost sedusă de liderul lor. Totuși, asta îmi amintește de ceva și îl apuc de mâneca cămășii lui Moise.

„Se întâmplă să știi cine este la conducere? Un maior Henry Warren întâmplător?

Cred că șansele ca iubitul lui Sarah să se întoarcă la Hook sunt mici. Bărbații de genul lui se îndreaptă de obicei către noi terenuri de

vânătoare.

„Pot să întreb în jur”, spune Moise.

„Mulțumesc.”

Hannah se strecoară de pe scaun și vine să mă îmbrățișeze. „Nu știam când vei fi acasă. Așa că am decis să luăm cina aici. Sincer, niciunul dintre noi nu a vrut să gătească.” Ea ridică din umeri. „Tata era plecat. Ai plecat...”

„Și Moise este aici?” întreb eu.

Hannah zâmbește, larg și drăguț, cu ochii căprui încrețindu-se la colțuri. „Da. El este.”

„Nu trebuie să explici. Prefer să mănânc bucătăria lui Abigail decât a mea în orice zi. Haide, bucură-te de seara ta. Mă întorc acasă

de îndată ce mănânc.”

„Nu vrei să stai?”

"Sunt obosit."

Mă studiază cu acei ochi întunecați și neclintiți. „Este mai mult.”

„Da. Există."

— Dar nu-mi spui?

Îi îndepărtez puțin părul de la ochi. „Nu trebuie să-ți faci probleme în seara asta.”

„Atunci o voi lăsa în pace”, spune ea. „Pentru seara asta.”

Hannah se întoarce la masă și mă uit la dansul delicat al împerecherii dintre ea și Moise. El îi aduce o cană de cidru, iar ea îi atinge încheietura mâinii. Ea zâmbește, el se înroșește. El face o glumă, iar ea râde. Totul este atât de simplu și de nevinovat și sunt uimit de realizarea că dansul noii iubiri este la mulți kilometri în spatele meu.

I-aș putea avertiza pe Moise și Barnaba că mă aștept să-mi aducă

fiicele acasă în siguranță în seara asta, că nu-i vreau lângă niciunul dintre acești milițieni, dar nu este nevoie. Mă îndoiesc că oricare dintre bărbați intenționează să-mi lase fetele din vedere. Poate că

Dolly își arată furia față de Barnabas, dar o văd aplecându-se în direcția lui când spune o glumă. O văd încercând să-și ascundă

zâmbetul. Și o vede și el. Băiatul are multă muncă în față pentru a o recâștiga, dar ea l-a ales pe el, iar asta este evident pentru oricine îi pasă să se uite.

Moise s-a întors din nou. „I-am întrebat pe unii dintre băieți despre Warren, dar ei spun că nu este aici."

„M-am gândit la fel de mult."

„Asta e o problemă?"

„Nu", îi spun. „Mai mult ca o ușurare."

Tânărul Ephraim își dă farfuria deoparte și merge să joace zaruri cu cel mai mic copil Pollard. Matthew, este sunat. Băiatul grajdului.

Amândoi au înfățișarea aranjată a băieților care nu mai sunt mici,

dar care nu vor mai fi bărbați încă de ceva vreme. Toți dinții, coatele și genunchii, au nevoie de tunsori și băi. Ei sunt în acel pământ murdar, încântător al nimănui dintre cei care joacă și cei care muncesc, și mă bucur că frații și surorile tânărului Efraim l-au adus în seara asta. E greu să fii cel mai tânăr.

Jonathan împinge ușile tavernei în timp ce eu mă bag la cină. Își vede frații la masa lor. Rânjește. Li se alătură, dându-i lui Hannah și Dolly un sărut pe obraz. Își ciufulește părul fratelui său mai mic. Îi dă

lui Cyrus o palmă veselă pe spate. Este o mică camaraderie pe care nu o văd niciodată. Este puțin mai sever cu Barnaba și Moise, oferind doar o strângere de mână, dar este cel puțin prietenos. Odată ce a găsit un loc, ridică privirea și mă găsește privind. Au trecut mulți ani de când nu l-am văzut roșind, dar fața i se inundă de culoare la vederea mea. Se pare că a fost cu Sally. Toată noaptea trecută și astăzi dacă cercurile întunecate de sub ochii lui spun povestea corect.

Dă din cap o dată la mine, apoi se întoarce.

Îmi termin cina și sorbesc din whisky, minunându-mă în timp ce îmi privesc copiii. Aceasta este o nouă etapă dulce-amăruie a maternității. Au devenit mai mari, la fel ca și problemele lor. Dar au devenit și mai înțelepți, iar acesta este un miracol pentru că

înțelepciunea nu este un lucru pe care îl poți dobândi pentru copiii tăi. Pe măsură ce mă ridic de la masă, îmi vine în minte că o parte din ceea ce simt, privindu-i, este un sentiment de trădare. I-am dus pe acești copii în lume, le-am plătit taxa de intrare cu cotizațiile plătite asupra propriului meu corp și acum nu mai au nevoie de mine.

Le urez tuturor bună seara cu un sărut în sprânceană – chiar și pe Jonathan, și mă bucur când nu-și întoarce fața.

„Trebuie să vorbim”, îi șoptesc la ureche, apoi merg singur în noapte.

MORA LUI BALLARD

Aproape că ajung la Mill Creek Bridge când face clic. Gândul. Tare și clar, de parcă cineva tocmai și-ar fi pocnit degetele lângă urechea mea.

Dantelă.

Rebecca a menționat de două ori că Joshua Burgess smulgea acea fâșie de dantelă de pe tiv. A folosit-o pentru a-și lega părul pe spate înainte de a o viola. Și am găsit o piesă – așa cum a descris Rebecca –

în partea de jos a ghiozdanului lui Burgess. Este al ei, fără îndoială.

L-a păstrat ca pe un suvenir macabru.

Deci de ce are Sam Dawin o bucată de dantelă în buzunar?

L-am văzut ieri, cu ochii mei.

A fost abia ieri?

Timpul a început să-mi joace feste. Tot sau nimic. Minute sau ani.

Am fost acasă.

Aceasta este fraza pe care o scriu cel mai des în jurnalul meu. Și asta este adevărat. Orele nespuse pe care le-am petrecut în camera mea de lucru, frământându-mă cu treburile normale din viața casnică. Dar am pierdut și zile la un moment dat cu nașteri și decese și înmormântări. Sunt în afacerea mortalității. Începutul și sfârșitul lui.

Da, *desigur,* sunt obosit. Nu este nimic nou. Am petrecut cea mai mare parte a ultimilor treizeci de ani obosit. Elspeth mi-a spus să mă

aștept la asta.

„Suntem moaşe”, mi-a spus ea odată. „Vom dormi când vom fi morți.”

Acesta a fost primul lucru la care m-am gândit când a murit.

Când am îngropat-o la Oxford.

Dormi bine, prietene.

Nimic din toate astea nu are nimic de-a face cu Sam, desigur. Sau dantela. Dar așa funcționează mintea noaptea târziu, după o masă

bună și un plâns bun.

Da, am plâns plecând din tavernă. S-au întâmplat atât de multe într-un timp atât de scurt.

Întrebările îmi trec prin minte ca stelele căzătoare, toate posibilități care se aprind, apoi se sting rapid din lipsă de simț. Nu pot găsi niciun scenariu în care Sam să se încadreze în cazul Foster.

Dar legătura era chiar acolo, în palma lui. Legat cu un nod.

Dacă aș ști ce văd.

Mi-am lăsat mintea să rătăcească, cu mâinile slăbite pe frâiele.

Brutus îmi simte starea de spirit, încetinește pasul de la un trap la o plimbare și se îndepărtează de centrul noroios al șoselei și se îndreaptă spre margine, unde ciocănitul greu al copitelor lui este înăbușit de smocuri de iarbă veche care se uită prin zăpada care se estompează. El știe drumul spre casă și, pentru o dată, mă

mulțumesc să-l las să conducă.

Dantelă.

Este important, deși nu pot înțelege de ce.

Continuăm așa încă un sfert de milă — Brutus șerpuind la fel ca gândurile mele — până când podul iese la vedere.

Îmi apăs pe partea lui cu genunchiul stâng.

Trage ușor de frâiele cu mâna stângă.

Acasă.

Dormi.

Asta e tot ce vreau.

Dar, așa cum s-a întâmplat atât de des în ultimele trei decenii, nu o pot avea.

Îl aștept pe Jonathan. La mult timp după ce frații și surorile lui ajung acasă și se culcă. Aștept atât de mult încât ochii îmi sunt grei și focul este scăzut. O mișcare inteligentă din partea lui Jonathan. Vezi dacă mă poate aștepta afară, mă furișează după ce în sfârșit am renunțat și m-am culcat. Fără îndoială că s-ar fi trezit devreme și s-ar fi plecat la muncă înainte de zori pentru a mă evita din nou. Dar m-am gândit toată ziua la ce vreau să-l întreb și nu voi rata această

ocazie. Nici măcar dacă înseamnă că trebuie să stau aici până în zori.

Este după miezul nopții când aud scârțâitul și zăngănitul căruței care coboară pe alee și încă cincisprezece minute înainte ca el să

termine de ridicat calul și să se îndrepte spre casă. Îi număr pașii –

șaptesprezece – încet și precaut, când se apropie de uşă.

Apoi zăvorul.

Balamalele.

O gură de aer rece în ceafa mea.

Și, în sfârșit, un oftat greu.

„Bună, mamă."

„Jonathan", spun eu, apoi adulmec. „Ești *beat* ?"

„Am băut câteva halbe. Ai fi și tu în pahare dacă ai avea o mamă

care așteaptă acasă să te mustre."

— N-am de gând să te cert, Jonathan.

El ridică privirea prin ochii plini de băutură, nesigur dacă să mă

creadă.

„Ar fi prima”.

Ar fi ușor să mă înarmez în schimb, să trag un foc rănit. Dar sunt prea obosit pentru asta și, în plus, n-ar face bine. Ce s-a făcut s-a făcut. În schimb, turnez două degete de țuică într-un pahar și i-l dau fiului meu. O ofrandă de pace. O ia cu prudență. Jumătate dintr-o înghițitură lacomă și disperată.

"Știați?" întreb eu.

„Nu”, spune el. „A fost un șoc pentru mine ca și pentru toți ceilalți.”

Este pentru prima dată când face contact vizual complet și văd că, până la urmă, nu este complet beat, poate învelit în flanel cald, dar nu există niciun nor care plutește pe cerul albastru al acelor ochi. Sunt la fel de luminoase și clare ca o după-amiază de octombrie.

„Dar când v-am găsit pe voi doi în pădure în ianuarie, ea trebuia să fi avut aproape șase luni. Poate că nu puteai să-l vezi sub toate acele haine, dar cu siguranță ai fi putut simți asta.”

Jonathan are bunătatea să se înroșească. „Nu era burtica ei pe care o atingeam în acel moment. Nu că ai nevoie de detalii.”

— Nu cer detalii, Jonathan. Întreb cum ar fi putut să vă scape ceva atât de important. A rămas însărcinată în *iulie.* ”

„Și fiecare moment furat de atunci a fost grăbit. grăbit. Ea a dat din belșug, iar eu am luat tot ce am putut obține, iar acel timp petrecut în pădure a fost cam atât de multă intimitate cât am găsit vreodată. Acum știi. Ești fericit?"

"Fericit? Sunt cel mai departe de asta.”

„Tu și eu amândoi.”

„Compătimirea de sine nu este un lucru pe care să-l simți acum, fiule. Nu poți duce o fată ca Sally Pierce în pat și să nu crezi că vor avea consecințe.”

„Nu am dus-o în *pat,* mamă. Am dus-o la *hambar.* În iulie, după

cum am stabilit, după Frolic de vară.”

El nu este pe deplin treaz. Știu că. Acesta este singurul motiv pentru

care nu-i rețin această recunoaștere.

— N-ai mai văzut-o din ianuarie?

„O singură dată. La audiere."

Își scurge paharul, făcând ultima gură de coniac în jurul gurii înainte de a înghiți. O pune pe masă, iar eu mai adaug un deget pe pahar.

Privirea pe care mi-o aruncă este surprinzătoare. *Acesta este nou,* se spune.

eu zambesc. Este unul trist. Îl simt acolo în tremurul de la colțul gurii.

"Ceea ce ai de gând să faci? Sally te-a declarat tată.

„Nu le voi abandona dacă asta crezi."

— Dar te vei căsători cu ea?

„Nu am de ales, nu?"

— Întotdeauna există o alegere, Jonathan. Ai avut una la început.

Și ai unul acum."

— Ai vrea să plătesc întreținerea, dar să-l lași nenorocit?

Sunt ciudat de încurajat de cât de îngrozit este el de idee. „Aș fi făcut să te căsătorești cu o fată înainte de a o rămâne însărcinată.

Dar am trecut de mult de asta. Vreau doar să știu ce vei face acum."

— Nu sunt un bărbat atât de rău pe cât ai putea crede, mamă. Am postat intenția noastră de a ne căsători în afara tavernei în seara asta.

Această veste este atât o ușurare, cât și o tristețe. A trecut timpul ca el să se stabilească, dar aș fi sperat că dragostea va fi luată în considerare.

„Seamănă cu mine", spune Jonathan și observ o notă de uimire în vocea lui.

"Da. El o face."

„Nu mă așteptam să simt nimic când mi l-a dat." Ochii lui sunt sticloși, fie de băutură, fie de lacrimi, nu prea pot spune. „Dar am

făcut-o.”

Acel sentiment pe care nu-l recunoaște încă este dragoste. Și dacă își iubește fiul, am speranța că ar putea ajunge să o iubească și pe Sally.

Jonathan urmărește focul izbucnind și se stinge. Nu-și cere scuze pentru nimic, dar nici nu mai este antagonist cu mine. Aceasta este decizia pe care am luat-o în timp ce am stat aici toată seara: sacrific un lucru pentru a câștiga altul. Sally Pierce, oricât de nedumerită ar fi, nu este o piesă a puzzle-ului pe care trebuie să-l rezolv acum. Mai degrabă, mintea mea este aplecată să dezleg întrebarea care m-a sâcâit în ultimele ore.

Întind mâna. Pat mâna lui Jonathan. "Pot să vă întreb ceva?"

Din nou, privirea aceea precautã. Se îndepărtează de parcă aș

putea să-l mușc.

„Da”, spune el. „Sunt sigur că Sally a rămas însărcinată

intenționat.”

„Am bănuit și eu însumi. Dar asta nu are nimic de-a face cu Sally.”

Jonathan dă din cap, încă precaut. „Atunci ce?”

— În noaptea aceea, în noiembrie trecut, când Sam a căzut prin gheață?

"Da?"

„Nu mi-ai spus niciodată cu adevărat ce s-a întâmplat.”

„Nu sunt multe de spus.” Jonathan se așează pe spate în scaun și mai bea o înghițitură. Observ că ochii lui se îndreaptă spre foc și rămân acolo. Nu se mai uită la mine. „Am pornit de la debarcaderul lui Sam mult după miezul nopții.”

„Este un început târziu.”

„Inițial plănuisem să plecăm în dimineața următoare. Dar râul se închidea, așa că am decis să plecăm după Frolic. Dar am întârziat să

ieșim. Și un lucru bun. Dacă am fi plecat mai devreme, am fi fost cu două ore mai departe în aval când a căzut. N-aș fi putut să-l aduc aici la timp. Ar fi mort.”

„În schimb, ai găsit un mort."

Își lucrează maxilarul înainte și înapoi, ca o vacă care își rumege.

„Niciunul dintre noi nu a fost mulțumit de asta. În special Sam. Dar are sens dacă te gândești la asta."

"Cum?"

„Totul este prins la Bumberhook Point. Peninsula ajunge în apă.

Gheață sau fără gheață, acolo se întâmplă blocajele."

— De cât timp crezi că Burgess a fost acolo?

„Câteva ore. Probabil. Părul lui – tot înghețat în gheață – l-a împiedicat să se scufunde în curent."

Sunt atent, atât de atent cu următoarea mea întrebare. — Ai spus că Sam a fost supărat să-l găsească?

„Cred că oricine ar fi. Dar Sam a blestemat mai mult decât l-am auzit vreodată.

Acolo. *in sfarsit.* Enunțul lui Jonathan alunecă. Doar puțin, dar este suficient să mă convingă că pot apăsa mai tare.

„Se cunoșteau?"

El ridică din umeri, ridicând și căderea umerilor neglijent. „Nu au fost prietenoși."

"Ce vrei să spui?"

„Sam nu i-a plăcut niciodată bărbatul. Dar după ce a făcut la Frolic..." Vocea lui Jonathan se stinge și este înlocuită de o încruntătură pe care o îndreaptă spre vatră.

„Ce s-a întâmplat după ce l-ai scos pe Sam din apă?"

„Șocul l-a lovit. Atâta frig, dintr-o dată." Jonathan își trece paharul de-a lungul buzei inferioare – înainte și înapoi – înainte de a înclina din nou lichiorul în gură. Îl golește cu o singură înghițitură.

„Sam e norocos că avea acea frânghie. „E ar fi fost măturat altfel."

Clic. Acolo este. O altă piesă a puzzle-ului se fixează la loc.

— Mi-ai spus înainte că frânghia a fost legată de talia lui Sam?

"Da." Jonathan își lasă capul pe spate de scaun, cu ochii închiși și cu degetele libere în jurul paharului.

Ultima mea întrebare este adresată cu vocea pe care am folosit-o când l-am citit să doarmă când eram copil. Moale și adânc.

reconfortant. Nu este o întrebare benignă, dar fac tot ce îmi stă în putere ca să pară așa.

„A fost al naibii?” întreb eu.

Îi ia atât de mult să răspundă, încât cred că a adormit. Paharul i se prăbușește din mână, iar eu întind mâna să-l prind în timp ce un singur cuvânt iese sub forma unei șoapte.

"Da."

Întind mâna să-i scutur umărul lui Jonathan, să-l trezesc, când sunt surprins de o bătaie ușoară la ușă, urmată de o voce care îmi strigă numele.

„Martha.” Vocea este feminină și puternic accentuată în franceză.

Doctor.

Sunt sus și la ușă. Când îl trag înapoi, văd că nici măcar nu s-a obosit să descălece pe Goliat, ci l-a călărit prin poarta grădinii și până la ușă. Ea stă pe spatele lui, regală. Nerăbdător.

„Trebuie să te grăbești”, spune ea. „Rebecca Foster este în travaliu.”

PARSONIA

MARTI, 20 APRILIE

Călărim, dracului pentru piele. Vântul îmi sfâșie fața și îmi biciuiește părul într-o frenezie. Nu a fost timp să-l trag înapoi înainte de a pleca. A trebuit să-l înșau și pe Brutus. Ca să nu mai spun că îmi fac geanta medicală și mă schimb în rochia de călărie. L-am întâlnit pe doctor la copaci și am plecat.

Acum galopăm, cu capul în jos; Brutus și Goliat simt urgența și ne propulsează înainte, în timp ce noroiul se ridică la călcâie.

„Rebecca Foster nu a trimis după tine”, strigă doctorul, iar vântul aproape că îi smulge vocea.

"Ce vrei să spui?"

„Soțul ei m-a chemat la cabană. A fost foarte clar că *nu* te-am avertizat.”

„Atunci de ce ai făcut-o?” strig eu.

— Pentru că Rebecca este pacienta *ta* . Știu că îți pasă de ea.”

Doctorul arată spre mine cu un deget lung. „Și am învățat de mult că

oamenii vin la mine doar când păstrează secrete. Mă vei ierta că mă

tem de astfel de motive.”

Mă ustură, această știre că Rebecca și-ar ascunde munca de mine. Că nu m-ar vrea acolo. I-am născut pe ambii fii ai ei.

„Cât timp a trecut? De când l-ai văzut pe Isaac?

„Mai puțin de o oră”, spune doctorul.

„Când au început durerile ei?”

„Nu știu.”

Acum se apropie ora unu dimineața și îl îndemn pe Brutus mai repede. La un galop în plin, va fi o plimbare de zece minute până la Hook. Fără să-i cunoască starea, ar putea dura zece minute prea mult.

Cerul este senin și întunecat ca cerneala, cu doar o felie de semilună în descreștere care să ne ghideze. Dacă nu pentru asta și stelele împrăștiate, nu am avea deloc lumină. În timp ce trecem peste Mill Creek Bridge, văd o umbră săgeată din calea noastră.

Negru și argintiu cu ochi de chihlimbar.

Tempest ne urmărește îndepărtându-ne cu viteză.

Putem auzi țipete din curte.

Doctorul alunecă de pe spatele lui Goliath și îmi aruncă frâiele.

„Te voi întâlni înăuntru”, spune ea.

Descalec, apoi conduc ambii cai la stâlpul de prindere pentru a-i lega. Au alergat din greu și și-au aplecat capul spre jgheab pentru o băutură lungă și rece.

Îmi adun geanta medicală, nesigur ce ne așteaptă înăuntru. Isaac nu se vede nicăieri, dar îmi cunosc drumul și merg direct în dormitor.

Rebecca este arcuită cu spatele pe un teanc de perne, cu schimbul înclinat până la coaste. Picioarele deschise. Genunchii îndoiți. Ochii închiși. Un firicel fin de sudoare i se scurge pe tâmplă.

Mâinile ei strâng cu pumnii cuvertura de sub ea, iar maxilarul îi este strâns.

Doctorul mă privește în acel mod calm și tulburător al ei și clătină ușor din cap.

„Este gata?”

„ *Nu* ”, spune ea, arătând mingea tare a stomacului Rebeccai. Este încă înalt, sub coaste în loc să fie plat și lat la șolduri așa cum trebuie să fie pentru ca ea să împingă. Doctorul îmi face semn cu mâna.

„Vino.”

Mă scot din haina de călărie și îmi pun geanta la picioarele patului. O singură privire îmi spune că capul bebelușului încă nu a căzut, că, în ciuda durerii, acest travaliu este departe de a se termina.

Odată ce contracția scade, ochii lui Rebecca se deschid. Dacă e surprinsă să mă vadă, nu o arată. Sau poate că nu-i pasă.

„Am cerut doctorul”, spune ea.

"Știu. Dar sunt aici indiferent. Nu te voi lăsa singur în asta. Unde este Isaac?”

Rebecca își ridică brațul și arată spre tavan. — Sus, gâfâie ea. „Cu băieții. Le este frică.”

Nu are femei care să participe la această naștere. Fără familie.

Fără prieteni. Sunt doar eu și doctor. Și mă tem că nu vom fi de ajuns.

„Fă-l să se oprească. Te rog, îl imploră Rebecca când o altă

contracție își începe marșul necruțător prin corpul ei.

Mă uit la doctor, nu pentru că nu știu ce să fac, ci pentru că ea este alegerea Rebeccai și nu vreau să-mi apăs ajutorul acolo unde nu se dorește.

„Copilul nu va refuza. Am încercat deja”, spune doctorul.

— Ai încercat și din interior?

Ea scutură din cap. „ *Pas encore.* Asta necesită *deux. Une* pentru întoarcere. Și *nu* pentru că o țin pe mama jos.”

Rebecca este ofilită, epuizată de efortul îndelungat de a încerca să-l alunge pe acest copil din limitele corpului ei.

Îmi cufund mâinile în găleata de spălat, le spăl cu săpun de leșie, apoi mă întâlnesc cu Doctorul la picioarele patului. A fost dezbrăcat, toate păturile îngrămădite într-un colț și o pilota veche este pliată

sub Rebecca pentru a prinde sângele și apa. Din fericire, nu există

nicio cantitate alarmantă. Dar parfumul nașterii pătrunde în cameră.

Corpul uman are un miros. Nu doar transpirație. Sau defecare.

flatulență. Sânge. Dar părțile profunde ale unei persoane. Umed și pământesc, nuanțat cu mușcătura metalică a fierului. Toate lucrurile în mișcare și bătăi care cuprind ființa noastră cea mai interioară.

Miroase ca lumea naturală, umedă și verde, ca pământul după

ploaie. Dar acelea sunt mirosuri pe care o persoană le observă rar până într-un moment ca acesta. nașteri. Accidente. Leziuni.

Diversele moduri în care suntem răsturnați pe dos.

„Când au început durerile tale?” întreb eu.

„După...” Ea scrâșnește din dinți. "Amiază. După amiază."

„De ce nu ai trimis după ajutor mai devreme?”

Acolo, disperarea din ochii ei spune adevărul. „Pentru că nu vreau să vină acest copil.”

Rebecca lucrează timp de nouă ore cu o prezentare în pod și se apropie cu pași repezi de limitele a ceea ce trupul și sufletul ei pot suporta. Mișcările ei sunt slabe și cauciucate, epuizate.

„Trebuie să vină, sau vei muri”, îi spun.

Încet, înțelegând ceea ce spun eu o lovește. „Băieții mei…”

„Încă au nevoie de tine. Isaac încă are nevoie de tine. Așa că

trebuie să scoatem acest copil afară. Pentru a face asta, trebuie să o întoarcem.”

"În regulă."

„Dar nu putem face asta din exterior.” O pauză și apoi spun: „O să

doară. Înțelegi ce spun?”

Rebecca dă din cap, dar nu-mi dau seama dacă este un încuviințare din cap sau o scuturare. Și fie că doare sau nu, treaba trebuie făcută dacă Rebecca vrea să supraviețuiască în această

noapte.

Doctorul îi strânge palmele ca și cum s-ar fi rugat, apoi le aduce la față, cu degetele mari periându-i nasul. Ea șoptește ceva în franceză și singurul cuvânt pe care îl recunosc este *Dieu.*

Dumnezeu.

Când Doctorul își deschide din nou ochii, singurul ei focus este intrarea în pântecele Rebeccai și copilul prins dincolo.

„Trebuie să așteptăm până când durerile se uşurează”, spune ea.

„Nu se poate face înainte.”

Această contracție este lungă și zdrobitoare, adânc în spatele Rebeccai, iar ea se arcuiește împotriva ei, plângând atât de tare, încât aerul o prinde în gât, făcând-o să tușească, apoi să căuge.

„Respiră”, spun eu. „Intra prin nasul tau. Ieși prin gura ta.”

Sunetul agoniei ei este partea cea mai dificilă, dar trebuie lăsată

deoparte, chiar știind că împreună cu băieții ei, Rebecca i-a născut într-o tăcere hotărâtă și hotărâtă. Nu un geamăt tot timpul. Așa că

această diferență – teroarea țipătoare – mă enervează și nu pot să nu mă întreb cât de mult depășește durerea fizică a venirii copilului și se află cu cea a concepției sale.

„Du-te sus. Lângă ea. Când îți spun, apasă pe burta ei.” Doctorul îi bate călcâiul mâinii. „Cu asta.”

Fac ce mi s-a spus și, în timp ce așteptăm ca ultimele valuri ale contracției să se estompeze, îndepărtez părul ud de pe fruntea Rebeccai și lacrimile din ochi.

„Îmi pare rău,” șoptește Rebecca, „că nu te-am sunat. Nu eu am…"

"Tăcere. Nu ai de ce să-ți pară rău.”

„Nu am vrut să fii aici pentru că…”

Doctorul dă din cap spre mine și îmi pun călcâiul mâinii pe burta lui Rebecca.

În momentul în care burta ei se slăbește, Doctorul se apleacă în față, șoptește „ *Je suis désolé* ” și alunecă mai întâi pe una, apoi pe cealaltă mână în corpul Rebeccai.

Ea împinge și se întoarce și văd mușchii mici de la antebrațele ei încep să tremure de efort. La rândul ei, Rebecca desparte aerul cu genul de țipăt care se aude rar pe câmpul de luptă. Transpiram cu toții din cauza efortului în câteva secunde, dar când burta Rebecăi se ondula de la un capăt la altul, cred că poate meciul de lupte este câștigat. Un strop de apă inundă patul, înmuiând pilota.

„ *Bine* ”, pantaloni doctor. „Capul este în jos, dar înapoi.”

Doamne, cred că *asta îi va dubla durerea.*

„Nu are puterea pentru asta.”

„Ea nu trebuie. Dar trebuie să lucrăm repede. Întoarce-o. Mâinile și genunchii. Eu pot să fac restul.”

Ne trebuie amândoi să o punem pe Rebecca pe o parte, apoi să o ridicăm în patru picioare. Ea șuieră și scuipă printre dinți, ca o pisică

rănită. Brațele lui Rebecca tremură și mă tem că va cădea cu fața întâi în perne. Puterea ei a dispărut. Dar această poziție pare să ajute imediat, gravitația trăgând capul copilului departe de coccis și în canalul de naștere.

Geamătul vine, adânc și zdrențuit, și știu că o altă contracție îi răvălește corpul. La apogeu, Doctorul glisează două degete în corpul Rebeccai.

„Ridic capul", spune ea. „Într-o clipă o voi ghida. Dar trebuie să

ridici umerii lui Rebecca. Corpul ei va face restul."

Mă urc pe pat și o trag pe Rebecca în sus, astfel încât brațele ei să

fie drapate peste umerii mei și capul ei să fie lipit de sternul meu.

„Acum", spune doctorul, strecurându-și cealaltă mână înăuntru.

Este imediat. Stomacul Rebeccai se dezumflă pe măsură ce capul coboară mai mult în canalul de naștere. " *Apăsaţi.* "

Nu are de ales în această chestiune. Corpul ei recunoaște că

această călătorie aproape s-a încheiat. Se apucă de parcă ar fi comprimat de o forță exterioară și, în timp ce se înclină, capul bebelușului iese la jumătatea drumului.

— Din nou, cere doctorul.

Rebecca se supune cu ultimele ei energie, iar bebelușul alunecă, mișto și furios, în mâinile doctorului. Chiar și de unde stau în genunchi la celălalt capăt al patului, îmi dau seama că snurul este mult prea scurt. Doisprezece inci unde ar trebui să fie douăzeci. Nu era de mirare că copilul nu se întorsese.

Doctorul taie cablul cu un mic cuțit de buzunar și o mai ușez pe Rebecca pe pat, apoi o rostogolesc pe spate. Sub noi, doctorul fredonează în timp ce inspectează copilul pentru răni sau defecte.

Negăsind niciunul, ridică copilul.

„ *Tu ai une fille.* "

Mă duc la fundul patului pentru a curăța copilul, în timp ce doctorul o îngrijește pe Rebecca. În timp ce o învelesc într-o cârpă

moale de in, observ că are un semn de căpșuni în spatele genunchiului stâng. Este identic cu cel de pe templul lui Joshua Burgess. Este o dovadă a pretenției Rebeccai. Este sfâșietor.

„Bună, micuțule”, îi spun micuțului cu fața roșie și mijită. Apoi ridic privirea la Rebecca. „Ai o fiică.”

Îi aduc pachetul lui Rebecca și o întind. Dar ea nu ajunge la copil.

În schimb, se uită o dată la fetița minusculă, care țipăie, apoi își întoarce fața în pernă și spune: „Aruncă-o în râu”.

RÂUL KENNEBEC

Îl opresc pe Brutus în mijlocul promenadei în fața Generalului lui Coleman. Zăpada este aproape topită în oraș, există piste noroioase tăiate în centrul străzii Water, iar zăpada se micșorează de fiecare parte. Kennebec geme în stânga mea în timp ce gheața se desparte și formează mici ghețari care se ciocnesc unul de celălalt în curentul clădirii. Este un lucru uimitor de privit, deși nu cu totul sigur. Râul se inundă adesea când se deschide, iar malurile se știe că se forțează pe măsură ce acele blocuri de gheață se rostogolesc și se prăbușesc în aval.

Copilul care se zvârcolește din brațele mele strigă din nou.

Copilului îi este foame, frig și agitat până aici, în timp ce am ținut-o la pieptul meu, ghemuită strâns sub mantia mea de călărie. Are nevoie de o mamă, dar nu are. Și mi s-a cerut să fac nespusul.

Ne-am implorat. Îngăduit. Atât eu, cât și doctorul am făcut tot ce ne-a stat în putință pentru a o îndemna pe Rebecca să-și pună fata la sân, dar ea a refuzat. Nici nu s-ar uita și nu s-ar ține în brațe pe copil.

O oră, apoi două. Cu siguranță, ne-am gândit, Rebecca va ceda. Dar ea nu a făcut-o.

„Nu putem să mai ascundem asta mult”, a șoptit doctorul, punând pachetul care se zvârcește în geanta mea medicală. „Trebuie să pleci. *Acum.* ”

Am stat pe hol în afara camerei Rebeccai, ascultând după Isaac.

„Nu pot… nu am avut *niciodată* …”

„Copilul nu este în siguranță aici. Mi-ai spus asta când ai venit în cabana mea în ianuarie. Ea nu vrea acest copil. Nici nu o putem învinovăți.”

„Este greșit.” Am clătinat din cap. "Nu pot-"

„Dacă o iubești, trebuie să faci asta”, a spus doctorul. „Lasă-mi pe Rebecca în seama mea. Ai grijă de copil.”

Am plecat, cu geanta mea medicală. Doctorul îi va spune lui Isaac că copilul s-a născut mort, că ne-am făcut datoria și am îngropat rămășițele. Ea va minți pentru ca Rebecca să se poată vindeca. Poate.

Într-o zi.

Odată călcat pe Brutus și departe de cârciumă, am scos copilul din geantă și am strânso strâns la pieptul meu, rugându-mă să nu ne arunce pe amândoi la pământ. L-am plimbat pe Brutus prin Cârlig, ținând un deget sub nasul bebelușului pentru a mă asigura că

respiră. Fiecare strigăt indignat și flămând era o asigurare că nu era înăbușită sub mantia mea. În tot acest timp, inima mi-a bătut viteza, iar gândurile mi-au făcut tot posibilul să țină pasul.

Dar acum trebuie să iau o decizie, și nu sunt unele bune înaintea mea. Mă uit la râu, ascult cum blocurile de gheață se zgârie și se macină împreună. Aș putea face așa cum mi-a cerut Rebecca. Nimeni nu ar ști vreodată. Nimeni nu va veni vreodată să-l caute pe acest copil.

Dar asta este de neconceput.

Flămândă și confuză, strigă încă o dată în brațele mele și o trag aproape.

„Sshh.”

Zorii sunt încă la câteva ore, iar cerul de deasupra este întins larg, albastru miezul nopții și presărat de stele. Umbrele se amestecă, întunecate și mai întunecate, peste tot în jurul nostru.

Brutus zvâcnește sub mine, nerăbdător, iar eu îl liniștesc cu vocea mea. O bătaie din mână.

Copilul se mișcă în brațele mele. Din nou scâncete.

„Știu, știu, micuțule. Este frig. Și îmi pare rău.”

Dar mi-am luat decizia acum și nu mă voi întoarce.

Scot pătura înapoi până pot vedea ochii mari și vârful acelui nas minuscul. Mă gândesc la fiicele pe care le-am îngropat cu atâta timp în urmă, la mormintele lor, la două sute douăzeci de mile depărtare, în Oxford, trei la rând, sub un stejar. S-au pierdut și au dispărut și aș

da orice să le țin din nou. Mi-aș da propria viață dacă ar însemna că

ei și-ar putea avea înapoi pe a lor.

„Ceea ce mama ta nu înțelege încă”, îi spun copilului, cu vocea înecată de emoție, „este că există unele pierderi în această viață pe care nu le trăim suficient de mult pentru a ne întrista pe deplin. Și nu-i voi da altul.”

Îl pun pe fetiță sub mantia mea de călărie încă o dată – ferit de aerul rece al nopții – și îl transform pe Brutus pe Winthrop Street.

ȘEARIE ALBĂ

Sarah White răspunde la uşă. Nu mă așteptam să fie trează, cu atât mai puțin îmbrăcată, dar iată ea, de parcă m-ar aștepta, de parcă

aș fi fost invitată. Și aici m-am gândit că va trebui să trec prin mama ei mai întâi.

„Pot să intru?” întreb eu.

„Desigur”, spune ea și trage ușa înapoi pentru a mă lăsa să intru.

Nu-mi dau seama la început de ce aruncă o privire întrebătoare peste umăr. Dar odată ce mi-am dat noroiul de pe cizme și am pășit înăuntru, văd un bărbat care stă lângă foc. Este tânăr și frumos și are un mănunchi în brațe.

Când mănunchiul se zvârcolește, apoi sforăie, îmi dau seama că o ține pe Charlotte.

Sarah deschide gura să explice, dar nu are timp.

"Am nevoie de ajutorul vostru. Vă rog."

„Intră”, spune ea. „Spune-mi. Voi ajuta în orice fel pot.”

Sper că ea chiar vrea să spună asta, pentru că când ajung la foc și îmi trag haina de călărie înapoi pentru a dezvălui copilul nou-născut care se zvârcolește, ea icnește. Bărbatul o face la fel, deși adaugă o invectivă colorată pentru a-i merge cu privirea. Rușinat, își pune palma peste urechea lui Charlotte. O spune din nou. Dar șoptește de data asta.

„Ea sa născut acum aproape trei ore și nu a mâncat. Mai faci suficient lapte pentru doi?"

Dumnezeu să o binecuvânteze pe Sarah White și să-l blesteme pe oricine va rosti vreodată un cuvânt dur împotriva ei, pentru că ea se lasă imediat pe celălalt scaun și începe să-și descheie bluza.

Mă uit la bărbat. Înapoi la Sarah. „Mmm. Poate că ar trebui...

Ea râde. — Nu te îngrijora de modestia mea, doamnă Ballard. A mai văzut totul înainte." Sarah întinde mâna spre copil, zâmbind de parcă tocmai i s-a oferit un premiu și nu o povară. „Acesta este tatăl lui Charlotte, Henry Warren. Ți-am spus că se va întoarce după noi."

Bine.

Trebuie să mă așez.

Mă las pe un scaun lângă vatră. Privește cu gura căscată la el în timp ce Sarah ridică copilul la sân. Fetița se prinde de sfarcul ei cu o ferocitate care mă uimește. Ea suge și gâlgâiește, alunecând de pe sân. țipând. Înfometat. Strângând furios aerul cu pumnii ei minusculi. Ea apucă din nou, gura mică lucrând disperată, în timp ce Sarah ajustează cu experiență atât copilul, cât și sânul pentru o potrivire mai bună. Ea legănă copilul. O taci. Îi mângâie urechea și tâmpla cu un deget lung și moale. Și în tot acest timp Henry se uită

mirat, de parcă Sarah își alăptează copilul și nu al unui străin.

„Are ea un nume?" întreabă Sarah.

Eu dau din cap.

Ea mă privește printre gene lungi și întunecate și îi văd mintea lucrând. „Are o *mamă* ?"

Din nou, scutur din cap.

"Înțeleg. Să o păstrez atunci?"

„Numai atâta timp cât ești dispus. Trebuie să mărturisesc că

singurul meu gând a fost să o hrănesc, nu ce urmează. Dar mă voi gândi la ceva. Iţi promit."

„Sunt bucuros să te ajut, doamnă Ballard. Este cel puțin ce pot face. Având în vedere tot ce ai făcut pentru mine.”

„Mulțumesc.” Oftez și mă las pe spate, apoi închid ochii pentru o clipă și las căldura de la foc să-mi pătrundă în corp. Când le deschid din nou, văd că tânărul se uită la mine acum. "Îmi pare rău. Nu am reușit să mă prezint. Eu sunt Martha Ballard. O moașă. Și o prietenă

a lui Sarah.”

Îmi întind mâna, iar el o acceptă. „Adunasem la fel de mult. Sunt maiorul Henry Warren, logodnicul lui Sarah.”

Mă uit la Sarah, uluită.

„M-a întrebat în seara asta. Am intrat chiar pe uşă şi m-a întrebat. Intenționăm să anunțăm mâine și să ne căsătorim în decurs de o lună.” Zâmbetul pe care mi-l oferă Sarah este aproape milostiv.

„Știu că nu m-ai crezut. Nimeni nu a făcut-o. Toată lumea credea că

sunt un prost. Dar ei nu-l cunosc pe Henry. A promis și l-am crezut.”

Este ca și cum cineva mi-ar fi aruncat mintea sub copitele care se înfățișează ale unei turme de cai care se încarcă. Sunt atât de multe de care să le înțelegi în același timp. Dar înainte de a putea socoti cu faptul că iubitul lui Sarah s-a întors după ea, trebuie să știu un lucru.

Mă întorc către Henry. — Cunoști un bărbat pe nume Joseph North?

„Nu este el judecătorul în acest oraș?”

"Da."

„Îl cunosc doar pe nume. Nu l-am întâlnit niciodată pe omul”.

„Ei bine, el pretinde altfel.”

Nu-l cunosc pe acest Henry Warren mai mult decât știu latină.

Sau chineză. Dar îmi place felul în care îi ciupesc ochii de alarmă și cum o strânge mai tare pe Charlotte la piept.

"Ce vrei să spui?"

„Judecătorul Joseph North a jurat în fața instanței că a fost cu tine în noaptea de 10 august a anului trecut, când este acuzat că a violat o femeie în acest oraș.”

„Pe 10 august, eram la trei sute de mile vest de aici. La fel ca și eu am fost în cea mai mare parte a unui an. Până în decembrie, când am primit comenzi pentru Fort Halifax. Și sunt două duzini de bărbați la cârciumă care vor depune mărturie despre asta.”

Mă gândesc la asta. Da din cap. „Trebuia să întreb”, îi spun.

Henry nu pare deloc jignit. „Nu m-aș aștepta la mai puțin de la cineva căruia îi pasă de Sarah. Dar nu-mi place că m-a folosit ca alibi.

Sunt bucuros să scriu instanței și să certific contrariul.”

„Procesul a venit și a trecut, iar North a fost achitat”.

"Nu-mi pasă. Nu vreau ca numele meu să fie asociat cu al lui.

Spune-mi cu cine trebuie să vorbesc despre asta. Vreau oficial.”

„Numele lui este Seth Parker și ne vom ocupa de asta mai târziu.

Dar mulțumesc.” Acum că nu mai este din cale, am o altă întrebare pentru el. — Știai despre Charlotte?

"Nu. Dar eu... ah... știam că există *posibilitatea* unui copil. A trebuit să-mi termin înrolarea la miliție. Asta mi-a luat atât de mult.

Am făcut aranjamente pentru noi. Aici. În Hallowell.”

Sarah rază. „A cumpărat Coleman’s Store!”

— Tu ești bărbatul din Boston?

"Eu sunt. Și m-am gândit că acolo ar trebui să trăim. Dar bunicul meu a murit anul trecut. Mi-a lăsat un pic de moștenire. Și asta mi-a oferit opțiunea de a mă muta aici.”

Când i-am spus lui Samuel Coleman despre povestea lui *Emmeline* a lui Charlotte Turner Smith, acesta râsese. A spus că sună

ca o fantezie. Și totuși, iată o femeie care a făcut exact același lucru ca acel personaj. Sarah a trăit la marginea societății. Cu toate acestea, ea

și-a ales cursul vieții. Ea a găsit dragostea în propriile ei condiții. Și o să fiu al naibii dacă probabil că ea nu va ajunge să fie bogată și fericită ca urmare. Așteaptă până îi spun lui Coleman cât de reală este premisa acelui roman până la urmă.

Sunt copleșit, atât de bucurie, cât și de epuizare, și senzația se simte foarte mult ca și cum aș fi o lumânare, ofilită peste o flacără

deschisă, cu fitilul arzând la ambele capete. Mi-a mai rămas atât de puțină energie și pot simți că mintea îmi devine neclară. Este timpul să pleci acasă.

„Martha?”

"Da?"

Sarah își înclină bărbia spre copil. Este beată cu lapte și a căzut de pe sân. adormit. Gura ei deschisă, laptele curgând dintr-un colț.

„Cum ar trebui să o numesc?”

eu zambesc. „Cred că Emmeline ar fi un nume bun.”

PODUL MILL CREEK

Se apropie ora cinci dimineața când îl îndemn pe Brutus să se îndepărteze. Sunt prea obosit să călătoresc atât de greu, dar nu vreau nimic mai mult, în acest moment, decât propriul meu pat, propria mea pernă și pilota moale și uzată de deasupra. Acum, cu acasă la doar câteva clipe distanță și cu nervii încă cruzi, trec podul și mă întorc spre vest, pe bandă. Încă o dată, îl împing pe Brutus să

meargă mai repede, dar nu am făcut nici un sfert de milă când o umbră vie se topește din pădure. Furtuna se aruncă pe drum în fața noastră. Ochii ei sunt o flacără de chihlimbar care arde în întuneric.

Vulpea latră un avertisment feroce, iar Brutus se dă înapoi, cu picioarele anterioare zbândind aerul alarmat. Mișcarea mă prinde cu nerăbdare, dar nu atât de mult încât să fiu neașezat.

Tempest se uită direct la mine, avertizând și frică și altceva reflectat în lumina lunii. Ea adulmecă aerul, căutându-mi parfumul și mai face un pas înainte. Brutus bate din coadă. Sforâie. Vede doar dinți ascuțiți și gheare rele. El nu știe nimic despre pasiunea mea pentru această

creatură.

Nu sunt pregătit pentru bani.

Dezechilibrul. Brațele întinse și apoi, înainte să mă pot adapta sau să trag aer în piept, mă răsturn prin aer deasupra capului lui.

Orizontul – acum palid și argintiu – se învârte, iar pământul se repezi spre mine. Am mers înainte, fund peste ceainic, și, deși încerc să aterizez pe picioare, nu pot spune sus de jos. Și nu am timp să-mi judec poziția în aer.

Am lovit pământul, cu putere, pe spate - respirația curgându-mi din plămâni într-un *oof gutural* - înainte de a mă putea proteja de cădere. Simt impactul peste tot. Coastele îmi tremură, mă doare capul, șoldurile mă simt lovite și, deși este întuneric, luminițe strălucitoare se învârt în fața ochilor, dansând pe un ritm greață.

Gust sânge și știu că mi-am mușcat limba. Lucrul care mă sperie cel mai mult este însă că gura mea se deschide și se închide, dar plămânii refuză să tragă aer. Gâfâi și tremur ca unul dintre peștii lui Cyrus când este scos din iaz.

Nu pot să respir.

Mă rostogolesc pe o parte, încercând să nu intru în panică. Este nevoie de un alt moment lung, înspăimântat, dar sunt în sfârșit capabil să trag un flux subțire de aer în plămânii mei arși într-un fluier zdrențuitor și șuierător. Se simte ca apă și foc, viață și moarte, iar eu stau acolo, bând în ambele, cu plămânii aprinși. Înec. Ardere.

Sunetul pe care îl scot, încercând să respir, m-ar pune în genunchi, implorând ajutor de la Dumnezeu, dacă aceasta ar fi o sală de naștere și aș auzi o femeie în această stare. Dar sunt doar eu, sub stele înfășurate și rănite.

Gândește, respiră, gândește, respiră, îmi spun. *Nu poți muri aici singur în mijlocul drumului.*

Brutus este la cincizeci de metri distanță, bătând în picioare, nerăbdător să mă ridic. L-aș omorî dacă aș putea, atât de mult îl urăsc pe acel cal stupid, nemilos și brut acum. Cea mai proastă

decizie pe care am luat-o vreodată. Cei mai răi bani pe care i-am cheltuit vreodată.

Șuieră.

Gâfâi.

O respirație, mai adâncă acum, dar tot ars.

Sunt *furios.*

Propriul meu cal a încercat să mă omoare.

Mă uit cu privirea la armăsarul blestemat și încăpățânat. Ar fi trebuit să-l castrez când am avut ocazia. Efraim avea dreptate. Doar așa poți îmblânzi o fiară sălbatică.

Frigul și umezeala se infiltrează în hainele mele, în oasele mele și știu că ar trebui să mă trezesc. Că nu pot să stau aici pentru totdeauna. Sunt sigură – mai ales, cred – că nimic nu este rupt, dar corpul meu se ridică încet.

Există o căptușeală moale lângă capul meu, trosnetul mic al picioarelor mici care se mișcă prin frunze și noroi. Și apoi iată-o.

Vulpea mea. Întuneric și argintiu în lumina lunii, ochii ei uluitoare s-au fixat asupra mea.

Furtună.

nu spun nimic.

Nu clinti nici un centimetru.

Abia îmi permit aerul după care țipă plămânii.

Pentru că vulpea alunecă înainte, o labă delicată după cealaltă, iar acum ea se află la doar o lățime de mustață, privindu-mă la mine de parcă *aș* fi cea mai curioasă creatură de pe pământ. N-aș fi crezut niciodată că se poate întâmpla așa ceva, n-am auzit niciodată de așa ceva în viața mea.

Tempest — propria mea vulpe — își îndreaptă capul subțire și scoate limba roz. Dată. O singură dată ea îmi linge vârful nasului.

Este un salut. O ofrandă de pace. Unii recunosc că suntem una și aceeași. Dar este trecător. A dispărut la fel de repede cum a venit, la fel ca ea, pentru că dintr-o lovitură, ea țâșnește peste capul meu, cu nasul îndreptat spre casă, coada către Strada Apei și începe să latre.

De data aceasta, sunetul nu este nimic plăcut sau delicat. Sunt mici mârâituri vicioase care rup aerul și îmi pun simțurile în ordine încă o dată. Mă lupt să mă ridic în picioare și mă dau înapoi. Nu pentru că mi-e frică de Tempest. Cu siguranță nu. Dar pentru că îmi dau seama că acestea sunt lătrături de avertizare.

Nu suntem singuri în pădure.

Dar în depărtare, aud un apel care răspunde. O altă vulpe.

Perechea ei, poate, undeva mai aproape de casă.

Mă întorc către Brutus exact la timp să-l văd învârtindu-se și fulgerând în direcția opusă. Acel trădător a fugit și m-a părăsit.

— Et tu, Brute?

şchiopătesc spre moară. Am glezna întorsă, iar o tăietură se întinde pe lungimea antebrațului meu drept, picurând sânge în manșeta mânecii mele. Respirația îmi vine mai ușoară acum, dar totuși, există un fluier la sfârșit – o dispută, depusă de corpul meu pentru tratamentul recent. Brutus a plecat – a fugit spre Hook – și mi-a luat geanta medicală cu el, așa că nu am nici măcar bandajele.

Încă mai blestem fiara când ies din pădure și văd un felinar care arde în fereastra morii.

„Efraim”, șuier și mă amestec mai repede.

Un cal este legat de stâlp, pufnind adânc în umbră, iar un dreptunghi lung de lumină palidă iese din uşă şi cade în curtea noroioasă.

Mă întorc lateral și alunec prin pană îngustă a ușii deschise. —

Nenorocitul ăla de cal m-a aruncat din nou, spun eu. „Marcă-mi cuvintele, îl vând pentru lipici.”

La sunetul vocii mele, un mârâit scăzut și furios umple camera.

Cicero. El stă întins pe podea sub bancul de lucru al lui Efraim. Își ridică capul de la labe și își rotunjește ușor coloana vertebrală, cu tot părul înțesat pe cap. Dintii dezveliti. Ochi sclipind. Nu e de mirare că

vulpile latră în seara asta.

Stăpânul lui stă la câțiva metri distanță, răsfoind paginile într-o carte pe care o recunosc imediat ca fiind jurnalul meu. El ridică

privirea spre mine, nepăsător.

„Aș dori să știu”, spune Joseph North, rupând o pagină de pe coloana vertebrală, „ce făceai cu adevărat în casa mea ieri?”

„Ieși afară”, spun eu, apucându-mă de unul dintre stâlpii centrali mari pentru sprijin.

"Nu."

„Efraim va fi acasă în orice moment.” „Această scuză nu a funcționat prima dată”, spune North, rupând o altă foaie de hârtie din carte. Căde pe podea și se așează la picioarele lui. „Și sunt destul de obosit să aud asta. Soțul tău este în Boston. Face o petiție pentru revendicarea acestei proprietăți.”

„Copiii mei...”

„Toți sunt în pat. adormit. Ești singură, Martha. Întrebarea este dacă ți-e *frică.* ”

Rrrriiiipp. Sunetul răsună prin moară. De data asta împinge pagina cu pumnul și o aruncă în colț.

"Nu. Nu mi-e frică de tine.”

„Rebecca i-a fost frică când am fost la ea în acea noapte. Ar fi trebuit să vezi cum îi tremurau picioarele pe acel pat. O spune atât de dezinvolt. De parcă nu-i pasă că mărturisește o crimă. „Nu vă

faceți griji”, adaugă el. „Nu mă incriminez. Am fost *achitat,* îți amintești? Nu pot fi încercat din nou.”

„ *Ieși afară* ”, îi spun, aerul șuierându-mi printre dinți, coaste scârțâind în semn de protest. Mă întreb dacă până la urmă am rupt ceva.

Cicero se apleacă înainte la nota de furie din vocea mea. Își dezvăluie dinții.

"Nu. Tu și cu mine vom vorbi puțin. Și vom începe cu de ce ai fost în casa mea.”

"Medicament. Pentru soția ta.”

Ochii i se îngustează. „Ești rănit.”

Trec, dar nu-i răspund.

„Ei bine, asta va face asta mai ușor.” El întoarce o altă pagină în jurnalul meu. Citește cu voce tare o intrare benignă. Îi bate gura de parcă ar căscat. — Unde este scrisoarea mea, Martha?

„Nu știu despre ce vorbești.”

„Ești un mincinos groaznic.”

„Aș vrea să pot spune același lucru despre tine.”

El râde. „Fără îndoială că am avut mai multă practică.”

Convoc fiecare nerv pe care îl am. Stai cât pot de drept.

„Depărtează-te de jurnalul meu. Și pleacă de pe proprietatea mea.”

„Acum este proprietatea mea. Dar cred că am putea ajunge la o înțelegere.” North ține jurnalul de coloana lui, apoi smulge un pumn de pagini. Dacă cineva mi-ar putea rupe sufletul în jumătate, acesta ar fi sunetul. Le scutură în fața mea. „Te-am subestimat. N-am știut niciodată că ai păstrat această carte. Până la prima audiere.”

Trebuie să fug. Totul despre North – comportamentul lui, cuvintele lui, totul – se simte periculos. Dezechilibrat. Dar n-aș

ajunge pe potecă înainte să mă prindă. Aș putea să țip. Există șansa ca unul dintre copii să mă audă. Dar care? Hannah? Dolly? Tânărul

Efraim? M-aș ruga pentru Jonathan, dar a leșinat beat, nu acum cinci ore. Cyrus este cea mai bună opțiune, dar nu există nicio certitudine că el va fi cel care va alerga.

„Dacă nu ar fi fost asta, afirmațiile Rebeccai nu ar fi trecut niciodată de prima audiere.” North smuci din nou de carte și mă

ustură ochii în timp ce văd documentația atentă de o săptămână

ruptă în jumătate.

Mă întorc înapoi spre uşă, dar Cicero este în picioare acum, mârâind mai adânc, apropiindu-mă şi mă opresc. Îmi ridic mâinile, cu palmele

în afară pentru a-l uşura pe spate. Se așează pe spate pe coapse în mijlocul podelei.

Nordul pufnește. Rupe o altă pagină.

„De ce ai violato pe Rebecca?" întreb eu. Blocarea este cea mai bună opțiune pe care o am acum. Ține-l să vorbească. Dă-i lui Cyrus timp să se ridice și să se apuce de treabă.

„I-am predat o lecție binemeritată."

„I-ai rupt trupul și i-ai distrus viața. Ai forțat un copil asupra ei.

Ce ți-a făcut *vreodată* ?"

North se uită la mine, cu buzele zvâcnind de furie. „Ea a adus indienii aceia blestemati în acest oraș! Nici o dată. Dar de două

duzini de ori. Știți cât timp ne-a luat să-i scoatem pe Wabanaki din acest loc? *Șapte ani.* Șapte ani de război cu francezii și aliații lor barbari. Și ea valsează în Hook cu idealurile ei înalte și acel soț idiot și îi invită în *casa ei.* Nu putea fi tolerat."

„Cu cine se asociază nu este treaba ta."

„ *Tot ce* are de-a face cu acest oraș este treaba mea! Am fost aici înaintea oricăruia dintre voi și nu voi lăsa acest loc să fie poluat de dușmanii noștri."

Eu dau din cap. El crede cu adevărat ceea ce spune. „Ai violato din cauza *Wabanaki* ? Din cauza unei ranchiuni de la vreun război vechi? Ești judecător. Nu ați avut dreptul să vă încălcați jurământul în funcție."

„Am avut tot dreptul!" Își bate pieptul. „ *Eu* sunt judecătorul. *Eu* decid ce este drept."

„Ești o rușine."

Râde, dar nu există veselie în sunet. „Rebecca Foster este doar o ticăloșă. La fel ca tine. La fel ca orice femeie. Doar o gaură udă

drăguță pentru a arunca puțină sământă. Nimic mai mult."

Samuel Coleman are dreptate. Acest om și-a pierdut sufletul. Este singura modalitate de a justifica o astfel de credință. La urma urmei, s-a născut dintr-o femeie. Are o soție *și fiice mari.* El se mișcă printr-o

lume care este la fel de plină de femei.

"Ce ți s-a întâmplat?" întreb eu. „În timpul războiului?”

„Nu mi *s-a întâmplat nimic.* Am învățat cea mai mare lecție din viața mea.”

Sună din nou mai mult ca un judecător și mai puțin ca un zelot.

Vocea lui a alunecat în oratorie, genul pe care îl folosește de pe bancă. Totuși, nu există nicio sală de judecată, ci doar eu și folosesc acest spațiu pentru a testa rezistența gleznei mele rănite. Șocul de durere care îmi împușcă tibia îmi amintește suficient că nu pot alerga.

„Dacă vezi ceva”, spune North. „Dacă o *vrei* , atunci trebuie să o *iei* . Așa supraviețuiești nu doar unui război, ci și unei vieți. Francezii și indienii m-au învățat asta.”

„Deci ești un hoț, dar și un violator?” Îmi ridic brațul și îmi arăt moara din jurul nostru. „Tu iei pământ. Femei. Scalps.” El tresări la asta. „Și apoi să te numești *victimă* atunci când ești provocat?”

Este riscant, dar am nevoie de mai mult timp. Așa că apăs mai tare. Încrucișează-mi brațele pe piept.

„Nu”, scutur din cap. „Nu ești un erou. Nici un *tată fondator.* Ești un laș care aleargă în fața dreptății. *Ești* genul de om care se ascunde în casa unui mort în loc să se înfrunte în curtea închisorii.”

North se uită la mine, cu ochii mari, de parcă uimit că aș fi putut să-mi dau seama.

— Lasă-mă să ghicesc, spun. „Nu ai putut găsi actele de evacuare.

Deci ai făcut o furie și ai incendiat gospodăria lui Burgess?

„ *Tu* ”, șuieră el. „Le ai.”

"Nu. Nu mai. Ele se află în prezent în posesia angajatorilor dumneavoastră. Și mi-aș imagina că proprietarii Kennebec vor găsi această mică schemă a ta destul de ilegală. Vezi, vrei, ia că

funcționează doar când nu este nimeni în jurul tău care să te oprească, Joseph.”

Nu este un om dat tăcerii. Umflat de importanță proprie, impresionat de sunetul propriei voci, Joseph North umple mereu un gol cu cuvinte

zadarnice și stupide. Dar, pentru prima dată în lunga noastră cunoștință, închide gura.

Zece secunde.

Douăzeci.

Timp de treizeci de secunde lungi se scutură de furie.

— Nu e nimeni care să mă oprească acum, nu-i așa, Martha?

Ar fi trebuit să știu încotro se îndreaptă asta. O lămurise din față

cu mărturisirea lui nonșală. Dar până când își înclină capul și privirea din ochi nu se schimbă de la evlavios la lascidă, înțeleg ce anume a ajuns să spună. Joseph North intenționează să ia un kilogram de carne.

„Mi-ai cauzat multe necazuri. Și există un preț de plătit pentru asta."

— N-ai *îndrăzni* să mă atingi, spun eu, îndreptându-mă cât pot de bine spre masa de lucru. Am nevoie de ceva, orice, pentru a-mi susține greutatea.

„Recunosc că nu am fanteziat despre tine așa cum am făcut cu Rebecca. Cel puțin nu peste mulți ani. Totuși, erai destul de drăguță

când erai tânăr. Billy Crane a crezut cel puțin așa, nu-i așa? Își linge colțul gurii în timp ce face o evaluare itinerantă a corpului meu.

„Sânii tăi erau mai mici atunci, dar picioarele la fel de lungi."

Billy Crane.

Nu am auzit acest nume rostit cu voce tare de cel puțin un deceniu. Poate mai mult. Și faptul că North o spune acum, cu propria sa amenințare atârnând în aer, îmi îngreunează inima.

„Oh, nu arăta atât de surprins. Crezi că nu-mi amintesc? L-am spânzurat de un pin. Nici un proces. Și am învățat o lecție bună în acest proces. Nu fi prins."

Face un pas spre mine.

„Atinge-mă și vei regreta pentru tot restul vieții." Mă întorc, căutând ceva cu care să mă protejez. „Nu mă vei găsi o victimă atât de ușoară. Și nu ai ajutor în seara asta."

„Pot recunoaște că Burgess a fost o greșeală. I-a plăcut prea mult.

Voiam o altă încercare la ea când a terminat. Dar nu aveam nevoie de el atunci și nici acum nu am nevoie de el."

Mai fac un pas spre masa de lucru. Forța frica din vocea mea. „De ce să-l iei? A fost un risc atât de stupid."

„A fost *genial.* Oamenii ar fi crezut-o dacă ar fi spus că un bărbat a violato în acea noapte. Dar doi? Este ridicol. O poveste gătită de o femeie răzbunătoare care tocmai și-a văzut soțul concediat. Am luat-o pe Burgess cu mine ca să nu o *creadă nimeni* . Ai văzut cât de bine a funcționat pentru mine în instanță. Acuzații de *tentativă* de viol. Și apoi o achitare."

„O achitare doar pentru că ea nu a fost acolo să depună

mărturie."

„Și a cui a fost vina?"

„ *Ești* singurul de vină aici. Nu îndrăzni să încerci să dai vina pe ea cu nimic."

Trebuie să-l țin să vorbească. Asta e chestia. E al naibii *de impresionat* de el însuși. Întotdeauna a fost. Și cu cât vorbește mai mult, cu atât crește mai ușor afară. Bărbații nu sunt atât de curajoși la lumina zilei cât sunt în întuneric. Copiii mei ar putea dormi, dar nu pentru mult timp. Aceasta este o fermă, până la urmă. Și în plus, lucrul pe care îl vreau este aici, la trei metri distanță. Dar dacă mă

arunc, el mă va bloca.

„Vino acum, Martha, avem treburi la care să participăm." North își desface cămașa. Își trage șireturile pantalonilor.

„Nu îndrăzni." Mă apropii încă un pas spre masă.

„Hai, încearcă să fugi. Dar nu cred că vei ajunge departe. Nu cu acea gleznă."

Cicero își bate coada pe podea, ridicând un nor fin de rumeguș.

Își dezvăluie dinții și gingiile întunecate deasupra lor.

Când North își trage pantalonii în jos și apoi sertarele de dedesubt, nu mă demn să mă uit la lucrul pe care îl mângâie în mână.

În schimb, îi privesc ochii, aștept să încarce, știind că voi avea o singură șansă. Dacă ajunge la mine sau mă doboară, lupta se va muta la podea și orice pârghie pe care o am se va pierde, împreună cu orice speranță de a mă apăra.

„Trebuie să te enerveze să știi că nu poți să-ți plănuiești calea de a ieși din asta”, spune el.

transpir. La tâmplele mele. Sub bratele mele. Buza mea superioară. Nu am transpirat de șase luni. Poate șapte. Nu de când am lucrat ultima dată în grădina mea. Iarna a îndepărtat complet această experiență. Dar iată-l din nou. Asaltându-mă. Nepoftit. Aerul se simte gros și greu în interiorul morii. Simt mirosul respirației lui North. Transpirația lui. Crochetul lui. Simt mirosul de mânie care se scurge din corpul lui.

Tâmp. Tâmp-toc. Tâmp-toc-tâmp. Tâmp-tâmâi-tâmâi. Din ce în ce mai repede și mai repede inima îmi bate.

Mirosul și memoria sunt legate între ele. Nimic nu-l evocă pe cel din urmă ca primul. Și acum, întreaga mea ființă este cuprinsă de o amintire de acum treizeci și cinci de ani. Billy Crane. Şopronul. Patru minute îngrozitoare cu fața împinsă în pământ.

„ *Știam* că ești speriat”, spune North.

Și nu pot nega. Dovada este acolo în ridicarea și coborârea rapidă

a pieptului meu. Respirația pe care nu o pot forța să se supună. Aud sângele curgându-mi prin urechi, ca un râu care s-a desprins din strânsoarea iernii. Furios. Violent. Știu ce urmează. Corpul meu este conștient. Își *amintește.* Și nu va fi liniștit.

Mă trântesc spre masa de lucru a lui Ephraim când North face primul pas în direcția mea. El este mai rapid decât mine cu o gleznă

întorsă și mă prinde de păr. Mă trage înapoi, tare.

țip.

Durerea este atât de uimitoare încât sunetul mi-a scăpat de pe buze înainte să-mi dau seama că mi-am tras respirația să strig.

Cicero sare din nou în picioare. Mârâie. centimetri înainte. Sun rănit, ca un animal. Sun ca o pradă, iar el salivează la zgomot.

Nord își înfășoară degetele prin părul meu. Mă trage mai aproape.

şoapte.

„Ce bănuț frumos ar fi câștigat asta."

„Dă-mi drumul!" Îi scărpinam mâinile.

„Oh, nu. O să *taci* în privința asta. În timp ce o fac și după aceea.

Nu vei spune un cuvânt, pentru că nimeni nu te va crede. Vor crede că este o mică răzbunare, doar felul tău de a mă întors după ce ai pierdut în instanță.

Nimeni nu te va crede.

Este linia rostită de fiecare bărbat care a folosit vreodată o femeie în acest fel. Problema este că atât de des au dreptate. Dar acum sunt *supărat* și nu vreau să fiu folosit în niciun fel de Joseph North. Există doar un picior între noi și suntem aproape de aceeași înălțime, așa că fac singurul lucru pe care îl pot. Mă înclin înainte ca și cum aș încerca să mă mișc, iar când el îmi strânge părul mai strâns, îmi zdrobesc capul pe spate în fața lui.

Este rândul lui North să țipe. Apoi mormăie. Blesteme. Îmi scapă

părul și se strânge de nasul care sângerează.

Când îmi dă drumul, mă scufund după masa de lucru, încercând să caut lama ticăloasă și curbată a lui Efraim. Răzbunare. Mânerul în mână, mă întorc. Cuțitul se simte greu în palmă. Greoi.

„Nu o să mă omori", spune el râzând.

Și acea aroganță — certitudinea — este cea care mă înfurie. „Nu am de gând să te ucid."

Chiar dacă aș putea.

„Atunci lasă-ți jucăria jos și ia ce vine la tine."

Prind cuțitul mai strâns, ridic lama și tăie aerul. Doar o dată.

Doar suficient de aproape încât el tresări și își ridică brațul pentru a

mă bloca. Revenge îi tăie o foaie curată prin mânecă. O fantă de trei inci care îi expune pielea încheieturii mâinii.

North se uită la el, stupefiat.

— Ești prost, micuțule...

"Nu mă atinge."

Glisez din nou, iar de data aceasta se împiedică înapoi. Doi pași.

Aproape că se împiedică de pantaloni și este suficient să pot manevra într-o poziție mai bună. Apăsați-mi șoldurile de masa de lucru. Sprijină-mi greutatea.

Furie. Frică. Ambele se amestecă pentru a-mi face vocea nesigură. Nu vreau să par slab, așa că îmi dresesc glasul. Chiar și așa, este mai bine să răspundeți câte un cuvânt. "Tu. Voinţă. Nu. Atingere.

Eu.”

„Nu primesc ordine de la femei”, spune el. Și apoi se aruncă, întinzând mâinile de parcă m-ar lua de gât și m-ar stropela.

ma las jos.

Ignoră durerea orbitoare care îmi trece prin genunchi când lovesc podeaua.

Aplecați-vă înainte cu o ușoară înclinare.

Și dă-mi brațul în jos într-o tăietură rapidă și intenționată, exact când mâinile lui apucă aerul subțire.

Nu mă leagăn orbește.

nu mi-e dor.

Și nu îmi pare rău.

Lama îl prinde chiar între picioare. Este o tăietură curată, genul care necesită un moment pentru a simți.

Dar când o face, țipătul lui se ridică sus în aerul dimineții devreme, pentru că Revenge și-a făcut treaba. Joseph North nu va viola niciodată o altă femeie atâta timp cât va trăi.

Nordul cade peste mine, iar acum suntem o încurcătură de brațe și picioare, iar lama lui Efraim se schimbă între noi. Încerc să mă

îndepărtez dar nu am nicio pârghie, așa că trebuie să-mi folosesc

brațele pentru a crea o anumită distanță. Îl simt mișcându-se pe pământ lângă mine și mă leagăn larg, din nou, dar mă conectez cu nimic altceva decât aer.

Totuși, nordul nu vine pentru mine. El este aplecat asupra lui, cu mâinile în cupă în picioare, sângele curgând printre degete. Cicero înnebunește, nesigur dacă să-și apere stăpânul sau să atace, mirosul de sânge făcându-l frenetic.

"Ce-ai făcut? Ce-ai făcut!" gâfâie, apoi începe să plângă și să

înjure și să-și balanseze brațele în direcția mea și simt că fiecare picătură de sânge mă lovește pe față. Miroase a cupru, rugină și sare.

Miroase a frică.

Aud cuvintele pe care mi le aruncă, dar nu au sens împreună.

Injurii aleatorii, violente, dar cu totul impotente. El țipă. Gags.

Blesteme.

„Ți-am spus să nu mă atingi”, spun. „Ți-am spus să *pleci.* ”

Mă îndepărtez de el și folosesc masa de lucru pentru a mă ridica.

Sterge sangele de pe fusta mea. Îmi strâng lama în timp ce Cicero face pași atenți și măsurați în jurul stăpânului său. El și-a luat decizia și m-a identificat ca fiind amenințarea, cauza tuturor acestor dureri și țipete. O labă mare alunecă prin băltoaica roșie și moale, iar când o pune din nou jos, imprimeul este perfect, ca și cum ar fi ștampilat în ceară.

Răzbunarea este nemiloasă, dar s-ar putea să nu facă prea mult bine împotriva acelor dinți dacă Cicero îi pune pe brațul meu. Sau gat. Oricum, mâna îmi tremură acum, iar mânerul este alunecos în palmă. Câinele simte asta, marginile mai aproape.

M-am gândit că soarele care răsare ar putea să-i aducă pe unul dintre fiii mei la moară pentru muncă, dar în schimb aduce zgomotul copitelor tunând pe alee.

Aduce și un țipăit nesfânt. Îmi sună în urechi. Mă doare dinții.

Sânge.

Se întinde pe podeaua de sub nord. Nu-mi este milă de el, dar nici nu vreau să moară aici, în moara soțului meu, în așa fel încât să port vina. Intenția mea a fost să mutilez, nu să ucid. Să-i învețe o lecție

permanentă. Pentru a se asigura că avea o armă mai puțin cu care să

rănească femeile acestei lumi. Ridic din umeri din șal și i-l arunc.

„Folosește asta”, ordon. „Opriți sângerarea.”

El țipă la mine. Înjurături printr-o pâlcâie de furie.

„Calmează-te și fă cum îți spun. Sau vei muri.”

Mă aștept pe Cyrus sau Ionatan, dar în schimb, Efraim este cel care pășește pe ușă. Mă uit la el, stupefiată.

„Ce naiba *?* ” Întreabă Ephraim când îl vede pe North întins, sângele curgându-i între picioare, în timp ce încearcă să-mi strângă

șalul de vintre.

Cicero se dă înapoi acum, alternând între mârâituri și scâncete, când Percy trece prin uşă și se aruncă după el. Câinele țipă, de parcă

tocmai ar fi fost marcat, și aleargă spre ușă. Percy face o întoarcere bruscă și este după el, cu ghearele întinse.

Jurnalul meu este pe podea, rupt în bucăți.

Și plâng la vederea soțului meu. Las Revenge. Sângele mi se simte uleios pe mână și îl șterg de fustă.

„Mă aștepta când am ajuns acasă.” Mă uit direct la Efraim și încerc să comunic totul în două propoziții. „I-am spus să nu mă

atingă. Nu a vrut să asculte.”

Soțul meu merge pe loc. Linişti. Pupilele lui se dilată, iar el mă ia înăuntru, căutând o rănire, apoi se întoarce spre vederea sângeroasă

a lui North zvâcnind pe podea. El înțelege ceea ce încerc să spun.

„Ești rănit?”

Întrebarea este atât blândă, cât și feroce.

„Numai pentru că Brutus m-a aruncat.”

Îmi testez greutatea pe glezna întorsă, oricum șchiopătând spre Ephraim. „North are nevoie de un medic.”

Efraim îl studiază pe podea. „Nu este timp”, spune el.

"Dar-"

„Va dura prea mult pentru a-l duce la Hook. Fără ajutor, va sângera până la moarte. Dacă el va fi salvat, va trebui să fie de mâna ta.”

Să-l salvez pe Joseph North este ultimul lucru pe care vreau să-l fac, dar nu-l putem lăsa să moară aici. Nu după tot ce s-a întâmplat.

Efraim se îndreaptă spre el, iar North mârâie: „Nu mă atinge!”

„Mi-ai da ordine? În propria mea casă? După ce ai făcut?” Efraim merge să stea peste el. „Dacă vrei să mori, nu va fi pe proprietatea mea.”

Totuși, North urlă și scuipă și înjură la mine și, printre dinții încleștați, ridică toate insultele posibile pe care le-a auzit vreodată

pentru specia femelă.

Acum o clipă, m-a crezut slab. Vulnerabil. Și poate că am fost, dar nu sunt neajutorat.

„Este păcat că urăști atât de mult femeile”, îi spun. „Pentru că ai de gând să-ți petreci tot restul vieții pisindu-te ca una.”

Sunt o mie de lucruri pe care vreau să le știu despre cum a ajuns Ephraim să fie aici în acest moment, dar, având în vedere expresia de pe chipul lui în timp ce cercetează gravitatea rănilor lui North, întrebările mele vor trebui să aștepte. Abia și-a dat seama ce a făcut lama lui.

„Martha...” spune el și aud în vocea lui o notă de incertitudine.

„Voi avea nevoie de geanta mea medicală. Și multă gheață.”

Sunt moașă.

Eu sunt un vindecător.

Eu nu iau viata.

Eu păstoresc viața în această lume.

Asta îmi spun în timp ce oprim sângerarea. Ephraim exercită

presiune în timp ce North alunecă în și iese din conștiință, ochii lui crescând alarmați, apoi se rotește înapoi până când doar albii apar.

De fiecare dată când vine, corpul îi zvâcnește, dar apoi durerea îl îndepărtează din nou și cade înapoi pe podea.

Sângerarea este principala problemă, dar odată ce o avem sub control, mă duc la lucru cu ac și ață. Nu mai este mult de coasat.

Tăierea a fost curată și eficientă, iar timpul va trebui să facă restul.

Clătesc rana cu o tinctură de hamamelis pentru ca infecția să nu se instaleze.

Odată ce am legat ultima cusătură, adun o grămadă de gheață

deasupra rănii. Acest lucru va amorți temporar durerea și va micșora vasele de sânge. Dar North este neliniştit, tremurând. Nu va mai adormi mult. Ce nu aș da pentru sticla de laudanum a doctorului Page.

Când mă uit la Efraim, există un ocean de tristețe în ochii lui.

„I-am spus să nu mă atingă", spun eu.

"Stop. Nu te vei învinovăți pentru ceea ce s-a întâmplat aici în seara asta sau pentru că i-ai arătat milă."

„Mă îndoiesc că North va numi vreodată această milă."

„Dacă n-ar fi fost milă, ai fi luat-o pe gâtul ăsta."

„Am tăiat exact acolo unde am vrut, Efraim. Ochi pentru ochi."

„Atunci o vom numi mila *severă* , iubire." Vine să stea lângă mine pe podeaua murdară și pătată. „Va trăi?"

„Nu văd de ce nu. Presupunând că nu există infecție sau febră.

Ceea ce nu ar trebui să existe dacă rana este păstrată curată."

— Și ai de gând să faci asta pentru el?

„Absolut nu. El nu va primi alte servicii de la mine. Își poate găsi propria doica.”

— Atunci ce să fac cu el?

— Du-l la doctorul Page. După cum îmi amintesc, bunul colonel de aici are un mare respect pentru *experiența medicală a acelui bufon.* Vom vedea cât de mulțumit este de îngrijirea pe care o primește.”

— Și ce îi voi spune doctorului Page despre aceste răni?

Mă uit în jurul morii, fără să caut un răspuns, dar apoi mă așez pe masa de lucru a lui Efraim și pe șirul de cuțite curate și strălucitoare.

„Nu este neobișnuit ca lucrătorii de lemn fără experiență să aibă

un accident cu lama de tracțiune. Mai ales când nu poartă acel șorț

din piele.”

— Și dacă North argumentează această explicație?

„Apoi poate explica că a intrat în casa noastră, m-a atacat și a fost castrat în acest proces. Dar dacă știu ceva despre bărbat, asta nu este o poveste pe care și-ar dori să o știe.”

Efraim se uită la sângele de pe mâinile mele, de pe rochia mea.

„Și tu ce zici?”

"Sunt bine."

„Nu, nu ești.”

„Voi fi. În cele din urmă."

„Și până atunci? Ce vei face?”

„Nu am dormit de douăzeci și patru de ore. Mă duc să mă culc.”

MIERCURI, 21 APRILIE

Desi eram obosita si batuta, nu am putut dormi cand m-am intors in casa. Nu puteam decât să mă spăl pe față și pe mâini și să

aprind focurile din vatră.

Când copiii s-au sculat, mă adunasem și ei nu știau că era ceva în

neregulă. Nici nu li s-a părut ciudat când le-am cerut să tragă și să

încălzească apă pentru baie. Abia când Efraim a venit acasă și a călcat în picioare chiar în dormitorul nostru, s-au aruncat priviri precaute unul către celălalt. Negăsindu-mă acolo, a venit în camera de lucru și am fost închiși împreună de când, șoptind, ușa s-a încuiat.

Scoate un jurnal nou și o cutie de cerneală din ghiozdan și le pune pe masa mea.

„Pentru tine", spune el.

Și atunci încep să plâng. Este un zgomot care începe adânc în pieptul meu, un curent care sparge barajul hotărârii pe care îl țin atât de ferm pe loc. plâng. Destul de lung și de tare încât să știu că

copiii noștri o pot auzi de cealaltă parte a ușii. Efraim mă trage de pieptul lui și mă lasă să storc fiecare lacrimă.

După câteva momente lungi, se retrage și ia înfățișarea mea.

„Ai nevoie de o baie", spune el.

"Știu. Fetele încălzesc apa."

„Dezbracă-te", îmi spune el. „Voi colecta totul."

În curând, stau în cada de spălat, în timp ce Efraim îmi toarnă

apă fierbinte peste trup. Are doar trei picioare lățime, cu siguranță

nu la fel de lux ca o cadă de cupru, dar este mai bine decât nimic. Și eu sunt murdar. Acoperit cu noroiul nașterii și noroiul de pe drum și sângele din nord. Au trecut mai puțin de opt ore de când am născut-o pe Rebecca Foster. Cinci de când am lăsat fiica ei în grija lui Sarah White. Trei de când Efraim a încărcat nordul în căruță și s-a îndreptat spre Cârlig.

„L-am prins pe Brutus pe Water Street, în timp ce se îndrepta spre Mill Creek Bridge. Așa am știut că ai probleme", spune el. „I-am luat frâiele și am rupt acasă cât de repede am putut. Dar când te-am auzit țipând..." Ephraim respiră adânc. Clătină din cap. „Brutus a cerut ajutor și nu mă vei convinge de contrariu. Calul acela te iubește."

„Credeam că îl urăști?"

"Nu mai."

„A încercat să mă omoare. De câte ori trebuie să mă arunce pentru a dovedi asta?”

„Dacă te-a aruncat, avea un motiv.”

„A fost vulpea. Ea a ieșit în fața lui. Cred că...” Mă opresc pentru că știu că va suna ridicol.

"Ce?"

„Cred că încerca să mă avertizeze. Ea știa că North și Cicero mă

așteptau.”

„Asta are sens.”

"Oh! *Acesta este* lucrul care are sens pentru tine în toate astea?”

Se uită pe fereastră, la stejarul viu uriaș care crește în pășunea de sud. „Vulpile și coioții sunt dușmani naturali, iubire.”

Ceva în felul în care spune asta mă face să cred că nu mai vorbește despre Tempest și Cicero, dar mintea mea este plină de toate lucrurile pe care nu le cunoaște încă și trebuie să le țin în ordine, așa că pun această observație. deoparte.

"Sta." Efraim arată spre cadă. „Îți voi spăla părul.”

„Nu e loc.”

„Este loc suficient.”

Doar pentru fundul meu. Am genunchii îndoiți și picioarele se sprijină pe podea, dar apa îmi ajunge până la coaste și mă simt mult mai bine să stau în picioare decât să stau pe glezna mea șchioapă.

Îmi toarnă un ulcior cu apă peste cap și îmi curge pe gât, pe spate.

Îmi înclin capul pe spate. Uită-te la fața lui îngrijorată. Zâmbește trist.

„Mulțumesc.”

„Spune-mi totul”, spune el.

Îmi înconjoară genunchii cu brațele și încep de la început, cu Jonathan și Sally și noul nostru nepot. El nu este nici surprins, nici complet nemulțumit de alegerea fetei de către fiul nostru.

„Nu el a ales-o”, spun eu. „L-a prins în capcană.”

„Nu poți avea în ambele sensuri. Numai de curând te-ai plâns că

nu și-a găsit încă o soție.”

„Încă nu a făcut-o. Nu chiar. A găsit doar o fată dispusă să-și lase fustele să fie aruncate în pădure.

Oftă. Toarnă un alt ulcior cu apă. „Nu-l lăsa să plece atât de ușor.

S-a culcat cu ea de bunăvoie. Există alegere în asta. Și acum există un copil. Și-au postat intenția de a se căsători?”

"Aseară."

"Bun."

„Nu pot spune că a fost fericit să facă asta. S-a întors în tavernă și s-a înmuiat în whisky după aceea.

Efraim clătină din cap. „Fiicele noastre sunt atât de grăbite să se căsătorească. Și fiii noștri nu se grăbesc deloc”.

„Cyrus ar face-o dacă ar putea.”

— Încă nu ai avut noroc cu Sarah White?

"Nu. Deși nu-mi place să recunosc, ai avut dreptate. Ea și-a făcut alegerea și nu este el.”

„Atunci cine?”

„Aceasta este o poveste lungă care o implică pe Rebecca Foster.”

„Explică-mi asta.”

— O voi face, odată ce îți voi spune de ce a venit Joseph North la moară.

Mă întorc la locul meu din poveste, unde am fost chemat să merg la Sally. Apoi îi spun cum am fost la North Manor să-i dau Lidiei medicamentele. Cum am găsit scrisoarea pe care North o redacta pentru proprietarii Kennebec.

„Este în geanta mea medicală. Acolo. În colț.”

Efraim își întrerupe slujirile pentru a-și usca mâinile și a citi scrisoarea.

„Acum înțeleg”, spune el. „Avocatul lui North, Henry Knowland, este un agent al proprietarilor Kennebec. Sau cel puțin era. Pariez că

pierde postul după ce Paul le predă documentele.”

„Documente?”

„O schemă pe care ei doi au trebuit să-și ia contracte de închiriere și să obțină monopolul comerțului cu cherestea din județul Kennebec. Această scrisoare o dovedește. De asemenea, demonstrează că a vrut să folosească proprietatea noastră ca bază

de operațiuni.”

„Dar de ce să le luăm pe ale noastre? De ce să nu-și construiască

pur și simplu propria lui? Sunt mii de acri nerevendicați aici. Cea mai mare parte a ceea ce cere în scrisoarea respectivă este teren deschis.”

"Poate. Dar nu are acces la râu. Joseph North este un om leneș, Martha. Nu vrea să meargă la toată munca grea de a construi el însuși un lucru atunci când îl poate lua de la altcineva.”

Vezi, vrei, ia, cred. *El nu s-a schimbat niciodată.*

„Asta nu explică de ce a primit mai întâi contractul nostru de închiriere lui Burgess.”

„Cred că ai avut dreptate în privința asta pentru început. El a cumpărat tăcerea lui Burgess cu promisiunea pământului nostru.”

„Burgess nu a făcut niciodată un secret că își dorește o proprietate cu fața spre râu”, spun eu.

— Este probabil modul în care l-a convins pe Burgess să meargă

la familia Foster în acea noapte, în primul rând. Burgess a primit ceea ce și-a dorit, iar North a avut ceva de ținut deasupra capului. O

modalitate de a controla proprietatea fără a fi nevoie să faceți nimic.”

„Este un joc lung de jucat.”

„Am găsit cererea lui inițială de închiriere și a fost pentru această

proprietate.”

Îmi înting gâtul să mă uit la el. „Atunci cum am obținut-o?”

Efraim zâmbește. „Scrisoarea de recomandare a lui Paul.”

"Desigur. *Paul.* ”

Ajunsesem la Hallowell, în 1778, aproape la jumătatea Războiului Revoluționar, grație unei scrisori de recomandare scrisă

de faimosul argintar la trei ani după infama sa plimbare prin Charlestown. Pe un cal împrumutat de la soțul meu, nu mai puțin, în aceeași noapte în care Efraim luase acel pumn murdar și i s-a rupt nasul.

— Atunci înțeleg că ai rezolvat problema evacuării noastre?

„Am. Și a câștigat puțină influență în acest proces. Te uiți la cel mai nou agent al proprietarilor Kennebec. Nimeni nu poate încerca să ne smulgă această proprietate din nou. Suntem pe proprietate de doisprezece ani luna aceasta.”

„Deci nord...”

„A făcut tot ce a putut pentru a-l fura în timpul limitat pe care l-a avut între octombrie și aprilie. Dar am îndeplinit oficial toți termenii contractului nostru de închiriere. Acum avem pământul.”

„Este o ușurare. Sunt prea bătrân ca să o iau de la capăt într-un loc nou.”

Efraim ia săpunul din coșul său, îl scufundă în apă și începe să-mi spumeze umerii. „Continuă”, spune el. — Ai găsit scrisoarea în biroul lui North și apoi ce?

„Am luat-o. Evident. Și apoi a intrat. Am scăpat spunându-i că am venit doar să am grijă de Lidia. Dar și-a dat seama că scrisoarea lipsea destul de curând. Și a venit să-l caut mai târziu. M-am dus la Pollard după ce am părăsit casa lui.” ridic privirea. „Miliția s-a întors.”

„Am vrut să-ți spun asta. În decembrie. După ce m-am întors de la acel sondaj. Erau staționați la Fort Halifax când eram eu acolo. A spus că vor veni din nou în primăvara asta.”

„Ei bine, au.”

„Și bărbatul lui Sarah? E cu ei?”

„Ajung la asta.”

Îi spun soțului meu cum am venit acasă și l-am așteptat pe Jonathan după ce am fost la Pollard și cum a sosit doctorul să-mi spună că Rebecca era în travaliu. Îi spun despre nașterea grea.

Livrarea. Și ce mi-a cerut Rebecca să fac după aceea. Mâinile lui încă

în timp ce așteaptă să termin. Se sprijină pe umerii mei, calde și săpunoase.

„I-am dus copilul la Sarah White”, îi spun. „Ea o are deocamdată.

Până mă pot gândi la ceva diferit. Sarah are și un logodnic.”

Buza i se curbe într-un zâmbet. — Soldatul ei?

"Într-adevăr. Nu m-ai fi convins niciodată că se va întoarce. Dar a făcut-o. Și trebuie să spun că mă bucur să văd. A cumpărat Coleman's Store și cred că îi va oferi o viață bună.”

„Așteaptă un minut. Mă duc să iau mai multă apă caldă.” S-a întors două minute mai târziu cu un ceainic proaspăt și un pieptene de păr. „Continuă.”

Continui, spunându-i despre cum Brutus a fost speriat de vulpe în drumul nostru spre casă. Cum m-a aruncat. Și în sfârșit despre găsirea Nordului la moară. Vrea să știe fiecare detaliu despre confruntarea noastră. Tot ce a spus și făcut North. Nu-i plac detaliile, dar ascultă în liniște în timp ce îmi spală părul cu săpunul.

„M-am gândit la ceva”, îmi spune el.

"Ce?"

„Cinele ăla al lui North...”

„Cicero?”

„El este cel care a intrat în mioaiele lui Percy.”

"Știu."

„E jumătate mut, jumătate coiot, din câte îmi pot da seama.”

"Bine..."

„Chestia cu un câine pe jumătate îmblânzit este că este încă pe jumătate sălbatic. Asta nu poate fi schimbat."

— Și acum vorbești despre Nord?

„Fac o observație, iubire."

Ephraim îmi clătește părul, apoi întinde mâna după o sticlă mică

de ulei de rozmarin și lavandă. Își toarnă câteva picături în palmă, apoi își freacă mâinile. Îmi trece încet prin păr pentru a scăpa de încurcături, apoi începe să se pieptene, ascultându-mă tot timpul.

Povestea se încheie cu detalii pe care le cunoaște deja. Un cuțit și sânge.

„Este el...?" Vocea mi se stinge.

"În viaţă? Da", spune Efraim. „L-ai salvat."

„Page a întrebat ce s-a întâmplat?"

„A făcut-o. Și i-am dat răspunsul pe care l-ai sugerat. North nu a contrazis niciun cuvânt din asta."

Îmi sprijin capul pe genunchi în timp ce Efraim își croiește drumul în sus cu pieptene. Tăcem mult timp odată ce el abandonează pieptene și începe să-mi maseze gâtul și scalpul.

„A fost o mizerie destul de mare la moară", spune el, frecându-mi degetele mari în cercuri chiar în spatele urechilor mele.

Mormăi ceva care aproape că *îmi pare rău.* Chiar dacă nu sunt.

„Trei găleți cu apă și niște curățări au avut grijă de sânge", îmi spune el. „Dar a fost nevoie de puțină gândire pentru a-mi da seama ce să faci cu... restul", spune el.

Gândul mă face greață. "Oh."

„Am împachetat-o. A umplut-o într-o cutie. Și i-a dus-o lui Rebecca Foster.

stau drept. Găsește-l cu gura căscată. „ *De ce* ?"

„Nu este mult în ceea ce privește justiția”, spune el. „Dar este mai bine decât nimic. Și exact asta i-am spus.”

„Ce a făcut ea?”

„A aruncat totul în foc, cutie și toate, apoi s-a așezat pe scaunul ei și a plâns.”

Lacrimile sunt bune, cred. *Acesta este un început, cel puțin.*

Îmi este frig acum și când Efraim vede că carnea de gâscă se ridică de-a lungul brațelor mele, mă ajută să ies din cadă. Mă ajută să

mă usuc. Mă ajută să mă îmbrac într-o rochie curată și pe scaunul din fața biroului meu. Îmi înfășoară glezna umflată în bandaje de in.

„Ce ai aflat la Boston despre arestarea lui Cyrus?”

„Henry Knowland a plătit un bărbat pentru ca mandatul să fie fals. El l-a predat însuși tribunalului din Vassalboro. Obadiah Wood habar n-avea că Knowland reprezintă Nordul. L-au arestat pe Cyrus pe ceea ce credeau că sunt ordine ale unei instanțe superioare.

Knowland a fost acuzat de luare de mită și corupție. Își va pierde licența de a practica avocatura.”

— Și care este acuzația împotriva lui Cyrus?

„Scăpat definitiv.”

"Bun. Pentru că nu l-a ucis pe Burgess, îi spun eu.

"Știu."

„Nici Isaac Foster”.

„N-am crezut niciodată că a făcut-o.”

„Și nici Joseph North nu a fost.”

Acest lucru îl surprinde. „Ești *sigur* ?”

„Destul.”

„Atunci cine?”

Respir adânc. Spune-i ce mi-am dat seama în sfârșit.

DECUL LUI DAWIN

JOI, 22 APRILIE

Râul se bate. Toată acea gheață s-a spart acum și s-a spart în blocuri zimțate, un milion de aisberguri mici gata să se rostogolească în aval. Avem cel mult zile până când se mută din nou.

Este frumoasă și înspăimântătoare, această deschidere a râului și, de mai multe ori, gheața și-a adunat furia de-a lungul malurilor râului, îngrămădindu-se și distrugând totul în cale. De aceea nu există case chiar lângă râu. Toate sunt construite de cealaltă parte a străzii Water, departe de amenințarea inundațiilor și a epavei. Cheiurile, însă, sunt în pericol, iar Sam Dawin stă la capătul lui, verificând grinzile pentru fisuri și deteriorare.

„Va fi azi?” întreb, iar când se întoarce, speriat, arăt spre râu.

„Sau mâine?”

El ridică din umeri. „Va fi o mizerie, oricum. Probabil că voi avea un pic de reconstrucție bun de făcut.”

Sam și-a construit debarcaderul puțin mai departe în râu decât majoritatea. Mai bine pentru pescuit și pentru traficul pe apă. Dar este un pariu când vine dezghețul. Ar putea sfârși prin a reconstrui totul.

— Ai venit din nou să verifici în luna mai? întreabă el.

"Nu. De data asta am venit să vorbesc cu tine.”

"Oh? Despre ce?"

Îmi încrucișez mâinile și le așez în fața mea. „Frânghia.”

„Ce frânghie?”

„Cel pe care l-ai spânzurat pe Joshua Burgess.” Îi surprind privirea și nu-l dau drumul. Îi privesc sprâncenele încruntate de confuzie, apoi ochii i se fac mari de șoc. „Aceeași frânghie pe care i-ai aruncat-o lui Jonathan în acea noapte, ca să te poată scoate din râu.

Unde este?"

Sam scutură din cap. Dar e prea rapid. Prea frenetic. „Nu știu despre

ce vorbești.”

„Aș fi crezut asta, fără îndoială, săptămâna trecută înainte să văd dantelă.” Când Sam nu răspunde, fac un pas înainte și arăt cu degetul. „În buzunarul tău.”

El merge perfect nemișcat. Nu spune nimic.

„Mi-a amintit de ceea ce mi-a spus Rebecca Foster, cum Joshua Burgess a rupt o fâșie de dantelă de la tivul schimbului înainte de a o viola. Că și-a legat părul pe spate cu el.”

Sam se îndepărtează cu repulsie, cu fața contorsionată de groază.

„Nu este... nu poți crede că eu...”

"Nu. Nu cred că ai avut nimic de-a face cu ceea ce sa întâmplat cu Rebecca. Dar eu cred că tu l-ai ucis pe Burgess. Pur și simplu nu-mi dau seama *de ce.* Are de-a face cu acea dantelă, totuși. Sunt sigur de asta.”

Îl aștept pe Sam, după ce am aflat de mult că un bărbat care nu vrea să vorbească, nu o va face. Dar o văd acolo, acest îndemn în el, clocotind, de a se explica. Își strânge degetele în pumni. Le eliberează. Scrâșnește din dinți împreună. Sforăie de frustrare. Și totuși, aștept când Sam Dawin se luptă cu el însuși.

„Era mai”, spune el în cele din urmă. „Burgess a surprins-o singură la Frolic în noiembrie anul trecut. Ea a ieșit la privat pentru a se ușura. Cu doar câteva minute înainte de a provoca scena cu Hannah. nu am observat. Am fost atât de prins în luptă. Habar n-aveam că a scăpat. Dar ea era acolo când l-am aruncat pe Burgess în zăpadă. Și era *furios.* Biata May. *Doamne!* Habar n-avea ce se întâmplase. Dar a surprins-o întorcându-se la dans. A târât-o în hambar. El..."

Sam își drese glasul. Clătină din cap. Derutat, clipește înapoi la lacrimi fierbinți și furioase.

„A fost atât de tare înăuntru – știi cum este. Nimeni nu a auzit-o plângând. Dar când nu s-a întors, m-am dus să o caut. Și l-am găsit, stând deasupra ei, încingându-și pantalonii.”

Expresia de pe chipul lui Sam Dawin este nimic mai puțin decât chinuită.

„Era chiar acolo, plângea în fân, împingându-și fusta în jos. Ar fi

trebuit să observ că a dispărut. Ar fi trebuit să ies s-o caut. Ar fi trebuit... Sam își bagă mâna în buzunar și scoate bucata subțire de dantelă. „A luat-o de la ea. Ca un fel de *trofeu al naibii.* Și-a luat timp să-și lege părul pe spate, ca să nu-i stea în cale în timp ce el a violato.”

— Atunci l-ai bătut?

"Nu. El a năvălit. Și a trebuit să decid dacă să-l ajut pe May sau să-l urmăresc. Dar odată ce am adus-o în casă, în siguranță și așezată, m-am dus după el.” El continuă, rapid și frenetic acum.

„Văzusem ce s-a întâmplat cu stăpâna Foster când a venit în față.

Cum au șoptit oamenii și au luat parte. Cum au dat vina pe ea, deși fusese acasă, să se ocupe de treburile ei când au venit. Legea nu a făcut nimic. *Încă nu a făcut* - o. North a fost *achitat* pentru numele lui Dumnezeu. Nu am fost la fel de răbdător ca Isaac Foster să văd dreptate făcută. Sau ca naiv. Nu aveam niciun interes să o las să se desfășoare în instanță.”

— Deci l-ai ucis?

„Nu a fost greu.” El ridică din umeri, sfidător. „A trecut prin pădure pe jos. L-am găsit destul de ușor, cu urmele pe care le-a lăsat în urmă. Nu-mi pare rău, doamnă Ballard. Și nu mă vei auzi niciodată

susținând că sunt.”

— Nu te voi întreba niciodată asta, Sam.

— Dar ai de gând să spui legea?

Eu dau din cap. "Nu."

„Atunci de ce îți pasă?”

Mă gândesc la Cyrus. De degetelor lui învinețite și de buza despicată. De săptămânile petrecute în curtea închisorii și acuzațiile care tocmai au fost renunțate. Trebuie să știu dacă fiul meu a avut vreo legătură cu acea moarte.

„Pentru că contează.”

„Dacă vei rosti vreodată un cuvânt din asta, te voi numi mincinos.

Și acesta este un cuvânt pe care nu vreau să-l folosesc niciodată

împotriva ta, doamnă Ballard. Te rog nu mă obliga.”

"Nu voi." Am pus o mână liniştitoare pe umărul lui. „Totuși, sunt curios ce ai făcut cu frânghia.”

„L-am ars”.

"Bun."

Toate dovezile au dispărut.

Apoi expiră, de parcă s-ar fi rezolvat. „Un fermier bătrân mi-a spus odată că un lup – odată ce a căpătat gustul pentru sângele uman – trebuie să fie ucis pentru că nu va înceta niciodată să vâneze oameni din acel moment înainte. Cred că la fel este și cu bărbații –

sau cel puțin cu unii dintre ei – și cu violul. Aveam *datoria* să-l ucid pe Burgess. Următoarea ar fi fost soția sau fiica altcuiva. Al tău, poate. Hannah cel mai probabil. El își pusese deja ochii pe ea. Dacă

ar fi ieșit să folosească în schimb privatul? Ce ai fi făcut? Sau Efraim?”

Știu exact ce ar face soțul meu. Pentru că l-am văzut făcând-o.

„Efraim este ultimul om de pe pământ care s-ar gândi vreodată

mai puțin la tine, Sam. Nici tu nu trebuie să te temi de el. Dar continuă, termină-ți povestea.”

„L-am prins”, continuă Sam. „Bate-l și înșirat-l dintr-un copac.”

„Dar ai păstrat dantela. De ce?"

Înghite în sec, greu. „Este o reamintire că May este a mea de protejat. Nu o voi mai da greș niciodată. Nu *voi.* ”

„Asta înseamnă că copilul lui May este...”

„Posibil al meu. Nu o să mint despre asta. Eram... ne-am dus la culcare toamna trecută.” După cum spune el, presupun că a fost mai mult un obicei obișnuit, decât un incident izolat. „Noi eram deja logodiți. Dar când a rămas însărcinată…”

— Te-ai căsătorit cu ea devreme.

„A fost lucrul corect de făcut. Trebuia să o protejez. Ar fi *amendat*

-o în instanță. Ştii asta. Ar numi-o desfrânată și copilul nenorocit. Și dacă cineva ar afla vreodată despre Burgess, nu s-ar mai uita niciodată la May în același mod. Sau copilul. Nu-mi pasă ce cred ei despre mine, doamnă Ballard, dar nu îi voi lăsa să o disprețuiască.

Nu a greșit cu nimic.”

"Știu că. Și nu te condamn, Sam. Fac un pas mai aproape de el.

„Am mai spus-o, dar vorbesc serios. May este norocoasă să te aibă.”

„Deci nu vei spune?”

„Numai soțul meu. Nu păstrăm secrete între noi.” Stăm acolo, urmărind gheața mișcându-se în râu și mi se întâmplă altceva.

„Sam?”

"Da?"

„Tu ai spus că *noi.* „L-am prins, l-am bătut și l-am înșirat dintr-un copac”. ” Acea îndoială a revenit acum, zgâriindu-mi mintea și trebuie să știu sigur. — L-ai luat pe Cyrus cu tine în noaptea aceea?

El dă din cap. Râde de absurditatea unei astfel de idei. "Nu. L-am luat pe Jonathan.”

TAVERNA LUI POLLARD

VINERI, 30 APRILIE

Curtea de Sesiuni Generale se întrunește în această ultima vineri a lunii. Este prima zi caldă de primăvară. Soarele strălucește, râul este deschis și puțină zăpadă care rămâne în Cârlig este împachetată

și murdară, îngrămădită în umbră și îngrămădită la marginea drumului. În cea mai mare parte, există noroi.

Noroi pe cizme și haine și s-a îngrădit în potcoave și s-a întins pe podeaua tavernei. Abigail Pollard a renunțat să mai încerce să

păstreze locul curat și – judecând după încruntarea pe față – este tentată să-și arunce mătura în vatră și să o lase să ardă. În schimb, o aruncă în colț și se retrage la masa ei. Când mă vede că mă uit, râde, apoi își ridică cana și bea o înghițitură lungă de cidru.

Nu mă așteptam să-l găsesc pe Joseph North pe bancă. Nu mă

așteptam să-l văd în public de ceva vreme, să fiu sincer. Dar iată-l la masă, purtând halatul și peruca, așezat pe o pernă, cu ciocalul în mână. Dacă sunt cinstit, arată mai mult decât un pic cu vârf. Pielea lui este palidă și există o peliculă de transpirație pe buza superioară.

Am venit aici să fac ceea ce îmi cere profesia mea și mă gândeam că voi da mărturia mea lui Obadiah Wood. Am înțeles că va pleca din Vassalboro până când judecătorul North își va reveni după boala ciudată care l-a ținut culcat în ultimele zece zile. S-a făcut mult din asta în Hook. Zvonuri flutură în acest sens și în altul, așa cum se întâmplă în orașe mici precum al nostru. Eu însumi am auzit mai multe versiuni.

Consumul este în general agreat.

A fost menționată și crupa, deși nimeni nu l-a văzut tusind.

Indigestie. Umoruri. Agea. Toate aceste opțiuni și-au luat rândul în jurul zvonurilor.

Hidropizie.

Gută.

grămezi.

Durerea în gât putredă. Scorbut. Diaree.

Totuși, cei mai mulți presupun că este cauza suferinței sale. Altfel de ce ar fi petrecut zece zile consecutive întins în pat și acum ar fi fost forțat să folosească o pernă ori de câte ori stă așezat? Este concluzia logică și una pe care mi-aș fi luat-o în alte circumstanțe.

Pot doar să presupun că dr. Page a fost plătit frumos pentru tăcerea lui, deoarece dezmembrarea nu a fost menționată o dată de nimeni din Hook.

Știu că North mă vede în fundul sălii așteptând să-mi depun mărturia. Știu că îl vede și pe Efraim, dar am impresia că Nordul nu va face un spectacol cu mine astăzi. Sau poate din nou.

Afacerile de astăzi în instanță sunt tipice. Probleme locale mărunte. Lucruri fără importanță majoră pentru viață sau lege. Doar o mulțime de pene ciufulite după o iarnă lungă și istovitoare. Și mă

îndoiesc că ar fi fost doar o mână de cazuri apelate dacă astăzi nu ar fi fost ziua în care l-au îngropat pe Joshua Burgess. Este prima zi în care pământul a fost suficient de moale pentru a săpa un mormânt suficient de mare și Amos a insistat că este timpul să-l scoată pe Burgess din magazie. În cele din urmă, aceiași șapte bărbați care l-au tăiat pe Burgess din gheață l-au aruncat la pământ. Părea potrivit. Și văzând că nu există nicio biserică, el nu putea fi îngropat în curtea bisericii - nu că cineva ar fi vrut să fie. În schimb, au ales pădurea.

Doar o gaură. Nu s-au spus cuvinte. Dar Amos Pollard a insistat asupra unui cairn de piatră.

„Ultimul motiv de care am nevoie este ca un os de picior să fie târât în mijlocul străzii Vater, dacă câinii ajung la el”, spusese Amos.

Nimeni nu s-a certat.

Întregul fiasco a atras totuși o mulțime. Și, desigur, mulțimea s-a rătăcit apoi înapoi la Pollard's. Apoi a început să se îmbată. Acum toată lumea are o plângere, iar eu sunt gata să fiu acasă.

— Martha Ballard? Joseph North îmi strigă numele din partea din față a camerei. — Ai treabă la care să participi?

stau. Fă-mi drum înainte. „Am dovezi de oferit într-o cauză

legală.”

„Ce fel?” întreabă el.

Acesta este apelul și răspunsul pe care le-am efectuat de mulți ani. La fel de familiar celor din această cameră ca o versuriță. Puțini ne acordă atenție.

„O femeie necăsătorită l-a numit pe tatăl copilului ei și îl aduc în fața instanței, ca să fie consemnat.”

„Pune-i numele femeii”, spune el. „Numele tatălui.”

Am făcut asta de nenumărate ori, desigur, dar acum se simte diferit. Și deși urăsc să o fac, nu îmi voi sustrage responsabilitățile.

„Duminică, 18 aprilie, Sally Pierce a născut un fiu.”

Aș putea la fel de bine să fi scăpat o piatră mare într-un iaz mic pentru toate ondulațiile pe care le produce acest anunț. Toată lumea ascultă acum. Chiar și North este surprins.

— Fiica lui William Pierce? întreabă el.

"Da."

„Nu mi-am dat seama că era însărcinată”.

„Nu ești singur în asta”, îi spun.

„Și cine este tatăl acestui copil?”

Este o respirație lungă și o trag încet. Dar am deschis gura doar să răspund atunci când simt o prezență lângă mine.

„Sunt”, spune Jonathan.

Iute, încet, îmi întinde mâna și o strânge.

„Și am venit să-i plătesc taxa judiciară. Douăzeci de șilingi. Cu mult și mai presus de orice prevede legea pentru o primă

infracțiune. Veți descoperi, de asemenea, că am postat intenția noastră de a ne căsători în afara tavernei.”

Jonathan scoate o poșetă cu monede din buzunar și o aruncă pe masă în fața lui Henry Sewell. El urmărește cum confesiunea și onorariul sunt înregistrate, apoi își semnează numele lângă ambele.

— Ai alte treburi de care să te ocupi, doamnă Ballard? întreabă

North.

Știu că îl doare. Dar cred că îi doare cel mai mult faptul că i se fură șansa de a mă umili în fața instanței.

„Nu”, spun eu. Dar apoi nu mă pot abține și adaug: „Deși aș fi neglijent dacă nu aș întreba despre sănătatea ta. Mi s-a spus că în ultimul timp a luat o întorsătură în rău.”

Își strânge maxilarul. Se uită la mine. „Nu te preocupa de bunăstarea mea. Sunt în remediere.”

„Un merit, fără îndoială, pentru a fi îngrijit de un *profesionist medical calificat.* ”

Nu-mi pasă care ar putea fi reacția lui și m-am întors, sunt la jumătatea camerei când Jonathan mă ajunge din urmă. North lovește ciocănul, amânând curtea, iar mulțimea se ridică, împingându-și

băncile înapoi. mormăind. bârfă.

„Nu sunt un om atât de rău pe cât ai putea crede”, spune Jonathan, cu gura lângă urechea mea.

„Nu te-am considerat niciodată un om rău.”

„Chiar și acum?”

„Ai făcut ceea ce trebuie de către Sally. Și de fiul tău.”

„Nu la asta vreau să spun. Sam a spus că ai venit să-l vezi. Că ți-a spus despre rolul meu în acea... afacere.”

Mă opresc în timp ce camera se învârte în jurul nostru. Pune-mi mâna pe obrazul lui. Simt miriștea sub mâinile mele. Are ochii lui Efraim. Un fel de albastru oțel. Sunt amabili, dar plini de o hotărâre profundă.

„Întreabă-l pe tatăl tău despre un bărbat pe nume Billy Crane”, îi spun. „Și vei înțelege de ce nu sunt supărat pe tine.”

Vineri, 30 aprilie — Senin și cald. Joshua Burgess a fost îngropat în această dimineață. Am fost la Hook pentru tribunal.

Am venit acasă după-amiază. Barnabas Lambard rămâne la cină.

Moise Pollard de asemenea. Jonathan a adus-o pe Sally, împreună cu noul lor fiu. Am fost acasă.

Acum doisprezece ani

HALLOWELL, Maine

30 APRILIE 1778

Efraim a scos pe rând cele trei pietre mari din căruță și le-a pus pe pământ.

Plouase când am ajuns cu o zi înainte. O ploaie moale, caldă, de primăvară. Dar încă incomod, având în vedere că dormeam în corturi. Dar acum soarele ieșise, iar copiii erau răspândiți prin poiană, explorând acest nou loc. Aveau vârsta de la Cirus, aproape douăzeci și doi, până la Tânărul Efraim, nu chiar o lună.

„Sunt la asta de mult timp”, i-am spus soțului meu în timp ce stăteam lângă căruță. Am ținut copilul nostru în curba brațului meu.

„Am terminat.”

"Cu?"

„Copii. În mișcare. Tulburare.”

„Sunt fericit că am terminat”, a spus el și m-a sărutat pe frunte.

„Acum că în sfârșit am primit unul care poartă numele meu.”

I-au luat nouă ani să mă convingă să fac această mișcare. Un bărbat răbdător este Ephraim Ballard. Casa noastră era în Oxford.

Fiicele noastre au fost acolo. Acesta a fost cel mai greu lucru pentru mine de împăcat. Lăsându-i. Aș putea fi de acord că Efraim a avut dreptate în privința restului. Aveam nevoie de pământ și de mult. Și era perfect logic să-și folosească abilitățile de tâmplărie în comerțul cu cherestea. Dar pornirea de la capăt? Locuiesc în corturi în timp ce ne-a construit o altă casă de la temelii? Nu voiam nicio parte din asta.

Tânărul Efraim a fost o surpriză. Născut la șapte ani după Dolly, el sosise mult după ce am crezut că eforturile mele de a avea copii s-au încheiat. Sarcina mea cu el m-a forțat să renunț. Rămăseseră fără

loc și fără oportunități în Oxford. Compromisul nostru a fost să ne aducem fiicele cu noi în spirit.

„Vino”, a spus Efraim. „Hai să găsim locul potrivit pentru fetele noastre.”

Atunci mi-a luat copilul din brațe și am început o plimbare lent prin

proprietate. Mi-a arătat unde vrea să construiască casa.

„Suficient de mare pentru a putea avea propria ta cameră de lucru”, a spus el. „Hannah și Dolly pot avea propriul lor dormitor. La fel și băieții. Dar sus.”

„Aceasta este o casă mare.”

"Da. Exact asta am încercat să-ți spun. Va fi suficient de mare pentru a ne ține pe toți. Și toți copiii pe care copiii noștri îi vor avea într-o zi. Destul de mare pentru un Crăciun zgomotos și zgomotos.”

Am rătăcit mai departe.

„Acolo voi pune hambarul. Și acolo” – arătă el spre pârâul umflat și gâlgâit – „este locul unde voi construi moara. Mai mare decât hambarul. Suficient de mare pentru a depozita încărcături întregi de cherestea. Și odată ce l-am terminat, voi face un dig care se întinde peste apă, ca să putem împinge buștenii direct în curent. Poate voi avea și eu o roată hidrică într-o zi.”

Îi pusese deja numele Mill Creek și, mai departe, se revărsa în Kennebec, un râu aprig și furibund. Era lat și adânc și se mișca rapid cu ploaia de primăvară și topirea zăpezii. Dar asta, m-a asigurat, era exact ceea ce vrei tu în comerțul cu cherestea. Trebuie să transporti scândurile, vezi. Și aveai nevoie de un râu ca să o faci.

Efraim mi-a arătat pășuni și grădini și padocuri care încă nu existau. O găină. O grădină de bucătărie. O livada. Pădurile erau deja acolo, desigur, la fel ca și iazul. Dar restul l-am văzut suficient de clar în timp ce el picta fiecare detaliu cu cuvinte. A durat o oră, această

rătăcire prin pământ și am constatat că până la sfârșit ne îndreptam amândoi în aceeași direcție, către un stejar viu uriaș și vechi, care creștea în vârful dealului, în ceea ce Efraim deja numea sud. păşune.

Baldachinul său se întindea cel puțin cincizeci de picioare, iar rădăcinile sale erau vechi și noduroase. Frunzele sale de un verde proaspăt și înfloritor care ar oferi umbră din belșug vara.

Arătă spre baza copacului. „Aceasta este o gaură de vulpe. Și asta, iubire, înseamnă că vom fi supravegheați în acest loc.”

Am dat din cap, dar nu am putut vorbi.

„Ești obosit.” Ephraim mi-a șters o lacrimă de pe obraz cu degetul lui.

„Așează-te și odihnește-te."

Mi-a dat copilul și s-a întors cu pași mari la căruță. Una câte una a adus pietrele și le-a așezat sub copac și, când a terminat, s-a așezat pe iarba umedă lângă mine.

Și-a întins mâna și mi-a trecut cu degetul mare pe obraz. „Nu mi-aș dori niciun tovarăș în lume în afară de tine", a spus el.

— Ești plin de Bard azi, nu-i așa? Am întrebat. Și când a râs, am citat și eu un rând. „Pentru care dintre părțile mele rele te-ai îndrăgostit mai întâi de mine?"

„Pentru toate părțile tale. Acelea dinăuntru și din afară", a răspuns el, trăgându-mă mai aproape, astfel încât să poată apăsa un sărut pe fruntea mea. Împreună ne-am îndreptat să cercetăm acest loc unde ne vom construi împreună o nouă viață.

„E bine să fiu acasă", am spus.

Și a făcut-o.

REVELȚII NOASTRE ACUM S-au sfârșit Se aud țipete în depărtare. Undeva, acolo, dincolo de poarta grădinii. O trezește pe femeie dintr-un somn profund și odihnitor, iar ea este lăsată să bată cu piciorul pe așternuturi, ajungând la capătul cozii unui vis care nu are sens - ceva despre frânghii și râuri

- dar îi dispare din minte în timp ce pune picioarele goale. pe podelele de lemn zdrobite.

Țipetele devin mai puternice acum, mai intense, iar doi pași lungi o duc la fereastră unde dă la o parte draperiile grele. Pentru prima dată în multe luni lungi, nu există îngheț pe colțurile fiecărui geam de sticlă, nici bucăți de filigran argintiu care să prindă lumina.

Primăvara a venit în sfârșit în orașul Hallowell.

Nu, crede ea, ascultând mai atent. *Nu țipând.*

Sunetul este cel al scâncetelor și scâncetei. Dar nu un câine. Nici un lup. Nu șoapta și mârâitul răutăcios al unui coiot. Este mai blând.

Mai moale.

Deci, atunci este vulpea mea, crede ea.

Femeia apucă o pătură de la picioarele patului și o înfășoară pe umeri. Scândurile scârțâie de vârstă când ea se îndreaptă spre ușa din față. Picioarele ei sunt goale, palide și fantomatice, dar acum este mai cald și nu are nevoie de ciorapi, de cizme.

Când femeia deschide ușa, vede imediat vulpea. „Tempest", spune ea, cu vocea ei puțin mai mult decât o suflare în briza răcoroasă a dimineții.

Râul este deschis. Acolo unde altădată gheața zăcea groasă și solidă de la mal la mal, acum se mișcă într-un flux topit, gâfâind. Este încă rece ca moartea din cauza iernii lungi și a topirii zăpezii, dar a devenit un zid de apă agitat, letal, murdar și întunecat, care curge spre sud. Și acolo, în depărtare, dacă asculți cu atenție, se aude sunetul unei roți de apă. Și el se întoarce liber, trimițându-și muzica în zori. Un farmec clinchete, metalic.

Vulpea aude atât râul, cât și roata în timp ce stă la intrarea în bârlogul ei, privindu-l pe femeie. Ea le aude și este încântată. Acesta este un sezon blând, cel puțin până încep ploile. Asta aduce

întotdeauna un alt tip de probleme. Deocamdată, însă, valea este luxuriantă și înverzită și plină de viață nouă. Nuci și fructe de pădure și creaturi mici care zboară din copac în copac. Sunt flori: narcise și iris și zambile. Solul miroase proaspăt și copt, lăstarii fragezi care împing prin suprafața fiecărui câmp. Viermi și buburuze și fluturi.

Vulpea are și ea ceva de oferit lumii în această primăvară, iar ea scâncește din nou, îndemnându-și trusele să părăsească bârlogul. Ei ezită, așa că partenerul ei o întâlnește la intrare. Își lipește nasul de al ei. Le împinge ușor afară, unul câte unul. Încet se prăbușesc în iarbă și încep să exploreze rădăcinile noduroase ale stejarului străvechi și viu. Ei investighează acest nou loc. Scărpinați la scoarță.

Adulmecă cele trei pietre mari acoperite cu mușchi. Se cațără și se prăbușesc. Ascunde-te și joacă.

Și în tot acest timp femeia veghează din locul ei de la ușă. Ceasuri și minuni. amintind. Dornic. Sub venerația ei se află un fel de durere, veche și duioasă, ca o cicatrice. Dar nici măcar asta nu poate înghiți bucuria pe care o simte la vederea în fața ei. Sunt patru truse. Un mascul – mare și roșu ca tatăl său – și trei femele. Zvelte și întunecate, ca mama lor. Argint. *Rar.*

Nota autorului

Dacă aș putea, aș înșira o linie de bandă de precauție, chiar aici, peste calea ta. Avertizare! Pericol! Nu traversați scena crimei! În această situație se aplică toți descriptorii uzuali. Dacă ești familiarizat cu cărțile mele, vei ști deja că, în paginile următoare, voi despacheta acest roman în detaliu. Vor fi dezvăluiri și explicații și spoilere din abundență. Dacă aceasta este prima călătorie fictivă pe care ai făcut-o cu mine, pot să spun două lucruri: îți mulțumesc pentru că ai încredere în mine pentru timpul tău și întoarce-te acum.

Nu citi paginile următoare până nu ai citit mai întâi romanul, de la început până la sfârșit.

Fiecare poveste se mișcă ca un râu, de la sursă la gura de vărsare, așa că lăsați-o pe aceasta să curgă și ne vom întâlni aici la sfârșit.

Fără îndoială că vei avea întrebări.

Adun oameni. Vin cu asta sincer. În același mod în care alții strâng pietre sau timbre sau monede, propriul meu tată a strâns oameni. Mai exact, a adus acasă autostopul. În cazul lui, nu a fost o distracție periculoasă. Tatăl meu a fost cândva fermier. În adolescență, un prieten l-a îndrăznit să participe la un concurs de călărie la rodeo, dar, nemulțumit de cele opt secunde care aveau să-i câștige premiul, el a călărit acel bronco timp de douăzeci de minute consecutiv, până când a renunțat cu totul și a rămas nemișcat.

mijlocul stadionului, lateralele zvâcnind, respirând un nor de praf și gunoi de grajd. Inutil să spun că tatăl meu nu a câștigat din punct de vedere tehnic. Dar și-a dovedit punctul de vedere. De acolo a continuat să servească ca ofițer de poliție militară în armată. S-a descurcat destul de ușor cu autostopiștii.

Menționez că, ca și tatăl meu, și eu sunt obligat să aduc oamenii acasă. Numai că eu nu-l ridic pe al meu pe marginea drumului. Le găsesc în biblioteci și ziare și în colțuri ciudate ale internetului.

Vedeți, oamenii pe care îi invit înapoi la mine – în special în biroul meu – și în mintea mea au murit de mult: un judecător dispărut în

New York-ul anilor ’30; singura femeie care a servit vreodată la bordul

unui avion Zeppelin; o mare ducesă rusă; cea mai decorată

femeie care a servit în al Doilea Război Mondial; iar acum, o moașă

renumită, dar aproape uitată.

Adun *oameni.*

Acesta mi-a dat peste drum în cabinetul unui medic acum cincisprezece ani. Eram însărcinată cu fiul nostru cel mic și obstetricianul meu a întârziat la programare. Fusese legat cu o livrare dificilă și, ca urmare, am rămas blocat în sala lui de așteptare.

Îmi amintesc că m-am gândit că ar trebui să reprogramez și să plec acasă. Dacă aș fi făcut asta, nu ai fi ținut această carte în mâini. M-am plictisit și terminasem de mult de citit exemplarul *Stardust* de Neil Gaiman pe care îl adusesem cu mine. Am răsfoit fiecare revistă și tot ce a mai rămas de citit a fost un mic devoțional intitulat *Pâinea noastră zilnică.* (Pentru înregistrare, nu mă opun devoționalelor.

Acesta pur și simplu se ascunsese sub un teanc de pamflete alarmante și nu îl văzusem până atunci.) Înscrierea pentru 1 august 2008, citi „Povestea moașei" și a continuat. pentru a spune povestea unei femei pe nume Martha Ballard care a născut peste o mie de copii în cariera ei și nu și-a pierdut niciodată o mamă în timpul nașterii. (Propriul meu doctor – cel pe care îl așteptam cu nerăbdare să-l văd – nu se putea lăuda cu un astfel de record.) Așa cum se întâmplă de fiecare dată când sunt lovit de inspirație, toate firele de păr mi s-au ridicat pe ceafă. Am rupt acea pagină din devoțional și am băgat-o în poșetă. (Îl am aici pe birou în timp ce scriu asta și râd de bilețelul pe care l-am mâzgălit în partea de sus în acea zi: „Ar face un roman grozav!") Nu te gluesc, doctorul meu a intrat două minute mai târziu. Și astfel a început un proces de ani de zile de cercetare și scriere și porniri false. Bucurie și frustrare și toate lucrurile care aduc o carte pe lume. Dar nu am renunțat niciodată.

Ceea ce ne aduce la o conversație foarte importantă pe care trebuie să o avem cu privire la Martha Ballard și acest roman specific. Cititorii mei de multă vreme știu cât de mult mă țin de faptele istorice. Este un punct de mândrie pentru mine și de ce mulți

au numit ceea ce scriu „ficțiune biografică". *Râul Înghețat* marchează

prima mea abatere reală de la acel palmares.

Cartea pe care o ții în mâini este *inspirată* din evenimente reale, în loc

să se *bazeze* pe ele. Și, după cum sunteți pe cale să vedeți, mi-am luat mari libertăți nu numai cu date și detalii, ci, în unele cazuri, cu înregistrarea istorică în sine.

Nu am procedat atât de ușor.

Și am un motiv întemeiat pentru asta.

Nu aș prezenta niciodată acest roman ca o istorie alternativă.

Aproximativ 75% din ceea ce se întâmplă pe aceste pagini urmează

îndeaproape înregistrarea istorică. Restul este versiunea mea a ceea ce s-ar fi *putut* întâmpla. Dar dacă căutați faptele – și *nimic altceva* decât faptele, doamnă – vă sugerez *cu căldură* să alegeți o copie a premiului Pulitzer a lui Laurel Thatcher Ulrich – biografia câștigătoare a lui Martha Ballard, *Povestea moașei.* Este, din câte știu, singura istorie cuprinzătoare a vieții ei și este o lectură obligatorie dacă doriți să înțelegeți rolul Marthei în istorie. Este o opera uluitoare de non-ficțiune.

Există numeroase cazuri în care am schimbat, editat, clarificat sau condensat înregistrările din jurnalul Marthei. De exemplu, locurile în care Martha consemnează că Rebecca Foster „a jurat un viol asupra unui număr de bărbați printre care se află judecătorul North” includ înregistrări din jurnal atât din 19 august, cât și din 23

decembrie. Am făcut acest lucru pentru a oferi cititorului o imagine mai clară, mai imediată. idee despre ce sa întâmplat cu Rebecca în acea noapte îngrozitoare. Nu fiecare înregistrare din jurnal inclusă

în aceste pagini are loc în anul sau chiar la data specifică afișată. O

mână foarte mică sunt fictive. Scopul meu a fost să iau multe dintre lucrurile care *mă interesau* despre viața Marthei și să le condensez într-o singură poveste care are loc pe o perioadă de șase luni.

Sistemul judiciar de la începutul Americii nu era deloc ca cel de astăzi. La momentul în care are loc această poveste, Constituția exista ca document legal fondator al țării de doar doi ani și jumătate, iar Carta Drepturilor nu fusese încă ratificată. Pe vremea Marthei

existau doar Curtea de Sesiuni Generale (unde îți puteai da în judecată vecinul din motive mărunte), Curtea de Pledoarie Comune (care considera infracțiuni mai grave, cum ar fi agresiunea), Curtea Supremă de Justiție (care se ocupa de viol, crimă, și apeluri de la

curțile inferioare) și Curtea Supremă a Statelor Unite (au fost doar șase judecători și prima sa întâlnire a avut loc la 1 februarie 1790 —

spre sfârșitul lui când are loc această poveste). Așa că, atunci când vă cer să luați tot ce știți despre proces echitabil și chestiunile legale și să le aruncați pe fereastră, de aceea. Sincer, cetățenii Americii timpurii au fost norocoși să aibă un sistem de justiție.

După ce am așteptat mulți ani, am început serios acest roman în timpul pandemiei de COVID-19. Ceea ce a însemnat asta pentru mine, personal, este că am scris înconjurat tot timpul de patru băieți adolescenți – și tot zgomotul și haosul pe care îl implică. Nu este metoda mea preferată de a scrie. Dar a fost iluminator dintr-un motiv specific: a trebuit să-mi fac treaba chiar în mijlocul vieții mele de familie. Și exact așa a trăit și a lucrat Martha Ballard zeci de ani.

Nu a existat nicio separare. O frază din jurnalul ei este repetată de mii de ori de-a lungul a douăzeci și șapte de ani: „Am fost acasă”.

Când am întâlnit pentru prima dată acea remarcă des repetă, nu m-am gândit puțin la ea. Dar a căpătat un nou sens pentru mine în timpul pandemiei, pentru că și eu puteam să scriu asta în propriul meu jurnal. *Am fost acasă.* De luni și luni și luni. De ani de zile, de fapt.

Dacă o citiți pe Laurel Thatcher Ulrich, veți găsi o Martha Ballard foarte diferită de cea prezentată în aceste pagini. De fapt, s-ar putea să nu-i recunoști ca fiind aceeași femeie. Am făcut asta intenționat. I-am scris Marthei când a venit la mine și, având în vedere că istoria a înregistrat atât de puțin despre ea, voi argumenta că versiunea mea este, cel puțin, plauzibilă. Dacă vă străduiți să obțineți singur o copie a jurnalului ei, știți asta: este foarte scump (Picton Press a publicat un număr limitat în 1992, iar al meu a costat 350 de dolari), foarte uscat și nu este deloc un jurnal. Este mai degrabă o carte de zi.

Martha face foarte puțin sau deloc editorial. Doar de câteva ori în

douăzeci și șapte de ani își dezvăluie sentimentele despre orice înregistrează. În schimb, ea ne dă data, vremea și faptele. Cea mai lungă înregistrare pe care a făcut-o în acea perioadă a fost pe 23

decembrie 1789: data primei audieri legale a Rebeccai Foster în Vassalboro. Și deși Martha era alfabetizată (un lucru nemaiauzit pentru femei la vremea ei), puțini cititori de astăzi ar fi capabili să

descifreze o mare parte din ceea ce a scris. Iată un exemplu de intrare pe care am inclus-o în carte. Veți înțelege de ce l-am editat așa cum

am făcut-o.

3 5 X. Naşterea. Charls Clearks 3d Dagt. XX Dimineața senină. Am fost chemat de Cowen la soția lui Charls Clearks în călătorie la 2 h dimineața. Shee a fost Safe Livrd of a Dagt (al treilea copil al ei, toate Dagts), la ora 4. Am părăsit-o Cleaverly și 8 și am fost condus la domnul Pollards.

Această intrare este listată sub anul 1789. 3 este ziua lunii și 5

este ziua săptămânii (am schimbat-o la 26 noiembrie pentru a deschide povestea Marthei cu nașterea fiicei lui Betsy Clark) și odihna necesită puțină răbdare pentru a verifica. Intrarea reală

continuă puțin mai mult, dar conținea informații care nu se refereau la povestea mea, așa că nu am inclus-o. De-a lungul timpului, ea nu depune niciun efort de consecvență atunci când vine vorba de ortografia numelor sau a locurilor. Așa că am făcut asta pentru ea în această poveste. Ceea ce spun este: bine ai venit.

Încă câteva lucruri pentru că sunt sigur că ești curios: O notă despre diferitele valute menționate în roman. Folosesc dolari și lire sterline în mod interschimbabil. Ambele erau folosite în acest moment, deși dolarul (numit după dolarul spaniol) era monedul principal. Cu toate acestea, lirele engleze erau încă în circulație grea. Martha menționează că a primit ambele forme de plată în jurnalul său, în ciuda faptului că dolarul american nu a fost stabilit ca monedă oficială până în 1792 – și nu a fost bătut decât mai târziu în același an. S-ar părea că era dispusă să accepte orice plată

ar putea primi. Sau, în multe cazuri, în schimb pui, cafea, zahăr sau

lână. Martha era plătită cu bunuri și servicii la fel de des ca și cu bani.

Sally Pierce chiar a avut fiul nelegitim al lui Jonathan Ballard, dar el s-a născut în februarie 1791, la aproape un an după încheierea acestei povești. Și da, Martha a trebuit să-și ia mărturia la naștere.

Este cel mai aproape de a fi uluită. Oricum ar fi putut simți tânărul cuplu unul pentru celălalt, au continuat să aibă încă doisprezece copii (trei erau născuți morți).

Cyrus Ballard nu s-a căsătorit niciodată și nu a plecat de acasă, dar Martha nu dă niciun motiv în jurnalul ei. Ulrich notează că era rar ca un bărbat să rămână necăsătorit și în gospodăria părinților săi în acea zi, iar ea postulează că ar fi putut avea un fel de dizabilitate mentală

sau fizică care l-a împiedicat să-și găsească o soție. Am conectat acele puncte imaginare la o perioadă tragică din istoria Marthei, astfel încât să se încadreze perfect în povestea pe care am vrut să o spun.

Moses Pollard și Hannah Ballard s-au căsătorit într-adevăr.

Nunta a avut loc în 1792 și la scurt timp după aceea s-au mutat la Fort Western și și-au deschis o tavernă proprie. Fericitul cuplu a avut nouă copii între 1794 și 1809.

Barnabas și Dolly Lambard s-au întâlnit puțin mai târziu decât descriu eu în această carte. S-au căsătorit în 1795 și au fost părinții destul de prolifici a unsprezece copii (primul lor s-a născut în 1796).

După cum este consemnat în jurnalul Marthei, Dolly, sora ei și soții lor au vizitat des.

Sam Dawin a căzut într-adevăr prin gheață încercând să ajungă

la țărm pe o plută cu Jonathan. Dar aici am făcut o abatere majoră în poveste: nu a văzut niciodată un cadavru. Ceea ce ne aduce la Joshua Burgess.

Căpitanul Joshua Burgess a fost unul dintre cei trei bărbați acuzați că au violato pe Rebecca Foster în august 1789. Da, ați citit bine. *Trei.* Cel de-al treilea, un bărbat pe nume Elijah Davis, a fost eliminat cu totul din această poveste. Am făcut asta parțial pentru a simplifica narațiunea. Motivul mai greu, însă, este că în jurnalul

Marthei, acei trei bărbați au agresat-o sexual pe Rebecca Foster de trei ori diferite pe parcursul unei săptămâni. Ceea ce este descris ca îngrozitor aici a fost de fapt o serie de nouă atacuri de nespus în viața reală.

Cititorule, nu m-am putut decide să scriu asta.

Joshua Burgess dispare din paginile jurnalului Marthei undeva prin decembrie 1789. *Puf,* a plecat. Ea nu-l mai pomenește niciodată.

Ar fi putut sări peste oraș? Absolut. Este posibil să fi murit cumva sau undeva? Sigur. Așa că am mers cu asta și l-am folosit ca bază

pentru roman. Adică, sincer, nu îmi pare rău pentru tip. El este mort pentru mine!

Un cuvânt despre viol: nu este, din păcate, nimic nou. Agresiunea

sexuală și toate gradientele sale au fost cu omenirea de la început.

Găsim înregistrări ale ei în fiecare text antic, de la Biblie la Shakespeare. Și da, bine, soluția mea la o nedreptate gravă este severă. (Sau *tăierea,* dacă vrei.) Și șocant. Și nu puțin excesiv. (Dar aș vrea ca înregistrarea să arate că atunci când Larry McMurtry a făcut o alegere similară în *Lonesome Dove,* i-au dat un Pulitzer. Deci, știi, dreptate poetică, omule.)

Adevăratul Joseph North a plecat fără probleme din procesul său și nu a fost niciodată pus să răspundă pentru crimele sale. Asta este de neconceput pentru mine. Nu pot schimba istoria, dar am control asupra poveștilor pe care le spun și, cel puțin, în acest caz, i-am dat ceea ce merita.

Scriind acea scenă, nu m-am putut abține să nu mă gândesc la o prietenă care a suferit prădări nespuse în mare parte din copilăria și adolescența ei, până când, în sfârșit, și-a luat lucrurile – și un cuțit – în propriile mâini și l-a împins în coapsa abuzatorului ei. Prietenul meu, atât de tânăr și curajos și frânt, s-a uitat la el, tremurând, și a spus că dacă o mai atinse vreodată, data viitoare nu va rata. Nu a făcut-o niciodată și acest final a fost pentru ea. Și pentru orice altă femeie care nu a văzut dreptate în viața ei.

Nu este suficient.

Dar e ceva.

Este demn de remarcat aici că procesul pentru viol al lui Joseph North nu a avut loc decât în iulie 1790. În efortul de a servi mai bine această poveste, am condensat intervalul de timp, dar în afară de asta, fiecare detaliu este exact, inclusiv faptul că Rebecca Foster nu a participat. (Jurnalul Marthei nu consemnează un motiv pentru care).

În primul rând, am făcut această alegere pentru ca întreaga poveste să poată fi cuprinsă în deschiderea și închiderea râului.

Dacă sunteți familiarizat cu viața Marthei (fie prin biografia lui Ulrich, fie prin jurnalul ei însuși), veți ști că ea nu menționează ea însăși că este o supraviețuitoare a agresiunii sexuale. A fost ea?

Conform statisticilor – care nu cred că s-au schimbat prea mult în ultimele câteva sute de ani – există o șansă de 33% ca acestea să fie

adevărate. Dintre fiecare decizie pe care am luat-o în această carte, aceasta a fost cea mai riscantă. Adevărul este că nu știu. Dar ar explica devotamentul profund pe care a simțit-o pentru Rebecca Foster.

În ceea ce privește Tempest: ea a izbucnit în viața mea în miezul nopții pe 19 iunie 2018. Eu și soțul meu ne-am trezit la un sunet care poate fi descris doar ca fiind cea mai dragă ființă a noastră

măcelărită în somn. S-a dovedit că, după o fugă nebună prin casă la trei dimineața pentru a ne asigura că copiii noștri sunt încă în viață, am descoperit o vulpe care lătră în curtea noastră. (Uită-te la asta pe YouTube și vezi dacă nu îți dă nădejdele.) Câteva ore mai târziu, un nou-născut a intrat în viața mea. Este o poveste lungă și nu a mea de spus, dar acele două lucruri au devenit indisolubil legate în mintea mea. Vulpea și copilul. Până în ziua de azi, sunt extrem de protector față de ambele. Așa că era logic ca fiecare să aibă un rol în această

carte.

Șaptesprezece sute optzeci și cinci era cunoscut ca „anul iernii lungi" pentru locuitorii din Hallowell, Maine. Jurnalul Marthei Ballard consemnează că râul a înghețat pe 25 noiembrie și era încă

solid pe 22 aprilie a anului următor. Am schimbat totul pentru a se întâmpla între noiembrie 1789 și aprilie 1790, anul în care Rebecca Foster „a jurat un viol împotriva unui număr de bărbați".

Jurnalul Marthei menționează „doctorul negre" care a venit în oraș. Nu i s-a dat niciodată un prenume, așa că am numit-o pur și simplu Doctor. Este demn de remarcat faptul că nu există niciun indiciu că Martha a avut vreun fel de sentimente prejudecate față de vecinii ei de culoare. Au existat douăsprezece familii negre libere care trăiau în Hallowell în anii în care a fost scris jurnalul ei. Martha le-a născut copiii și a interacționat cu ei la fel ca toți ceilalți din oraș.

Ea a scris numele lor complete în jurnalul ei. Așa că este deloc exagerat să crezi că pur și simplu nu știa numele acestei femei Doctor. Personal am fost fascinat atât de titlul medical, cât și de modul în care vecinii Marthei ar ocoli grija ei și ar merge la această

altă femeie. Cu siguranță asta înseamnă că femeia avea mai multă

pricepere decât Martha? Sau că aveau secrete de păstrat? Poate ambele.

Am schimbat numele Hannah Sewell în Grace Sewell în această

carte. Erau prea multe Hannahs în jurnalul Marthei (un nume biblic foarte popular la acea vreme) și a devenit insuportabil să se facă

distincția între ele pe pagină. *Aceasta* Hannah, nu *acea* Hannah. Din nou, ești binevenit.

Pentru că știu că o să întrebi, nu, nu am dat naștere pe niciunul dintre cei patru copii ai mei cu o moașă. am vrut. Cred în munca pe care o fac și am încredere în cunoștințele de mii de ani care au fost transmise de la unul la altul de-a lungul istoriei omenirii. Mama mea avea toți cei șase copii acasă cu moașe. Am fost prezent la una dintre acele nașteri și mi-a schimbat literalmente viața. (Sora la care am văzut venirea pe lume mai târziu m-a lăsat să fiu martoră la nașterea fiului ei. A fost un moment perfect de cerc complet.) Dar soțul meu m-a implorat să nu o fac. Cu siguranță nu are nimic împotriva acestei profesii cele mai nobile. Pur și simplu nu putea suporta ideea că am o asemenea durere fizică. Și, dragă cititor, a fost atât de serios.

Chinuit, chiar, la gândul că îmi văd corpul răsturnat fără nicio intervenție farmaceutică. Îl iubesc pe bărbat. Deci, am recunoscut. Și nu regret. Copilul nostru cel mai mic ar fi putut s-ar fi născut mort

altfel. Sunt momente în care este înțelept să-ți pui îngrijirea medicală în mâinile unei persoane care știe să folosească bisturiul.

Martha Ballard este mătușa străbunească a Clarei Barton, fondatoarea Crucii Roșii Americane. Ea este, de asemenea, stră-străbunica lui Mary Hobart, una dintre primele femei medic din Statele Unite. Ea a lăsat o moștenire medicală în această țară care este de neegalat. Și totul datorită jurnalului pe care l-a ținut. Doar cuvinte pe hârtie, nu? Aparent lipsit de sens. Sunt doar recordul vieții de zi cu zi meticuloase a unei singure femei. Dar acele pagini au fost păstrate și transmise lui Dolly (Ballard) Lambard. Le-a dat fiicei ei Sarah, care i-a transmis Dr. Mary Hobart, care le-a donat Bibliotecii de Stat din Maine, unde au stat până când au fost organizați și legați de Lucy (Lambard) Fessenden. Mulți ani mai târziu, bibliotecarul de drept Edith L. Hary a pus acele pagini la dispoziția publicului. Și, în cele din urmă, Cynthia McCausland a tradus toate cele șase milioane de octeți de text, astfel încât transcrierea integrală să poată fi publicată de Picton Press. Laurel Thatcher Ulrich, istoric și profesor câștigător al Premiului Pulitzer, a studiat jurnalul și a scris biografia definitivă a unei femei care ar fi trebuit să dispară din istorie. Dacă nu pentru un jurnal și puterea cuvintelor.

Merită să repet că acesta este un roman, o operă de ficțiune, versiunea

mea despre ceea ce s-ar fi *putut* întâmpla în viața acestei femei. Nu este o biografie și nici nu pretind că sunt istoric. Sunt pur și simplu un povestitor și am simțit, de cincisprezece ani, că

povestea Marthei merită spusă. Vreau să-i știi numele. Vreau să le spui prietenilor tăi. Sper că și tu ești uimit de viața ei. Vreau ca lumea să-și amintească că faptele mărunte, făcute în dragoste, contează la fel de mult ca și cele care fac ziarul și cărțile de istorie.

Spre sfârșitul biografiei lui Laurel Thatcher Ulrich, ea are de spus:

Martha Ballard s-a asigurat că nu va fi uitată. Nu exista nimic în tradiția creștină care să spună că o moașă ar trebui să

țină un jurnal... Din anumite motive, probabil necunoscute chiar și pentru ea, Martha a simțit o nevoie intensă de a-și re-crea propria viață zi de zi... Ea nu doar și-a documentat rugăciunile, somnul pierdut, faptele ei de caritate și compasiune, ea a savurat și notat luptele mărunte și micile haruri ale vieții obișnuite.

Jurnalul este o înregistrare selectivă, modelată de nevoia ei de a-și justifica și înțelege viața, dar este, de asemenea, remarcabil de onest... [ne spune că Martha a fost o asistentă creștină devotată și umilă a cărei inteligență i-a îngreunat uneori participarea.

biserică sau să se aducă la medicii orașului ei, o mamă iubitoare, o femeie blândă, cu simțul datoriei și cu o curiozitate anatomică

care i-a permis să observe autopsii și să plângă. moarta, o femeie curajoasă care nu a învățat niciodată să stea pe cal, o femeie cu ochi ascuțiți și practică, care a păstrat credința în justiția supremă... În afara propriului jurnal, Martha nu are istorie. Nicio înregistrare independentă a muncii ei nu a supraviețuit. Numele soțului ei, nu al ei, apare în recensăminte, liste de taxe și conturi de comercianți pentru orașul ei... Nici un document existent nu recunoaște mărturia pe care a luat-o de la mame necăsătorite în timpul nașterii. Numele ei apare pe o listă de martori la procesul pentru viol din Nord, dar nimeni, cu excepția ei, nu a păstrat o înregistrare a celor spuse... Martha nu a părăsit o fermă, ci o viață, înregistrată cu răbdare și consecvență timp de douăzeci și șapte de ani. Nicio piatră funerară nu-i poartă numele, deși poate că încă mai cresc grămadă de mușețel sau de scăpărătorie scăpată din grădina ei.

În prima săptămână din mai 1812, Martha Ballard și-a făcut ultimele înregistrări în jurnal:

Marți, 5 mai — Înzăpezit și foarte frig. M-am simțit foarte slab. Am fost acasă.

Miercuri, 6 mai — O zi foarte furtunoasă. Nu mă simt mai bine. Am fost acasă.

Joi, 7 mai — senin cea mai mare parte a zilei și foarte frig și vânt. Fiica Ballard și câțiva dintre copiii ei aici... Reverendul domnul Tappin a venit și a conversat dulce și a făcut o rugăciune adaptată cazului meu. Am fost acasă. Foarte slab.

„Fiica Ballard” la care se referă Martha în această ultimă intrare este nimeni alta decât Sally Pierce, tânăra care i-a rămas un ghimpe în coastă pentru cea mai mare parte a acestei cărți. Și, deși nu am nicio îndoială că și propriile ei fiice au fost lângă patul ei în ultimele ei zile, găsesc această ultimă mențiune despre Sally incredibil de dulce. Îmi place să cred că au făcut amendamente. Îmi place să cred că nepotul a făcut-o posibil. Marta a murit la câteva zile după această ultimă intrare, lăsând în urmă soțul ei, Efraim, și pe toți cei șase copii ai lor în viață.

Îmi place că penultima frază menționată în jurnalul ei este cea pe care ea a scris-o cel mai des, deoarece ea exemplifică ultimii trei ani din propria mea viață când am încercat să-i scriu povestea.

Am fost acasă.

Și eu, Martha. Şi eu.

Mulțumiri

Nu pot să dau un alt răspuns, dar mulțumesc, mulțumesc și mulțumesc mereu.

— WILLIAM SHAKESPEARE

Este nevoie de mult efort pentru ca o idee să devină o carte.

Sigur, autorul joacă un rol semnificativ în asta (și sunt recunoscător că propriul meu creier a făcut treaba), dar nu singurul rol. Pentru că odată ce am luat acel Nimic și l-am transformat în Ceva, atunci trebuie să treacă printr-un proces lung și complex pentru a deveni lucrul tangibil pe care îl ții în mâinile tale. Această carte anume nu ar exista

dacă nu pentru următoarele persoane:

Elisabeth Weed — agent literar extraordinar — m-a menținut sănătos și angajat cu remunerație de peste un deceniu. Și niciodată

nu voi înțelege cu adevărat cum a luat visul meu de a fi publicat și l-a transformat într-o carieră lungă și împlinită, dar îi voi fi mereu recunoscător. Nu aș putea face treaba asta fără ea. Nu aș vrea să fac treaba asta fără ea. Ea a fost prietenă și avocată, terapeut și antrenor. Întreaga echipă de la The Book Group este o bucurie să

lucrezi. În afară de Elisabeth, DJ Kim este numele pe care îmi place cel mai mult să-l văd în căsuța mea de e-mail. Faye Bender, Julie Barer și Brettne Bloom au fost mai amabile cu mine decât merit.

Am avut marea noroc de a lucra cu doi editori minunați la această carte. Margo Shickmanter a dobândit povestea Marthei, iar Carolyn Williams m-a ajutat până la capăt. Amândoi sunt *foarte* buni în ceea ce fac și am fost norocos să-i am.

Echipa de la Doubleday este de neegalat în domeniul publicării și sunt norocos că mi-am petrecut întreaga carieră lucrând cu ei. Todd Doughty, Elena Hershey și Jillian Briglia sunt cea mai bună echipă de publicitate care lucrează astăzi. Bill Thomas și Suzanne Herz mi-au susținut munca încă de la început. Judy Jacoby și Lindsay Mandel sunt vrăjitori de marketing. Sârguința, talentul și răbdarea lui John Fontana, Nora Reichard, Lorraine Hyland și Pei Koay sunt motivul

pentru care un fost document Word este acum un roman frumos și tangibil. Sunt atât de recunoscător pentru tot ce fac.

Echipa de vânzări Doubleday este motivul pentru care puteți cumpăra cărțile mele oriunde sunt vândute cărți. Mulțumiri speciale lui Jessica Pearson, Valerie Walley, Christine Weag, Ann Kingman, Emily Bates, Lynn Kovach, Beth Koehler, Beth Meister, Mallory Conder, Chris Dufault, Ruth Liebman, David Weller, Annie Schatz, Jason Gobble și Nicholas LaRousse. Entuziasmul lor continuu înseamnă lumea pentru mine.

Sprijinul și generozitatea librăriilor independente mi-au permis să cunosc cititori de la coasta la coasta. Vă mulțumesc pentru că mați invitat, pentru că m-ați prezentat clienților voștri iubiți și pentru că mi-ați vândut manual romanele în ultimii doisprezece ani. Sunt deosebit de recunoscător pentru Cărțile Parnassus, Pagina și Paleta, Cărțile Foxtale Books, Cărțile cu filigran, Cărțile și Compania, Cărțile Northshire, Cărțile pătrate, Cărțile Intera-bang, O poveste probabilă,

Librăria de romane, Librăria Mică, Cărțile Litchfield, Otrăviți Pen și a lui Warwick. Multumesc mult, mult!

Marybeth Whalen este o prietenă rară: genul care vă va spune adevărul. Dar, dacă este necesar, bănuiesc că m-ar ajuta și să

complotez răzbunarea. Timp de cincisprezece ani m-a făcut să râd și m-a făcut să plâng (în sensul bun). Ea mi-a trimis mesaje smuciante și poșete frumoase și abia aștept următoarea noastră aventură!

Comunitatea scriitorilor din Nashville este vastă și susținătoare și una dintre cele mai importante momente ale acestui concert. Sunt diagrama Venn care combină viața mea profesională și viața mea reală. Sunt mândru să-i spun pe toți prieteni. JT Ellison îmi oferă

căso și cunoștințe valoroase. Lisa Patton este motivul pentru care trebuie să caut tratament pentru Sindromul Râsului Inadecvat. Traci Keel imi serveste demodate cu o latura sanatoasa a sarcasmului.

Blake Leyers îmi amintește că nu sunt, de fapt, o persoană foarte proastă. Joy Jordan-Lake are darul rar al încurajării. Paige Crutcher trimite întotdeauna textul potrivit la momentul potrivit.

Comunitatea scriitorilor din afara Nashville m-a primit și ea cu brațele deschise și am descoperit prieteni grozavi în Patti Callahan Henry, Abbot Kahler, Denise Kiernan, Laura Benedict, Deanna Raybourn, Greer McAllister, Helen Ellis și Anne Bogel.

Kristee Mays mă cunoaște de mai mult timp decât soțul meu și să

spunem că nu sunt un pui de primăvară. Ea chiar a prezis că mă voi căsători cu soțul meu! Și ea a stat lângă mine la altar când a venit ziua aceea. Nu ne vedem destul de des, dar putem relua exact de unde ne-am oprit. M-a văzut prin toate astea și o iubesc la nebunie.

Unchiul meu Will a răspuns la fiecare întrebare pe care am avut-o despre cai, vaci și animale în general, în timp ce am scris această

carte. Chiar și atunci când textul a apărut la șapte dimineața sau la zece seara. Sunt recunoscător că nu a fost îngrozit de lipsa mea de cunoștințe. Având în vedere istoricul meu familial, ar trebui să știu mai multe decât mine, dar sunt recunoscător că a completat golurile.

Încă o dată, Garreth Russell a fost o mană zeu în domeniile cercetării și umorului bun. Multe dintre detaliile despre nașterea la sfârșitul secolului al XVIII-lea i-au fost datorate. Promit să mă

revanșez, Garreth!

Alți prieteni, familie și vecini care, în general, m-au ținut încurajat și hrănit în timpul procesului de scriere includ Abby Belbeck, Josh Belbeck, Emily Allison, Tayler Storrs, Kaylee Storrs, Dian Belbeck, Jerry și Kay Lawhon, Blake și Tracy Lawhon, Andy și Nicole Kreiling, Jannell Barefoot, Michael și Cindy Easley, Chris Wilson și Christine Flott.

Sunt recunoscător pentru Ranier Maria Rilke și colecția sa de poezie *Rilke's Book of Hours: Love Poems to God* , precum și pentru *Devoțiunile lui Mary Oliver* . În cea mai mare parte a vieții mele, poezia a fost o limbă străină. Poate pentru că nu o pot scrie?

Indiferent, învăț, încet. Citesc o poezie din fiecare dintre acele cărți în fiecare zi pe care m-am așezat să le scriu și cred că spiritul pe care l-am găsit acolo, acel sentiment de uimire, închinare și uimire, și-a făcut loc, atât de ușor, în aceste pagini. Vă mulțumesc că m-ați învățat această nouă limbă.

Am luat cea mai bună decizie din viața mea acum douăzeci și trei de ani, când m-am căsătorit cu Ashley Lawhon. El a făcut toată diferența într-o viață care ar fi putut merge în orice direcție. Acesta este un dar și o milă care nu poate fi explicată. El este motivul ridurilor mele de râs și, de asemenea, vergeturile mele (bună ziua, patru copii). El este inspirația pentru fiecare lucru emoționant pe care Martha Ballard îl spune despre căsătorie în această carte. El este motivul pentru care nu am niciun interes să scriu despre căsătoriile proaste. Mă face să râd în fiecare zi. Mă lasă să dorm în fiecare zi. El este cel mai bun prieten al meu, locul meu sigur, singurul meu iubit. Sunt cine sunt astăzi pentru că el m-a iubit bine.

Este un lucru pe care nu îl voi lua niciodată de la sine înțeles.

Am vorbit adesea despre copiii pe care Ashley și cu mine i-am făcut împreună. Acei patru băieți nu puteau fi mai diferiți decât punctele de pe o busolă. Doi arată ca el și doi seamănă cu mine și împreună au adăugat un scop vieții mele pe care nu l-aș fi crezut că este posibil în anii mei mai tineri. Nu pot să cred că toți au crescut acum – sau aproape. Dacă nu este complet gol, cuibul nostru este cu siguranță liniștit. Nu știu cum am supraviețuit haosului atât de mult, dar Londra, Parker, Marshall și Riggs merită fiecare. Abia aștept să-i văd luând lumea cu asalt.

Pe lista lungă de lucruri pentru care sunt recunoscător, Isus este în frunte. În urmă cu treizeci de ani, El a găsit o fată rătăcită și zdrobită în tufia de nicăieri din New Mexico și a salvat-o. Doar asta ar fi fost de ajuns. Dar El a fost cu ea în fiecare zi de atunci. Este cea mai mare speranță a mea că marea Lui dragoste se reflectă în paginile acestei cărți.

Așa cum spune Bardul mai sus, pentru tot ceea ce sunt și pentru tot ceea ce mi s-a dat, „Nu pot să dau niciun alt răspuns, decât mulțumiri, mulțumiri și mulțumiri mereu.”

Mai multe de la

autor

Nume de cod

Hélène

Despre autor

Ariel Lawhon este un autor de bestselleruri de ficțiune istorică

apreciat *de New York Times* . Cărțile ei au fost traduse în numeroase limbi și au fost selecții din Library Reads, One Book One County, Indie Next, Costco, Amazon Spotlight și Book of the Month Club. Ea locuiește pe dealurile din afara Nashville, Tennessee, împreună cu soțul și cei patru fii. Lawhon își împarte timpul între magazin alimentar și terenul de baseball.

simonandschuster.com.au

www.SimonandSchuster.com.au/Authors/Ariel-Lawhon

DE ASEMENEA DE ARIEL LAWHON

Soția, servitoarea și stăpâna

Zborul Viselor

Eu eram Anastasia

Nume de cod: Hélène

Când Aveam Aripi

(coscris cu Susan Meissner și Kristina McMorris)

Sperăm că ți-a plăcut să citești această carte electronică

Simon & Schuster.

Alăturați-vă listei noastre de corespondență pentru a primi actualizări despre noile versiuni, oferte, citiri recomandate și multe altele de la Simon & Schuster.

A catalogue record for this book is available from the National Library of Australia

RÂUL ÎNGHEȚAT

Publicat pentru prima dată în Australia în 2023 de Simon & Schuster (Australia) Pty Limited

Suite 19A, Nivel 1, Clădirea C, 450 Miller Street, Cammeray, NSW

2062

Publicat pentru prima dată în Statele Unite în 2023 de Doubleday, o divizie a Penguin

Random House LLC, New York.

Sydney New York Londra Toronto New Delhi Vizitați site-ul nostru web la www.simonandschuster.com.au

mod fictiv. Orice asemănare cu persoane reale, vii sau morți, evenimente sau locații este în întregime coincidență.

ISBN: 9781761423413

ISBN-13: 978-1-76142342-0 (carte electronică)

Imagini de copertă: Oskar Ulvur/Trevillion, den-belitsky/Adobe Stock

Design copertă: Louisa Maggio Design

Design interior: Soonyoung Kwon

Harta orașului Hallowell, Maine: Mapping Specialists, Ltd.

Tipărit și legat în Australia de Griffin Press

Cuprins